

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



MARIPOSA

LEXIE AXELSON



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



MARIPOSA
KRALİÇELERİN EMİRİ
KİTAP 1

LEXIE AXELSON

Telif hakkı © 2025 Lexie Axelson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitaptaki isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olup kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi, yer, olay veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik veya benzerlik tamamen tesadüfidir.

İlk Baskı: Ağustos 2025

Kapak tasarımı: @thewhiskeygingergoods

Düzenleme: Lunar Rose Editing Services

İÇİNDEKİLER

[Bu Kitap Hakkında](#)

[İçerik Uyarıları](#)

[Çalma Listesi](#)

[İthaf](#)

1. [Kade](#)
2. [Violet](#)
3. [Violet](#)
4. [Violet](#)
5. [Violet](#)
6. [Kade](#)
7. [Menekşe](#)
8. [Violet](#)
9. [Kade](#)
10. [Violet](#)
11. [Kade](#)
12. [Violet](#)
13. [Violet](#)
14. [Violet](#)
15. [Kade](#)
16. [Violet](#)
17. [Violet](#)
18. [Kade](#)
19. [Violet](#)
20. [Violet](#)
21. [Violet](#)
22. [Violet](#)
23. [Menekşe](#)
24. [Menekşe](#)
25. [Kade](#)

İki Ay Sonra

26. [Kade](#)

27. [Violet](#)

28. [Kade](#)

29. [Violet](#)

30. [Violet](#)

31. [Kade](#)

32. [Violet](#)

33. [Kade](#)

34. [Kade](#)

35. [Violet](#)

36. [Violet](#)

37. [Kade](#)

38. [Violet](#)

39. [Violet](#)

40. [Violet](#)

41. [Kade](#)

42. [Violet](#)

43. [Violet](#)

44. [Violet](#)

45. [Violet](#)

46. [Menekşe](#)

47. [Menekşe](#)

48. [Menekşe](#)

49. [Menekşe](#)

Bölüm 50 Epilog

51. [Mart 1966](#)

52. [Haziran 1966](#)

53. [Temmuz 1966](#)

Yazarın Notu

Teşekkürler Yazar

Hakkında

Yakında

Lexie Axelson'ın diğ er eserleri

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap 18 yaşı ve üzeri olgun yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Bu hikaye, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik, temalar ve durumlar içermektedir, örneğin sert ve açık cinsel sahneler, cinsel saldırı girişimi, savaş, travma sonrası stres bozukluğu, açık şiddet, Alzheimer, kanser, yas, intihar girişimi, ölüm, CNC, kan oyunları, nefes oyunları, acı fetişi ve tükürme. Bazı yerler ve sahneler gerçekçi değildir/doğru değildir.

Yukarıdakilerden herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, lütfen okumaya devam etmeyin — ruh sağlığınız önemlidir.

BU KİTAP HAKKINDA

Özel kuvvetler kursuna kabul edildim, ama üç sorun var.

Birinci sorun? Eğitimcimden biri, soğuk kalbi ve parlak kariyeri nedeniyle herkesin korktuğu, kötü şöhretli Özel Operatör Beast. Takımından uzak kalmaktan nefret ediyor, bu da hepimizin, özellikle de en sevmediği öğrencisi olan *benim* mezun olmamızı neredeyse imkansız hale getiriyor.

İkinci sorun? Onun acımasız gözlerine her baktığımda kalbim çarpıyor ve yanımda olduğunda kanım kaynıyor. Uzun boylu, yaralı ve asla gülümsemeyen, dayanılmaz derecede çekici bir adam.

Oh, ve üçüncü sorun? O benim eski erkek arkadaşımın babası.

Dikkatsizce birbirimize olan çekimimizi yok etmek için birbirimizden uzak durmaya çalışıyoruz, ama kader bizi bir araya getirmeye devam ediyor. Ordu bana "Kırılmaz Asker" diyor, ama Kade O'Connell'a aşık olmak benim sonum olabilir.

PLAYLIST

Worship - Ari Abdul
How To Save A Life - The Fray Chasing
Cars - Snow Patrol
everything i wanted - Billie Eilish
BITTERSUITE - Billie Eilish
Champagne Coast - Blood Orange
Cinnamon Girl - Lana Del Rey Mariposa
Traicionera - Mana
Nefesimi Al, Berlin
The World Caves In, Sarah Cothran All The
Stars, Kendrick Lamar, SZA Elastic Heart,
Sia
Birlikteyiz, Ritchie Valens Acı, Johnny
Cash
Ariana Grande - Love Me Harder George
Michael - Father Figure

ADANMIŞ

Umutsuz hissedenler için, sizler kırılmazsınız.

KADE

"Tanrım, ihtiyar, ne zaman sakinleşeceksin?" Şeytan gibi sırtarak, Booker'a başımı salladım.

"Sen dayanılmazsın, Chaos." Ona orta parmağımı gösteririm. "Her gün aynı laflar. Kimseye zaman ayıracak vaktim nereden olsun ki? Hep dışarıdayım. Eve hiç gelmiyorum. Ne anlamı var ki?"

Yüksekte, savaş bölgesindeki dağların üzerinde uçuyoruz ve hedef bölgemize yaklaşık on dakika uzaklıktayız.

"Başçavuş!" Bir el omzuma dokunuyor.

Başımı Owen Pearl'e çeviriyorum, takımdaki en genç özel operatör. Parlak kızıl saçları ve burnunun her yerinde çilleri var, kod adı Kid.

Dokunulmaktan hoşlanmadığımı anlayan Kid elini çekiyor. Görevlerden önce konuşmayı bile sevmem, ama Booker en iyi arkadaşım, o yüzden bir istisna yaparım. Ama Kid? İyi bir mazereti olsa iyi olur.

Yaralı kaşlarım kalkar ve balaclava kafamın maskesinden bile Kid hoş olmayan ifademi hisseder. Black Hawk'ın koltuğunda yutkunur ve kıpırdanır.

"Efendim. Serbestçe konuşabilir miyim?"

Korkmuş gibi kekelemesi ve yerinde duramaması, onun için olağan bir gerginlik belirtisi.

Başımı sallıyorum.

"Sadece bu görevde sizinle birlikte olmanın bir onur olduğunu söylemek istiyorum. Herkes sizi tanıyor. Herkes sizi ve Grim'i biliyor. İkinizin gibi başarılı bir kariyer yapmayı arzuluyorum. Tavsiyeniz var mı?"

Gerginleşiyorum. Kaşlarım çatılıyor, bakışlarım sertleşiyor. Beni inceliyor ve bir şey söylememi bekliyor.

Black Hawk keskin bir dönüş yapar, herkes inler ve hayatları pahasına tutunur.

"Siktir, uçmaktan nefret ediyorum." Booker maskesini ağzını gösterecek kadar kaldırır, bir çantayı kapar ve içine kusar.

Kıkırdamak geliyor içime. Booker'ı her zaman hareket hastalığı vurur.

"Aptal, o tarafa dön." Omzuyla Slater'ın yanına dönene kadar omzuna hafifçe vuruyorum.

"Tavsiye..." derim düşünceli bir şekilde. Cebimden son projem olan Adam için yaptığım Punisher kafatasını çıkarırım ve çalışmaya devam ederim. Boş zamanlarımda ahşap oymayı seviyorum.

Başımı yana eğip omuz silkerken bir parça tahta yere düşer. "Hayatta kal. Hayatta kal."

Çocuk hayretle bakarak safça güldü. Sanki benim de onun garip, bozuk kahkahalarına katılmamı beklemiş gibi devam etti. Yüzümde somurtkan bir ifadeyle gözlerimi kısarak baktım.

"Oh, şaka yapmıyordun?" Gülümsemesi kaybolur.

Hiçbir şey söylemem.

"Hepsi bu mu? Hayatta kalmak mı?" Şaşkın bir şekilde elini salladı. "Donma," diye ekledim.

Beni izler, daha fazlasını bekler, ama göz teması kurduğumda başını sallar. "Tamam. Harika. Sanırım."

"Oğlun Adam nasıl?" Booker yanımda homurdanıyor. Yeşil yüzü yavaşça normale döner.

"Konuşmuyoruz ama bildiğim kadarıyla iyi gidiyor. Annesi, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşına evlenme teklif etmeyi planladığını söyledi. Kızla hiç tanışmadım ama Penny onun hakkında sadece iyi şeyler söylüyor."

"Oğlunuz mu var?" Kid heyecanla araya girer. "Soruyorum çünkü..." Eldivenli eli cebine uzanır ve bir ultrason fotoğrafı çıkarır. Fotoğrafta küçük bir fasulye ve onu gösteren bir ok ve *kalp atışı* yazan bir etiket vardır.

"Resmi olarak bu küçük fıstığın babası oldum," diyor gururla. Gözleri saf sevinçle parlıyor. "Cinsiyetini henüz bilmiyoruz, ama kız olmasını diliyorum. Ben erkek çocuklardan oluşan bir aileden geliyorum ve Pearls ailesinin lanetini kıran ilk kişi olmak istiyorum."

"Vay be, Kid. Daha yirmi bir yaşındasın ve şimdiden çocuk mu yapıyorsun?" Booker, helikopterin gürültüsünün üstüne bağırarak soruyor. Dizimin üzerinden uzanıp Kid'in elindeki fotoğrafı inceliyor.

"Benimki on yedi yaşında oldu, sana laf senide gelmez," diye mırıldanıyorum.

"Canavar. Otuz saniye," pilotun duygusuz robot sesi kulağımda çınladı.

"Anlaşıldı."

Küçük projemizi bir kenara koyup en sevdiğim bıçağı
Herkes işaret vermeden önce kiti alıyorum. "Kilitleyin!"

Herkes kaskatı kesilir, sırtlarını düzeltir ve farklı bir zihniyete geçer. Her görevden önce taktığımız maskeleri takarız, balaclavalardan bahsetmiyorum. Operasyon başlamadan önce, bu helikopter yolculuğunun sonumuz olabileceğini bilerek, ürkütücü bir sessizlik içinde otururuz.

Köyü kasıp kavuran kum fırtınasına rağmen bölgeyi güvenli hale ^{getirdik} ve işimizi iyi yaptık. Hepimiz tek parça halinde eve döneceğiz.

Slater ve Booker hedeflerden birini eskort ediyor. Çatısı yıkılmış, yarısı havaya uçmuş binadan onu dışarıya çıkarıyorlar. Adam, tüm yol boyunca küfürler savuruyor, elinden geldiğince direniyor. O, yüzlerce aile ve askeri soğukkanlılıkla işkence edip öldüren bir aşırılıkçı.

Kid hemen arkasında kalıyor. Etrafına bakınıyor, yüksek alarmda, her şey temizlenmiş olmasına rağmen başka tehdit var mı diye arıyor. Bu görevi yavaşça yerine getirmeyi başardı, biz kıdemli operatörlerden bilgi ve tecrübe edindi.

"İyi iş çıkardın, Kid," diyorum omzuma bakarak. Koridorun köşesinde onu gördüğümde tüfeğimi omzuma yeniden yerleştiriyorum. Birkaç metre ötedeki onu izliyorum, heykel gibi hareketsiz durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, çoktan güvenliği sağlanmış bir odanın içine bakıyor.

"Çocuk?"

Parmakları titriyor, tabancasını sıkıca kavırıyor.

Tereddüt ediyor.

Kahretsin.

İki el silah sesi duyulur, kurşunlar onu delip geçer. Her kurşunla vücudu sarsılır ve sert bir şekilde yere yığılır. Mikrofonlardan arka arkaya sorular yağar.

"Adam vuruldu, adam vuruldu!"

Ona doğru koşarak, eğitimimde öğrendiklerimi uyguluyorum, angajman kurallarına uyarak silahımla tehdidi ortadan kaldırıyorum. Üç el ateş ediyorum ve gözlerinde nefret parıldayan adam yere yığılıyor.

Kid'i muayene ediyorum, o sırada görevli personelimiz ona tıbbi müdahale yapıyor.

Diz çöküp hasarı değerlendiriyorum.

Bir kurşun karotis arterini delip geçti. Vurulduğu andan kalbi durana kadar sadece otuz saniyesi kaldı. Dizlerim kan gölüne batmış halde maskesini çıkardım. Çilek sarısı saçları statik elektrikle havaya kalktı. Ağzından kırmızı damlalar çok hızlı bir şekilde akıyordu, sonu gelmiyordu. Konuşmaya çalışırken boğuluyor ve hırıltılı nefes alıyordu.

On beş. On dört. On üç. On iki.

"E-eşime, ben..." diye kekeledi zayıf bir sesle. Kanını yuttu, boğazı yukarı aşağı hareket etti ve devam etti. "Onu seviyorum?"

On bir. On. Dokuz. Sekiz.

"Biliyorum kardeşim, anladım. Hepimiz anladık."

Yedi. Altı. Beş. Dört.

Dudakları düzleşir ve gözlerinden hala yaşlar akarken, solgun yüzünün yanlarından son nefesini verir.

Üç. İki. Bir.

Gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi şiddetle gıcırdattım.

İlk görevi... ve o şehit oldu.

"Hayır," diye fısıldadım, monoton bir sesle. "Bir bebeği olacak..."

hayır. "Öldü," diye ilettiler Booker, herkes Kid'i ambulansa götürmek için içeri koşarken.

medevac'a götürmek için içeri koşarken.

Siktir.

VIOLET

7 Ağustos 1965

Sevgili Graham,

Bu mektup sana ulaşır umarım. Sana mektup yazmayacağımı söylemiştim ama işte yine yazıyorum. O gün lokantaya geldiğin anı sürekli düşünüyorum. Üniforman içinde gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu düşündüm. Siparişinizi alırken kalbim çok hızlı atıyordu. Duyarsınız diye çok korktum. Restorana sadece teyzeniz için bir şeyler sipariş etmek için geldiğinize inanamıyorum, bakın şimdi neredeyiz. Görev için ayrıldığından beri, kapı her açıldığında ve zil çaldığında, Tanrı'ya senin olmanı diliyorum. Ne zaman döneceğini bilmediğini biliyorum ve birlikte geçirdiğimiz son günden bu yana sadece bir hafta geçtiğini de biliyorum, ama belki döndüğünde, söz verdiğimiz gibi Wrightsville Plajı'na gidebiliriz.

Sevgileriml

e, Grace

Büyükannem, bana okumasını istediği mektuplardan birini okurken gülümsüyor. Hastane yatağının yanında bir sandalyede oturmuş, iki elimle hafifçe buruşmuş, zamanla sararmış bir kağıdı tutuyorum. Bir zamanlar kızıl olan saçları artık neredeyse tamamen beyazlaşmış, yastığın kenarına dökülmüş, çilli yüzünde bir zamanlar mutluluk dolu olan gülümseme yerini kaşlarını çatmaya bırakmış.

Bugün iyi bir gün; biraz gücü var ve Greenville Hastanesi'nin dışındaki göletin etrafında yürüyebildi. Bu sabah bana gelmemi isteyen bir mesaj attı ve benden istediği tek şeyi gerçekleştireceğini söyledi. Ona bu mektupları okumamı.

Kanser teşhisi konduğundan beri, benimle daha fazla zaman geçirmek istiyor. Büyükannem benim için çok değerli olduğu için, ne isterse yapacağım.

Küçüklüğümünden beri bana askerlerden uzak durmamı söylerdi, ama nedenini hiç anlamamıştım. Belki şimdi cevabını alacağım. Askeri bir kasabada yaşadığımız için böyle olduğunu düşünmüştüm. Askeriyeyle hiçbir ilgisi olmayan emekli bir postacı olan dedemle evli.

Sadece kanserle mücadele etmiyor. Alzheimer teşhisi de çok beklenmedik bir şeydi. O günden beri benden bir isteği vardı ama ne olduğunu söylemedi.

Ta ki bugüne kadar.

Temel Eğitim'i bitirdikten sonra hemen üç haftalık Hava İndirme Okulu'na katıldım. Uçaktan atlamak çok heyecan vericiydi. İlk atlayışımda korkacağımı düşünmüştüm, ama adrenalin ve heyecan korkumu bastırdı ve özgüvenimi artırdı. Atlayış kanatlarımı aldıktan sonra, özel operasyonların merkezi olan Kuzey Carolina'ya gittim. Seçmeleri geçtim. Sınıfımdaki tek kızdım ve başarılı olmak için çok çalıştım. Çalışmalarımın karşılığını aldım çünkü şimdi izindeyim ve kursa gitmeden önce büyükannem ve büyükbabamla her anın tadını çıkarıyorum.

"Abuelita... sana bir şey sorabilir miyim?" El yazısıyla yazılmış mektubu katlayıp küçük tahta kutuya geri koyuyorum.

"Evet, *mija*?" diye sordu, yatakta dönerek mavi oyuncak ayısına sarıldı. O mavi oyuncak ayıyı gençliğinden beri saklıyordu.

"

"Bu mektuplar ne? Bu adam kim?"

Dedem ve ninem hayatlarının yarısından fazlasını birbirlerine aşık olarak geçirmişlerdi ve şimdi ninem, kalbini dedemden başka biriyle paylaştığını mı itiraf ediyordu?

Dışarıdaki güneş penceresinden içeri girerek yüzüne altın ışınlar saçıyor.

"*Mija*. Bu benim tek isteğim." Ellerini kucağında birbirine doladı. "İşin çok yoğun olduğunu ve yakında tekrar gideceğini biliyorum. Lütfen eve geldiğinde bu mektupları bana oku. Artık hatırlayamayacak hale gelmeden ilk aşkıma hatırlamak istiyorum. Yanlış anlama, büyükbabanı seviyorum. Birlikte güzel bir hayatımız var, ama hayatında birden fazla kişiyi sevebileceğine inanıyorum, ben büyükbabanı seçmiş olsam da. Ama ilk aşkım? O Graham'dı."

Ağzım açıldı.

"*Abuelita!*" İnanamadan kutuyu göğsüme bastırdım. Büyükbabamdan başka birini sevmiş miydi? Hatırladığım kadarıyla, on dokuz yaşından beri onunla birlikteydi. O, onun ilk ve tek erkek arkadaşıydı. "Büyükbabam bunu istemezdi, *Abuelita*. Bu mektupları okumamı istemezdi. Bunca yıldır askerlerle çıkmamamı istemenin sebebi Graham mıydı?" Tahta kutuyu kapatıp odanın karo zeminine kaydurdum ve eskiden olduğu yere, yatağının altına sıkıştırdım.

Elbette, yirmi yaşında kendi kararlarımı verebileceğimi biliyorum, ama onun sözleri çocukluğumdan beri aklımda kazınmış durumda. Yine de bu, orduda görev almamı engellemedi — bu kararı, vefat eden gazi babamın anısına saygı duymak için vermiştim.

"Büyükbaban onu çok iyi tanır. Bu aramızda kalacak, tamam mı? Tek isteğim bu, *lütfen?*" Kaşlarını kaldırarak bana yalvarır.

Ona asla hayır diyemezdim. Büyükbabamın duymadığından emin olmak için omzuma bakıyorum. Neyse ki, yerel gazeteye dalmış, elinde kalemiyle bulmaca çözüyor.

"Peki, neden Graham yerine dedemle evlendin?" Merak beni kemiriyor. Graham'ı seviyorsa neden dedem Ramon'la evlendi?

Yine gülümsüyor, açık kahverengi gözleri gururla parlıyor.

"Sabırlı ol. Harf harf anlatacağım. Tamam mı? O zaman Graham yerine neden büyükbabanı seçtiğimi anlatacağım."

Dudak içimi ısıırıyorum.

"Tamam. Bir harf bir harf." Kabul ediyorum, dik oturuyorum ve onu yanağından öpüyorum. "Bir sonrakini okumamı istersen mesaj at."

"Tabii ki, Violet."

"Bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

"Donanmada mıydı? Donanma üssünün yakınında yaşıyoruz, o yüzden denizci olduğunu düşündüm."

"Hayır, *mija*. Değildi. Graham Yeşil Bereliydi. Bu mektupları bana Vietnam'dan gönderdi."

"Vay canına... Büyükanmem, özel kuvvetler askeri mi?" Kaşlarımı yukarı aşağı hareket ettirirken, ona aynı anda şımarık bir gülümseme atıyorum.

Güzel. Devam et, büyükanne.

Yanakları hafifçe kızardı ve bir genç kız gibi kıkırdadı. Teşhisinden beri onu böyle gülümserken görmemiştim. Anılarını yad ederken yüzünün nasıl aydınlandığını görmek bana huzur verdi. Bu mektupları okumak zor zamanlarında onu mutlu ediyorsa, sabırlı olacağım.

"Beni şaşırttın, büyükanne." Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatıyorum.

"Neden?"

"Hayatım boyunca bana askerlerden uzak durmamı söyledin, şimdi de bir askere aşık olduğumu mu söylüyorsun?"

Sessizleşir. Sessizliği her şeyi anlatıyor. Ne söyleyeceğini bilemiyor. Oyuncak ayısını daha sıkı sarar, sanki bir sinirine dokunmuşum gibi. Öyle demek istememiştim ve bu anı çıkışım olarak değerlendiriyorum.

"Görüşürüz, *Abuelita*," diye öne eğilip yanağına tekrar öptüm.

"*Tanrı seni korusun, seni çok seviyorum.*"

"*Seni daha çok seviyorum.*"

Televizyonu açar, iki kez kanal değiştirir ve uzaktan kumandayı yanına bırakır. En sevdiği filmlerden biri olan *Beethoven*'ı izliyor.

"Hoşça kal, büyükbaba. Bir gün daha kalacağım, sonra Kuzey Carolina'ya gidiyorum."

Yerel gazeteyi kucağına geri koyar.

"Seninle gurur duyuyoruz." Gülümser ve kulağına eğilir. "Annen senin için endişeleniyor, ama Özel Operasyonlara katılmak seni mutlu edecekse, o da mutlu olur. Yine de annene kararını kabullenmesi için biraz zaman ver." Fısıltıyla konuşurken sesi ve elleri ön kollarımda titriyor.

Annemin benim orduya katılma kararım ile ilgilenmediğini biliyor ama bu işe karışmıyor. Seçme sürecinin ne kadar özel olduğunu anlamadığını hissediyorum. Seçme süreci, hem fiziksel hem de zihinsel olarak test edildiğiniz zorlu ve zorlu bir dizi olaydan oluşuyor. Sınıf dört yüzden fazla adayla başladı ve sadece otuzumuz Özel Kuvvetler kursuna geçmeye hak kazandık.

"Annem ve benim için endişelenme," diye onu sakinleştiriyorum.

Sırtımı düzelterek gülümsemeyi iade ediyorum ve onların iyiliği için endişelenerek göğsümdeki acıyı bastırıyorum. Onları her gördüğümde ağlamama gerek yok.

"Ben burada olamadığım zamanlarda senin yanında olduğum için mutluyum." Bir adım daha uzaklaşırken sesim hafif.

"Odaklan. Git ve harika ol. Biz burada torunumuzu destekleyeceğiz." Çilli elini parlak kırmızı, tüylü ekose süveterinin ucuna koyar. Kalem alı, okuma gözlüklerini düzeltir ve bulmacasına geri döner.

Ayaklarımın üzerinde dönerek, ayakkabılarımın tabanları hafifçe gıcırıyor. Gitmeden önce, büyükanneme son bir kez bakıyorum ve onun canlı ve mutlu halini zihnimde fotoğraflıyorum. Zehir damarlarını doldururken, en sevdiği filmi izlemek gibi basit şeylerin tadını çıkararak, tamamen şimdiki ana odaklanmış durumda.

Karanlıkta bile gülümsüyor.

Koridordan çıkışa doğru yürüyorum. Kemoterapisini uygulayan hemşireye veda ediyorum ve bir şey olursa beni aramasını hatırlatıyorum.

genellikle, o tedavi gördüğü sırada buraya girmeme izin verilmez, ama bu seferlik bir istisna yaptılar. Yaklaşık beş dakika sonra hastaneden çıkıp ziyaretçi otoparkına doğru yöneliyorum.

Anahtarlarımı çıkarıp, beyaz sedanıma binmek için düğmeye iki kez basıyorum. Sürücü koltuğuna oturup anneme mesaj atıyorum.

BEN

Büyükannem bugün iyi. Eve dönüyorum.

ANNEM:

Tamam.

Bu kadar çabuk cevap yazmasına şaşırdım. Bunu, ayrılmadan önce onunla son bir kez konuşmaya çalışmam için bir işaret olarak alıyorum. Ekranı bakıp fotoğraflarımı kaydırıyorum, stresli olduğumda yapmaktan hoşlandığım bir alışkanlık. En üste kadar kaydırıyorum ve orada dörtümüzün fotoğrafını buluyorum: bir zamanlar eksiksiz olan ailem: babam, annem ve ablam Isabella.

Babamın siyah biberli saçları kısa ve yana taranmış. Küçük burnunun üzerinde büyük, yuvarlak gözlükleri var. Güneş zeytin rengi tenimize vuruyor ve kız kardeşim baştan aşağı pembe giysiler giymiş, pembe ruj sürmüştü. Kot pantolonum ve çizgili koyu mavi süveterimle anneme sarılıyorum. Yerel bir İtalyan pizzacısında kız kardeşimin üniversite mezuniyeti için kutlama yemeği yiyoruz. Acı bir dalga halinde geri gelmeden telefonumu kapatıyorum ve anılardan uzaklaşıyorum.

Arabamı çalıştırır çalıştırmaz annemin evine doğru yola çıkarım. Her pazar sabahı gittiğim Katolik kilisesinin yakınındaki bir mahallede, tek katlı, üç yatak odalı şirin bir evde yaşıyoruz. Hastane çevresinden uzaklaşırken, göğsüme yavaşça bir korku çöküyor. Babam öldüğünden beri burası artık benim evim gibi gelmiyor. O öldüğünden beri annem de

o da öldü. Onun sıcaklığı artık soğuk bir havayla yer değiştirdi. Keşke büyükannemi ziyaretlerime o da eşlik etseydi.

Onun tedavi gördüğünü her gördüğümde yavaş yavaş ölüyorum. Onu kaybedemem. Teşhis konulduğundan beri, *burada olmasına* rağmen artık burada olmayacağı düşüncesiyle tedirgin ve dehşet içindeyim.

Boğazım daralıyor ve annemin evinin önüne arabamı park ederken boğazımın arkasındaki kurulukla mücadele etmek için elimden geleni yapıyorum. Orada oturup The Fray'i dinliyor ve nefes alıyorum.

Son zamanlarda her şey berbat gidiyor gibi. Ama artık değiştirmek için çok geç. Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı.

VIOLET

"*Anne... lütfen. Benimle konuş.*"

"Hayır!"

"Lütfen."

"Hayır! Senin de yapmaya karar verdiğin iş yüzünden babanı kaybettim!" İğrenç bir bakışla bana bakıyor. "Şimdi bir de senin için mi endişeleneceğim?"

Elini tutmaya çalışıyorum, ama sanki ben bir hastalık, hırsım ise zehirli bir enfeksiyonmuş gibi çekiyor elini.

"Temel eğitimden yeni döndüm. Lütfen bana bunu yapma. Kalabalığın içinde seni arıyordum anne, ama sen orada değildin!"

Annemin en küçük kızı babasının mirasını onurlandırmak istiyor, ama bunu kabul edemiyor.

"Anne!"

"Neden buraya yerleşemiyorsun? Bu kasabaya? Yerel üniversiteye git? Adam'la ilişkinize odaklan. Onun çocuklarını doğur, karısı ol ve evde kal? O çalışırken evi çekip çevir? Neden o işi yapacaksın?"

Sanki yüzüme tokat atmış gibi başımı geriye doğru çeviriyorum. Atmış da olabilirdi. Gözyaşları kirpiklerime yapışıyor ve omuzlarım yenilgiye uğramış gibi çöküyor.

"Daha fazlasını istiyorum..." diye mırıldanıyorum. Cebimdeki babamın künyesiyle oynarken yüzüm düşüyor. Babam hayatta olsaydı, benim en büyük destekçim olurdu. Annemi, benim için endişelenmemesi gerektiğini, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum, ama o tereddüt etmiyor. Babamın hayalini arıyorum, keşke karşımda durup anneme beni bırakmasını söylese, ama annem, aile fotoğrafımızın yanındaki oturma odasında sert bakışlarla ve kıvrılmış dudaklarla beni reddetmeye devam edince, babam

hiçbir yerde yok. O burada değil çünkü öldü ve ben yıllar sonra bile bunu kabullenmekte zorlanıyorum.

"Daha fazlasını yapmak istiyorum," diye pes ediyorum. "Tıpkı *babam* gibi olmak istiyorum."

"Sen küçüksün." Gerçek duygularını saklıymış gibi beni işaret ediyor. "*Kısa ve küçüksün*. Yavaşsın. Erkekler kadar güçlü değilsin. Sen. Benim. Küçük. Kızım."

Burnum buruşuyor.

"Ama ben aynı zamanda *babamın kızıyım*," diye işaret ediyorum. Kaşlarım kalkıyor ve onun gergin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Burun delikleri genişliyor ve sinirli bir şekilde dilini şaklatıyor.

O benim ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Duvardaki babamın resmine dönüyorum. Üniforması üzerinde. Görevdeyken çekilmiş bir fotoğrafta, bir elinde tüfeği var. Daegan Hannibal ortaya çıkana ve rekorunu kırana kadar, dünyanın en başarılı keskin nişancısıydı.

"*Mija... lütfen*. Kendine zarar vereceksin! Ailemizde o alanda çalışan hiç kadın olmadı! Her zaman erkekler yaptı."

"Biliyorum! İlk ben olacağım. Sana söz veriyorum," diyorum.

O alaycı bir şekilde güldü. "Tamam. Diyelim ki başardın." Sanki bir hayalmiş gibi senaryoyu anlatıyor. "Savaşa gittiğinde ne olacak?" Sanki bu düşünce ona çok ağır geliyormuş gibi nefesini veriyor. Koyu kahverengi gözlerini bana diyor ve yanağından bir damla gözyaşı düşüyor. "Seni kaybedemem! Sen benim en büyük kıızımsın, Violet." Tartışırken ellerini önümde sallıyor.

"Anne... Ben iyi olacağım."

"Bunu bilemezsin! Ve sana bir şey olursa, 'Sana demiştim' diyen kişi olmak istemiyorum!"

"*Anne!*" Sözleri kalbimi bıçak gibi saplayınca geri çekiliyorum. "O zaman söyleme." İçimden çıkmak isteyen çığlığı bastırıyorum. Nasıl böyle bir şey söyleyebilir?

Benden uzaklaşmaya devam ediyor. Benden yüzünü çevirip, siyah hırkasının üzerinden kendini rahatlatmak için dirseklerini sıkıca kavırıyor. Çok adaletsiz bir zihniyeti var. Ya onun dediği olacak ya da hiç olmayacak.

"Lütfen anne. Sen onaylasan da onaylamasan da bunu yapacağım." Cebimdeki babamın künyesini bıraktım. Kollarımı uzatıp "yakında görüşürüz"

"Gözlerim, gözyaşlarım artık kirpiklerimi tutamayana kadar bulanıklaşıyor. Kararlılığımda hiçbir tereddüt istemediğim için, hızla silerek zayıflığımı göstermiyorum.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Ona zayıflığımı göstermek istemiyordum, kararlılığımdan ödün vermek istemiyordum.

"Bana mektup yazar mısın?" diye soruyorum nazikçe, burnumu çekerek, sesim umut dolu. "Cep telefonumu açamayacağım ama mektupları alabilirim. Bazen telefon görüşmesi yapabileceğime eminim. Oraya varır varmaz seni ararım ve..."

"Zahmet etme. *Salte de mi casa.*" Bakışlarını babamın portresine sabitleyerek arkamdaki ön kapıyı işaret ediyor.

"*Anne?*" diye bağıriyorum. Onu kucaklamak için can atarken elimi göğsüme koyuyorum. Babam öldüğünden beri, cenazeden beri beni kucaklamadı.

Sonunda gözlerimiz buluşur, ama onun gözleri artık bir annenin gözleri değildir. Sadece karanlık bir kin vardır. Siyah, kıvrıkcık saçlarının uçlarıyla oynuyor, pişman olacağı başka şeyler söylememek için kendini tutmaya çalışıyor gibi.

Annemin bu yönünü tanımıyorum.

Beni, yirmi yıldır beni büyüüttüğü evde bir yabancıymışım gibi konuşuyor. Krem rengi duvarların etrafına bakıyorum ve mobilyalara, en sevdiğim korku filmlerini izlerken annemin en sevdiği *pembe dizilere* çevirmem için bağırdığı televizyona bakıyorum.

Mutfağa bakıyorum, annem stresli olduğunda veya özel günlerde her iki ayda bir flan pişirmesine yardım ederdim.

Sonra boynumda asılı duran haç kolyeme bakıyorum.

Ağzımı açıyorum, titrek dudaklarımı sabitleyerek ona son vedamı söylemeye çalışıyorum.

"Bunu yapma. Sana ihtiyacım var. Her zaman sana ihtiyacım olacak çünkü ben senin kızınım. Benim tek ailem sensin. Lütfen, *anne.*"

"*Anlamıyor musun?* Seni reddediyorum. Sen bir Isla değilsin. Sen benim kızım değilsin."

Onun ne demek istediğini anladığımda odada tam bir sessizlik hakim oldu.

"Askere yazıldığım için mi?" "Evet!"

Onun reddini sindirirken rüzgar ve sıcaklık beni bayılttı. Kızını reddediyordu. Çünkü babamı onurlandırmak istiyorum. Babamın bununla gurur duyacağına içtenlikle inanıyorum. Kimse için kararımдан vazgeçmeyeceğim.

Eğitim ve askere alınma sürecinde içimde biriktirdiğim tüm duygular ve stres, kurduğum kalkanın çatlaklarından sızıyor. Babam öldüğünden beri güçlü kalmayı ve karşıma çıkan her şeyle başa çıkmayı öğrendim, çünkü evin erkeği yoktu ve benim sorumluluk almam gerekiyordu. Kederin çok ağır geldiği günlerde annemin ihtiyaç duyduğu güç oldum.

Annem onun ölümünden beni sorumlu tutuyor. Bunu hiç söylemedi, ama söylemesine gerek yok. Cenazeden beri bana sarılmaması bunu söylüyor. Askere katıldığımdan beri tüm okul mezuniyetlerime katılmaması bunu haykırıyor. Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Beni, kocasının ölümünden sorumlu kız olarak görmeyi bırakıp, tekrar kızı gibi davranacağını ummuştum... ama yanılmışım.

"Bunu yapabileceğime inanmıyorsun, değil mi?" diye soruyorum titrek bir sesle.

Boş bir bakışla omuzlarını silkiyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Üzgünüm, ama artık kendi başınasın."

Mezuniyet gününde onu göreceğime dair umudumun kırılmasıyla sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülür.

Orada olması gerekiyordu.

Babamın da orada olması gerekiyordu.

Onsuz bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Benden uzaklaşıp mutfağa geri döndüğünde, kaskatı kesiliyorum.

Boğazım yumruk yemiş gibi sıkışır. Onun önünde ağlamaya utanarak, acı çeken yüzümü avucumla hızla silerek.

Bir elimde bir valiz, diğer elimde ordudan aldığım sırt çantasıyla, artık hoş karşılanmadığım evin kapısından son kez çıkıyorum.

Bir veda bitti, sıradaki veda.

Bileğimdeki saate bakıyorum, saatim uçağı kaçırmamak için acele etmem gereken yaklaşık otuz dakikam kaldığını gösteriyor.

"Beni terk etmene çok üzülüyorum. Gitmeni istemiyorum... Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Adam, askere gitme kararımı defalarca sorguladı.

"Bana destek olacağına söz vermiştin," diye araya girdim.

Kaşlarını çatıp telefonunda gezinmeye devam ediyor. "Evet, söz verdim, ama sen de bana birçok şey söz verdin."

"O ne demek şimdi?" diyorum, pantolonumu giyip düğmelerini iliklerken. Konuşmanın bittiğini işaret eder gibi omuzlarını silkiyor.

"Kim mesaj atıyor?"

"Babam. Bir yıllık görevinden sonra Amerika'ya dönmüş gibi görünüyor," diye başını salladı. "Bana ulaşmaya çalışıp duruyor. Anlamıyor lan. Annemi terk ettikten sonra onunla bir ilişki istemiyorum. Onu asla seçmeyeceğim."

Telefonunu kapatıp pantolonuna soktu.

Adam, anne babasının boşanması hakkında pek konuşmaz. Tek bildiğim, onların genç yaşta evlendikleri ve evliliklerinin uzun sürmediği. Annesi tarafının anlattıklarına hiç şüphe duymadığı için babasının tarafını hiç sormadı. Bayan Lillington, babasının artık bir aile babası olmak istemediğini, sadece asker olmak istediğini söylüyor. Adam babası hakkında konuşmaktan kaçınıyor, bu yüzden onun koyduğu sınırı saygı duyarak bu konuyu hiç kurcalamıyorum. Hatta birkaç yıl önce soyadını annesinin kızlık soyadına değiştirdi.

Onun acı tepkileri beni denemekten alıkoydu. Her seferinde beni dışlıyor, konuyu değiştiriyor, ama babam öldüğünden beri bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Telefonuma bakıp babamdan bir mesaj görebilmek için her şeyi yapardım. Adam bana anlatmadığı için onların geçmişini bilmiyorum, ama belki de aralarındaki soğukluk düzelebilir.

"Belki ona bir şans vermelisin. Keşke babam hala hayatta olsaydı. Onun sesini duymak için her şeyi yapardım..." Saçlarımı topuz yaparken yumuşak bir sesle söylüyorum.

"Lütfen, dur!" Beni yatakta keserek durdurur ve ben sıçrarım. O ellerini beline koyarken ben ona gözlerimi kısıyorum. "Bir daha asla babamla olan ilişkiyi etkilemeye çalışma. O bir pislik, bizi terk edip orduyu seçen bencil bir herif. Bu konuyu kapat, son kez söylüyorum," diye azarlar ve yatak odasının kapısına doğru yürürken konuşmayı keser.

Kaşlarımı çatıp onun öfkesini yutuyorum.

Öyle demek istemedi. Sadece benim gitmemden dolayı stresli... Hepsi bu kadar.

hepsi.

"Özür dilerim... haddimi aşmak istemedim. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Onun peşinden git. "Ama lütfen benimle böyle konuşma," diye yalvarıyorum, sevmediğim bu Adam'ın arkasında en iyi arkadaşımı arıyorum. Şu anda ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Omuzları çöküyor, dudakları inceliyor.

"Evet... Özür dilerim. Gidelim, tamam mı?" Koridora girer, adımları rahat, benim için valizimi alır. Ben yeşil Converse'lerime bakarken valiz yuvarlanır.

İç çekip arkasından gidiyorum. Son zamanlarda farklı davranıyor, ama bana aramızda bir sorun olmadığını söyledi.

Her şey yolunda.

VIOLET

"Tamam... E-kitabım, kulaklıklarım, telefonum, cüzdanım..." Sırt çantamdaki eşyaları tek tek kontrol edip listemdeki maddeleri tek tek işaretliyorum. Son kez yola çıkmadan önce. Eğitimciler varır varmaz bunları benden alacaklarına eminim, ama yine de yanımda götürüyorum.

"Tek ihtiyacım olan şey, *yakında görüşmek*, öpücük," diyerek sırt çantamı kapatıyorum.

Adam'a sıcak bir gülümsemeyle uzanıyorum ve veda öpücüğü için kendimi hazırlıyorum. Yaklaşık bir yıl boyunca onu öpemeyeceğim. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı büzüyorum, parmak uçlarına basıyorum... ama o, uzun saniyeler geçmesine rağmen harekete geçmiyor.

Kirpiklerim titriyor. Hayal kırıklığıyla topuklarımın üzerine düşerken kaşlarım çatılıyor. Adam'ın kahverengi gözleri benimkiler dışında her yerde.

"Ne oldu?" Sırt çantamı omzumda yeniden düzeltirken bir adım daha geri çekildim. Aramızda bir bulut dolaşıyordu ve her şeyi sorgulamama neden oluyordu.

"Bana bak."

O bakmıyor. Gerginmiş gibi ayakları üzerinde sallanmaya başlıyor.

Göğsümde donuk bir his yayılırken dişlerimi sıkıyorum. O ifadeyi artık çok iyi biliyorum.

"Sen de mi?" Dudaklarımı ısıyorum, umarım benim varsayımlarımın yanlış olduğunu ve onun vücut dilini fazla yorumladığımı söyler. Bunun yerine, kahverengi gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor, ama bakışlarımı tutamıyor. Bu konuşmadan kaçmak istercesine şiddetle başını sallıyor.

"Konuş benimle, lütfen."

"Üzgünüm," diye itiraf ediyor, ayaklarına bakarak. "Üzgün müsün?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seni beklemek istemiyorum, Violet. Üniversiteyi birlikte bitirmek istiyordum."

"Adam... Lütfen yapma. *Şimdi değil*. Uçağa binmeden hemen önce mi bu anı seçtin?"

"Üzgünüm."

"Yine aynı iki kelime. Biliyor musun, insanların aslında *üzgün olmadıkları* halde üzgünüm demelerinden gerçekten bıktım."

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. Elimle kulak arkasına sarkan bir tutam saçımı geriye atıyorum, damarlarıma nefret ettiğim şekilde sıcaklık yayılıyor. Bu sabahki karışık kollarımızın ve bacaklarımızın görüntüleri zihnimde canlanıyor.

"Dün gece ne oldu? Ve bu sabah?" Tanrım, neden kendimi kullanılmış hissediyorum?

Gözleri sonunda bana takılıyor.

"Evlenme teklif edecektim!" Arka cebine uzanıp bir yüzük çıkarır. Yüzük, güvenlik kontrol penceresinin dışındaki güneş ışığında parıltıyor. Yüzüğü döndürdükçe holografik ışıklar yüzüne yansıyor. Evlilik düşüncesi beklenmedik bir tren gibi çarparak kalbimi sıkıştırıyor.

"*Neredeyse?*" Sesim fısıltıya dönüşüyor.

"Neredeyse."

"Bu yüzden mi son birkaç gündür bana karşı soğuk davrandın?" Boğazım düğümlenir. Gözlerim bulanıklaşır ve ondan gözlerimi ayırırım. Sağ sola bakarak, beklenmedik acıyı gözlerimden silmeye çalışırım.

Dağılma.

Sadece kabul

et.

Her zamanki gibi terk edilmeyi ve ihaneti kabullen ve tepki verme.

"Tüm vaktini başka erkeklerle geçiren bir nişanlı istemiyorum. Annem, babam sürekli yokken bunu yaşadı. O adamı neredeyse hiç tanımıyorum. Tarihin tekerrür etmesine izin veremem. Babam hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, peki ya şimdi?" Elini önümde salladı. "*Sen de sürekli yok mu olacaksın?*"

"İlişkimizin mesafeden daha güçlü olduğuna inanıyordum." Boğazım düğümlenir.

Adam gözlerini devirdi. "Evet, annem de öyle yapardı." "Biz senin annen baban değiliz!"

İlişkimize olan güvenim tamamen yok oldu.

"Kız arkadaşımın başka erkeklerle duş aldığını, hatta onlarla yatıyor gibi olduğunu bilerek nasıl uyuyabilirim?" derken alındaki damar şişer ve bana şüpheyile bakar.

"Tanrım, bu mu? Beni aldatacağımı mı düşünüyorsun?" Yüzüm tiksinti ile buruşuyor. "Sana bana güvenmemek için *hiçbir zaman*, hiçbir sebep vermedim." Sesimi biraz yükseltiyorum, sert bir tonla konuşmaya devam ediyorum.

"Önemli değil, Violet. Askerlik yapan biriyle birlikte olmak istemiyorum." O, zihninde çoktan konuşmamızı bitirmiş gibi geriye doğru adımlar atıyor.

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Bana destek olacağına söz vermiştin..." Geçmişteki tüm konuşmalarımızı hatırlatırım. "Seni bekleyeceğime söz verdim. Her hafta sonu arayacağıma söz verdim. Sana söz verdim... sonsuza kadar?" Onun kendi sözlerini ona tekrar ederim.

"Sözler tutulmaz," der pişmanlık duymadan ve nişan yüzüğünü cebine geri koyar. Sanki tokat atmış gibi yutkunur ve yerinde duramam.

Onu artık tanıımıyordum.

"Zaten birbirimizden uzaklaşıyoruz. Sen zaten hiç evde yok." Söyleyiş şekli... sanki çok uzun zaman önce vazgeçmiş gibi.

Ne zaman vazgeçmişti?

Birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

Kayboldum ve o kararından vazgeçmiyor.

Destek sistemim... yok oldu. Bana "sen yapabilirsin" diyen iki kişi Her şey için güvенеbileceğim tek şey, bir anda yok oldu. Babamı onurlandırma kararım yüzünden beni terk ediyorlar. Ona bakıyorum, sözlerini geri almasını bekliyorum, ama dudakları ince ve kararlı. Kararından vazgeçmiyor. Ben de öyle.

Onun suçluluk duygusuyla beni yanında tutmasına izin vermeyeceğim. Öyle yapsa bile, başka seçeneğim yok. Artık orduna karşı bir yükümlülüğüm var.

"Bu kadar mı? Böyle mi bitiriyorsun? Tam uçağa binmeden önce mi?"

"Hayır... belki? Bilmiyorum." O, parçalanmış ruhuma donuk bir bakışla uzaklaşmaya devam ediyor.

Aniden, onda bir değişiklik olur. Geri gelir, aramızdaki mesafeyi kapatır, ama ben kollarımı çaprazlayarak aramıza bir bariyer oluştururum.

"Anneni dinle. Burada kal, karım ol. Okula gitmek zorunda değilsin. Benimle evlen, çocuklarım olsun ve..."

Annemin argümanını bana karşı mı kullanıyor?

"*Hayır*," sesim kalınlaşır. "Hoşça kal, Adam. Beni parçalara ayırmana izin vermeyeceğim. Kimse vermeyecek." Arkanı dönüp sırtımı ona çeviririm ve kendinden emin adımlarla uzaklaşıyorum.

"Bunun veda olduğunu sanmıyorum, bebeğim. En geç bir hafta, en geç bir ay sonra burada görüşürüz. Başaramayacaksın ve kendini zorla girdiğin bu durumun parçalarını toplamak için birinin yanında olacağına eminim!" diye arkamdan seslendi. Çevremizde bagajlarını kontrol ettiren insanlar durup onun şaşkın haykırılarına bakakaldılar.

TSA'ya doğru ilerleyen kalabalığın arasından hızla geçerek onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

Biletimi ve kimliğimi güvenlik görevlisine veriyorum. O, robot gibi bir hareketle biletimi tarıyor ve bana sırayı takip etmemi söylüyor.

Ceketimi ve elektronik cihazlarımı çıkarırken, hayal kırıklığımı bastırıyorum. Adamın korkunç evlilik teklifini tekrar tekrar hatırlayarak burnumdan nefes veriyorum. Sanki beni dizlerimin üzerine çöküp, hedeflerim ve ilişkimiz arasında seçim yapmamı istemeyen bir şekilde yalvarırken görmek istemiş gibi.

Asla hiçbir erkeğe yalvarmayacağım. Adam ve annem bana inanmıyorsa...

Güvenebileceğimi sandığım iki kişinin sözleri aklımda yankılanırken boğazımdaki düğümü yutuyorum. Eşyalarımı alıp sırt çantamı omuzlarıma takıyorum ve Kuzey Carolina'ya giden uçağımın kapısına yaklaşıyorum.

Bundan daha güçlüyüm.

Aynı kamuflaj desenli ordu çantasını taşıyan bir erkek ve bir kadının arasındaki koltuğa oturuyorum. Çantamdan kulaklıklarımı çıkarıp kafama takıyorum ve telefonumun kilidini açıyorum. Lana Del Rey'in şarkısı çalarken gözlerimi kapatıp etrafımı görmezden geliyorum.

Güven sorunlarım beni sadece anneme ve Adam'a bağımlı hale getirdi. İnsanlara kolayca güvenmiyorum, çünkü beni hep hayal kırıklığına uğrattıyorlar.

Kalbime yaptıkları ihanet, ruhumu taşa çevirdi. Yalnızlık her zaman yalnızlık anlamına gelmez; şu anda beni koruyan bir kalkan.

Kolayca bağlanmam ama Adam, gençken defalarca çelik kabuğumu kırmaya çalıştıktan sonra beni hayatına aldı.

Onların desteğine ihtiyacım yok.

Kendime inanıyorum. Bu yeterince iyi.

Babama, onun kanının damarlarında aktığını kanıtlamanın zamanı geldi. Beni izlediğini biliyorum. İnsanlar beni ne kadar yıkmaya çalışırsa çalışsın, özellikle de kurs sırasında, pes etmeyeceğim.

Ordu bana "Kırılmaz Asker" diyor ve arkadaşım Pete, oradaki en acımasız eğitmenlerden biri hakkında beni uyarsa da, gelecek yılı atlatabileceğimi biliyorum. Pete ona canavar diyor. Şeytan. Makine. Pete'i kendi kontrolü dışında bir şey yüzünden başarısız saymış, en azından onun anlattığı hikaye böyle.

Belki şansım yaver gider ve onun beni uyardığı şeytan benim eğitmenim olmaz... Ve eğer oradaysa, umarım dikkatini çekmem.

MENEKŞE

MEZUNİYETE KADAR ON İKİ AY



Champagne Coast, Blood Orange

Burada olduğuma inanamıyorum, sadece ilk birkaç günü atlatmakla kalmadım, aynı zamanda geliyorum. Yeni insanlarla tanışıyorum, arkadaşlar ediniyorum ve durumlarımız üzerinden bağ kuruyorum.

İlk hafta su gibi geçti. Çok bağırsık çağırış, evrak işleri, sağlık muayeneleri ve koloma ve popoma iğneler oldu ama ben sağlamım. Orduda hiç bu kadar kendime güvenmemiştim ve kendimi bu kadar evimde hissetmemiştim.

Buraya aidim.

"Herkes, gelecek yılki öğretmenlerinizle tanışın! Ya da daha iyi bilinen adıyla TAC." Uzun boylu, zayıf bir adam önümde bağırsık. Kamuflej yeşili gömlek ve pantolon, açık tenini örtüyor. Bakışları sadece bir saniye üzerimde kalıyor, sonra sıra boyunca ilerliyor. Hepimize tek tek bakıyor, sanki çocukmuşuz gibi bizi süzüyor.

"Ben Çavuş Booker. Hepimiz sizin öğretmenleriniz, danışmanlarınız ve rehberleriniziz. Bu da Çavuş Slater," diye yanındaki iri yarı adamı işaret ediyor. Yanımdan geçiyor, ama bu sefer güneş gözlüklerinin arkasından bakışları o kadar belirgin ki, gözlerine bakmam gerek bile yok, sınıfın tek kızı olarak burada bulunmam hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Beni burada istemiyor. Yumruklarını sıkarken, bakışlarının saniyelerce, dakikalarca vücudumda kaldığı çok açık.

Korkarak geri çekilmekten kaçınıyorum. Sırtım dik, omuzlarım gergin ve zihnim tek bir şeye odaklanmış: mezun olmak.

Tiksinmiş gibi alaycı bir şekilde gülüyor. Uzaklaşıp, tüm öğretmenleri tanıtmaya devam eden Çavuş Booker'ın yanına gidiyor. Ne zaman

Çavuş Slater bana sırtını dönüyor, ben sırtıyorum. Varlığımın ve azmimin onu sinirlendirdiğini bilmek tatmin edici. Son zamanlarda pek çok insanı sinirlendirdi. Güneş tenime vururken dinlemeye devam ediyorum. Buraya geldiğimden beri zeytin rengi tenim daha da bronzlaşmış.

"Operatör Grim Reaper'ın kim olduğunu herkes bilir... ama ordunun ve düşmanlarımızın korktuğu kişi o değil. O, kusursuz bir kariyere sahip başka bir adam. Herkes ona şeytan diyor ve bunu boşuna söylemiyorlar." Solumdaki bir adam fısıldayarak dikkatimi dağıtır. Koyu bıyıklı kumral adama odaklanmaya çalışırken sinirlenerek kaşlarımı çatırım. Çavuş Booker aramızdaki sırayı bir aşağı bir yukarı yürürken, ben merakımı ve sorularımı bastırarak hareketsiz dururum.

"Yani..." yanımdaki başka biri tiz bir sesle sorar.

"Evet... o da burada. Hepimiz bittik." diye mırıldanıyor ve devam ediyor. "Grim Reaper'ın yanında kim eğitim aldı sence? Ona bildiği her şeyi kim öğretti sence? Şeytan başka biri tarafından yaratıldı."

"Kim?" diye sordu arkadaşı, tembel sesinde kasvet vardı.

"Operatör Beast."

"Ama gerçek adı ne?"

Gözlerimi devirdim ve sonunda patladım. Booker'ın emirlerini duyamadığım için bu kadar çabuk kovulmak istemiyordum. Daha yeni gelmişim. Kanıtlamam gereken çok şey vardı ve yanımdaki adamlar dedikodu yapmak istiyor diye ilk gün kovulmayacaktım.

"Sizler biraz susabilir misiniz?" diye alaycı bir şekilde onlara dönerek soruyorum.

İlk olarak, bakışlarım Willis'inkilerle buluşur ve onun ince pembe dudakları, küstah, çocukça, alaycı bir gülümsemeye dönüşür. Gözleri beni sanki soyuyormuş gibi baştan aşağı süzer ve bu beni titretir. Ağzını açıyor, muhtemelen bana kirli, kadın düşmanı bir hakaret söylemek için, ama sonra tüm tavırları değişiyor. Yüzü soluyor, üçümüzün üzerine büyük bir gölge düşer düşmez bakışlarını benden ayırıyor.

Arkamda biri boğazını temizler ve boynumdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissederim. Yavaşça geri dönerim, dikkat pozisyonunda, ellerimi uyluklarımın iki yanına koyar ve nefesimi tutarım.

"Adım ne, Willis?" Derin, yumuşak bir ses kalbimin ağzıma gelmesine neden oluyor. Willis'in tam önünde duruyor, ama ben gözlerimi önümdeki uzun, Kuzey Carolina'ya özgü yaprak dökmeyen ağaçlara dikmiş durumdayım.

Willis, henüz tanıştırılmamış olan eğitmenin boyunu görünce ağzı açık kalır.

"Şimdi!" diye bağırdı, kanımı donduran acımasız bir ses tonuyla.

Tanırım, böyle mi olacak? Adama daha bakmadım bile, ama sesi beni etkiliyor. Derin ve boğuk bir sesi var. Temel eğitimi atlattım ve hiç kimsenin sesi kalbimi bu kadar hızlı attırmamıştı.

"O-O'Connell. K-Kade O'Connell, efendim!" Kade? O'Connell?

Yani...

Hayır.

Olamaz.

"O'Connell Başçavuş." Sesi tehlikeli bir şekilde sakinleşiyor ve açıkçası bağırdığı zamankinden daha korkutucu geliyor.

Kaşlarımı çatarak hızla gözlerimi kırıştırıyorum, insan anatomisine karşı gelip terlemeye çalışmıyorum. Yumruklarımı sıkıp gizlice bakmaya çalışıyorum, ama uzun boylu, iri gölge bana doğru hareket edince vazgeçiyorum.

Hayır.

Kendi ayaklarımın önünde büyük, kumlu savaş botları belirir ve gözlerimi yere indiririm. Ayaklarım onun ayaklarına göre iğrenç derecede küçük görünür.

Herkesin fısıldadığı canavarın dikkatini ilk gün çekmişim.

Şansıma bakın.

"İsla..." sıkılmış gibi kayıtsızca mırıldanıyor. Kocaman parmaklarıyla üniformamın üzerindeki soyadımı işaret ediyor. Gözlerimi uzun bacaklarından geniş, kaslı göğsüne kaydırıyorum. O da aynı kamuflajlı tişörtü giyiyor. Kolunun bir tarafında dövmelemler var. Ayrıntılı yılanlar ve kafatasları birbirine dolanmış. Kollarını göğsüne

göğsüne. Bakmamaya çalışıyorum ama vücudu herkesin dikkatini çekiyor.

Sanki kızgın olduğu için tüm dünyayı ateşe vermeye hazırmış gibi önümde duruyor. Karşımda duruyor ve lanet olsun, büyüleyici. Erkekliği ve kötü adam yakışıklılığını yansıtan bir güzellik.

Koyu kahverengi, dağınık, dalgalı saçları yanlara jöle ile geriye taranmış. Koyu renkli, kısa sakalı, mükemmel, keskin çene hattını çevreleyen sarı ve gümüş rengi ince tellerle karışmış. Dudakları mükemmel şekilli ve dolgun. Boynunda bir yara izi var ve alnından kaşına kadar uzanan, yanağına kadar uzanan büyük bir yara izi var, sanki bir şey tarafından kesilmiş gibi. Aviator güneş gözlükleri bile bu büyük çapraz yara izini gizleyemiyor. Dilini alt dudağına sürerek, benden etkilenmemiş gibi davranıyor.

Sonunda güneş gözlüklerini çıkarır ve acımasız, uyumsuz, buz gibi gözlerle karşılaşırım. Bir gözü parlak lacivert, diğeri ise canlı yeşil. Her kızın kalbini durdurabilecek ve kanını sıvı ateşe çevirebilecek gözler.

Beni sanki test ediyormuş gibi gözlerini kısarak, bir parazitmişim gibi inceliyor. Ben onun bakışlarını karşılarken çenesi titriyor. Beni korkutmaya çalışıyorsa, uzun süre beklemesi gerekecek; ben hiçbir yere gitmiyorum. Poker suratımı koruyorum, umarım bu, içimde bir savaş olmasına rağmen, onun etrafında olduğunda küçük bir deliğe girip saklanmak istememi gizlemeye yeter.

"Ben Kade O'Connell." Başını yukarı doğru eğerek, artık bana ölümcül bakışlar atmıyor ve sınıfın geri kalanına dönüyor. "Artık hepiniz benim cehennemimde! Bu cehennemi ben yönetiyorum ve bu tünelin sonundaki ışığı görmek istiyorsanız, bunun için savaşmanız gerekecek!" diye bağılıyor. Mükemmel düzgün beyaz dişleri ve keskin köpek dişleri, derin sesi ortalığı kasıp kavururken boynundaki damarların atışıyla birlikte göze çarpıyordu. Booker ve diğer eğitimciler, kollarını kavuşturmuş, alaycı bir gülümsemeyle duruyorlardı. Hepsi inanılmaz derecede formda ve iri yarıydı. Hepimiz "Evet, efendim!" diye bağıırken, her bir öğrencinin korkuyla parladığını izliyorlardı.

"Bunu hak etmelisiniz!" diye bağıırır, sanki bundan biraz fazla zevk alıyormuş gibi.

Bana geri dönerek, kelebeklerin göğsümün ortasında uçuşmaya ve savaş ya da kaç moduna geçmeye zorlar. Onun heterokromatik gözlerine tekrar doğrudan bakarım, böylece onu yenebileceğimi anlar. Ne onun ne de eğitimcilerimin beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Dudaklarını ısıp çenesini hafifçe eğerek ıslık çaldı. "*Seni mahvetmekten zevk alacağım...*" Kısa, tedirgin edici bir sessizlik arasında kayıyor.

Gözleri benim üzerimde, değil mi? Ama sonra alaycı cümlesini bitirir.

"*Hepsini,*" diyor yavaşça, ama bu sefer sakın bir şekilde bitiriyor ve bana ve buradaki herkese bir şok yaşıyor. Karanlık bir gülümsemeyle gülümsüyor, çünkü bunu herkesin duyması için söylüyor, ama doğrudan bana bakıyor, sanki başarısızlığımı görmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Uzaklaşırken botları toprak ve çakılların üzerinde kayıyor ve ciğerlerimdeki oksijeni de beraberinde götürüyor.

Tam olarak istemediğim şeyi yaptım... Beast dedikleri kişinin dikkatini çektim.

Violet İsla.

Onunla ilk tanıştığım da kim olduğunu hiç bilmiyordum, ama Penny ile sohbet ederken Adam'ın kız arkadaşının da aynı sınıfta olduğunu söyledi.

Oğlumun kız arkadaşı rekor kıran öğrenci.

Penny ve ben hala ara sıra konuşuyoruz. Sonuçta, eski karım her zaman hayatımın bir parçası olacak. Birbirimizi anlıyor ve saygı duyuyoruz, bu sayede Adam için yeterince medeni bir ilişki sürdürüyoruz. Görevdeyken veya görevdeyken bana e-posta ile haberler gönderir ve bazen e-postalara fotoğraflar da ekler.

Üç gece önce e-postamı kontrol ettiğimde, Penny Violet'i ne kadar özlediklerini anlatmış ve üçünün birlikte çekilmiş bir fotoğrafını eklemiş, altına da "Temel eğitime gittiği sabah" yazmıştı.

Eğitim çavuşu, sınıfıma ilk kadın öğrenci gireceği konusunda beni uyardı. Genç kadın hakkında sadece iyi şeyler söyledi, özellikle de kırılmaz olduğunu vurguladı. Dikkat çeken iyi bir asker, ama bunu zaman gösterecek.

Sonuçta o da insan. Hata yapacaktır ve sonra eve dönecektir. Herkes mezun olamaz. Başarısız olan tek kişi o olmayacak, sınıfın yarısından fazlası başarısız olacak.

Tabii ki, oğlum benden olabildiğince uzak durduğu için daha yapay bir ortamda tanışıyoruz ve ona hiçbir konuda ulaşmak zor, özellikle de kişisel hayatı söz konusu olduğunda. Onu hiç görmüyorum, ama eve gittiğimde, uzaklaştığım oğlumu tanımak için elimden geleni yapıyorum.

Şimdi, onun kız arkadaşından da sorumluyum.
Onun öğretmeni, eğitmenim, üstüm. Ne kadar
da küçük bir dünya.

Küçük ve zayıf, ama bu onu şimdiye kadar yavaşlatmadı. Sanki bunu başarıya ulaşmak için daha fazla motivasyon olarak kullanıyor gibi. Şimdiye kadar tüm testleri geçti, ama kişiliği zirveye ulaştı. İnatçı. Asla yardım kabul etmiyor veya istemiyor, ve bunu sevmiyorum. Hepimiz askerlerimizi inisiyatif almaya teşvik ediyoruz, ama o görevleri devretme zamanı geldiğinde reddediyor.

"Onun kim olduğunu bilmiyor musun? O Aslan'ın kızı."

Aslan. Jason Isla. Eski bir Yeşil Bereli, bir gece pusuya düşürüldüklerinde yüzlerce kişinin hayatını kurtardığı için Aslan olarak biliniyor. İyi bir adam.

Yine de bu, benden özel muamele göreceği anlamına gelmez. Sınıfımda politika yapmam.

"Umurumda değil. Başkanın kızı olsa bile umurumda değil! Babası kim olduğu için geçemez."

"O'Connell, o her sınavı başarıyla geçiyor." Booker her zamanki gibi onu savunuyor. Yirmi yılı aşkın süredir yakın arkadaşım olan Shane Booker'ın ona karşı zaafı var ve bu açıkça belli. Shane Booker arkadaş canlısı, alçakgönüllü ve iş dışında hayatımın sağ kolu.

"O inatçı. Bu tavırları sadece onu ve ekibini öldürecek," yanımdaki kadroyla tartışıyorum. Onun mücadelesini izlerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Bugün havuz günü. Su operasyonlarında sınırlarımızı ve gücümüzü test ediyoruz.

Yavaşlıyor.

Demek ki, Kırılmaz Asker'in bir zayıflığı var.

"Ya da onun ve çevresindekilerin hayatını kurtaracak," diye karşı çıkıyor Booker. Diğer askerler görevlerini tamamlarken, ıslık sesleri ve eğitmenlerin bağırışları etrafımızı sarıyor. Görevlerini bitirir bitirmez, bir sonraki göreve geçiliyor. Bu kursta durmak yok.

"Şüpheli." Çiğnediğim tütünü onun ayakkabısına tükürüp sırtıyorum. "Bak kim başarısız oluyor? Sana buraya ait olmadığını söylemiştim," diye fısıldıyorum, memnun bir gülümsemeye kulağına eğilerek.

Booker yüzünü buruşturur ve Violet'e bakmaya başlar. Ona doğru koşarken omzuyla omzuma değiyor. Hiç umursamadan uzaklaşıyorum.

"Hareket etmiyor." Sözleri dikkatimi çeker ve kalbim kıpır kıpır bir şekilde arkanı dönerim; neredeyse gülümsüyorum. Sanırım onu bu okuldan düşündüğümünden daha erken göreceğim. Birinin daha okuldan atılmasını görmek, güne ne harika bir başlangıç.

Ben bir pisliğim. İçimdeki acımasız zihniyeti korumak için yaşadığım bir engel. Beni *duygulardan* uzak tutuyor.

"O boğuluyor!" Endişeyle düdüğünü çalar ve ben gözlerimi deviririm.

Neden ona bu kadar düşkün ki? Bunu benimle birlikte kutlaması gerekirdi.

"Biri onu oradan çıkarın! O'Connell! Bu senin işin. Onu oradan çıkarın!"

Çenemi işaret edip, ipeksi ordu gömleğimin üzerine kollarımı kavuşturuyorum. Güneş gözlüklerim, benim "hiç umrumda değil" ifademi gizliyor.

Bir sonraki anda, onun peşinden suya atlıyor. Sinirlenerek ellerimi sakallarımın arasında gezdiriyorum. Kısa sürede cansız bedenini yakalıyor ve başka bir kaderin yardımıyla onu sudan çıkarıyor.

Bayılmış. Onu sırt üstü yatırıp işine koyulur. Bir sigara çıkarıp yakarken izlerim. Beklendiği gibi, birkaç saniye sonra Bayan Isla, onu ve tüm öğrencilerimi yaşamaya zorlayacağım cehennem dünyasına geri döner. Yuttuğu suyu öksürerek çıkarır ve hayal kırıklığıyla çenemi sıkarım.

Hayatta.

"Ne yazık," diye mırıldanıyorum yanımdaki Çavuş Slater'a. Ela gözleri karanlık bir memnuniyetle parlıyor. Omuzlarıma vurup kahkahalarla gülüyor. Mizahımız karanlık ve morbid, orduda normalleşmiş bir şey, ve bence bu, eğitimde veya görevlerde yaşadığımız karanlığın boyutunu hissetmemizi engellemek için. Durumları hissetmektense gülmek daha iyidir.

Havuz alanından çıkıp diğer öğrencilere eğitim vereceğim bir sonraki etkinliğe geçiyorum. Slater benimle birlikte yürüyor ve

omzuma vurarak gülümsüyor, çünkü haklı olduğumu biliyor. O lanet olası buraya ait değil.

Bir sonraki değerlendirme görevine yöneliyorum ve Booker'ın zayıf öğrenciyle ilgilenmesine izin veriyorum.

Onun yaşayıp yaşamaması umurumda değil. Zayıf, iradesiz adayları ortadan kaldırmak benim işim.

Onları her zaman kırarım.

"Bırakıyorum" sözlerini duyduğumda her zaman sevinirim. O da benim için kırılacak.

Her zaman kırılırlar.

VIOLET

MEZUNİYETE KADAR SEKİZ AY

Boğulmak... *hiç eğlenceli değil*. İlk su testi başarısız oldu ve uyandığımda her şeyin bittiğini düşündüm. Ama Çavuş Booker beni hayata döndürdükten sonra bir şans daha vereceğini söyledi. Şanslıydım, ikinci denemede bayılmadan ve donmadan su testini geçtim. Okulun bir bölümünü tamamladığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Arazi navigasyonu dersinin ortasındaiken yüzüstü toprağa düştüm. Tüfeğim elimden uçtu. Öksürdüm ve burnuma toprak girdi. Nefes nefese kantinime uzandım ama kantinim hızla tekmelenerek yaprak yığınınına düştü.

Yemin ederim, bu Willis.

O pisliğe hakaretler yağdırmak için arkamı döndüğümde, kendimi o büyüleyici ama acımasız yeşil ve mavi gözlerle karşı karşıya buldum.

Başçavuş O'Connell.

Canavar.

Benden hoşlanmıyor. Her fırsatta sağır eden sessizliği ve bakışlarıyla bunu belli ediyor. Yine de bu beni caydırmıyor. Sadece hırsımı daha da körüklüyor.

"Kalk lan!" diye bağılıyor ve kalbim ağzıma geliyor. Tanrım, çok korkutucu. Galiba bu sabah yataktan yanlış tarafta kalkmış.

Tabii ki, sakın ve soğukkanlı kalmak için elimden geleni yapıyorum. Derin bir nefes alıp, ondan uzaklaşıyorum. Her kasım ağrıyor, yanıyor ve dinlenmem için bana haykırıyor, ama herkese yanıldıklarını kanıtlama isteğim beni ayakta tutuyor.

Dilini ısır, Violet. Gerekirse kopar. Onlara istediklerini verme.

"Pes et ya da öl. Her halükarda başaramayacaksın."

Dizlerimin üzerine çöküp yerden kendimi iterek, bir ağaç gövdesinin yanına düşen tüfeğime doğru ilerledim. Tüfeği aldığımda, o peşimden gelmeye devam ederken, botlarıyla dalları kırarak omzuma astım.

Aklımı karıştırmaya çalışıyor.

"Burada, benim dersimde, *benim sınıfımda*, yeterince iyi olduğun için mi olduğunu sanıyorsun?"

Onu görmezden gel.

"Hayır, baban önemli biriydi diye buradasın. *Ama benim için sen bir hiçsin!*"

Adi herif. Yalan. Bunlar sadece kafamı karıştırmak için söylenen yalanlar. Öyle demek istemedi.

"Sen benim için sadece bir sayısın. Benim gözetimimde yirmi kadın özel operatör olmaya çalıştı ve hepsi başarısız oldu. Seni bu kadar özel kılan ne?"

Cevap verme.

Aniden, bacağıma şiddetli bir acı saplanır ve yine yüzüstü yere düşerim. Hiçbir kelime çıkmaz ağzımdan, ama zonklayan dudaklarımdan acı dolu bir inilti sızar. Bacağıma tekme atarak beni düşürdü.

Adi herif.

Ama bir yanımdan zevk alıyor. Bana diğer erkek öğrenciler gibi davranıyor ve ben de başka türlü olmasını istemezdim. Acı beni güçlendiriyor. Kazanmak çok daha tatmin edici oluyor.

"Oops," diye fısıldadı kulağıma dizlerini bükerek. Etrafımızda olduğunda takındığı o karakteristik, acımasız, acımasız yüz ifadesini hissedebiliyordum ve soğuk nefesi kulak kepçeme çarptığında titredim. Hâlâ karnımın üstündeyim ve mükemmel yüzüne dirseğimi çarpmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Zili çal. Ailenin yanına git," diye homurdanıyor, kokusu beni sarıyor. Nane ve sedir karışımı erkeksi kokusu burnuma geliyor, neredeyse ondan nefret etmemi engelliyor.

Neredeyse.

"Zili çal," diye tekrar emrediyor. Sesi sert taleplerle dolu. Zili çalmak, pes etmek anlamına geliyor. Kafama girip beni pes ettirmeye çalışıyor, ama pes etmeyeceğim ve bu durumun onu ve beni geçirmemek isteyen diğer herkesi sinirlendirmesi hoşuma gidiyor.

ve benim geçmemi istemeyen herkesi sinirlendirmesi hoşuma gidiyor. Tüm eğitimcilerin, zayıf iradeli askerleri erken aşamalarda pes ettirmek için bir planı var, ama bu benim için işe yaramayacak.

Korkumu gizlemek için gülümser ve ona kuvvetlice kirpiklerimi kırıştırırım. Beklemiyordu galiba, birden sertleşir. Siyah gömlek ve pantolon giymiş, bizim gibi mükemmel yüzünde yeşil, kahverengi ve obsidiyen kamuflaj boyası karışımı var.

"Hayır, Başçavuş," diyorum basitçe.

Onun delici bakışlarını karşılayarak ona bakıyorum, öfke dalgaları ruhumu parçalıyor. O gözünü kırpmıyor, ben de kırpmıyorum. Sonunda, birkaç uzun saniye sonra, benim alanıma girmeyi bırakıp uzaklaşıyor. Kaslı sırtına bakıyorum ve o anda boynunun arkasına doğru uzanan bir dövme olduğunu fark ediyorum.

Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Kendime yalan söyleyip öğrenmek istemediğimi söylüyorum.

Buradaki en vahşi eğitimciyle ilgili kesinlikle emin olduğum üç şey var.

Birincisi, zihniyetinde gri alanlar yok. Sadece doğru ya da yanlış var. İkincisi, hiç gerçekten gülümsemedi. Üçüncüsü, ne zaman yanımda olsa, kalbim normalden biraz daha hızlı ve sert atıyor.

İLK AŞAMAYI GEÇTİM. Kursun başlamasına birkaç gün var. Ama izin günlerimde bile antrenmanlara ara vermiyorum. Bugün üçüncü kez spor salonuna gitmeden önce, üssün postanesine uğramam gerekiyor. Kapıdan girip doğrudan posta kutuma gidiyorum. Anahtarı sokup çevirip kutuyu açıyorum. Boş bir kutu bekliyorum ama içinde bir şey olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Büyükannemin yanında sakladığı mavi ayıcığın minyatür versiyonu.

Bunu o mu yaptı?

Boğazımdaki acıyı dindirmek için uzun bir nefes veriyorum. Bu benim evimin bir parçası ve daha önce hiç bir

Ellerimi tüylerin üzerinde gezdirirken, bir zamanlar sertleŖmiŖ bakıŖlarımın siyah boncuk gibi gözlerden mutluluğa d n Ŗmesini izleyerek gülümsüyorum. Dolabın dibinde kapalı bir mektup var.

Tanıdık el yazısı gözlerimi büyütüyor.

B y kannemden gelmiŖ.

Anahtarla mektubu açıp, sararmıŖ, yıpranmıŖ kağıdı çıkarırım. Graham'ın büyükanneme yazdığı aŖk mektuplarından biridir. Okumaya baŖlamadan önce, mektubun arkasında beyaz bir Ŗey dikkatimi çeker.

BaŖka bir kağıtta ayrı bir not var.

Beni ara da bunu birlikte okuyalım. Seninle gurur duyuyorum, mija.

Sevgiler, büyükannen

Neredeyse koĖuŖuma koŖarak geri döndüm. Kapımı kapatır kapatmaz masama oturdum ve FaceTime düğmesine bastım.

25 AĞustos 1965

Sevgili Grace

Adımı söylediklerinde Ŗok oldum. Posta günüydü ve silahımı temizliyordum. Kalbim sıkıŖtı, kafam karıŖtı ama umutluydum. Ailem olamazdı çünkü ikisi de ben k    ken  lm Ŗt .

Tanrı'ya senin gönderdiğini umarak dua ettim ve O da cevap verdi.

Bu mühürlü zarfı elime aldığımda ve adını gördüğümde, her Ŗeyin bitmediğini anladım.

Seni sürekli düşünüyorum. Gülümsemen bu görevleri atlatmamı sağlıyor. Sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden üç arkadaşımı kaybettim. Eminim yakında gazetelerde haberini duyacaksın.

Tek söyleyebileceğim teşekkürler. Bana mektup yazdığın için teşekkürler. İşim yüzünden benimle bir ilişki kurmak istemediğini söylemiştin... ama bu mektup, Grace. Bu mektup, haftalar sonra ilk kez nefes alabilmiş gibi hissettirdi beni. Döndüğümde o sahile gideceğiz. Sana söz veriyorum.

Tüm sevgimle, Graham

"Büyükanne, bu çok tatlı. Graham'ı seviyorum, ama seni onun yerine dedemi seçmene neden olan şeyi bilmekten korkuyorum."

Telefon ekranından büyükanneyi izlemek fiziksel olarak acı veriyor. Sandalyesinde sallanarak battaniye örüyor ve "O çok tatlıydı" diye cevap veriyor.

Telefonumun zayıf WiFi bağlantısı nedeniyle ekranın görüntüleri bozuk olsa da, ellerinin titremesi açıkça görülüyor. Çilli yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor ve battaniyeyi bırakıp, sanki yine on sekiz yaşında ve hala aşıkmiş gibi diğer harfleri izliyor.

O hissi nasıl bir şey acaba?

Mektubu aldığım gibi katlıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, mektubu gözden uzak tutmak için yatağımın altına saklıyorum. Ayağa kalkıp, avuç içlerimi dizlerimin üzerine koyup tekrar sandalyeme oturuyorum.

Büyükanne örgü örmeyi bırakır. Başı öne eğik, elleri örgü iğnelerinin üzerinde ve benim bakışlarımla karşılaşmak için başını kaldırmaz. Yaşadığım her şeyi ve evimi ne kadar özlediğimi

, şehir merkezindeki en sevdiğim yerden yoğurt almak ya da haftada en az bir gün uyuyabilmek gibi basit şeyleri anlatmak istiyorum, ama bunun onu sadece strese sokacağını biliyorum. Zaten sağlığıyla ilgili yeterince sorunu var. Benim de sorunlarımı ekleyemem.

"Graham'dan bahset. Neye benziyordu?"

Yüzü karanlık bir kaş çatışından Noel ağacı gibi parlak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Uzun boylu, *pero bien alto*. Koyu saçlı ve açık renk gözlü. Çok yakışıklı ve tıpkı senin dedelerin gibi bir beyefendi. Senin dedelerin ve ben, Graham'la tanıştığım restoranda iş arkadaşıydık. Graham beni görmeye geldiğinde her seferinde kıskanırdı." Elini sanki dedemin geçmişteki kıskançlığını yok edercesine salladı.

"Dur, bu bir aşk üçgeni miydi?"

Ben çok yatırım yaptım. Mezun olmaya ve kariyerime o kadar odaklanmış durumdayım ki, acı çekmeden aşkın nasıl bir şey olduğunu asla deneyimleyemeyeceğimden korkuyorum. Adam'la mutlu anlar da yaşadık ama bu onun ihanetini silemiyor.

Kafasını ileri geri eğerek düşünmeye daldı. "Belki, belki de değil. Öğrenmek için okumaya devam etmelisin."

Heyecanla bir kez ellerimi çırpıyorum. "Neden onu değil de büyükbabamı seçtiğini ve seni kazanmak için ne yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Eğilip yatağın altından daha fazla mektup alıyorum. Gözümün ucuyla büyükbabamın parmağının telefona dokunduğunu görüyorum ve durmak zorunda kalıyorum. Onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim.

"Bir mektup bir mektup! *Ya te dije*." Beni yüksek sesle azarladı, bir kaşını kaldırarak alnında kırışıklıklar oluştu.

"Abuelita..." Dudaklarımı büzüyorum.

"Bak, mezuniyetten önce mektupları bitirmeni istemiyorum. Beni bekleyeceğine söz ver."

"Ya başaramazsam?" Kendime olan güvenim bir an için sarsılır. Beast, bir şahin gibi sürekli beni izliyor, *pes edene* kadar sorguya çekmek için fırsat kolluyor.

"Başaracaksın. Böyle konuşma," diye azarlıyor beni. "Sadece odaklan ve kendine güven."

"Öğretmenlerimin çoğu benim başarısız olmamı bekliyor. Pes etmemi istiyorlar." Gözlerimi devirip tırnaklarımı sinirli bir şekilde ısııyorum.

Çavuş O'Connell aklıma geliyor. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve çok sert. Bana, kurtulmak için sabırsızlandığı bir baş belasıymışım gibi davranıyor ve bakıyor. Diğer tüm eğitmenler, bizimle gülmek için olsa bile, bir an olsun gardlarını indirmiyorlar. Ancak, Başçavuş mizah duygusu olmayan bir makine gibi. Hala onun etten yapılmış bir kostümün altında saklanan bir robot olduğunu düşünüyorum.

"Geçeceksin, söz veriyorum," diyor rahatlatıcı bir şekilde. Gözleri anne şefkatiyle ve sıcaklıkla kısılıyor.

"Ben de geçeceğimi biliyorum."

Destekleyici bir şekilde başını sallıyor.

"Evde olmayacaksın ama büyükbabanın doğum günü için flan yapacağım çünkü en sevdiğini biliyorum."

Omuzlarımdan bir yük kalkar. Onun doğum gününün yaklaştığını hatırlamış.

Hatırlıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, ağzım sulanırken, yumuşak puding gibi dokusunun ağzımda eridiğini hayal ediyorum.

Çok kıskandım!

"*Evet, kızım.* Taze yapıldığında ne kadar sıcak olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir gece soğumasını bekleyeceğim, sonra büyükbabanla birlikte senin için yiyeceğiz. Doğum gününde sana ve büyükbabana yapacağım ve doğum günün kutlu olsun şarkısını söyleyeceğim."

"Yirmi iki yaşında olacağım, buna gerek yok."

O kıkırdar, "Seni her zaman benim bebeğim olarak göreceğim. Yaşlanıp saçların ağarsa bile." Telefonun ekranına, eskiden benimle birlikteyken yaptığı gibi, saçlarımla oynar gibi dokunur. "Sen her zaman benim torunum olacaksın." Bir an durur ve odadaki atmosfer, ses *tonunda* bir değişiklik olur. Gözlerimi kendine kilitler, irislerinin kenarları griye döner ve ruhuma şiddetle bakar. "Ve eğer seni unutursam... seni her zaman seveceğimi bil. Bu hastalık bedenimi alabilir, *mija*, ama ruhumu alamaz. Ve ruhum her zaman seninle olacak." Yanaklarında zayıf bir gülümseme belirir.

Göğsüm sıkışıyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve ellerimi yüzüme kapatıyorum. Kendini kaybeden o. Benim

Ağlamaya hakkım yok, bu bencillik.

"Büyükanne, bunun olması gerçekten adil değil."

Berbat durumdayım. Odamda tek başıma ağlarken, tamamen ve tamamen perişan bir haldeyim. Dudaklarım titriyor ve hıçkırıklarımla boğuluyor. Ayıcığı göğsüme sıkıca sarıp hıçkırarak ağlıyorum. Onun vazgeçilmez çiçek kokusu duyularımı sarar ve daha da ağlamaya başlarım. Hatta onun kokusu bile var.

Büyükannem benim her şeyim.

"No lo puedo hacer. No puedo vivir sin ti. Eres mi mundo. Estoy perdida sin ti." Bunu yapamam. Sensiz yaşayamam. Sen benim dünyamsın. Sensiz kaybolmuşum.

Bana bildiğim her şeyi o öğretti — her zaman ahlak ve inanç yolunu seçmemi öğreten rehberim.

Bana koşulsuz sevgiyi gösterdi.

Tanrı neden büyükanneme bunu yapar? O en sadık Katolik'tir. O'na olan inancı asla sarsılmaz. Teşhisinden bu yana, cevabını asla alamayacağımı bilerek, aynı soruyu defalarca sordum. Ölüm hayatın bir parçasıdır, ama bu günün bu şekilde geleceğini hiç düşünmemiştim.

Okulu bitirme stresini ve biriken gerginliği hissetmeye devam ederken, onun sağlığı, berrak ve acı bir kabullenme anında beni hiç olmadığı kadar derinden vuruyor.

Onu kaybedeceğim.

Hedeflerimin peşinde koşmakla o kadar meşguldüm ki, onun ölmek üzere olduğunu unuttum. Onu kaybedemem. O benim her şeyim.

Şu anda karanlık bir dünyada kayboldum ve o yavaşça sönüp giden ışığım. Onunla konuşamayacağımı, ona sarılmayacağımı düşünemiyorum.

Keşke büyükbabalar ve büyükanneler sonsuza kadar yaşayabilseler.

"Evet, yapabilirsin. Sen güçlüsün. Sana güçlü olmayı ben öğrettim. *Fuerte*. Sen bir İsla'sın. Sen benim bir parçamsın. Her zaman iyi olacaksın." Kendi gözyaşlarını tutarak zayıf bir gülümsemeyle başını sallar ve ben de başımı sallayarak, serbest bırakılmış, somurtkan bir şekilde ağlamaya devam ederim. "Şimdi, bu yüzden bir damla gözyaşı daha dökmeni istemiyorum. Hepimizi gururlandır."

"Tamam."

Kızarmış yüzümü elime alıp zorla gülümserim, bir maske takarım. Ama içimde çok kötü bir his var, çünkü Beast'in benimle daha yeni başladığını düşünüyorum. Kaç tane sahte gülümseme daha yapabilirim, bilmiyorum.

VIOLET

MEZUNİYETE YEDİ AY KALDI

Sırt çantam hazır, sabah beşte yola çıkmaya hazırım. Göz kapaklarım yapışmış gibi, bacaklarım ve omuzlarım ağrıyor ama pes etmiyorum. Neredeyse yarı yola geldim ve havuz olayından bu yana tüm sınavları geçtim.

Otobüsteyiz, iki gün boyunca daha fazla Kara Navigasyonu yapmaya gidiyoruz — babamın bana iyi öğrettiği bir şey. Geçebileceğime hiç şüphem yok. Roberts yanımda oturuyor, her saniye uyukluyor, ben de onu uyandırmak için omzuyla dürtüyorum.

"Bırak
uyuyayım." "Ya
eğer..."

"Eğitmenler burada bizi azarlamak için beklemeyecekler. Senin yerinde olsam omzumu yastık yapardım. Şimdi, fikrimi değiştirmeden çabuk ol." Roberts homurdanarak koltuğuna yığıldı.

"Tamam."

Otobüs durduğunda, sarsılarak uyanıyorum. Gözlerimi kırpmışım gibi hissediyorum ve hiç dinlenmemişim gibi hissediyorum, ama bu kısa molayı kabul ediyorum. Otobüs yolculuğu bir saat sürdü. Yanağım omzuna değdiği anda saniyeler içinde uykuya daldım.

Otobüsten iner inmez etrafıma bakındım. Kuzey Carolina ormanlarının ortasındaydık, kurs için sivillerin girmesinin yasak olduğu bir eğitim alanı.

Land Nav gece başlayacağı için bütün günü burada geçireceğiz. Termal özellikli gece görüş gözlükleri takan eğitmenlerimiz bizi izleyecek. Hile yapmadığımızdan ve kaybolmadığımızdan emin olmaları gerekiyor.

Herkes otobüsten inerken, ayakta durup bir sonraki emri bekliyoruz. Çavuş Booker ve Slater'ın diğer eğitmenlerle kamyonun yanında konuşurken görüyorum

diğer eğitmenlerle konuşurken buluyorum, ama herkesin sakl a n d ı ğ ı canavar ortada yok.

Her kőseyi aramaya devam ettikten sonra onun burada olmadığını fark edince kaslarım gevşiyor.

İyi.

ŐĐLE YEMEĞİNDE MRE YEDİM. Sığır eti gővecini çiğnerken, yerine domuz pastırmalı, çift peynirli hamburger hayal ettim. Booker ve Slater geldiğimizden beri emirler yağdırıyor. Dinlenmek için çok az vaktimiz var, bu yőzden Robert'ın sigara içmeye davetini kabul ediyorum.

"Siktir, arazi navigasyonu ile başım dertte," diyor Roberts sigarasından bir nefes çekerken. Camel Crush paketini kaldırıp bana bir tane ikram ediyor.

Başımı sallıyorum.

"Sigara içmez misin?"

"Hayır."

"Bırakamıyorum." Omuzlarını silkiyor.

Bulutlar geçip gőneři gizleyince hava değişir. Rőzgar soğur ve omurgamdan bir őrperti geçer. Yağmur fırtınasının işaretlerini görmek için gőkyőzőne bakarım, ama sadece her zamankinden daha bulutlu olduğunu gőrőrőm. Neden bu canlı atmosfer bir anda değişti?

Ama sonra, korkutucu, őrkőtőcő, tanıdık bir gölge hepimizin őzerinde belirir ve herkes dik durur. Bu hissi çok iyi biliyorum. Ruhumuzu emen şeytani bir varlık, gővenimizi çalmak için burada.

O burada.

Arkamı dőndőğőmde, Eğitmen Beast'in heybetli siluetiyle karşılaşıyorum. Kolları gőğsőnde kavuşturulmuş, kum botları yere sağlam basmış, her zamanki yakışıklı, sert ve acımasız ifadesiyle dik duruyor. Onun imzası olan siyah aviator gőneř gözlükleri burnunun kőprősőne mőkemmel oturmuş. Hepimizi sőzer gibi bakıyor, ama bana geldiğinde bakışları bir saniye daha uzun kalıyor.

"Ne halt ediyorsunuz orada? İhtiyacınız olan her şeyi alın. Uzun bir gece olacak," diyor acımasızca.

Herkes, tüm eğitimcilerin beklediği masaya doğru ilerledi. İhtiyacım olan her şeyi aldım: kaybolursak eğitimcilerin tam konumumuzu takip edebilmesi için bir GPS cihazı, bir açölçer, üç adet MRE ve acil durum fişekleri. Her şeyi aldığımı düşündüm ve üç adım attım, ama o anda midemde bir batma hissi uyandı. Haritayı almayı unutmuştum.

Ayağımın üzerinde dönerek, aceleyle geriye doğru koşarken altındaki küçük dallar kırılıyor, ama Beast üzerime çullanıyor. Donup kalıyorum, o önüme geldiğinde ciğerlerim sıkışıyor. Haritaya giden yolu kapatıyor. Harita hemen yanımda, benimle alay ediyor, ama önünde kalın, canavarca bir duvar var, kasıtlı olarak ölümcül bir bakış atıyor.

Beni hedef alıyor. Hayır,
hayır, hayır.

"Oh, haritayı mı istiyorsun?" Dişlerini sıkıyor.

Gözlerine bakarak, çarpan kalbimi kontrol altına alıp nefes alıyorum. Hepimizin geçmek için haritaya ihtiyacımız var.

"Evet, Başçavuş." "Satın
alman gerekecek."

Kalbim durdu.

*Her şeyi
mahvettim.*

*Beni
yakaladı.*

Hatalımı fark ettiğimde sadece birkaç adım uzaklaşmıştım ve o beni bunun için cezalandırıyor. Ne bekliyordum ki? O kimseye merhamet göstermez, özellikle de bana.

"Bin tane sırt çantasıyla burpee yapmak adil bir takas."

Kahretsin.

Omuzlarım çöküyor.

Booker araya girip, Master Sergeant'ın yanına doğru yavaşça yürüdü.

"Beast. Dört saat sürecek," diyor alçak sesle, öğrencilerin dikkatini çekmemeye çalışıyor, ama ben yine de duyabiliyorum. Bana sırtını dönmüş halde bıyığını okşuyor, ama Beast gözlerini benim yüzümden ayırmıyor. Ben dikkatimi vermiş, ifadesiz bir şekilde duruyorum.

Başçavuş dijital saatine bakıyor, sol bileğini kaldırıyor ve dudaklarını kayıtsızca büzüyor.

"Öyleyse, başlasa iyi olur." Yüzüme yaklaşır, sanki botuyla ezmek istediği bir böcekmişim gibi bana bakar. "Yoksa bırakmak mı istersin, Isla?" Sesi kalınlaşır.

Onun yanındayken takmaya alıştığım maske yüzümde, içim titriyor olsa da yerinden oynamıyor. Kafamı salladığımda alımdan bir damla ter yanağıma akıyor ve çenemden düşüyor.

"Ben pes etmem, Başçavuş."

Sinirli bir şekilde dilini şaklatır ve saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca bana sertçe bakar. Pes etmemi istiyor. Gitmemi çok istiyor ama ben ona bu zevki vermeyeceğim. Tüm öğretmenlerin ve öğrencilerin dikkatinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Çoğunun, sözlerimi geri alıp ona parmak hareketini yapmamı ve kurstan defolup gitmemi umduğunu biliyorum ama bu bana neden buraya ait olduğumu kanıtlamak için bir fırsat daha veriyor.

"Başla," diye homurdanıyor.

Ellerini yanlarına indirip uzaklaşıyor. Ayak sesleri gürültüyle yankılanıyor. Aramızdaki gerginlik o kadar hissedilir ki kemiklerimde hissediyorum.

Önce beni boğmaya çalıştı. Şimdi de ne? 50 kiloluk sırt çantasıyla dört saat burpee mi yapacağım? Gerçekten ölmemi ya da ölmeye çok yaklaşmamı istiyor.

ve
nefes kesici güzellikte.

Onun görünüşünden bahsetmiyorum, her ne kadar odaya girdiğinde herkesin gözleri ona dikilse de. Nefes alışında, konuşmasında, gereksiz yere nezaket ve zarafet göstermesinde büyüleyici. Kendine katı kısıtlamalar getirerek okulda mücadele ederken, tüm bunları omuzlarında taşıyıp dengede tutmayı başarıyor. Zekası ve bilgisi, tüm kadroları ve beni hayrete düşürüyor.

Oğlumun ve onun bu kadar uzun süredir birlikte olmasının nedenini anlayabiliyorum. Nefes kesici ve yok edici derecede göz ardı edilmesi zor bir kız ve lanet olsun, onu görmezden gelmem *gerek*.

Onunla ilgili her şey beni kendine çekiyorken onu nasıl görmezden gelebilirim? Violet Isla'nın tüm küçük detaylarını fark etmemden nefret ediyorum. Altın rengi benekleri olan açık kahverengi gözlerinin karmaşık rengi. Tek bir gamzesi olması. Booker'ın söylediği bir şeye güldüğünde fark ettim. Çok kararlı, gerekirse ülkesi için kendi dünyasını yakacak kadar ateşli. Asla pes etmez. Ordunun ihtiyacı olan her şeye sahip.

Sigaramdan bir nefes çekip havaya üfledim. Onu ya da diğerlerini görmek istemiyormuş gibi, sefil bir pislik gibi görünebilirim, ama bu benim gerçek benliğim değil. Onlara sert davranmamın bir nedeni var. Onların, benim gördüklerime ve savaşın ne olduğuna hazırlıklı olmalarını istiyorum. İçten içe, onları bundan koruyamayacağımı biliyorum, ama en azından deneyebilirim.

Emekliliğime sadece bir yıl kaldı ve sivil hayatın bana neler getireceğini hiç merak etmiyorum. Ekibimi seviyorum. İşimi seviyorum. Kariyerimi seviyorum. Son on dokuz yıldır yaptığım tek şey bu ve başardıklarımın gurur duyuyorum. Yine de, sonsuza kadar taşıyacağım yaralar bir parçamı aldı.

En kötü izler, göremeyeceğiniz izlerdir; ruhunuza kazınan ve mezara kadar götürdüğünüz izler.

Beni soğukkanlı bir adama dönüştüren hikayeleri olan, yara izleriyle dolu bir adamı kim ister ki?

Saat sabahın ikisi ve uyuyamıyorum.

Sahildeyim, dalgalara bakıyorum, okyanusun günlük yükümü boğmasını bekliyorum, ama tek duyduğum silah sesleri, bombalar ve adamlarımın çığlıkları. Savaşın sesleri beni lanetliyor ve onlardan kaçabileceğimden emin değilim. Kafamın içinde kaybolmuşum, siyah botlarım kumda.

Ateş gördüğümde bazen kendimi kaybediyorum ve dalıp gidiyorum. Bir an buradayım, bir an sonra kafama silah doğrultuyorum.

Damon Hawk her zaman geri gelip beni rahatsız ediyor. Askere katıldığında henüz çocuktuk. Eskiden öğrencilerimden biriydi ama Yeşil Bereli olmak için son aşamayı geçemedi. Harika bir askerdi. Her zaman dakikti, güçlüydü, zekiydi, palavra atmayan bir adamdı.

Hayatını kaybettiği gece... *ben oradaydım.*

Teröristler onu esir aldı ve aylarca ellerinde tuttu. O zamanlar onu kurtaracağımızdan emindik. SEAL Team Executioners ve benim ekibim birlikte çalışmak üzere görevlendirildi... O acımasız gecede dünyanın en iyi ekipleri oradaydı.

Spor salonunda çok zorladığım için vücudum ağrıyor. Tüm o deadlift ve bench press hareketlerinin beni yorgunluk ve acıya sürükleyeceğini ummuştum. Ama bu, kafamdaki acıyla kıyaslanamaz.

Kafamda hapisane gibi. Yine kadroya dönmek... Bu çok hafif bir ifade.

Üzerinde çalıştığım tahta parçasını ve özel yapım bıçağımı çıkarıp oyuyorum. Vücudum Kuzey Carolina'da olsa da, zihnim Irak'a geri dönüyor.

"YARDIM EDİN! YARDIM EDİN!"

Damon Hawk'ın çığlıkları hala kafamda yankılanıyor, ama onun merhamet yalvarışlarından daha korkunç olan, ardından gelen sessizlik. Sessizlik, onun öldüğü anlamına geliyordu ve o, kurtaramadığımız bir başka kardeşimdi. Lanet olsun. O öldü ve biz onu yüzüstü bıraktığımızı kabul etmek istemiyorum.

Hissetme. Hissetme lan.

Dumanla kaplanmış işkence binasından çıkıyorum. İnsan cesedinin yanık kokusu asla unutulacak bir koku değil. Damon Hawke'u o halde görmek, sonsuza kadar kabuslarımda beni takip edecek ve kalbimi savaşın acımasız gerçekliğinden daha da uzaklaştıracak.

Çok yakındık. Kafamda geri sayıyordum. Zeke kapıyı kırdığında Operatör Bane'in hemen arkasındaydım.

On, dokuz, sekiz...

Onun hayatını kurtarmaya sadece birkaç saniye kalmıştı, ama şimdi? O öldü.

Öksürüyor, kendimi kontrol etmeye çalışıyor ve gözlerimdeki yanma hissini silmek için sürekli gözlerimi siliyorum. Bulanık görüşümle gözlerimi kırptıştırırken, temiz havayı ciğerlerime çekiyorum. Bölge, her birimden gelen uçak ve özel operatörlerle çevrili, ama artık bunun bir önemi yok.

Bu görev başarısız oldu.

Grim omzumu sürterek yanımdan geçiyor. Onun imzası olan Reaper maskesini çıkarmış ve o tanıdık bakışı çok iyi tanıyorum.

Suçluluk, keder ve karanlık şeytanlar.

"Vay, bu O'Connell Başçavuş değil mi, lanet olası operatör..." Yürümekten vazgeçer ve okyanus gibi gözleri biraz parlar.

"Grim." Kardeşçe birbirimize sarılırız. Sırtlarımızı okşar ve eldivenli ellerimizi sıkıyoruz.

"Tanrım... Hala görevde misin, ihtiyar?" diye şaka yapar.

Balaclavamı çıkarır ve saçlarımı elime alıp tararım.

"Benim becerilerimi ve hırslımı soğuk, ölü ellerimden alman gerekecek, Grim."

"Seni suçlamıyorum. Evdeyken bile işe dönmek için can atıyorum. Bu bir takıntı."

Artık gözlerime bakamıyor ve cebinde bir şeyle oynamaya başlıyor. Pembe bir haç kolye çıkarıyor ve sırtlıyor.

"Bu görevde sizinle birlikte çalışmak bir onurdu. Eski günleri hatırlattı." Başını sallar ve gergin bir bakışla uzaklara dalmış gözlerime bakar.

"Bunu nasıl yapıyorsun, Başçavuş?"

"Neyi, kardeşim?" Sigara paketimi ararken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Adına yakışır şekilde yaşamayı mı? Ordunun beklentilerini karşılamayı mı? Etrafımızda bu kadar çok ölüm varken. Biz takım liderleriyiz, herkesin ve ordunun bu zor kararları almak için güvendiği kişileriz. Nasıl yapıyorsun bunu, nasıl kırılmadan?" Grim'in derin sesi, ona veremeyeceğim bir rahatlık arıyor. Doğrusu, ben de nasıl yapıldığını bilmiyorum. Duygularım körelmiş. Burada korku lanet olası bir zayıflıktır. Bu duygulara kapılırsam, bunun ölümümle sonuçlanacağını hissediyorum.

"Öyle konuşma. Kendine güvenin yok. Burada buna yer yok. Bunu sana ben öğrettim."

Grim, haç kolyesini çevirmeyi bırakıp, sanki kutsal bir şeymiş gibi cebine geri koyar. Onun dindar olduğunu hatırlamıyorum.

Dudaklarını aralıyor ama omzumun arkasından tanıdık bir ses duyuluyor. "Efsanevi Operatör Kade O'Connell! Vay canına!"

Kane Slaughter, çağrı adı Operator Bane, arkamdan yaklaşıyor. Elini omzuma koyup dostça sıkıyor, ben de sırtıyorum. O, Grim'in SEAL ekibinde.

"Efendim! Bu gece burada bizimle olmanız bizim için bir onurdur." Yüzümü buruşturuyorum.

"Bu lanet olası bir onur değil, Slaughter," diye tersliyorum. Grim başını eğip beni dikkatle izliyor. Kane irkiliyor. "Bu gece iyi bir adamı kaybettik."

"Onu tanıyor muydun?" Kane yumuşak bir sesle sorar.

"Damon Hawke eskiden öğrencilerimden biriydi. Yaklaşık altı ay sonra kursa geri dönüp bizden biri olacaktı. Özel bir komando, Yeşil Bereli, ve şimdi? Onun cenazesine katılıyorum. Bana bir iyilik yap da şu saf gülümsemeyi yüzünden sil, çünkü şu anda gülünecek bir şey yok." Arkamdaki yanan binayı işaret ediyorum. Çenemi sıkıca kapatıyorum ve üçümüz Damon'un cesedinin bir grup asker tarafından taşınmasını izliyoruz. Cesedini ailesinin yanına götürmekle görevliler.

Grim dik durur, ben de öyle. Boynumu çeviririm, iki adam birbirlerine yabancıymış gibi bakarken boynum birkaç kez çatlar.

"Evet, efendim," Kane başını bana doğru sallar.

Utanmış gibi koyu mavi gözlerini saklıyor. Dönmeden önce botuyla bir taşı tekmeliyor. "Onun senin öğrencin olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyor.

"Artık biliyorsunuz." Gözümde bir acı hissediyorum, ama hissetmeden önce gözlerimi kırptıyorum. Bir saniye içinde acı geçiyor ve kendime bağımlı hale getirdiğim uyuşukluk geri geliyor.

Bu ruh halindeyken hiçbir şey hissetmiyorum. Artık bu kalkanı mükemmel bir şekilde takıyorum. Herkesin benden korkmasının ve bana Operatör Canavar demesinin nedeni bu.

Herkes kalbimin olmadığını söylüyor ve ben de artık buna inanıyorum. Bu korku yükü beni ezmeden en son ne zaman gülümseyebildim? Artık mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama bununla gurur duyuyorum. Beni güçlü kılan şey bu. Çünkü mutlu olamıyorsam, acı da hissetmiyorum. Duygusuzluk benim yaşam biçimim ve bu şekilde geliyorum. Savaşlarda hayatta kalmamı ve kafamın içinde verdiğim mücadeleleri kazanmamı sağlayan şey bu.

Mikrofonlar kulaklarımızda çalmaya başlarken, uzaktan helikopter pervaneleri havayı çırptıyor ve hepimiz bir sonraki göreve gitme zamanı geldiği için dağılmaya başlıyoruz.

"Affedersiniz. Üsse geri dönüyorum," diyorum sertçe. Kane benden uzaklaşırken Grim sakalını eliyle okşuyor. Bane ve Grim birbirlerine bakıp sonra bana dönerek başlarını sallıyorlar.

Damon'un kaybının yasını tutmak yerine, bir sonraki göreve hazırlanmak için park halindeki Black Hawk helikopterine doğru yürüdüm. Kendimi bu duygulara kaptırmayacaktım. Çok acı verici olurdu ve ben öyle bir adam değildim.

Ben bir canavarım.

VIOLET

MEZUNİYETE ÜÇ AY KALDI



Elastic Heart, SIA

Yürümeye başladığımdan beri karma dövüş sanatlarıyla büyümüş biri olarak, dövüş antrenmanları beni heyecanlandırıyor.

Willis, omzunda bir çip ve kahverengi gözlerine kadar uzanan aşırı kendinden emin bir gülümsemeyle karşımda duruyor.

"Hadi, tam buraya vur." Eldivenli eliyle çenesine vurarak beni kışkırtıyor.

"Onu kızdırmak iyi fikir değil," Preston kafesin arkasından onu uyarır. Willis'in omzunun üzerinden bakıp Preston'ın ölümcül bakışlarıyla karşılaşırım. Beş dakika önce olanlar yüzünden hâlâ kızgın. Dirseğine neredeyse hiç baskı uygulamadan, inanılmaz bir hızla yere vurur.

Henüz kimse beni yenemedi ve çok eğleniyorum, durmak istemiyorum.

"Hadi ama, o küçük kolların o kadar uzanmaz. Bu yüzden henüz yumruk atamadın. Bahse girerim ki..."

O bir kelime daha söyleyemeden, hızlıca vuruyorum. Yumruğum çenesinin ucuna isabet ediyor ve onu yere seriyor, sadece gözlerinin akı görünüyor. Vücudu sırt üstü yere düşerken yüksek bir ses çıkarıyor, geri kalan kısmı ise loş tavana bakıyor. Kolumu geri çekiyorum ve memnuniyetle alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Kafesin dışındaki herkes heyecanla bağırıyor ve ellerini metale vurarak ses çıkarıyor, sanki pazar günü futbol maçındayız ve biri gol atmış gibi.

Beast'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Diğer eğitimcilerin yanında duruyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş. Dövmeli kolları kaslarla kaplı. Her adam yere düştüğünde kaslarını gösteriyor. Her adamın yere düşmesini görmek Beast'i içten içe yiyip bitiriyor.

Willis birkaç saniye sonra kendine gelir. Çavuş Slater ile birlikte dışarı çıkar ve Slater, tıbbi müdahaleye ihtiyacı olup olmadığını anlamak için ona bir dizi soru sorar. Elimi belime koymuş, nefes nefese, bir sonraki nefesimi beklerken ileri geri yürüyüp duruyorum. Ağrıyan parmak eklemlerim üst dudağıma değerek biriken teri siler.

"Roberts!" Çavuş Booker başka bir askere seslenir. Roberts içeri koşar, ama sonra hızını kesip doğrudan bana doğru yürür. Dirseğiyle koluma hafifçe dokunur ve kulağıma eğilir.

"Bana kolaylık yapma," diyor sırtarak.

"Planlamamıştım." O benim at kuyruğumun ucunu tutup şakacı bir şekilde saçımı arkadan çekerken ona göz kırpıyorum. Duygularımı uyandırmak için kısa bir çekme. Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve o hafifçe gülümsüyor.

Roberts bu sınıftaki iyi öğrencilerden biri. Her zaman nazik ve saygılıdır ve bana diğer sınıf arkadaşlarım gibi davranır. Bana her şeyiyle saldırır ama yetmez.

Dudaklarımdan kan damlarken ve ön kollarım boynunun altına sıkışmış, onu boğarken, ağır vücudu kollarımda gevşiyor. O gevşer gevşemez, onu bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Siktir et," diyor Willis kafesin arkasından.

Mezun olacağım. Güçlü ve başarılı kadınların kısa listesine giren ilk kadın özel operatörlerden biri olacağım ve bu onları deli ediyor.

Arkamda birinin ayak sesleri yankılanıyor. Omzuma bakıyorum ve tanıdık siyah saçları görüyorum. Preston saldırmaya hazır bir şekilde bana doğru geliyor. Arkamı döndüğüm anı fırsat bilip saldırıyor. Çevrede bulunan tüm kadro üyeleri Preston'a durması için bağırıyor, ama çok geç. Beni çıplak eliyle çenemden vuruyor. Büyük parmak eklemleri çeneme gömülüyor ve başım yana savruluyor. Ağzımdan kırmızı kan fışkırıyor ve matın üzerine sıçrıyor. Adrenalin, çektiğim acıyı gizliyor

ve tek hissettiğim, merhamet dilenene kadar ona kendi ilacını tattırma ihtiyacı. Kafamı ona doğru çeviriyorum ve onun yumruğunu kaldırdığını, yüzüme bir yumruk daha atmaya hazır olduğunu görüyorum.

Yumruğunu savurur ama kurbanı sadece havadır. Ayaklarımla geriye kayarak karnına üç yumruk atarım ve sonra kolunu geri çekerek acı içinde bağırmasına neden olurum. O, benim zorla çıkardığım havayı soluyor, kaçmaya çalışırken öksürüyor ve seğiriyor, ama başaramıyor. Zaten kızarmış yüzü, gözlerimin intikam dolu bakışlarıyla yanaklarını yakarken solgun bir renge bürünüyor. Alnındaki damarları şişmiş, gözlerinin akı kırmızıya dönmüş, pişmanlık dolu bir bakışla omzunun üzerinden bana bakıyor. Demir kırmızısı tükürüğüm ayaklarının dibine düşüyor.

"Siktir git, Isla!" diye bağılıyor Preston.

Sırıtarak, ağzım kulağına birkaç santim kalana kadar eğildim.

"Hayır, siktir git, orospu çocuğu," diye bağırdım, Willis ve tüm arkadaşlarının duymasını ve sözlerimin altını okumasını umarak bağırdım. "Ben Aslan'ın kızıyım."

Sabrim deliliğe dönüştü — Preston'ı kıvrandırmaktan zevk alırken gözlerime şeytani bir gülümseme yayıldı. "Bana iyice bak, çünkü uyanana kadar göreceğin son yüz bu olacak." Dişlerini sıkarken küçümseyerek kulağına tükürdüm, ama bu onun hayal kırıklığına uğramış inlemelerini gizlemeye yetmedi. Yumruğumla onu bayılttım.

"Herkes dışarı!" Beast kükrer. Sesi yankılanarak duvarlardan geri gelir. Memnuniyetle sırtıyorum.

Roberts, sersemlemiş bir halde ayağa kalkar. Ona yardım etmek için Preston'ın uyuyan bedeninin yanından geçerim.

"Bana yaslan," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Benim nazik jestime boyun eğmekten utanmış gibi başını sallıyor. Kolumu onun omzuna atıp omzumu ona vermeye çalışıyorum ama büyük, nasırlı bir el bileğimi kavrayıp parmakları derime batıyor. Tıslıyorum ve Beast yüzüme yaklaşıyor. Aynı sarhoş edici sedir kokulu kolonya kokusunu, içinde sigara kokusu da karışmış olarak alıyorum. Roberts'ı yakasından tutup öne doğru çekiyor, Roberts ayakları üzerinde sendeliyor.

"Doktora git." Sesi, ölümcül ifadesine rağmen garip bir şekilde soğuk, sakın ve kendinden emin. Bağırarak yerine bu tonu kullandığında, açıkçası daha da korkutucu oluyor. Dört kadro tarafından taşınan Preston'ın uyuyan bedenine dönüyorum.

Hak ettiğini buldu.

"Beast'i duydunuz! Herkes defolup gitsin!" diye bağırır Booker.

"Sen değil." Beni geri iter. Ani öfke patlaması beni o kadar şaşırtır ki, hazırlıksız bir şekilde sendelerim.

"Tamam mı?"

"Onu öldürebilirdin, Isla." Bir itme daha.

"Bana ona acımamamı söyledi." Sırtım kafese çarpana kadar ilerlemeye devam ediyor. "Preston bunu hak etti."

Boynundaki damar bronzlaşmış derisinden belirginleşir. İki elini başımın iki yanına koyar ve beni kaplar.

Beni etkilemesine izin vermeyeceğim.

Duygularımı kontrol edip çenemi kaldırıyorum, o ise üzerimde dikiliyor.

"Canavar!" Booker onu uyardı, neredeyse koruyucu bir tavırla. Booker bana her zaman şefkatle bakmıştı, ama Beast... *pek değil*.

Beast omzunun üzerinden yavaşça ona döner, kaşları çatılmıştır. Gözlerini göremiyorum. Aviator gözlüklerinin altında gizlenmişler, ama eminim ona bıçak gibi bakıyordur. Booker bakışlarını tutamıyormuş gibi boğazını temizler ve uzaklaşır, bizi yalnız bırakırken içinden küfrederek. Beast'in yaptığıнын öğretmen-öğrenci ilişkisi ötesinde bir şey olduğunu biliyor.

B u bir eziyet. Beni buradan atmak istiyor, ama bu benim kanımda yok.

Siktir. Ondan ne kadar korktuğum için titremesem yalan söylemiş olurum. Aynı zamanda, kafamın içindeki küçük bir ses, bana kötü davrandığında hoşuma gittiğini söylüyor, çünkü onun acımasız kabuğunun altına girebilecek güce sahibim.

Yine yalnız kaldık. Kalbim kulaklarımda çarpıyor. O yakalayıcı erkeksi vücuduyla aramızdaki mesafeyi kapatması her zaman beni boğazlamış gibi hissettiriyor. Yine de o bir pislik.

Ve... o Adam'ın babası. Ve benim eğitmenim.

Kendine gel, Violet.

Beast bana dönüyor. Güzel dudakları, unutulmaz, günahkar bir sırıtışa bürünüyor.

"Gidebilir miyim, efendim?" diye soruyorum kayıtsız bir şekilde.

Gergin bir sessizlik daha olur. İğne düşse duyulur. Gözlerimi binanın çıkışına çeviririm, şu anda kafasından neler geçiyor acaba diye merak ediyorum.

O öne eğildiğinde nefesim kesildi. Ateş kanıma yayıldı, her hücremi yakıp kavurdu, sanki diri diri yanıyormuşum gibi hissettim. Ağzı kulağımın hemen yanında, bana bu kadar sert davrandığı için yüzüne yumruk atmak istedim. Onu yenebileceğimi biliyorum, ama ona olan nefretim her geçen gün artıyor.

Şimdi bana ne yaptıracak? Elinde ne tür aşırı bir ceza var? Bin şınav mı?

"Dikkatli ol, Isla. Çünkü eğer sen benimle dövüşüyor olsaydın, pes ederdin. Ben senin herkese gösterdiğin gibi merhamet göstermiyorum."

Geri çekildi.

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyorum rahat bir şekilde.

"Bu bir gerçek. Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Dişlerimi sıkarak, ondan uzaklaşmak için kendimi zor tutuyorum. Tekrar eğiliyor ve bu sefer yüzüme çok yaklaşıyor. Burun uçlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Güzel." Sesi derin ve sözleri yavaş. "O zaman işimi doğru yapıyorum, Isla. Benden nefret etmeni istiyorum. Eminim şu anda bana vurmak istiyorsun, değil mi?" diye alay ediyor.

Gözlerimi çıkışa dikip buraya gelme amacımı düşünmeye çalışıyorum. Herkese yanıldıklarını kanıtlamak. Eğer şimdi ona yumruk atarsam, göz açıp kapayana kadar buradan kovulurum.

"Hayır,
efendim."

Alaycı bir
şekilde
güldü.

"Çok şüpheli, ama bana vuracaksan, şöyle yap." Elimi tutar, başparmağımı içine sokar. Beni kızdırmaktan zevk alıyormuş gibi kulaklarından kulaklarına gülümsemesine rağmen ona öfkeyle bakarım.

"Gidebilirsin." Bana bakmadan yanına dönüyor. Artık ona aldırış etmiyorum ve neredeyse koşarak uzaklaşıyorum.

"İsla? Bir şey daha var."

Kapıya ulaştım ve kapı kolunu tuttum.

"Dikkatli ol..." Sesi sert, yine komutan ses tonuyla beni uyarıyor. Güneş gözlüklerini çıkarır ve o tuzak gibi, ürkütücü gözleriyle karşılaşırım. Çok canlı ve dokulu, bir kurt gibi. "Bir daha başka bir erkek seni öyle tutarsa, sonuçlarına katlanırsın."

Sözler dilinden o kadar kolay çıkıyor ki, her kelimenin arasında sahiplenici bir ateşin dolaştığına yemin edebilirim. Sesi kalınlaşıyor ve karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor. Aramızda gerginlikle dolu rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Yoksa hepsi benim kafamda mı?

Çenesi gerildi. Bana emirler yağdırabilir, duygusuz, alfa erkek tavırları takınabilir, ama gözleri düşündüğünden daha fazlasını ele veriyordu.

Yanaklarım ısınır ve ona bakarak devam etmesini beklerim.

Buna ne cevap vermemi istiyor?

Boğazını temizliyor ve gözlüklerini burnunun köprüsüne geri yerleştiriyor. "Biliyorsun, bu uygunsuz olarak algılanabilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Destek için belimi tutmasına izin verdiğim için mi? Cidden mi?

Telefonu çalınca boğazını temizledi ve bakışlarını benden ayırdı.

Gözlerimi devirip, bir daha bakmadan binadan çıkıyorum.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, birinin sıcak nefesi kulağımı sarar.

"Arkanı iyi kolla. Çoğu erkek seni burada istemiyor. Sen buraya ait değilsin! Eğitimciler her zaman seni korumak için burada olmayacak." Willis ve Preston omuzlarıyla beni itip, acımasız bakışlarıyla tehditkar bir şekilde ilerlediler.

Daha fazla kan tükürdüm ve güldüm.

Korunmaya ihtiyacım yok.

"Bu kursa girdiğine pişman olacaksın, İsla. Senin için planlarım var." Willis birkaç metre öteden alaycı bir şekilde gülümsedi.

Harika.

Beast'ten kurtulmaya çalışmanın yanı sıra, Willis ve güvensiz takipçilerine de dikkat etmem gerekiyor.

Kıçımdaki o küçük inatçı acının bana gözlerini devirdiği anı düşünmeden edemiyorum. Ona daha fazla ceza vermek için kendimi tuttuğumu düşünmeden edemiyorum. En büyük sorun ne mi? Bundan ne kadar hoşlandığımı ve sikime kanın hücum ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Suçluluk duygusu içime çöküyor ve bu duyguyu hissetmenin ne kadar yanlış olduğunu hatırlatıyor. O bana... Bu tür bir ateşin içimde öldüğünü sanıyordum.

Şükran Günü tatili ve birkaç öğrenci hariç neredeyse tüm öğrencilerim evlerine döndü. Burada halletmem gereken bazı idari işler var, ayrıca annem evde değil ve oğlum benimle hiç ilgilenmiyor. Benim için "eve gitmek" diye bir şey yok. Son on dokuz yıldır olduğu gibi, benim için işim her şey demek.

Sınıfa dönmek için sabırsızlanıyorum. Üniformam olmadan ne yapacağımı bilmiyorum. Ve bir parçam öğrencilerimden birini görmeyi özlüyor.

Siktir.

Onun öğretmeni olarak görevim, ondan kaçmamı imkansız kılıyor ve ben işten asla vazgeçmem. Neyim var benim?

"Hadi Kade... eskisi gibi, tamam mı?" Karen dizlerinin üzerine çökerek poposunu ayaklarının topuklarına dayadı. Kısa viski bardağını dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Tanıdık zehir rahatlamama yardımcı oldu, ama o benim kemerimle oynarken ona attığım bakışların sertliğini değiştirmede.

Karen.

İlişkimiz yıllar önce iş arkadaşı olarak başladı. Şimdi bazen birbirimizle yatmayı seven arkadaşız. O benim kız arkadaşım değil. Hiç olmadı. Zaman zaman birbirimizin ihtiyaçlarını karşılıyoruz.

"Aklın bu gece nerede?" diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir sesle. Dili alt dudağını yaladı. "Seni tekrar tatmak için ağzım sulanıyor."

Ona bakmaya devam ediyorum ve bardağı ağzıma geri götürüyorum. Tüm vücudum ısınmaya başlıyor ve şeytanlar susuyor. Neden bu gece buna anlamsız bir seks eklemeyelim ki? Karen ile her zaman böyledir, asla daha fazlasını beklemez. Ağız öpüşmediğimi de bilir; boşandığımdan beri tek gecelik ilişkilerimde uyguladığım bir kuraldır. Öpüşmek samimiyettir ve kimse için kurallarımı çiğnemek niyetinde değilim.

Ama o benim kot pantolonumun fermuarını açtığında, tam tersi oluyor. Penisim sertleşmiyor. Bana hiçbir etkisi yok, en ufak bir etkisi bile yok.

Gördüklerim ve yaşadıklarımın sonra artık hiçbir şey hissetmeyen uyuşmuş bir adamım, ama garip bir şekilde Violet Isla, öğretmen-öğrenci ilişkisinin ötesinde ilgimi çekiyor. Oğlumun kız arkadaşını bu kadar düşünmemeliyim, ama gülümsemesi beni zayıflatırken bu çok zor. Sesi, azmi ve gücü beni büyüledi.

"Hayır, Karen. Bu gece olmaz," diye mırıldanıyorum.

Sarhoşum ve sarhoşken seks yapmayı sevmeme rağmen, bu gece farklı. Yapamam. Karen'ın ağzını sikemem çünkü gerçek şu ki, son zamanlarda iyi değilim ve hayatta kalma suçluluğumu sikerek unutmak istesem de, bunu yapmayacağım.

Reddetmemi umursamadan elini sikimin etrafına doladı ve tabanından ucuna kadar yukarı aşağı okşadı, ben de yüzümü buruşturdum.

"Neden olmasın? Bütün işi ben yaparım, sen arkana yaslan ve keyfine bak." Dudaklarını tekrar yaladı ve ağzını genişçe açarak dilinin ucunu görmemi sağladı.

Onun bileklerini sıkıca tutuyorum.

"Hayır dedim, lanet olsun," diye bağırırım. Karen'ın ağzı kapanır ve kaşlarını çatarak bana bakar. Dudaklarını sıkarak ayağa kalkar.

"Ne oldu sana? Bu dönem derslere başladığından beri ne mesaj attın ne aradın. Başka kimin ilgisini çekiyorsun? Çünkü benim ilgimi çekmediğin çok açık." Sızlanarak ses tonunda bir keskinlikle benden uzaklaşırken öfkeyle doludur. Ellerini beline koyar ve benim cevap vermeme bekler.

Neden böyle davranıyor? Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Bana karşı bir şeyler mi hissediyor?

Sakin ve soğukkanlı kalıyorum.

Ayağa kalktım ve sandalye şiddetle geriye kayd. Penisimi boxerime geri soktum ve fermuarımı çektim.

O sabırsızca dilini şaklatıyor.

Ofisimin penceresine ulaştığımda şakaklarımı ovuşturuyorum. Okyanus dalgalarını izliyorum ve sahilde parlak bir şenlik ateşi görüyorum. Gerginliğim azalana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Bende bir sorun yok." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "O zaman neden beni sikmiyorsun?" diye karşılık veriyor.

Zihinsel olarak kendimi kaybettim. İç çekip gözlerimi kapatıyorum, pencere pervazının kenarını sıkıca tutuyorum.

Belki de onu becermeli ve herkesin düşündüğü ve benim de hak ettiğim pislik olmalıyım. Cebimde telefonum titrerken okyanusa sertçe bakıyorum.

"Alo? Kade, orada mısın?"

Adam'dan olduğunu umarak telefonu çıkarıyorum. Her hafta onu aradım ve mesaj attım ama hala beni görmezden geliyor.

"Oğlumun annesi. Bir saniye."

PENNY:



Mutlu Şükran Günleri!

"Dinle, Kade. Seni çok seviyorum ve seni affediyorum."

Ne oluyor lan? Bu gece seks yapmak istemediğim için beni affediyor mu?

"Ve senin nasıl sevişmeyi sevdiğini biliyorum. Dokunuşlarını ve beni işaretleme şeklini özledim. Hiçbir erkek beni senin gibi beceremiyor. Streslisin ve ben bu akşam birkaç saatliğine bu stresi senden alabilirim, tıpkı son birkaç yıldır yaptığım gibi. Yani,

fikrini değiştirir ve bu huysuzluktan kurtulursan. Otel odanın numarası 568... Üssün yanındaki moteldeyim. Fikrini değiştirirsen bana mesaj at."

"Mesaj atmayacağım."

Arkamda alaycı bir kahkaha duyuyorum ve ardından kapının kapanma sesi geliyor.

BANA

Mutlu Şükran Günleri. Sen ve Adam nasılsınız?

PENNY:

İyiyim. Her zamanki gibi işlerle meşgulüm. Adam da iyi. Her geçen gün bana daha çok benziyor, ama mükemmeliyetçi olma alışkanlığı tamamen senden. Üniversitede ikinci sınıfta ve tüm derslerinden A alıyor.

Şükran Günü yemeğini birlikte yedik ama yemekten hemen sonra gitti.

BEN:

Okulda başarılı olmasına sevindim. Şükran Günü'nde mi gitti?

Kız arkadaşıyla birlikte olmalı.

Neden bu kadar çok merak ediyorum bilmiyorum. Onun aşk hayatı hakkında hiç soru sormamıştım, ama cevabı duymaktan korktuğum için göğsüm sıkışıyor. Tabii ki birlikteler ve umarım mutlulardır.

PENNY:

Aslında hayır. Violet'i sordum ama tatil için eve gelmediğini söyledi. Eğitim aldığı yerde kalmış. Sorunlar yaşıyor olabilirler ama burnumu sokmak istemediğim için sormadım.

Hala burada mı? Neden?

Telefonumu tutuyorum, klavyeye bakıyorum, ne diyeceğimi bilmiyorum. Az konuşan biriyimdir, ama birdenbire ona sonsuz sorularla bombardımana tutmak istiyorum.

Bazen askerler geride kalır, çünkü geri dönecek bir evleri yoktur. Adam ve

Violet arasında neler oluyor? Ailesi nerede? Kardeşleri? Ya da kuzenleri?
Başparmağım ekranın üzerinde titrerken, birinin dehşet dolu çığlıkları
dikkatimi çekiyor.

12

VIOLET



Billie Eilish'in "Everything I Wanted"
şarkısı

En güzel okyanus manzarasına sahip binanın çatısına çıktım. Garip bir şekilde, buraya çıkan kapı kilitli değildi.

Boğulduğumdan beri suya eskisi gibi bakamıyorum. Yine de bu deneyim, plaja olan hislerimi değiştirmede. Burası çok sakin. Kendimi rahat bırakabileceğim mükemmel bir yer ve eğer pes etmeye karar verirsem, kimse bunun farkına bile varmaz. Dördüncü biramı yudumlarken, cep telefonumdaki mesajlara bakıp duruyorum. Eve dönüş uçağımı iptal etmeme neden olan mesajlar.

BÜYÜK BABA:



Büyükannen şu anda zor bir dönemden geçiyor. Hasta ve hastanede yatıyor. Benim dışımda kimseyi ziyaretine kabul etmiyor. Üzgünüm, Violet.

BEN



Önemli değil, büyükbaba. Lütfen beni haberdar et. Flan nasıl oldu?

DEDEM



Yiyemedik. Nasıl yapıldığını hatırlamıyor. Sinirlendi ve yardım etmeme izin vermedi.

Boğazımda büyüyen bir yumruyla, gözlerim yanmaya başlar, ama gözyaşlarının akmasına izin vermem. Her gün, sahip olduğum tek ailemi kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Bırakmalı mıyım?

Hayatta olmaz.

Kafamı sallıyorum.

Büyükannem bunu benim için istemezdi.

"Oh, bakın, kim gelmiş." Willis'in sesi tüylerimi diken diken ediyor. Beni sinir etmek için ufak tefek şeyler yapıyor. Hatta başarısız olayım diye eşyalarımı saklıyor. Neyse ki, girişimleri işe yaramadı.

"Oh, bakın, Creepy Willy." Birayı dudaklarıma götürüyorum, bir yudum alıyorum ve gözlerimi önümden ayırmıyorum.

"Bana öyle deme, seni küçük sürtük," diye bağırdı.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun, Willis? Kendini yansıtıyor musun?" Gülerek soruyorum. Genelde onun alaycı sözlerine aldırış etmem, ama bu gece alkol kişiliğimi ele geçirmiş.

"Neyi yansıtıyorum? Özel Kuvvetler'e ait olmadığını mı?

Burada olmaması gereken zayıf bir fahişe olduğunu mu?"

Onun bakışlarına karşılık veriyorum. Spor kıyafetleriyle orada duruyor — siyah şort ve ordu tişörtü. Burun delikleri genişlemiş, kahverengi gözleri beni rahatsız edecek şekilde baştan aşağı süzüyor.

"Bu 'zayıf fahişe' tüm testlerde ve puanlarda seni geçtiği için kendi güvensizliğini yansıtıyorsun," diye karşılık veriyorum. "Buraya biraz huzur ve sessizlik için geldim. Şimdi, izin verersen beni yalnız bırakır mısınız?" Arkanı dönüp dalgaların çarptığı yere bakıyorum. Yüksek dalgalar kumu yıkıyor ve gökyüzünü dolunay aydınlatıyor. Berbat bir arkadaşça rağmen, tuzlu esintinin olduğu güzel bir gece.

Telefonumu cebime geri koyduktan sonra kollarımı kavuşturup başımı geriye atıyorum, her şeyi unutmaya çalışıyorum. Belki sessiz kalırsam gider.

Aniden, ayaklarım yerden kesildi ve çatıya doğru itildim. Onun bu kadar nefret dolu olabileceğini hiç tahmin edememiştim, ciğerlerim patlayacak kadar bağırdım. O pislik, kollarını belime dolamış, sert ve saldırgan bir şekilde beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Her iki elim de korkuluğa tutunmayı başardı ama göğsüm binanın yan tarafına çarptı ve nefesim kesildi. Bacaklarım havada sallanıyordu.

Hızla yere bakıp yüksekliği hesaplıyorum. Beni öldürecek kadar yüksek değil, ama düşersem bir yerlerimi kıracak kadar yüksek.

"Senin yüzünü ait olmadığı yerde görmekten bıktım artık. İşte. Artık seni rahat bırakacağım." Willis'in dudakları şeytani bir gülümsemeye büründü.

"Willis! Ne yapıyorsun lan!"

Bana sırtını dönerek, söz verdiği gibi gider. Kalbim göğsümde güm güm atarken, küfürler mırıldanıyorum. Korkuluklara sıkıca tutunuyorum. Kendimi kaldırılabileceğime şüphem yok, ama aşağıya tekrar baktığımda, korku damarlarıma yayılıyor ve titreme başlıyor.

Yüksekten hep korkmuşumdur.

Dişlerimi sıkarak kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ama titremem durmuyor. Sendeleyip çığlık atıyorum. Terlemeye başlarken kan başıma hücum ediyor. Bir elim kayıyor ama diğeri hala vücudumu tutuyor. Düşüp kafamı vurma düşüncesi beynimi saldırıyor.

Çok korkmuşum.

"İsla, ne halt ediyorsun?" Başçavuş O'Connell'in sesi başımın üzerinde yankılanıyor.

Oh, şükürler olsun. Kade'in benden hoşlanmadığını biliyorum, ama beni gözünün önünden ayırmayacak biri gibi görünmüyor.

Ya da belki de öyle... *Kahretsin.*

"Oh, bilirsin, takılıyorum," diye şaka yapıyorum, ağır nefesler alırken zorla gülümsüyorum. Acımasız ifadesi değişmiyor.

Zor bir kalabalık.

Alnımdan bir damla ter yavaşça süzülüyor. Kendimi kaldırmaya çalışırken dişlerimi tekrar sıkıyorum, ama o rahatsız edici düşünceler yine galip geliyor. Bu duruma nasıl düştüğümün gerçeğini ona söylemek istemiyorum. Willis'in beni attığını itiraf edersem, kendi savaşını bile veremeyen biri olarak görülürsem, başım daha çok belaya girer.

Kade beni inceliyor ve titrememi fark ediyor. "Sakin ol, Isla.

Pull-up'larda maksimum seviyeye çıktığını gördüm."

"Efendim, bana yardım eder misiniz?"

"Hayır," diyor basitçe.

"Ama efendim..."

"Kendini yukarı çekebilirsin."

Ağzım açık kalır. Benim düşüp ölebileceğimi düşünerek nasıl bu kadar sakin olabilir?

Yutkunur, boğazı yukarı aşağı hareket eder.

"Gerçekten yardım etmeyecek misin?"

"Titremeyi kes ve sana söyleneni yap, asker." Güçlü bir rüzgar esiyor. Koyu kahverengi saçları alnına düşerken, uzak gözlerle bana bakıyor.

"Başçavuş. Yapamam."

"Bir daha bana o iki kelimeyi sakın söyleme. Zihnini seni engelliyor, bu durumdan kurtulabilirsin. Hadi gidelim."

"Gerçekten mi?"

Şu an ders vermek için uygun bir zaman değil. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, gözleri kararır.

"Savaş alanında böyle donakalırsan ölürsün. Hadi, gidelim." Sesi sertleşir.

"Efendim, tüm saygımla..." Çenem şiddetle titriyor ve gözlerimi kapatıyorum. Beş yaşındayken ablamın beni evimizin çatısından ittiğini ve günlerce komada kaldığını bilmiyorum. O günden beri yükseklik korkusu var.

"Lütfen," gözlerim yaşlarla dolarak yalvarıyorum.

Sessiz kalıyor, ama o acımasız, uyumsuz gözlerinin ardındaki içsel çalkantıyı kaçırmıyorum.

"Lütfen." Sesimde utanç ve aşağılanma var. "Hayır," diyor bana düz bir şekilde başını sallayarak.

Kaslarım yanmaya ve kramp girmeye başlarken nefesimi tutuyorum. Derinlerdeki yere bakarak, cildimin kayıp gittiğini, yerçekiminin beni karşıladığını hissederek çarpışmaya hazırlanıyorum.

Belki de bırakmalıyım. Belki o zaman hak ettiğimi alır ve benden nefret eden herkesi mutlu ederim.

"Bana bak, İsla," diye homurdandı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken başımı kaldırırım. "Bana bak ve konsantre ol."

Gözlerimi kısar ve kaşlarımı çatırım. Titremem azalır ve kararlı bakışlarına odaklanırım.

"Odaklan. Sen iyisin. Şu anda burada sadece sen ve ben varız, sadece ikimiz. Kafadaki hayır diyen sesi dinleme. Sen yapabilirsin." Otoriter, duygusuz eğitimci sesinin yerini, daha önce hiç görmediğim ve duymadığım bir Kade sesi aldı.

Tanıdığım canavar nerede?

Gözlerindeki acımasız zümrüt ve buz nerede?

"Kırılmaz Asker, ha?" diye alaycı bir şekilde sorar, sorusu küçümsemeye doludur. Bunu söylediğinde, göğsümde ateş yanarken ve damarlarımdan adrenalin akarken bir damla gözyaşı daha silerim. Kimse Kade'in soğuk bakışlarına dayanamaz ve bu, onun bakışlarından ilk kez korkmadığım andır. Hatta, bakışlarımı ondan ayırmak istemiyorum.

"Hissediyor musun? *O korkuyu?* Ona kapılma, onu gücün olarak kullan ve daha sert mücadele etmek için motivasyon kaynağı yap." Sesi her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı, ve beni içinde bulduğum ruh halinden çıkarmayı başarıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve yemin ederim o tuhaf titremeyi tekrar hissediyorum. Tecrübeli sesi ve tavırları, konuşma, hareket ve nefes alma şekillerinde açıkça görülüyor. İlk kez, takmayı sevdiği alfa erkek maskesi düşmüş ve bu, uyuşmuş kalbime dokunuyor. Bana bu şekilde baktığında, kararlı ama sabırlı, karanlık ve ciddi ifadesiyle, tanıdığım siyah-beyaz dünyada renkleri görebiliyorum.

Dediğini yapıyorum.

Elimi tutan parmaklarıyla korkuluğa tutunurken, hala beni kaldırmaya yardım etmeden yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Sol elim sağ elime katılır ve çenem çatıya ulaşana kadar kendimi bir saniyede kaldırıyorum. Çatıya tırmanır, kendimi çatıya bırakırım, ama yüzüm yere değmeden Kade, sert, iri eliyle bileğimi kavrar ve beni ayağa çeker.

Aramızda sadece birkaç santim var. İkimiz de sessizce duruyoruz, aramızda sadece okyanus dalgalarının sesi var. Kalbim güm güm atıyor... Duyabiliyor mu acaba?

"İntihara meyilli olduğun için seni doktora göndermem gerektiğini mi söyleyeceksin?"

"Hayır, efendim. Yemin ederim değilim. Ben iyiyim. Gerçekten. Kendimi öldürmeye çalışmadım."

"O zaman ne halt ediyordun, öyle çatıya asılı kalarak?"

Nefesim boğazımda düğümlenirken dudaklarımı ısıyorum.

"Cevap ver, asker," diye emrederek kollarını göğsünde kavuşturur.

"Biraz fazla yıldızları seyrediyordum." Hiç de inandırıcı gelmiyor. Boğazımı temizleyerek, boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalışıyorum. Hâlâ sarsılmış durumdayım, ama eskisi kadar değil.

Kaşımı kaldırıp, bana inanıp inanmadığını görmek için onu izledim. Çenesini sıkı, koyu renk kaşları birbirine yaklaştı ve karanlık bir şekilde mırıldandı.

Bana inanmıyor, ama daha fazla sorgulamıyor.

"Şükran Günü için eve dönüyorsun sanmıştım." Konuyu değiştirir.

"Ah, evet, o konuda. Fikrimi değiştirdim."

"Neden?" diye sorar.

Tek ailemin beni istemediğini ona söylemek istemiyorum. Ya da büyükannemin hastalığının kötüleştiğini ve iyileşene kadar hastaneye ziyaretçi kabul edilmediğini. Ya da Adam ve benim, ilişkimizin durumunu konuşmak için çok inatçı olduğumuz için konuşmadığımızı. Her ne kadar ilişkimizin bittiği açık olsa da.

"Çünkü burada kalıp antrenman yapmayı tercih ediyorum. Mezuniyete sadece birkaç hafta kaldı, neden olmasın?"

Teknik olarak yalan söylemiyorum.

"Oğlum seni çok özlüyor," diyor sanki binlerce kilometre uzakta, soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla, oysa kol mesafesinde duruyor. Karşımda, devasa, korkutucu, erkeksi, özel bir komando gibi duruyor.

Demek Adam ve benim hakkımda biliyor.

"Eminim öyledir, ama..." Dik durmaya çalışırken dengemi kaybediyorum ve kaslı tricepsine çarpıyorum. Yine düşmek üzereyim, ama o beni dirseğimden yakalıyor.

Gizlice içtiğim alkol etkisini gösteriyor. Bu gece başımı daha fazla belaya sokabilir miyim? Aramızdaki hava değişir ve onun pürüzlü tenine dokunduğumda düşük bir uğultu duyulur.

Beni ayağa kaldırıyor. Kokusu çok belirgin ve *güzel*. Kolonya kokusu mu, yoksa sadece Kade'in kokusu mu, emin değilim. Her halükarda, o kokuya boğulmak istiyorum. Bir adım geri çekiliyorum ve o kolumu bırakıyor. Etlerim, nasırlı avuçlarının ve damarlı ellerinin dokunuşunu şimdiden özlemiş.

Hayır. Şu anda bacaklarımın arasında atan nabızı hissetmemeliyim. O benim otuz sekiz yaşındaki eğitimcim ve eski erkek arkadaşımın babası.

"Uzak durmalıyım" demek
yetersiz kalır. "Kokunu
alabiliyorum."

Kaşlarım yükseldi.

"Kahretsin, deodorant sürmeyi unuttum, değil mi?" Burnumu buruşturuyorum.

"Hangi kokudan bahsettiğimi biliyorsun. Sarhoş musun? Bu yüzden mi gökyüzüne bu kadar dikkatle bakıyorsun, Isla?" Sözleri alaycı bir tonla çıkarken, ölümcül bakışlarıyla beni yakıyor.

"Hayır," p harfini sarhoş gibi yavaşça telaffuz ettim. Yavaşça gözlerimi kırptım, dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Hiç de değil, Başçavuş." Ona selam verdim, mizahımın onun dikkatini benden uzaklaştırmasını umuyordum. Hareketsiz kalmaya çalıştım, ama sanki lanet bir atlıkarıncada gibiydim ve yer dönüyordu. Tekrar gözlerimi kırptım ve dudaklarımı sıkıştırdım. Bu gece duygularım beni altüst ediyor. Bir dakika önce panik atak geçirmenin eşiğindeydim, şimdi ise sarhoş gibi kıkırdamak istiyorum. Bunu sık sık yaparım. Acımı gizlemek için mizahı bir örtü olarak kullanırım.

"Bu sana komik mi geliyor, Isla?" Kollarını göğsünde kavuşturarak bana doğru yaklaşıyor. "Çünkü bu lanet olası bir şaka değil!"

Kahretsin.

O gerçekten şaka yapan biri değildir.

"İçki limitini aştığın için neredeyse kendini öldürüyordu?" diye bağılıyor, sanki yine eğitim seansı varmış gibi. Beni parçalamaya devam ederken boynundaki damarları şişiyor. Genelde bunu memnuniyetle kabul ederim ama bu gece farklı. Savunmam yıkılmış durumda.

"Şu anda sorumsuzca sarhoş olduğun için seni kurstan attırabilirim! *Ya da* seni psikiyatrik değerlendirme için hastaneye gönderebilirim çünkü bunu bildirmek zorundayım ve bu kural. Ben

Kurallara her zaman uyarım! Ve bunu hepinizin kafasına sokmaya çalışıyorum! Sizler çocuk değilsiniz!" diye bağıyor.

Utançtan başımı eğiyorum.

Kahretsin. Kovulmamam lazım. Bu okul için çok çalıştım, böyle kaybedemem.

"Özür dilerim, efendim... Ben sadece." Ön dişlerim alt dudağımı ısırır. "Sen ne yaptın?" diye tıslar.

"Bu okulu çok ciddiye alıyorum. Buraya gelmek için çok çalıştım ve mezun olmak benim için en önemli şey. Ben..."

Neden bana böyle bir etkisi var? Ben kolay kolay yıkılmam. Kolayca korkmam, ama orduda bilinen en acımasız komutan karşımda duruyor... ve onun gözlerinin binlerce gerçeği haykırışına ben bile bağışık değilim. Tek bir bakışta, Kade O'Connell'in az konuşan, eylem adamı olduğunu anlarsınız. Beni kekelemeye, fazla düşünmeye ve tüketmeye zorluyor, ağzımı açmadan önce iki kez düşünmemi sağlıyor.

"Dök içini, Isla!"

Eğiliyorum. Sonunda eğiliyorum ve kendi duygularımın akmasına izin veriyorum.

"Acımın sona ermesini istiyorum. Şükran Günü ailelerin bir araya geldiği bir gün... ama artık ailemden kimse kalmadı."

Belirsiz bir gerçek.

Ona babam, kız kardeşim ve büyükannemden bahsetmek istiyorum, ama ona çok fazla şey veriyorum. Kendini açmak iyi ama aynı zamanda savunmasız bir şey olabilir, çünkü iki tür insan vardır. Gerçekten yardım etmek isteyenler ve bunu sana karşı kullanmak isteyenler. Kade'i çok iyi tanımıyorum, ama eğer herkesin dediği gibi bir canavarsa, bu gece olan her şey özel kuvvetler askerliği kariyerime veda etmeme neden olabilir.

Ona bakamıyorum, bu yüzden rüzgârın uzun saçlarımı dalgalandırdığı yere odaklanıyorum. Aramızdaki sessizlik sadece birkaç saniye sürüyor ama dakikalar gibi geliyor.

Her şeyi mahvettim.

Ne düşünüyordum ki?

Sessizliği bozdu ve ben sonuçlarına hazırdım. "Bütün bunları yapabilirim. Seni okuldan attırabilirim ya *da*..."

Bana yaklaşıyor ve devasa savaş botları gözüme giriyor.

Parmağıyla çenemi kaldırarak, yumuşayan bakışlarına bakmaya zorlar. Dokunduğu yerden göğsüme bir şimşek çakar.

Gözlerim bulanıklaşırken, onun arkasındaki karanlık gökyüzünde yıldızlar parıldıyor. Neden beni bu kadar kolay yıkıyor? Neden onun onayını bir nefes almam gibi arıyorum?

"Seni barakalarına kadar götürüp yatağına güvenle ulaşmanı sağlayabilirim, ama bir daha seni çatı katımda görmek istemiyorum. Anladın mı?" Sesi kalınlaşırken gözleri karardı.

Ben alırım.

VIOLET

MEZUNİYETE YEDİ GÜN KALDI



Take My Breath Away, Berlin

Başçavuş tehlikeli biridir. Ona yakın olmak ölümcül ve sandığımdan daha büyük bir tehdit oluşturuyor. Onun yanında olmak boğucu bir his. Kendimi öyle hissettiğim için hareket etmekten, konuşmaktan ve nefes almaktan korkuyorum.

Sessizce beni barakama kadar götürdü. İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz gitti. Sözünden dönüp beni kovacağını sanmışım ama merhamet gösterdi. Bu, onun hiç bilmediğimiz bir özelliği.

Ama belki de beni sandığım kadar çok nefret etmiyordur. Beni kurstan attırabilirdi. Yine de, yeşil beremi takmamdan sadece birkaç gün önce buradayım. Adam hakkında veya kişisel hayatımla ilgili başka sorular sormadı, bunun için minnettarım.

Adam ile olan ilişkim belirsiz, ama onun babasının seksi bir eğitmen, ünlü bir komando olduğu ve yanından geçen her kadın askerin ona iki kez baktığı gerçeğini görmezden gelemem... şu anda olduğu gibi.

Bir grup kadın asker, onun varlığını fark etmesini umarak etrafında dolanıyor.

O ise bakmıyor.

Spor salonunun köşesinde, bir bench press üzerinde oturmuş, elli tekrarlık egzersizi bitirdikten sonra su içiyorum. Tüm eğitmenler spor salonunun diğer tarafında deadlift ve pull-up yapıyor, birbirlerine yardım ediyorlar. Çavuş Booker şakalar yapıyor ve Slater her şakaya gülüyor, yüzü kızarana kadar ikiye katlanıyor. Ama Kade hiç gülmüyor... Hatta sırtıtmıyor bile. Egzersiz yapmaya o kadar odaklanmış ki sanki burada değilmiş gibi. Dünyayı dışlamakta çok başarılı.

Önünde ve ortasında Amerika Birleşik Devletleri bayrağı rozeti olan siyah bir şapka takıyor ve saçlarının uçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Parlak beyaz tavan ışıkları, bronz teninde parıldayan ter damlalarına yansıyor. Kolundaki yılanlar *büyüleyici*, hayır, *dikkat dağıtıcı*. Kaslı tişörtü, sırtındaki dövmeleleri ve göğsünün *önündeki kafataslı silahları* ortaya çıkarıyor.

Triceps kasları her kasıldığında nefesim kesiliyor. Yerden tavana kadar uzanan aynalarda kendini izliyor, duruşunu mükemmelleştiriyor. Boynundaki ve ön kollarındaki damarlar şişiyor, üst dudağı kalkıyor ve keskin köpek dişleri görünüyor. İnanılmaz bir ağırlık kaldırıyor ve kışının şekli...

Hayır.

Gözlerim, içimdeki kıpırdanmayı unutmamı sağlayacak bir şey arıyor. Suyu zorla yutarak ayağa kalkıp, O'Connell'ın görünmediği bir sonraki egzersiz aletine geçiyorum.

Mezuniyetten önceki son hafta sonu, yine telefonlarımızla geçireceğiz. Yedi gün daha dayanmam gerek, sonra ailemdeki ilk kadın özel hareket üyesi olacağım.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan çalıyor.

Garip. Yine de cevap veriyorum ve sağa kaydırıyorum.

Telefonu kulağıma dayadım. "Alo?"

"Violet!"

Kalbim durur ve öfkeyle karışık bir keder dalgası beni sarar.

Havaalanındaki son karşılaşmamızı hatırlayarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hoşça kal, Adam."

"Hayır, lütfen kapatma," diye patladı.

"Neden beni arıyorsun?" Ağırlıkların raflara çarpma sesleri, yüksek sesle çalan heavy metal müzik ve boğuk konuşmaların arasında hoparlöre fısıldıyorum.

"Seni özlediğim için arıyorum ve çok üzgünüm," der, sesinde çaresizlikle.

Neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Neredeyse.

Yaklaşık bir yıl sonra beni özlüyor mu? Şimdi mi? Aylardır birbirimizden haber almadık. Gece gündüz, ben

Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm kişiyi incittim ve o... *üzgün mü?*

Dudak içimi ısırıyorum. "Kapatmam gerek."

"Lütfen beni dinle."

"Hayır." Sesim gergin. "*Lütfen.*"

Köşedeki boş squat makinesine doğru yürürken, nefesimi tutuyorum. Sessiz olmama rağmen, mesajımı anlıyor.

Rahat bir nefes alır.

"Teşekkür ederim."

Cevap vermiyorum.

"Seni geri istiyorum. Belki bunu başarabilirim. Hayır, başarabileceğimizi biliyorum."

Parmaklarım saç tokamı başımdan çekip çıkarır. Uzun saçlarım omuzlarıma üzerine dökülür. Ağrıyan kafa derimi kaşıyarak, koşu ayakkabılarımı keskin bir bakışla süzerim.

"Neden? Neden şimdi?"

"Şey... sen numaramı engelledin," diye karşılık veriyor.

Öyle yaptım.

Ama gerçekten benimle konuşmak isteseydi bir yolunu bulabilirdi. konuşmak isteseydi bir yolunu bulabilirdi.

"Sesini duymamak," diye duraksıyor, "çok acı verici.

Okulda konsantre olamıyorum. Kampüs koridorlarında dolaşp, omuzlarına rastlamayı umut ediyorum. İşten sonra evine uğrayıp birlikte akşam yemeği yemeyi özledim. Seni özledim, Çiçeğim."

Çiçek.

Bana olan sevgisinin ifadesi.

Eskiden ruhumu ısıtırdı, ama şimdi? Tam tersi oluyor.

"Seni hiç görmemektense beklemeyi tercih ederim." Sinirlenerek kafamı kaşıyorum.

"Şu anda bunu yapamam. Birkaç gün sonra mezun oluyorum."

"Mezun olacağını biliyordum. Çok kararlısın. Ne istersen, gidip elde edersin. Seni hayranlıkla izliyorum, Violet."

Geri çekiliyorum. İhtiyacım olduğunda neredeydi onun desteği?

"Birkaç hafta sonra başaramayacağımı söylediğine eminim."

"Aptaldım," diye alaycı bir şekilde güldü. Nefesi kulaklarıma statik sesler

kulaklarıma statik sesler geliyor. "Mezuniyet töreninin tarihini ve yerini söyle, oraya gelirim. Son duyduğuma göre babam yine ders veriyor. Vaktiniz olursa sizi tanıştıtabilirim, hep birlikte sohbet ederiz."

Kade ona benim öğretmenini olduğunu neden söylemedi?

"Sanmıyorum. Bunca zamandır, ayrılmadan önce annem ve senin bana verdiğin ultimatomları kafamdan atmaya çalışıyordum. Babamı onurlandıran bir şey yaptığım için bana hissettirdiğiniz suçluluk duygusu... ve bana söylediklerinden sonra senin kollarına atlayacağımı mı sanıyorsun?"

Sessiz kalıyor.

"Hayır. Bu sefer *üzgünüm*," onun sahte özrünü ona tekrar ediyorum. "Tamam. Anlıyorum. Hala kızgınsın. Tamamen haklısın.

O zaman seni görebilir miyim

Görüşebilir miyiz? Mezuniyetinde olmazsa, başka bir yerde? Başka bir zaman?"

O çok küçümseyici. Beni duymuyor mu? Onunla tartışacak gücüm yok. Ne zaman tartışsak, sorunu çözene kadar durmazdık, ama bu sefer? Hiç ilgim yok.

"Hayır, Adam. Havaalanında bana söylediğin şeyler senin için resmi değildi, ben şimdi açıklıyorum. Biz bittik."

"Lanet olsun, Violet. Böyle söyleme. Lütfen. Telefonla benden ayrılma. Liseye gitmiyoruz."

Sanki beni azarlıyormuş gibi geliyor ve bu da bu konuşmadan uzaklaşma isteğimi daha da artırıyor.

Aylar önce ilişkimizi bitiren oydu. Hayal kırıklığından gözyaşlarını zor tutarak telefonu kapattım.

Şu anda bununla uğraşmak istemiyorum. Bitirdiğim için mutluyum. Artık ikimiz de birbirimizin ne durumda olduğunu merak etmek zorunda kalmayacağız. Bandağı bir kerede çekip atmak iyi geldi.

Barın iki yanına 50 kiloluk ağırlıkları yerleştirip Adam'ı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Barın altına girip ayaklarımla yere basarak çömeliyorum.

"Hâlâ buradasın, bacakların çalışıyor," diyor Willis arkamdan alaycı bir sesle. Makinenin kenarına yaslanıp sakızını çiğnerken, Preston kukla gibi gülüyor.

O mesafeyi kapatır, ben barı kaldırırken soğuk nefesi kulağımı buğular. "Çatıya eğilmemelisin. Tehlikeli olabilir." Nefesi boynumun yanına çarptığında yüzüm tiksinti ile buruşur. Dudak içimi ısırarak başımı ona doğru çeviririm, dövüş dersinde olanları hatırlatmaya hazırdır, ama yüksek, tanıdık bir ses beni keser.

"Willis, Preston." Booker'ın güneyli aksanı konuşmayı kısa keser. "Çavuş Slater sizi çağırıyor." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ederken yanımdaki iki adama sert bir bakış atar.

"Evet, Çavuş," Willis ve Preston aynı anda cevap verip, kuyrukları arasında sanki kuyrukları varmış gibi uzaklaşıyorlar.

Kollarını kavuşturup başını sallar. Booker bile, o ikisinin sürekli etrafımda dolaşıp beni sinirlendirmek için ufak tefek şeyler yaptığını fark etmiştir. Ne zaman duracaklar acaba... Ya da Willis daha kötüsünü yapmaya kalkışacak mı?

Eğitmen Booker bana hızlıca başını salladıktan sonra erkekler tuvaletine doğru yürüdü.

Ter yanaklarımdan damlayarak yere düşüyor. Bugün spor salonu çok sıcak. Bu noktada, tüm oda bir saunaya benziyor. Sırtımı düzelterek kalçalarımı sıkılaştırıyorum ve gözlerimi aynaya çeviriyorum — yukarıya, o devasa varlığa baktığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Benim işkenceci makine, yansımamdan bana bakıyor.

Canavar.

Hemen arkamda.

Nefesim kesiliyor.

"Efendim?"

Bana doğru yaklaşıyor — attığı her adımda, vücudumu karıncalanma kaplıyor, ta ki uyluklarımdan arasında bir nabız atmaya başlayana ve yanaklarım daha koyu bir kırmızıya boyanana kadar. Nefesimi tutarak hareketsiz kalıyorum, sadece parmak eklemlerim beyazlaşana kadar barı sıkıca kavriyorum.

Benden çok daha uzun. Boy farkımız en az otuz santim olmalı, başımın arkası onun göğsüne zar zor değiyor. Hemen cevap vermiyor. Ayağı benim ayaklarımdan arasına giriyor ve tatmin olana kadar tek tek ayaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor.

"Ayak parmaklarının üzerinde durma," diyor gözlerime bakmadan. Benden uzaklaşıyor ve ben onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Sınıfımda kimse onu sevmiyor. O odaya girdiğinde herkes korkup dağılıyor. Yakınında olduğunda onun dikkatini çekmekten korkarak kaçmaya çalışıyorlar. Ama ben? Ben şeytanın dikkatini çekmek için can atıyorum. O, beni kötü adamı arzulamama neden olacak kadar çarpıcı. Beast, günahı cazip hale getiriyor.

Spor salonundan çıkıyor ve ben ağzımı sıkıca kapatıyorum. Salya akıyor muydum?

Kafamı sallıyorum.

Tanrım, kendime gelmeliyim.

Daha önce plajda sıcak bir günde dondurma gibi ona bakışan tanıdık kadın asker grubu peşinden koşar. Kapıları iterek açarlar, neredeyse ona ilk ulaşmak için yarışır ve otoparka kaybolurlar. Kaşlarımı çatarak alaycı bir şekilde gülümserim — çenemi sıkıca kapatmaktan keskin bir acı hissederim.

Hayatımda hiç kıskançlık duymamıştım. Ne Adam'a, ne eski erkek arkadaşlarıma, ama eğitimciye mi? Bu benim için bir ilk. O, kıskançlık duyacağım biri değil. Onun bir kadınla birlikteyken nasıl olduğunu düşünmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce, kendime yerimi hatırlatmam gerekiyor.

VIOLET



BITTERSUITE, Billie Eilish

Yirmi beş millik yürüyüşün ardından baldır kaslarım titriyor, ama en çok ayaklarım acıyor. Omuzlarım uyuşmuş, nefes aldıkça göğsüm ağrıyor. Dondurucu soğukta yürüyüş yapmak en sevdiğim şey değil. Parmaklarım ve dudaklarım morarmış.

Yine de mezuniyetten önce son yürüyüşümüzü ilk bitiren olmak için kararlıydım ve başardım, ama bunun bedeli olarak bu gece vücudumu sınırlarının ötesine zorladım. Tam yavaşlayacağım sırada, Başçavuş O'Connell gelip devam etmem için beni motive etti.

Verilecek başka bir şeyim kalmadığını düşündüğümde, o beni zorlar...

Üzerimde sadece havluyla boş duşlara giriyorum. Burası geniş, açık bir alan, birçok bölmesi var ve hiçbir engel yok. Gümüş renkli musluğa yaklaşıp yaklaşmaz havlumu asıp yanımdaki duş başlığına koyuyorum.

Mor ellerimle, buhar çıkıncaya kadar düğmeyi çeviriyorum. Duşun altına giriyorum ve su üzerime sıçradığında inliyorum.

Ağrıyan vücuduma çok iyi geliyor. Parmaklarım saçlarımın arasına girip, sürekli sıkı jöleli topuzlar ve at kuyruğu saçlarla ezilen kafa derimi kaşıyıp masaj yapıyorum.

"Vay vay vay. Bakın çocuklar. Bütün bloğu kendine ayırmış. Duşlar bile daha temiz görünüyor."

Tırnakların tahtaya sürtünmesi gibi sesine irkilirken, gözlerim açılır ve hareketlerimi durdururum.

Willis.

Preston ve Daniels'ın onun yanında durduğunu görmek için hızla arkama dönüyorum. Karanlık gözlerinde aynı kötü niyetli bakışlar parlıyor.

Yalnız kaldığım zamanın sona erdiği anlaşılıyor.

Hızla havlumu alıp kendimi sardım. Göğüslerim havlunun içinde, havlunun ucu ise kıcıımı zar zor örtüyor, uyluklarımın yarısından azını örtüyor.

"Willis. Burada ne halt ediyorsun?"

"Biliyorsunuz... mezuniyete yirmi dört saatten az kaldı ve isimlerimiz listede yok." Hepsi köpekbalıkları gibi etrafımda dolanıyor, ısırarak için fırsat kolluyorlar.

"Bu berbat," diyorum alaycı bir şekilde.

"Evet, senin için çok kötü," diye Preston sağımdan seslendi.

"Ne diyorsun sen?"

Aniden ikisi birden üzerime atılır. Preston bileğimi yakalar,

ama eğitimim devreye girer ve acı içinde bağırıcaya kadar elini büküyorum. Yüksek sesle homurdanarak onu omzuma atıyorum.

Daniels bu fırsatı değerlendirip beni boynumdan yakaladı ve başımı duvara vurmaya başladı, gözlerim karardı. Bir anlığına nefesim kesildi, her şey karardı.

"Hoşça kal deyeyim, Violet." Willis'in eli uyluklarımın arasına kayıyor.

"Hepimiz hoşça kal diyelim... Ne dersin? Aynı anda mı, yoksa sırayla mı?"

"Siktir git!" diye tükürdüm.

"Aynen öyle," Willis kulağıma fısıldadı ve tam parmaklarını vajinama zorla sokmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, benden uzaklaştı. Serbest kalır kalmaz, yumruğum Daniel'in boğazına çarpar ve onu yere düşürür. Hak ettiği bir yumruk daha atmadan, o kaçmaya başlar. Islak fayanslarda bir an kayar, ama hemen dengelenir ve ben onların başladığı işi bitirmeden kaçır. Arkanı dönüp O'Connell'ın botunun Willis'in yüzüne basmış olduğunu görürüm, elmacık kemiklerini ezmiştir.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da öğrencimin rızası olmadan ona sarkıyorsun?" Willis'in bir elini yukarı doğru bükmüş, ayağıyla onu yere bastırmaya devam ediyor.

"Özür dilerim, efendim! Onu korkutuyorduk, bilirsiniz, şakalaşıyorduk. O istedi. Hepimizi istiyor!" diye bağırıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor.

Yalan!

Kafamı sallıyorum. "Sen lanet olası bir yalancı..."

Kade bana ölümcül bir bakış atarak ağzımı kapatmamı işaret eder. Buz gibi gözleri tüm odayı dondurur. Çenemi sıkıca kapatır ve Preston sersemlemiş ve bitkin bir halde duştan çıkarken geri adım atarım.

Bakışlarını yerde yatan Willis'e çevirir ve uğursuz bir şekilde sırtar. Willis, Kade'in tüm ordunun bildiği sadist canavara dönüştüğünü görünce yüzü solgunlaşır.

Aniden, yüksek bir patlama sesi duvarları yankılar. Willis kadınsı bir sesle çığlık atar ve yerde kıvranmaya başlar. Kade'in elinden kurtulmaya çalışır ama nafiye.

"Her yalan için bir parmak kırarım," diye bağıırır.

"Siktir! Parmağım! Kırdın!" Willis acı içinde kıvrınır.

"Bir kırık daha ister misin? Bana yine yalan söyle," diye meydan okur, büyüleyici yüzünde çılgın bir sırıtış belirir.

"Özür dilerim!"

"Artık o kelime için çok geç, Willis. O yüzden sana başka bir soru soracağım." Savaş ayağını yüzüne daha sert bastırarak, onu daha yüksek sesle inlemeye zorlar. Bundan biraz fazla zevk almamak için kendimi zor tutuyorum. Ağzımı elimle kapatıp Willis'e gözlerimi kısarak bakıyorum. Beast'ten korkup kıvranmasını izlemek bana hayat veriyor.

Tanrım, Roberts bu adamın ne kadar dengesiz olduğu konusunda yalan söylemiyormuş.

"Bana bir daha yalan söylersen, sıradaki burnun olacak," diye uyarıyor. "Gözümün önünden kaybolman kaç saniye sürer?"

"Uh, uh, ben-ben," Willis kontrolsüzce kekeliyor.

"Onlar sayı değil, Willis." Willis kendini tekrar toparlamadan önce, başka bir parmağını tutup doğal olmayan bir şekilde bükme üzereydi.

"Üç saniye, efendim." Gözlerinden yaşlar süzölür.

Son bir sıkışla, ikinci parmağın kırılma sesi havada yankılanır. Willis'in kan donduran çığığı, Beast'i hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi sırtmaya iter. Willis, sözlerini içinden tutarak elini karo zemine vurur.

"Eğer Violet'le aynı havayı soluyorsan, ona bir bak... Onu bir daha aklından bile *geçirirsen*, gözlerini kafatasından oyup çıkarırım," ses tonu tehlikeli bir şekilde sakindi, ama her kelimesinde derin bir hırıltı vardı ve bu ses tüylerimi diken diken etti. Willis'i itti ve o havaya uçtu. Willis bileğini göğsüne bastırdı ve geriye doğru yürüdü, sanki Beast'in peşinden geleceğinden korkar gibi omzunun üzerinden bakıyordu.

"Bir." Beast geri saymaya başladı, sesi öfkeyle doluydu, neredeyse... sahiplenici bir şekilde.

Willis'in ağzı açık kalır ve şiddetle başını sallar. Zayıf bir şekilde ağlayarak duşlardan çıkar ve Beast ile beni yalnız bırakır.

Su hala arkamda akıyor. Buhar odayı dolduruyor ve etrafımızı kalın bir sisle kaplıyor. Duşların çıkışını artık göremiyorum.

"Adi herifler," diye mırıldanıyorum, havlumu daha sıkı tutarak.

"Teşekkürler." "İyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet, Başçavuş."

Gözlerimi yüzünün yanındaki yara izine çeviriyorum. Merak beni kemiriyor ve ağzımdan çıkan soruyu engelleyemiyorum.

"O nasıl oldu? Askerdeyken mi oldu?" Parmaklarım yüzümün bir tarafını okşayarak onun yara izini taklit ediyorum.

"Savaş," diyor. "Bilmen gereken tek şey bu."

Birisi Beast'e bu kadar yaklaşabileceğini düşünerek aklımda farklı senaryolar canlanırken, içimi kısa süreli bir üzüntü kaplar ve yutkunurum.

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

"Neredeyse yirmi yıldır bu işin içindeyim. Sayısız arkadaşımın ölümünü gördüm. Son nefeslerini verirken onları kollarımda tuttum." Kafatası maskesi takmış Beast'in takım arkadaşlarını tuttuğunu hayal ederek titriyorum. Onu hiç maske takarken görmedim, ama bildiğim kadarıyla sadece operasyonlarda takıyor.

"Bazılarımız eve dönebiliyor. Günlük hayatımıza geri dönüyoruz, ama zihnimiz hala savaş alanında."

Beni kaçırmak ya da vazgeçirmek için her kelimeyi tükürüyor gibi söylüyor.

"Beni korkutamazsın. Neye bulaştığımı biliyorum, Başçavuş."

O bana yaklaşırken yutkunuyorum ve o lanet kelebekler içimde uçup gidiyor.

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum." Sesinde boğuk bir ton var.

"Nasıl yani?" Kaşlarımı

kaldırıyorum. "Sen

köpekbaliğı değilsin."

Yine başlıyor, beni sinirlendirmeye ve kafamın içine girmeye çalışıyor. Sonunda benim geçmeme alışmaya başladığını sanmıştım, ama yanılmışım.

O ilerlemeye devam ederken, ben bir adım geri çekilir ve havluyu daha sıkı tutarım. İkimizin de yakıcı bakışlarıyla gerginlik doruk noktasına ulaşır. Ondan ve onun saçmalıklarından bıktım usandım.

"Sen bu iş için uygun değilsin. Sen avsın. Yem. *Küçük* ve zayıf karakterli. Ben devreye girip seni korumak zorunda kaldım. Herkes etrafında dolanıyor..."

"Sonra da pişmanlık içinde kanlar içinde yerde yatıyorlar," diye araya giriyorum. "Beni korumana ya da benim için savaşmana ihtiyacım yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı." Bana bakıyor ve Adem elması hareket ediyor.

"Bu askeri dünyada boğulabilirsin. Burası karanlık ve adaletsiz bir yer, sonra da parçaları toplayan benim oğlum olacak!"

Beni duymuyor mu? Bu ne cüret? Adrenalin kalbime çarpar ve dilimi ısırmayı bırakırım. Beni ve etrafındaki herkesi korkutabilir, ama ben hiçbir yere gitmiyorum.

"Adam ve ben artık birlikte değiliz!"

Gözleri büyüdü ve boğazıma bir yumru oturdu. Patlamamı sindirirken bir saniye nefesini tuttu.

"Bana söylemedi." Çenesini kaldırır.

"Biliyorum yapmadı, çünkü siz konuşmuyorsunuz, değil mi?" diye karşılık veriyorum. Acımasız davranıyorum, ama belki de bana acımasızca verdiği ilacın bir dozuna ihtiyacı vardır.

"Parçalarımı toplamak için kimsenin yardımına ihtiyacım yok çünkü ben kırılmam. Parçalanmam. Pes etmem. Adam'a ihtiyacım yok.

Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Bunu başından beri yaptığım gibi tek başıma yapabilirim. Annem bizi terk etti. Babam öldü. Büyükannem burada ama aynı zamanda burada değil çünkü Alzheimer ve kanser onu bizden alıyor. Ben kendi ailemim, *efendim*." Son kelimeyi tükürdüm. "Şimdi, izin verirsiniz, duşumu bitireceğim çünkü yarın buradaki son günüm ve sabahki fizik tedaviye gitmeden önce iyi bir gece uykusu çekmek istiyorum." Artık umursamadan vücudumu açtım ve havlumu çıkardım. Dolgun göğüslerim serbest kalır ve meme uçlarım sertleşir. Kaşlarım meydan okurcasına çatılır. O da çenesini sıkar ve uyumsuz gözlerini benim kahverengi gözlerime kilitler, başka yere bakmayı reddeder. Pazı kaslarını gerdiğinde, kol kaslarındaki dövmeleer seğirir. "Belki senin gözünde burada olmaya layık değilim, ama o üniformayı giydiğim her gün bunu kanıtlamak için deli gibi çabalayacağım."

Elimde havluyu sıkıca tutarak kolumu öne doğru uzatıp bırakıyorum. Elimin açılmasını izliyor ve havlu onun savaş botlarının hemen yanına düşüyor. Bir adım geri çekilip arkamı dönerek sırtımı görmesini sağlıyorum.

Gözlerimi kapatıp suyun yüzümden akmasına izin verdim. Tırnaklarımla kafa derimi nazikçe kaşıyarak, ağrı hafiflemeye başlayınca mırıldandım.

"Seninle işim bitmedi," diye homurdandı. "Havluyu geri tak."

"Hayır." Göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarım sertleşene kadar yoğurdum.

Hareket etmiyor. Bakışlarını uzatıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, canlı zümrüt rengi gözlerinde işkence görmüş duygular ve diğer göz bebeğinde gümüş lekeler görüyorum. Nefesinin hızlandığını ve bakışlarını dudaklarıma çevirdiğini fark ediyorum.

Bana bakmak istiyor, *burada kalmak* istiyor.

"Gitmelisin," diyorum, ellerimi karnımın üzerinde gezdirerek.

"Gitmeliyim."

"Bana öyle bakmayı kesmelisin."

"Kesmeliyim."

"Gerçekten söylemek istediğim şeyi sonuçlarına katlanmadan söyleyemem, değil mi?"

Değil mi?"

"Hayır," diye homurdandı. Göz bebekleri büyüdü.

"Ya sonuçları olsun istersem? Ya ağızımdan çıkanlara dikkat etmek istemiyorsam? Ya *senin* tarafından cezalandırılmak istiyorsam?"

"Dikkatli ol," diye uyarıyor.

"Nefesin çok hızlı..." diyorum. Boynundaki zincir, her nefes alışında sallanıyor ve bu, içimi sıkıştırıyor. Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve gözlerindeki ateş parlıyor. Parmaklarım aşağıya doğru kayıyor ve sonunda yarıkma ulaşıyor. Yavaşça içeri sokuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"Duş alıyorum."

Onu dokunmak için dudaklarımı aralıyorum ama o sert ifadesine geri dönüyor. Musluğu çevirerek duşu kapatıyor. Arzu buharlaşıyor ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırken kirpiklerim titriyor, etrafımızı saran baloncuğu patlatıyoruz.

Rafta duran kuru bir havluyu nazikçe alır ve elime koyar. Hızlıca tepki verip havluyla kendimi sararım, utanç duygusu hislerimi gölgeler.

"Bizi ikimizi de geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvedecek sınırları aşıyorsun ve *ikimiz de* ağır sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağız. Sınırları zorlamayı bırak, çünkü bu sadece *senin* için değil, benim için de tehlikeli bir oyun." Soğuk nefesi boynumu öper ve çıplak vücudumda tüylerim diken diken olur.

"O zil çaldığı anda, artık *senin* öğrencin olmayacağım." Onun güzel dudaklarına odaklanıyorum.

İkimizin de gözlerinde pervasız bir arzu okunuyor.

"Adam'ın hayatımızın bir parçası olduğu gerçeği değişmez."

Gerçekler acı veriyor, ama düşünmek istemiyorum, yapmak istiyorum.

"Benimle pervasız ol." Onu, sadece onunla dans etmek istediğim günahlara kapılmaya cesaret etmek için tekrar dürttüm.

"Bana dokunursan ne olacağını biliyor musun?" diye kulağıma fısıldayarak alaycı bir şekilde soruyor. Sorduğu soruda kötü bir niyet var. Kalbim daha hızlı atıyor, ruhumu heyecanla saran bir cazibe var.

"Söyle. Ne olacağını biliyorsun... Hayır. Göster bana." Karanlık bir merak damarlarımdan akarken ona meydan okurum.

Onun beni domine etmesini istiyorum. Ruhunu kemiren karanlık şeytanları unutturmak istiyorum.

"Sen kırık bir adamsın, Başçavuş O'Connell. Ama ne derler? Birini tanımak için bir tane olmak gerekir."

Karanlık bir şekilde mırıldanıyor ve bu ses kulaklarıma sihir gibi geliyor. Tanrım, çıkardığı sesler bile onu çekici kılıyor.

"Gözlerindeki o bakışı biliyorum ve hoşuma gitmiyor. Birkaç gece önce çatıda gördüğüm bakışın aynısı. Yaklaşık bir yıldır birbirimizin yanındayız ve seni hiç gülümserken görmedim. Yalnızsın. Öyle olduğunu biliyorum çünkü ben de öyleyim ve belki de o acıyı dindirmek istiyorum. Belki bir geceliğine birbirimizin morfin olabiliriz?"

O içini çekip ellerini arkasına koyar ve bana bakar.

"Beni işleri batırmaya zorluyorsun, ama buna izin vermeyeceğim. Özel kuvvetlerde bir numara olmamın bir nedeni var. Herkesin bana güvenmesinin ve benden korkmasının bir nedeni var. Ekibimi kurtarmak ve askerlerimi hayatta tutmak için zor kararlar almaktan çekinmem. Her zaman emirlere uyarım. Kuralları çiğnemem, onları uygulamam."

Suçluluk ve utanç beni acı içinde parçalıyor. Hepsi kafamın içindeydi. Öyle değil mi? Bakışları, bana ders verirken ses tonunun sıcak bir tona dönüşmesi.

Ona özlem duyuyorum. Ona her baktığımda şehvet ve nefret birbirine karışıyor.

Onu alay ettiğim için kovulacağım ve bunu hak ediyorum.

Dudaklarımı ısırıp elimi havluyla silmek üzereyim, ama Kade'in elleri avını ısırılmış bir yılan gibi bileğime doğru uzanıyor.

Acıdan tıslar ve geri çekilirim, kızgın yüzümde şaşkınlık okunur. Onun kararmış bakışlarıyla karşılaşırım ve o çenesini sıkar.

"Eğer sevişmek istiyorsan, bunu benim gözümün önünden uzak bir yerde yap," diye düşük, derin bir ses göğsünden yankılanarak aramızda yankılanıyor. "Sen benim öğrencimsin," diye kükreyerek beni korkutuyor.

Tekrar çekiyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Anladın mı?" diye emrediyor.

Görüşüm bulanıklaşır. Tekrar çekerek başımı sallar, ama sadece dirençle karşılaşırım.

Anladım. Adam ve ben artık birlikte olmayabiliriz, ama Kade O'Connell...

Başçavuş...

Operatör Beast... her zaman yasak bölge olacak.

"Efendim? Beni bırakabilirsiniz. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ne oldu bana bilmiyorum. Ben..."

Gözlerim büyür ve Kade'in farklı bir yönünün önümde ortaya çıkmasını izlerken içimdeki her sinir patlar.

Şehvet. Çılgınlık. Delilik. *Açlık*.

Elimi hafifçe açtığı ağzına götürüyor. Parmaklarımı ağzına sokuyor ve parmaklarımdaki uyarılmayı emerek tadımı alıyor — tüm bu sırada gözlerimin içine bakıyor. Nefesimi hızlı ve kısa alıp verirken, bacaklarımda bir şey alevleniyor ve daha fazlasını istiyor. Sıcak, yumuşak dili, her damlayı tadını çıkarırcasına parmaklarımı okşuyor. Derin ve vahşi bir şekilde mırıldanıyor, sonra parmaklarımı ağzından çıkarıp beni bırakıyor.

Neden bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi?

"Sen yeterince iyisin," diyor bana, az önce onun ve herkesin beklentilerini boşa çıkardığımı söylediğimi hatırlatarak.

Bileğimi tutarak ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum, ama düşüncelerim karışık. Her şey çok hızlı oluyor. Konuşamayan bir heykel gibiyim, ama artık önemi yok.

Sanki tüm sınırları aşmamış gibi benden uzaklaşıyor ve saniyeler içinde binadan çıkıyor.



Worship, Ari Abdul

Rekor sürede odama giriyorum. Giysilerimi çıkarıyorum, künyemi koparıp yere atıyorum. Odanın kapısını tamamen kapattığımdan bile emin değilim, ama ondan uzaklaşmam lazım.

Siktir. Bana ne oldu bilmiyorum.

Onu tattım — parmaklarından damlayan balı emdim ve çok tatlıydı. Bu anı bile sikimi daha da sertleştiriyor. Onun amını yalamak aklımın ucundan bile geçmemeliydi, ama şimdi? Onu yutmak tek düşünebildiğim şey.

En soğuk dereceye ayarlamak için gümüş duş kolunu çevirip, boxerımı yırtarak çıkarırım. Sikim serbest kalır — kaya gibi sertleşmiştir. Duşa atlayınca, buz gibi su sırtıma çarptığında tıslarım. Acısını hissederek ıslanmaya devam ederim, ama bu bile onun bende bıraktığı zararlı izleri silmeye yetmez.

Bu o kadar çok şey açısından yanlış

ki. Nereden başlayacağım?

O genç. O benim öğrencim... yakında eski öğrencim olacak, ama yine de.

Bu gece, onun kendini okşamasını izleyerek zaten bir sınırı aşmıştım, ama o benim izlememi istiyordu. Karşılıklı rıza vardı, ama yine de doğru gelmiyordu. Onu yatağımda altında görmek istemem yanlış geliyordu. Ona bakmak yanlış geliyordu ve soğuk, kapalı kalbimin içinde tanıdık olmayan bir duygu parıldıyordu.

Bu. Çok. Lanet. Yanlış.

Ama aynı zamanda çok doğru da geliyor. Kuralları çiğnemek onunla çok cazip geliyor. Daha önce hiç böyle bir sınırı aşmamıştım. Penisim

hiç tatlı bir ruh için özlem duymamıştı; ona bu kadar çaresizce istediği ilgiyi vermeyi bırakmalı.

Nasıl bana böyle alay edebilir? Ve nasıl cesaret edebilirim, gardımı indirip, akli başında olan yerine diğer kafama kulak verebilirim?

Ben kuralları çiğnemem, ama eğer...

Eğer artık benim öğrencim değilse...

Eğer artık Adam'la birlikte değilse...

HAYIR.

Duvara avucumu dayayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama o hala kafamın içinde.

"Siktir!" Suyun sırtıma çarpıp giderken kulaklarımı dolduran sesle birlikte homurdanıyorum. Penisimi yumruk yapıp çılgınca okşuyorum. Acıyor, boşalmak için çaresizim. Violet, yasak meyve gibi zihnime sızarken, duшта yaptığı gibi benimle alay ediyor ve titriyorum.

Elimle sikimi kavrarken, tatlı, sıcak ağzının pembe dudaklarını sikimin etrafına sararak, dilini kullanarak emip yaladığını hayal ediyorum. Ellerim saçlarında, onu derin boğazıma alırken, yapmak istediğim gibi çekiyorum.

Dizlerinin üzerinde nasıl görünürdü? Beni boğarken gözleri yaşarır mıydı? Yüzünden ve çenesinden damlayan spermimle nasıl görünürdü? Dört ayak üstünde, izin verse bütün gece benim kişisel sperm dolu fahişem haline gelirse nasıl görünürdü?

Küçük mariposa'm tapılmak ister miydi? Mükemmel görünürdü.

Uzun, beyaz, boş duvara tutunarak daha hızlı okşuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve arzuma kapılıyorum.

En son seviştiğimden bu yana çok uzun zaman geçti. Bir yıllık görevdeydim, eve döndüm, her zamanki arkadaşlarla eğlendim ve kadrolu olarak işe geri döndüm.

Onu ilk gördüğümünden bu yana on bir ay geçti ve tek bir bakışta birine bu kadar tutuştüğümü hissettiğimden bu yana on bir ay geçti.

Onun içinde olmalıyım. Sadece tadına bakmak istemiyorum. Kendi adını unutana ve sadece beni hatırlayana kadar onu yutmak istiyorum.

benim. İşte buradayım, duş başlığının altında, kendimden geçiyorum, sperm fışkırıyor, kalın iplikler sıçrayıp gider ve gider ve ben cehennemdeyim, saf öfkeden kükrüyorum. Onu olmaması gereken şekillerde istiyorum.

"Hayır, bunu yapamam. Bu yanlış."

Aşamadığım sınırları kendime hatırlatarak, heyecanım yavaş yavaş sönüyor. Oğlumla olan ilişkim çok önemli. Hala onu düzeltmeye ve hatalarımı yavaş yavaş telafi etmeye çalışıyorum. Onun içinde olup, tüm bunlar tabu değilmiş gibi oğlumla sohbet ettiğim bir dünya hayal edemiyorum. Bu onu mahveder. Ondan uzak durmam lazım.

Duşu kapatıp belime bir havlu sarıyorum. Başka bir havluyla saçımı kuruluyorum. Tüm ışıkları kapatıp siyah Oakley boxerımı giyiyorum, çıkmaya hazırım. Yarın erken kalkacağım. Herkes mezun oluyor ve ben de ekibime dönüp yeni görevler alacağım, çünkü iş asla bitmez. En son ne zaman izin aldığımı hatırlamıyorum.

Bunu kutlamalıyım. Ondan uzak olacağım. Bu iyi bir şey. Harika bir şey. Onun hayallerini gördüm ve hiçbirinde Kuzey Carolina yoktu.

Telefonum komodinin üzerinde çalışıyor. Hiç düşünmeden uzanıp telefonu kulağıma dayıyorum.

"Booker?"

"Selam dostum... Bu gece ortadan kayboldun. Nereye gittin?"

"

"Uh... erken yatacağım. Yarın mezuniyet var."

oda içinde sinirli bir şekilde dolaşıyorum. Karanlıkta bile, her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Umarım yalanımı yüzüme vurmaz.

"İçki içmek için hiçbir fırsatı kaçırmazsın," diyor yavaşça, sesi dehşete kapılmış gibi.

"Biliyorum. Sanırım yaşılanıyorum, ha?" Kendimle dalga geçiyorum. "Sanırım öyle. Neyse, seni kontrol etmek istedim. Ben de uyuyacağım

uyumaya gidiyorum..." Uzun bir esneme yaparak beni de esnemek zorunda bırakıyor. "Neden kahverengi gözlü, uzun siyah saçlı, kelebek gibi birini kafamdan atamıyorum?"

İçimde öfke parıldıyor. Yatağıma oturup dirseklerimi uyluklarımın iki yanına koyup onlara yaslanıyorum. Neden Isla'dan bahsediyor?

"Sen ne halt ediyorsun?"

"Hadi ama dostum. Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Violet... Isla."

"Oh. Bu beni ilgilendirmez, Booker."

"Hey... bana kuralları hatırlatmana gerek yok. Onunla hiçbir zaman sınırı aşmadım."

Evet, ama ben aştım...

"Ne diyorsun sen lan?"

Onun adını söylemesinden hoşlanmıyorum. Onu düşünmesini istemiyorum. Başka bir erkekle onun hakkında konuşmak hoşuma gitmiyor. Garip ve sahiplenici bir his beni sarıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Penny'ye karşı bile.

Sadece onun adını söylediği için dilini kesmek istiyorum.

"Teknik olarak, yarın mezun oluyor, değil mi? Yani teknik olarak, artık yasak değil ve avlanabilir."

"Yani..." Boğazımı temizleyip sakalımı okşadım. Birdenbire tüm binayı yakıp kül edebilecekmişim gibi hissettim, çünkü kanımın şu anda normal olmayan bir şekilde kaynamaya başlamıştı. Bu konuşmadan çıkmam gerekiyordu. Onun hakkında konuşmaya devam edersem, içimdeki çelişkili duyguların yanlışlıkla ortaya çıkmasından korkuyordum ve bunu göze alamazdım. Ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"O genç... o..." Ayağımı yere vurarak, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kekeliyorum.

"O ne?"

"Sanırım bir erkek arkadaşı var."

"Kim?" Sesi sabırsızca yükseliyor.

Oğlum. Ayrılmış olabilirler, ama kim bilir? Penny ile o çocukça, zehirli oyunları oynadığımızı hatırlıyorum, bitti, her şey bitti diyorduk, ama bir hafta sonra tekrar bir araya geliyorduk.

"Bilmiyorum lan, Booker. Sanırım birisi var galiba?" "Yarın öğrenirim herhalde."

"Neden sormuyorsun?"

"Planımı açıklayamam. Tek söyleyebileceğim, ondan hoşlandığım... Onu çok hoşlandığım."

Ben. Lanet olsun. Sen de. Pislilik.

"Dinle, ben yatmaya gidiyorum. Özel hayatını kendine sakla. Sonuçta bu tür şeyler beni ilgilendirmiyor ve öyle kalmasını istiyorum. İyi geceler," diye acımasızca cevap verip kırmızı tuşa basarak görüşmeyi sonlandırdım.

Ben her zaman pisliğin tekiyim, bu yüzden Booker için bu davranışım şaşırtıcı olmamalı.

Alarmı sabah üçte kurup tahta komodinin üzerine koydum. Gümüş zinciri aşağı çekerek lambayı kapattım ve karanlıkta kaldım. Ellerimi başımın arkasına koyup yastığa uzandım ve rahatlamaya çalışırken tavana bakakaldım.

O benim en iyi arkadaşım ve yirmi küsur yıldır öyle... Ve tanıştığımızdan beri ilk kez, ona zarar vermek istiyorum — sırf Violet'le bir şansı olduğunu düşündüğü için.

Kafamda tekrar geri saymaya başlıyorum... Bu, uykuya dalmamı ve önceki görevlerden dikkatimi dağıtmamı sağlayan bir numaram. Hawk'ın çığlıkları, Kid'in son sözleri, çığlık atan ve ölen çocuklar... Savaşın sonuçları her gece olduğu gibi zihnimde canlanıyor.

Sonra, bir çift kahverengi gözün hatırası şeytanlarımı susturur.

Benim şımarık, inatçı, güzel öğrencimi seviyorum. İlk tanıştığımız günden beri her gün onu görmek için sabırsızlanıyorum. Başlangıçta onu kırmak istemiştım, ama son zamanlarda o beni kırıyor.

Hayır, hayır, hayır. Hayır, olmaz. Beni tek bir bakışıyla mahvedebilecek başka birine ait olan düşünceleri kafamda tutmayı reddediyorum. Duvarlar boşuna örülmedi ve ben de onları olduğu gibi bırakacağım.

Battaniyeleri üzerinden atıyorum. Ayaklarım ve avuç içlerim bir saniye içinde yerde. Yorulana kadar şınav çekmeye başlıyorum, kaslarım durmam için yalvarıyor. Üç yüze ulaştığımda saymayı bırakıyorum ve ter yüzümden yere damlamaya başlıyor.

Telefonum tekrar çalıyor ve dişlerimi bir parça kopana kadar sıkıyorum.

Booker yine Violet'i ne kadar sevdiğini söylemek için arıyorsa, lanet olsun...

"Ne istiyorsun lan?" Nefes nefese, pencereme yağan yağmuru izlerken göğsüm hızla inip kalkıyor.

genç bir asker olarak eğitim için bu kadar zorlamamıştım.

"Baba?"

Adam.

Beni çağırıyor.

Bu onun için ilk kez oluyor. Beni hiç aramaz.

"Oğlum," ses tonum daha sıcak, daha az pislik gibi oluyor. "Ne oldu? N'aber? İyi misin?"

Violet'in ağız sulandıran tadını zihnimden silmeye çalışırken suçluluk ve utanç duygusu beni sarar.

"Vay canına. Ben iyiyim, baba. Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" diye sorar, ama bu soruda bir gülümseme duyabiliyorum. Buzları kırmaya çalışıyor.

"Hayır, tabii ki değil, sadece..." Kafamın arkasını kaşıyorum, sonra sakalımdan geçiriyorum. "...uyumak üzereydim. Ne oldu?"

"Eh, pek bir şey yok. Sadece seslenmek istedim."

Duraklıyorum, topun düşmesini bekliyorum. Bir şey istiyor. Sadece böyle zamanlarda arar.

"Ve senden bir ricam var." İşte geldi.

"Dinliyorum."

"Bir kızım var. Kuzey Carolina'da yaşıyor ve yarın mezun olacağını söyledi. Adı Violet Isla. Onu duydun mu?"

Onu duydun mu?

Az önce parmaklarını ağızımda tutuyordum.

Violet bana yalan mı söyledi? Bana artık birlikte olmadıklarını söylemişti.

"Evet, ama bu nereye varacak?"

"Bana bir iyilik yap ve ona göz kulak olur musun? Eğer onun yanına gidersen? Belki de sonunda askeri eşlik yapabilirim."

"Adam, ne demek istiyorsun? O senin kız arkadaşınsa, yarın onun için gitmeyecek misin? Bana ihtiyacın yok." Elimi sakalımın üzerinden geçirdim.

Bu gece daha da tuhaflaşabilir mi?

"O benden ayrıldı, ama ben pes etmiyorum. Seni ona daha önce tanıştırmadığım için kendime kızıyorum. Artık erkek arkadaşı unvanım yok ve bu beni öldürüyor. Deliriyorum. O... muhteşem. Hayır, bu yetersiz bir ifade. O her erkeğin hayali, ama benden ayrılması benim için bir kabusa dönüştü."

"Adam, bilmiyorum. Violet ve benim birbirimizin yanına düşme ihtimalimiz yok denecek kadar az."

Bu yalan değil. Artık onun eğitimliği yapmıyorum; yakında görev yerine atanacak. Bu herhangi bir yer olabilir.

"Bunu benim için yap! Senden istediğim tek iyilik bu. Onu geri kazanana kadar onu göz kulak ol. Benimle bir ilişki istiyorsun, değil mi? Bu iyi bir başlangıç."

Bir ültimatom.

Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Yine de, omuzlarımda taşıdığım babalık suçluluğu çok ağır. Her konuştuğumuzda, başarısızlıklarımı görüyorum.

"Lütfen," diye yalvarır. Çaresizdir. Ama onu anlıyorum. Violet gibi bir kadın parmaklarımdan arasından kayıp gidiyorsa, onu geri kazanmak için her şeyi yapardım.

"Tamam." Rahatsız bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şey konuşabilir miyiz? Balık tutmaya var mısın diye sormak istedim. Yakında Güney Carolina'ya döneceğim." Komodinin çekmecesinden tahta Punisher kafatasını çıkararak uzun dişlerine bakıyorum. Bitmiş halinden gurur duyuyorum. Aylarımı aldı ama tekrar öğretmenlik yapmaya başlamam sayesinde oyma için daha fazla zamanım oldu.

"Ben de sana bir hediye hazırlıyordum." Çok uğraştırdı ama bitti. Heyecanlı gülümsememi bastırmak için boğazımı temizledim. "Sanırım şimdiye kadarki en iyi eserim, ben..."

"Balık tutmayı pas geçeceğim. Dışarıda olmak hoşuma gitmiyor," dedi, tanıdığım uzak, soğuk, tanıdık çocuk gibi sesiyle.

"Adam, mmm, kiminle konuşuyorsun?" Arka planda bir kadının baştan çıkarıcı sesi duyuluyor.

"Babam," diye cevapladı, muhtemelen telefonu boynunun kıvrımına bastırarak, beni duyamayacağımı düşünerek. "Baba, şu anda meşgulüm, ama seni tekrar duymak için sabırsızlanıyorum."

"Oğlum, beni sen mi aradın?"

Kıkırdıyor, ama sanırım benim söylediklerimden değil.

"Sonra konuşuruz!" Sesi, telefonu ağzından uzaklaştırıyormuş gibi alçalıyor. "Tanrım, çok yaramazsın."

Tık.

İnanamadan telefonumun ekranına bakıyorum. Kafamı sallayarak telefonu komodinin üzerine geri koyuyorum.

Başka bir kızla yatakta yatıyor, ama Violet'e göz kulak olmam için beni arıyor. Adam ne hale geldi böyle?

Onu takip etmeyeceğim. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Ve eğer o düşündüğüm şeyi yapıyorsa, Violet onu bırakmakla çok iyi bir karar vermiş.

İç çekerek yere geri dönüyorum, ama duşta çıplak halinin görüntüsü yine aklımı kurcalamaya başlıyor.

"Bunun için cehenneme gideceğim, lanet olsun," diye homurdandım ve oturmak için yerimi değiştirdim.

O mezun olacak. Benim yaşadıklarımı görecektir. Savaş, ölüm, acı, travma ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor. Bir bakıma bana Kid'i çok hatırlatıyor. Savaşa girmek için hevesli ve hırslı...

Ne yapıyorum ben?

Artık onu düşünmeye hakkım yok. Violet'i değil.

Bu asker değil.

O Adam'ın kızı ve neredeyse benim yarı yaşında.

Onu önemsiyorum, elbette — ama öğrencim olarak. Bu ilişki asla daha fazlası olamaz.

Sit-up yapmaya devam ediyorum, aramızda bir kıvılcım olduğunu kabul etmiyorum ve Violet İsla dikkatimi çekmiş durumda.

Ve bir kadın dikkatimi çektiğinde, onu elde etmek zorundayım.

VIOLET

Üç yüksek sesli vuruş, dedemle yaptığım telefon görüşmesini keser. Dedem, büyükannemin durumunun iyi olduğunu ve doktorların yakında tamamen iyileşeceğini umduklarını söylemişti.

"Seni seviyorum! Lütfen kendine iyi bak, tamam mı?"

Kapatmam gerek."

"İşe mi?" diye homurdanıyor.

"Evet, bugün mezuniyet günü!" diye bağıryorum, ütülenmiş, buharla temizlenmiş ve giilmeye hazır üniformama bakarak. Üniforma dolabımın ortasında mükemmel bir şekilde asılı duruyor.

"Biliyorum. Keşke orada olabilseydik." Yine

iki sert vuruş duyulur.

"Geliyorum!" Omzumun üzerinden bağıryorum. "Tamam, şimdi gitmeliyim."

Yakında görüşürüz?"

"Tabii ki, *mija*. Seni seviyoruz."

Tık.

Hala pijamalarımınla, büyükannemin mavi ayıcığını elime alıp kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda, Kade'yi gördüğümde nefesim kesildi. Ordu üniforması giymiş, saçları yana taranmış, sakalı kesilmiş ve sedir kokusu, beni bir anda sarstıran bağımlılık yapıcı kolonya kokusuyla karışmıştı.

Ama bana bakışı... Korkutucu. Yeşil, yaralı gözünde bir keskinlik var. Çenesi gergin, elime aldığım cep telefonuna sanki bir tehditmiş gibi bakıyor.

"Kiminle konuşuyordun?" Derin sesi garip bir şekilde sakindi.

Kapıdan konuşmamı mı dinliyordu? Ne kadarını duydu?

"Ne? Duydun mu?"

Başını eğip, sanki davranışlarını geri almaya çalışır gibi bir an düşünür.

"Boş ver, önemli değil. Nasıl olacağını biliyorum. Sizler saatler sonra 'seni seviyorum' diyerek ayrılırsınız," diye alaycı bir şekilde söyler ve cebine uzanır. Bir paket Marlboro çıkarır.

"Kade, o..."

"Booker saat 14:00'te seni ofisine çağırıyor," diye konuyu değiştirerek kayıtsızca devam etti. Yine mesafeli davranıyordu. Bakışları beni delip geçiyordu, son bir kez öğretmen ve öğrenci rolünü oynuyordu. Birkaç saat önce olanları düşünmeden edemiyordum.

O da benim kadar düşünüyor mu?

"Tamam."

Bir kez başını salladıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Bekle? Bu kadar mı?

"Kade." Elini tutmak için uzanıyorum, ama dokunamadan geri çekiliyorum.

Çenesi sıkılaşıyor.

"Başçavuş," diye düzeltir.

"Dün gece olanlar hakkında konuşmayacak mıyız?"

Uzun bir nefes alır ve bakışlarını koridordaki çıkışa sabitleyerek devam eder.

"Willis ya da sana zarar veren adamlar için endişelenmene gerek yok. Onlarla ilgilenildi."

"Bununla ilgisi yok, biliyorsun," diye fısıldarım. Soluma ve sağıma dönüp, koridora kafamı uzatarak yalnız olduğumuzdan emin olurum, böylece rahatça konuşabiliriz.

O duraksıyor, ben de cevabını beklerken kalbim göğsümde hızla atıyor. Ondan hoşlanıyorum ve ne düşündüğünü çok merak ediyorum. O çok anlaşılmaz, neredeyse bir robot gibi, ama onda daha fazlası olduğunu biliyorum. Dün gece gördüm.

"Bu okul veya iş hakkında bana söyleyecek bir şeyin yoksa, o zaman konuşacak bir şeyimiz yok." Elindeki saati oynarken kaşlarını kaldırdı. Bana bakma zahmetine bile girmede ve keşke egom onun bu soğuk tavırlarına karşı koyacak kadar güçlü olsaydı diyebilseydim, ama değil.

Ne kadar aptalım. Ne bekliyordum ki? Aramızda bir çekim olduğunu itiraf etmesini mi?

Dilimi şaklatıp dişlerimin üzerinde gezdirerek, onun reddini boğazımın derinliklerine itiyorum.

Sonuçta Kade O'Connell, çelik gibi bir kalbi olan asker olarak bilinen "Özel Operasyon Canavarı"dır. Somut ama duygusuz.

Kapı kolunu sıkıca tutup kolumun kıvrımındaki ayıyı sıkarken, onun stoik ifadesini taklit ediyorum. "Bitti."

"Kade lanet olası O'Connell."

Kade'in ve benim gözlerimiz, koridordan gelen derin sese doğru çevrilir.

"Efsanevi canavar. Nerelere kapıldın dostum?" Başında yeşil bereli başka bir

başında yeşil bere olan başka bir asker de söze karışır. Kade, sanki ben yokmuşum gibi benden uzaklaşır ve geniş sırtıyla görüşümü engeller.

"Max, nasılsın kardeşim? Bacağın nasıl?" Sıcak bir şekilde el sıkışıp sırtlarını okşayarak sarılırlar. Birbirleriyle konuşma tarzlarından, aralarında bir geçmiş olduğu anlaşılır.

Max pantolonunu kaldırarak protezini gösterir.

"Bacağımı kaybetmiş olabilirim, ama sen hayatımı kurtardın dostum. Sana sonsuza kadar minnettarım." Her kelimesinde saf minnettarlık var.

Max'in çikolata rengi gözleri, arkadan gelen ve sohbete katılan askerlerin sayısı arttıkça daha da parlıyor. Hepsi Kade'e saygı ve hayranlıkla bakıyor. Kade, askeri camiada tanınan biridir ve herkes onun hakkında, bazen pislik olabilmesini saymazsak, sadece iyi şeyler söylüyor. Yine de, onun kötü bir adam olduğunu söyleyen tek bir kişi bile yok.

Onlara mahremiyetleri için kapıyı kapatıyorum. Zaten Booker ile bir toplantım var ve Kade'in dün gece olanları olmamış gibi davranmak istediği oldukça açık.

Her halükarda, bugüne kadar çok çalıştım ve özel kuvvetler askeri olarak kariyerimin başlangıcının tadını çıkarmamı engelleyecek hiçbir şeyi izin vermeyeceğim.

BOOKER'IN OFİSİ tam da hayal ettiğim gibi. Başarılı bir askeri kariyeri kanıtlayan ödüllerin bulunduğu raflar ve sanırım ebeveynleri ve kardeşlerinin fotoğrafları. Yüzük takmıyor ve çocukları olup olmadığını hiç bahsetmedi. Masasının arkasında oturuyor, her iki yanında da yığınla evrak var.

"Tebrikler."

"Teşekkürler."

Booker, açılmamı ve özgürce konuşmamı kolaylaştırıyor. O güneş ışığı gibi, Kade ise affetmez bir gri fırtına.

"Batı Kıyısı'nda görevlendirilmeyi talep ettim. Ben..."

"Burada kalacaksın. Bu grupta."

Kaşlarım kalktı. "Burada kalacağım..." Sesim alçaldı. "Kuzey Carolina'da mı?"

"Evet," diye cevaplar, duygusuzca.

Hayır. O'Connell'dan uzak durmam lazım. Onun yanındayken düzgün düşünemiyorum. Dikkatimi dağıtır. Aynı üssünde onunla birlikte olmak bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Birkaç saat önce gizli bir an paylaştık ve bu, yüzünün bir tarafını kaplayan yara izi ve yoğun heterokromi gözleri yüzünden beni paramparça edemeyecek başka bir gruba gitmem için bir neden daha oldu.

"Ama ben..."

"Kendine dikkat et, Isla. Sana atanan gruba gideceksin. Anladın mı?" Booker ses tonunu daha otoriter bir tona çevirir. Booker her zaman çok arkadaşçadır, bu da onunla bu kadar rahat konuşmak için rahatlık alanımın sınırlarını zorladığımı hatırlatır. Sonuçta o benim üstüm.

Boğazımı temizleyip dikleşıyorum. "Anlaşıldı. Özür dilerim, efendim. Diğer herkes hayalindeki görevi alırken ben hiç şikayet etmedim," diyorum.

"İsla. Beast böyle ayarlamıştı." Kalbim sıkışır.

O mu yaptı? Beni burada tutmak için bağlantılarını mı kullandı? Booker'a soru sormak istiyorum ama dilimi ısıyorum. İnatçılığım zaten başımı belaya soktu, ilk ekibime gittiğimde böyle bir ün kazanmak istemiyorum.

"Uzman Isla, Noel tatilinden sonra rapor verecek," der ve bana manila klasörüne özenle yerleştirilmiş bir grup kağıt uzatır. Klasörü açıp, adımlı ve görev yerimi bulana kadar göz gezdiririm. Ayrıntılı yazı tipinde adımlı görünce ağzım kurur. "Emirlerde imzalandı bile. Artık değiştirilemez," der.

"Hangi ekibe gideceğim?" Klasörü kapatıyorum.

"Rapor verdiğinde öğreneceksin. Ama kendini hazırla. Gideceğin ekip en iyinin en iyisi ve perde arkasında birçok şey oluyor."

"Hazırım."

Dudakları

düzleşir.

"Sen, bu kursu tamamlayan en iyi askerlerden birisin. Zeki, dirençli ve güçlüsün." Göğsüm ısınır. Emeklerimin takdir edilmesi iyi gelir. Bir parçam, bu sözlerin Başçavuş'tan gelmesini isterdi. Gözlerim yaşarır, bu yüzden duygularımın beni zor durumda bırakmadan önce nefes alırım.

"Şimdi başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Ayağa kalkıyor ve 1,80'den uzun boyuyla gün gibi ortada duruyor. Köşeyi dönerken bereyi çıkarıyor. Sarı saçlarını eliyle tarıyor ve masasının önüne oturuyor. Beni incelerken bacağını diğerinin üzerine atıyor, ela gözlerinde sorgulayıcı bir bakış beliriyor.

Uh... bu nereye gidiyor?

"O da ne?" Nefesim kesildi.

"Artık senin eğitmenim değilim." Parmak uçları tahta masanın kenarına vuruyor.

"Doğru." Bu kelime dilimden dökülürken daha çok bir soru gibi geliyor.

"Bu akşam The Drunken Shell'de buluşalım."

Onun ne demek istediğini anlamadan önce kaşlarım çatıldı. Booker kendinden emin bir şekilde konuşuyor ve bana saygılı davranıyor, ama ben bir an tereddüt ediyorum. Beni derinden etkileyen bir adam var ve onun yanında

duyguların girdabı oluyor. Ama daha önce odama uğradığında, aramızdaki durumu gayet net bir şekilde ortaya koymuştu. Bu bir ilişki değil ve olamaz da.

Booker ne istediğini biliyor gibi görünüyor ve gülümsemesi her zaman hoşuma gidiyor. Yakışıklı, komik ve beni sinirlendirmiyor.

Belki de bunu yapmalıyım. Hayır.

Bunu yapmak istediğimi biliyorum.

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Aslında kulağa hoş geliyor. "Plajın önündeki bar ve ızgara mı?"

O başını sallar. "Herkes iyi bir işi kutlamak için oraya gidiyor. Sen de gelmeni isterim. Kendinle gurur duymalısın. Sınıf birincisi olarak mezun oldun. *Hepimiz seninle gurur duyuyoruz.* Beast söylemez ama ben onun adına konuşabilirim. Muhtemelen bunu söylemeye izin verilen tek pislik benim." Başını eğerek gülüyor. "Baban da gurur duyardı, biliyoruz." Bir süre duruyor. "Aslanın Kızı."

"Teşekkür ederim." Yüzümü eğerek gözlerimi ondan ayırıyorum. Tabutunun içinde üniformasıyla yatan halini hatırlayınca kalbim hızla atmaya başlıyor.

Hepsi senin için, baba.

Booker beni düşüncelerimden koparır. "Senden hoşlanıyorum, Isla." Gözlerine bakarım ve o anda yüzü kızarır.

Kızarıyor mu?

"Oh, bu gece bir... randevu mu?" O gülümser.

"Yani... hayır?" der, saçını düzeltir ve bereyi başına takar. Yanımdan geçerken ayakkabıları tıklatır, kapıyı açar ve "Ben gidiyorum" der.

Omzunun üzerinden bakıyorum, o donmuş gibi durmuş, parmaklarıyla duvara vuruyor. Neden bana çıkma teklif ediyor gibi geliyor? Farklı pozisyonlarımız nedeniyle iş yerinde çıkma konusunda kuralları hatırlatmak için dudaklarımı aralıyorum ama o beni durduruyor.

"Akşam görüşürüz, Isla."

Kapıyı kapatır.

VIOLET

Başımda o ikonik yeşil bereyle Yarbay'ın elini sıkarken, ruhumu bir rahatlama dalgası kaplıyor. Tüm emeklerim karşılığını buldu. Ailemde askeri özel hareketlere katılan ilk kadın oldum.

Hala Albay'ın elini sıkarken, insanlar alkışlamaya devam ederken kalabalığa parlak bir gülümsemeyle bakıyorum. Sahne, aile bölümünün loş ışıklandırmasının aksine parlak spot ışıklarıyla aydınlatılmış. Evden gelen birini arıyorum.

Birinin beni görmesini umarak her yüzüne bakıyorum.
Her yabancı yüzle birlikte umudum azalıyor.

Tahmin ettiğim gibi, annem burada değil. Isabella, ablam, benimle dalga geçmek için gelmemiş.

Kimse beni almaya gelmedi.

Göğsümde bir yanma hissediyorum, ama geldiği gibi çabucak kayboluyor. Dağılmıyorum.

Çökmeyeceğim.

Yumuşak bir şekilde mırıldanarak, içimi kasıp kavuran duyguların fırtınası sırasında nefesimi tutuyorum.

Kimse gelmedi.

Uzak köşede, gölgelerin daha yoğun olduğu yerde, devasa bir karanlık aura dikkatimi çekiyor. Karanlıkta bile, bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyor.

O uyumsuz gözler, benimkilere kilitlenmiş durumda. Birbirimizin bakışlarını tutuşturma şeklimiz, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettiriyor.

Hâlâ aynı stoik ifadeyle, ellerini birleştirip benim için alkışlıyor, başını bir kez eğerek, dün gece beni korkutmaya çalışmasına rağmen varlığını kabul ediyor. Geriye bakıyorum.

Bana bir soru sormaya alışan Albay'a bakıyorum, ama herkesin efsane olarak adlandırdığı adam beni büyülemiş olduğu için sesi statik gibi geliyor. Cevap vermeden önce hızlıca gözlerimi kırpiyorum — Beast'e bir kez daha gizlice bakma ihtiyacı beni ele geçiriyor.

Onun durduğu köşeye tekrar bakıyorum ama çoktan gitmiş.

DÜZ SAÇLAR. Kırmızı elbise. Kırmızı dudaklar. Çiller. Topuklu ayakkabılar. En sevdiğim parfüm boynumda. Haç kolyem köprücük kemiğıme değıyor — bu gece bir askerden daha fazlasıymışım gibi hissetmek güzel.

Mezun olmaktan çok sosyalleşmek beni daha çok geriyor çünkü en son ne zaman elbise giydiğimi hatırlamıyorum, bu beni neredeyse aptal gibi hissettiriyor. Yine de, bir yıl boyunca sadece antrenman yapmaktan başka bir şey yapmadığım halde, Drunken Shell'e girdiğimde kendimi yenilenmiş bir kadın gibi hissediyorum.

Kış olmasına rağmen, bu gece hava nispeten nemli. Gümüş kapı kolunu tutmadan önce, bir esinti beni vuruyor ve elbisenin etekleri uyluklarımin etrafında dalgalanıyor.

Siyah kapıları iterek içeri giriyorum ve Drunken Shell'e giriyorum — her yerde denizciler, askerler, deniz piyadeleri bağılıyor ve gülüyor. Bilardo masaları dolu, dans pisti kalabalık ve bar tıklım tıklım. Bu gece burası tıklım tıklım, ki bu bir cuma günü için şaşırtıcı değıl.

Kapılar arkamdan kapanır kapanmaz pişmanlık duyuyorum.

Yatak odama geri koşup, elime bir kitap alıp arka planda *The Office* izleyerek geceyi yalnız geçirmek istiyorum. Boş zamanlarımda yatak odamdan çıkmaktansa bunu tercih ederim.

Booker ve Kade bana doğru döndükleri için geri dönmek için çok geç. Yanaklarımin kızardığını hissediyorum, muhtemelen elmacık kemiklerim kızarmıştır. Kade'e baktığımda, tek görebildiğim duşta olduğu gibi parmaklarıma dokunan yumuşak dudakları ve bıyıkları.

Garip bir zayıflık anı yaşadık, tamamen kendime saklamak istediğim bir an. Bu an aramızda kalacak, ama artık biliyorum ki

karşılıklı bir çekim olduğunu biliyorum, o olmamış gibi davranmak istese bile.

Sadece viski olduğunu tahmin edebileceğim bir bardağı dudaklarına götürürken bir an duraksıyor. Booker kulaklarından kulaklarına gülümsüyor ve bana eliyle işaret ediyor. Kade, Booker'a sorgulayan bir ifadeyle bakarken yaralı kaşını kaldırıyor. Alaycı bir şekilde başını sallıyor ve birkaç metre uzaktan bile çenesinin sertçe kasıldığını görebiliyorum. Bakışlarını bar tezgahının karşı tarafına sabitliyor.

Kiminle konuşuyor?

"Buraya gel, Mariposa!" Kaşlarım çatılır ve etrafıma bakınırım.

Bana mı diyor?

Mariposa mı?

"Evet, sen, Violet Isla. Buraya gel." Booker başını sallar. Yaklaşır yaklaşmaz Slater'ı sandalyesinden tekmeler. Slater bana sert bir bakış atar ve Kade ile konuştuğu kişinin arkasına geçer.

"Neden kelebek?"

"Senin çağrı adın."

"Gerçekten mi?"

"Mhm," diye mırıldanır ve Shiner Bock'undan bir yudum alır.

"Çağrı işaretlerinin kuralları nedir ve bir tane daha alabilir miyim?" "Hayır. Şikâyet etmeyi bırak ve bir shot iç."

Ona öfkeyle bakarken, iki uzun shot bardağı önüme itti ve ben tereddüt ettim. Ne zaman sarhoş olsam, kendimi ağırlıksız hissederim. Tabutundaki babamın cansız bedeni kaybolur ve onun ölümünden duyduğum suçluluk duygusu azalır.

Keşke sessiz kalmış olsaydım. Karşılığında hiçbir şey istemeyen kişi. Çekingen kişi. Neden o gün maceracı davranmak zorunda kaldım?

Onun ölmesi benim suçum.

Senin.

Her zaman senin suçun olacak. Bu yüzden annem ve kız kardeşin senden nefret ediyor. Onu sen öldürdün.

"Violet?" Kade'in sesi, kendimi yok eden düşüncelerimi keser. Arkamda, herkesi yıkabilecek bir ifadeyle duruyor.

Ona bakarak gözlerimi kırpıyorum, bu dünyadan olmayan, canlı, renkli ve keskin dokusu olan kurt gibi güzel gözleriyle karşılaşıyorum. Onun varlığı şeytanlarımı bir an için sakinleştiriyor, ama beni büyüleyen onun yanındaki kadın. O, güneş gibi neşeli ve mutlu, sanki onu sahiplenircesine pazılarına sarılmış, onu bana ait olduğunu belli etmek istercesine.

Onun bir kız arkadaşı mı var?

Parlak kırmızı manikürlü tırnakları onun dövmelerini yukarı aşağı okşuyor ve daralmış bakışları beni buraya ait olmayan, istenmeyen bir misafirmişim gibi izliyor. Kıvırcık sarı saçları ortadan ayrılmış ve kalp şeklindeki yüzünü sarıyor. O çok güzel. Tabii ki Kade'in kolunda güzel bir kadın var. Sadece bunun bana hissettirdiği şeyden nefret ediyorum.

Bu adam dün gece parmaklarımdan tadıma baktı ve şimdi bir randevuda.

Gözlerimi tekrar shotlara çeviriyorum.

"Üzgünüm, O'Connell, ama bugünden itibaren artık benim sorumlum değilsin." Shotları tek tek içiyorum. Ateş boğazımdan aşağı kayıyor ve burnumu buruşturarak yüzümü buruşturuyorum. Booker sırtıma vurup gülüyor.

"Yavaş ol," diye uyarıyor Kade. "Neden ona bir bira ya da margarita almıyorsun?" diye Booker'ı azarlıyor.

Booker cevap vermek için dudaklarını araladı ama onu susturdum.

"Kimse benim için sipariş vermez." Barmen'e sesleniyorum, "Bir tur daha alayım."

KADE



Mariposa Traicionera, Mana

Aklını kaçırmış durumda.

Sınırları aşmış, *sarhoş* ve o güzel kırmızı elbisesiyle ve sinir bozucu ama baş döndürücü, sarhoş kahkahalarıyla oradaki tüm askerlerin dikkatini çekiyor. Dördüncü viskimi içiyorum, barın ucundan onu izliyorum, Booker'la gülüyor ve gülümsüyorum.

Karen konuşmaya devam ederken, dudaklarının her kıvrımı göğsümü yakıyor. Sanki duvara konuşuyor gibi. Violet'in başka bir erkekle flört etmesini görmeye dayanamayan bir duvara.

Onu daha önce hiç bu kadar özgür görmemiştim ve bu beni etkiliyor. İyi hissettiğim şeyleri kabul etmekte hiç iyi olmadım. Korktuğum tek şey mutluluktur. Çünkü mutluluk, kaybedecek bir şeyim olduğu anlamına gelir. Boşandığımdan beri bu düşünce kafamdan çıkmıyor ve hayatımı etkiliyor.

"Kade, buradan çıkmak ister misin?" Karen bileğimi sıkıyor. Elimi gevşetene kadar bardağı çok sıkı tuttuğumu fark etmemiştim ve avucumda iğnelenme hissi yayıldı.

Yumruğumu açıp kapatarak başımı NFL maçının olduğu televizyona çeviriyorum.

"Hayır, önce maçı bitirmek istiyorum."

Aslında, Violet'in Booker'la yatmak gibi aptalca bir şey yapmamasını istiyorum. Evet, o benim arkadaşım, ama bu gece aptalca bir şey yapmamasını sağlamalıyım, örneğin kendini sarhoş edip çatıdan düşmek üzereyken ya da başka bir erkeğin yatağında pişmanlık içinde uyanmak gibi.

Booker saygılı biridir, ama onunla sınırları aşmasını istemiyorum. Bu düşüncelerim yüzünden ikiyüzlü olabilirim, ama onun işi tehlikede, benimki de öyle. Violet'le ilgili herhangi bir şeye boyun eğersen kaybedecek daha çok şeyim var.

Ne düşünüyorum ben? "Eğer" diye bir şey yok ve asla olmayacak.

Booker'ın söylediği bir şeye tepki olarak başını geriye atıyor. Gerçek bir gülümseme, mükemmel dizilişli beyaz dişlerini ortaya çıkarır. Her kahkahada boğazı titrer ve nefes almaya çalışırken uzun, kalın, siyah kirpikleri titrer. Ancak şaka biter ve Booker onunla konuşmaya devam edince, o somurtkan, uzak ifadeye geri döner. Takmayı ve rol yapmayı sevdiği maske. Zorla göstermeye çalıştığı mizah beni kandırmaz. Booker ve diğerlerini kandırabilir, ama beni kandıramaz.

Benim kırık olduğumu düşündüğünü söyledi ve bunu ancak bir kırık kişi anlayabilir. Neden 'kırık'? Neden sadece kanını alkolle kirletince gardını indiriyor?

Onu sarhoş bulduğum gece hiçbir şey bildirmediğim çünkü ikinci şanslara inanırım ve bu geceki halinden bakılırsa, ona bakacak birine ihtiyacı var gibi görünüyor.

Geçmişimi hissedemeyecek kadar çok içtim. Penny ve Adam gittiğinden beri kaybolmuştum; alkol ve ağrı kesiciler benim evim olmuştu. Ta ki birkaç yıl öncesine kadar. Hayatımı düzene sokmak uzun zamanımı aldı. Eğer bunu yapmasaydım, içerek kendimi öldüreceğimi biliyordum ve Booker, nedenini kaybetmiş yalnız bir askerin o karanlık dönemini atlatmama yardım etti.

"Lanet olsun, Kade," diye sızlanıyor Karen. "Neden beni buraya çağırdın? Hâlâ bana ilgi göstermiyorsun. Bu gece bana tek kelime bile etmedin. Neden buradayım?"

Şişeyi dudaklarıma götürüp, geniş, düz televizyon ekranına bakarak bir yudum daha alıyorum. Maç berabere, yani uzatmalara gidebilir.

Bu da Violet'e bakmak için daha fazla bahane olduğu anlamına geliyor.

Kendimi kötü hissetmeliyim, çünkü ona verecek bir cevabım yok. Tövbe etmeye çalışıyorum ve belki bu gece Karen'a kendimi kaptırarak dün Violet'e yaptıklarımın izlerini silebilirim. Bu en

mantıklı çözüm. Bir sonraki kadını, onu artık görmeyene kadar sikmek
Karen'in sert, yanan mavi gözleri yüzümde kalıyor

Karen'in sert, yanan mavi gözleri bir cevap beklerken yüzümde kalıyor.

"Görünüşe göre uzatmaya gidiyoruz." İçeceğimi ekrana doğru eğiyorum.

"Futbolu sevmem." Bira şişesini tırnağıyla hafifçe vurarak ses çıkarır. "Üniforma dışında iş hakkında konuşmamak kuralımız olduğunu biliyorum, ama senin gittiğin yerde işler kötüye gidiyor." Beni yoğun bir şekilde izlerken dizleri düzensiz bir şekilde yukarı aşağı sallanmaya başlar. "İstihbarata gelen bilgiler... Şu anda durum kötü." Boş bir ifadeyle sözlerini bitirir.

"Neye bulaştığımı biliyorum."

Yüksek ısıklık sesleri ve tezahüratlar ikimizin de dikkatini kaynağına çeker. Bar taburesinde yana doğru dönerken göğsüm sıkışır. Öfke bir anlığına gözlerimi kör eder. Bu gece daha ne kadar sinirlenebileceğimi bilmiyordum, ama bakın, Violet benim için yeni bir sınır buldu.

Kırmızı görüyorum... ve bu, Violet'in sarhoş gibi dans ederken havada sallanan ve havaya kalkan kırmızı elbise değil. Erkekler etrafında dönüp ona uygunsuzca bakarken, o neredeyse yüksek masadan düşecek. Elleriyle saçlarını iki yana doğru tarıyor, gözlerinde alevler çılgınca parıldıyor. Beni bakarken yakaladığında alevler daha da alevleniyor. Bana alaycı bir bakış attığında çenem geriliyor. Gözlerini devirerek dans etmeye devam ediyor ve ona attığım sert bakışları görmezden geliyor.

Eğer bana bir kez daha gözlerini devirirse, yemin ederim ki...

Booker nerede? Slater nerede? Onlar onu böyle yalnız bırakmazlar. Booker dalga geçmeyi sever, ama Violet bu kadar sarhoşken onu böyle terk etmez. Sigara içmeye ya da tualete çıkmış olmalı.

Karen'in çantasından bir zil sesi duyulur ve ben öfkemi kontrol etmeye çalışırım.

"Dışarı çıkacağım. Cevap vermem lazım." Tabureden atlayıp, uzun ve hızlı adımlarla barın ön tarafına doğru yürüdü. Herkesin dikkatini çeken genç kadına bakışlarımı geri çevirmeden önce

, Karen'ın ne yapacağını görmediğinden emin oluyorum.

Görüş alanımın her köşesine bakıyorum, hala Booker ve Slater'ın gelip benden önce davranacakları umuduyla, ama dakikalar gibi geçen saniyeler içinde ortada yoklar.

Lanet olsun.

Onu umursadığım için kendimi lanetliyorum.

Hatalarından ders alması için ona izin vermeliydim, ama işte buradayım. Cebimi karıştırıp cüzdanımı bulana kadar, ayağa kalkmadan önce çenemi eğerek benim ve Karen'ın hesabını ödemek için parayı avucuma alıyorum. Barmen Isaac parayı alıp çekiyor.

Kalabalığın arasından hızla ilerlerken, omuzlarım ve yanlarım insanlara çarpıyor, kıvrılarak ilerliyorum ve sonunda nefes nefese kalmış bir şekilde onun önünde duruyorum. Düşüncelerimi toparlamak ve bu sinir bozucu kadına karşı kayıtsız kalmak için parmaklarımı şıkladım. Müzikle kendini kaybetmiş, berbat bir şekilde dans ediyordu. Erkekler onu "oooh" ve "aaah" sesleriyle teşvik etmeye devam ederken, gözleri kapalı bir şekilde sallanıp hareket ediyordu. Midem bulandı. Sonra, dikkatsiz bir dans hareketi sonucu elbisesinin eteği yeterince aşağı kayarak göğüsleri ortaya çıktı.

Bir adam önümde cep telefonunu çıkarır ve kamera uygulamasını açar.

Bu iğrenç herif, kendisine ait olmayan birinin fotoğrafını çekecek, hatta belki de kendini rezil ederken videoya çekecek. Tabii ki, tam da bunu yapmaya çalışıyor. Fotoğraf makinesinin lensini ona doğru çevirip video ayarına geçince, ben parmaklarımı kırıştırıyorum. Tabii ki Violet, George Michael'ın "Father Figure" şarkısının ritmine göre şüpheli bir şekilde kalçalarını sallamaya ve başını şiddetle sallamaya devam ediyor ve saçları önündeki olayları görmesini engelliyor.

O tuhaf adamın elinden telefonu yere düşene kadar vuruyorum.

"Hey dostum, bu neydi?" Pislik herif sarı dişlerini göstermeye cesaret ediyor ve alkol kokulu nefesi burnuma çarpıyor. Benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın.

Yumruğum çenesine çarparak onu arkadaşlarının kollarına savurur. Onlar, ayağa kalkmaya çalışan onu yakalar. Dört genç denizciden oluşan bir grup

dört genç denizci, tereddütlü gözlerle bana bakıyor. İçlerinden biri yarasına bakıyor ve şaşkın bakışlarını bana çeviriyor.

"Çenesini kırdın," diyor titrek bir sesle

kork

uyla *İyi.*

titrey Sırtımı düzeltirken, kaslarım gevşemek için titriyor. Hepsi

erek

fısıld

adı.

bana, sonra da ona hayal kırıklığıyla bakıyor.

İçlerinden biri telefonunu alıp onu dışarıya kadar eşlik ediyor.

Arkamı döndüğümde, sinirli Violet'i görüyorum. Bir zamanlar düz olan saçları şimdi kalın dalgalar halinde, küçük kulaklarının arkasına sıkıştırılmış. Burnunu kırıstırıyor, ortasındaki kırıxıklıklar derinleşiyor. Sinirlendiğinde hep bu yüz ifadesini takınır. Onun öğretmeni olarak geçirdiğim bir yıl boyunca bunu çok iyi öğrendim. Bu manzara, onu omzuma atıp kamyonetime bindirip herkesten uzaklaştırmak istememe neden oluyor.

Kendimi tutuyorum.

"Az önce yumruk attın mı?"

"Violet, hemen oradan in," diye bağıriyorum.

"Hayır!"

"Kadın, insanlar telefonlarını çıkarmış, ve senin..." Gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi durdurmak için çenemi sıktım.

Lanet olası meme uçların ve göğüslerin dışarıda. Ama kendimi durdurup farklı bir yaklaşım denedim.

Kimsenin duyamayacağından emin olmak için ona yanaştım.

"Sen birinin kız arkadaşısın, yoksa o kısmı unuttun mu?"

Vücudu kaskatı kesilir, yüzü soğur ve omzunun üzerinden başını bana doğru çevirir. Masadan inerken, sert içkisini yere dökmek için bardağı havada tutar. Bana öfkeyle bakar ve banyo koridoruna doğru yürür. Kolunun benimkine değmesiyle tenim onun dokunuşuyla canlanır. Karen'in ya da tanıdığım başka birinin izleyip izlemediğini umursamadan hemen arkasından giderim. Duvara vidalanmış sahte palmiye ağaçlarından gelen loş ışığın aydınlattığı karanlık alana giriyorum. O başka bir kapıya ulaşmadan bileğini yakalıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Kendini rezil etmek için başka bir sahne mi arıyorsun?" Sorum onu beklediğimden daha çok etkiler. Sertliğimi biraz yumuşatmam gerek, ama tanrım, bu gece olmaz.

"Boş zamanlarımda ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Öyle. Adam sana göz kulak olmamı söyledi ve eminim ki herkese gösteri yapmanı onaylamazdı!"

O geri çekilir, çenesi düşer.

"Oğlunun bundan hoşlanmayacağı umurumda değil," diye beni taklit ederek daha derin, benzer bir sesle bağırır. "Dans etmek istiyorum! Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Tamam, *hoşuma gitmiyor!* Hiç hoşuma gitmiyor." Sözlerim ikimizi de şaşkına çevirir.

Yüzü yumuşar ve dolgun yanaklarında bir kızarıklık belirir. Doğal olarak dolgun, sevimli, dudakları herhangi bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürür ve kendi dudaklarında nasıl hissedeceklerini merak ettirir. Badem şeklindeki gözleri merakla parlar. Dağınık, aptalca dans hareketlerinden dolayı haç kolyesi ters dönmüştür. Ter, mükemmel, parlak cildini kaplamıştır. Elbise, kalçalarının ve kalın bacaklarının tüm kıvrımlarını sarar. Sonunda, onun her zaman dikkatimi çekmek için nasıl çabaladığını ortaya çıkarmadan, vücudunu gizlice inceleyebileceğim bir konumdayım.

O bir şey söylemeden önce ben tepki veriyorum.

Elbisesinin üstünü yukarı çekerek, parmaklarımın ucu meme uçlarını kaplarken göğüslerine dokunuyorum. Sonra, çapraz kolyesini ters çeviriyorum, böylece elmaslar parıldıyor ve doğru şekilde takılmış oluyor. Dudaklarını aralıyor ve yutkunurken gergin bakışları farkındalığa dönüşüyor.

"Kahretsin, sütyenim kaymış, bilmiyordum... Lanet olsun. Ne aptalım." Şakaklarını ovuşturur ve kırmızı elbisesini daha yukarı çeker.

"Hayır, sarhoşsun," diye düzeltiyorum.

İki üst dişi alt dudağını ısırırken gözlerime bakar, ama sonra utançtan bakışlarını kaldıramıyormuş gibi hızla bakışlarını kolyesine çevirir.

"Ve sen..."

Güzel.

Söyleyemem.

Neden konuşuyorum ki? Kapa çenenin, Kade.

Bakışları benimkilere kayıyor, altın benekli bal rengi gözleri parlıyor — tıpkı o lanet olası duşta olduğu gibi. Cümlemi bitirmemi bekliyor. Düzgün düşünemiyorum. Belki ben de sarhoşum, sonuçları olacak şeyler söylemeye can atıyorum.

"Nasıl görünüyorum, Kade?"

Adımı söyleme şekli... sikim şişiyor. Aniden kot pantolonum daralıyor ve aşırı kan akışı dalgaları geliyor. Siktir, onun bana yaptıklarından kurtulmak için bir buz gibi duşa daha ihtiyacım var. Güzelliği beni yaralıyor.

"Önemli değil. Bu kadar dikkatsiz davranma. Kendine gel. O adam neredeyse senin videonu çekecekti! Önce sarhoş olup çatıya çıktın, şimdi de bu? Her ikisi de benim gözetimimde oldu!"

Onun sert ifadesi benimkini yansıtıyor. "Sen artık benim eğitmenim değilsin."

"Hayır, ama sen Adam'ın öğretmeni ve ben sadece ikinizi koruyorum!"

"Kaç kez söylemem gerek, biz birlikte değiliz!" diye karşılık verir ve kalçasının üzerine yaslanır.

"Lanet olsun." Parmakla onu işaret ettim. "Ayıl, Isla, ve..."

"Kade! Neredesin?" Karen'in sesi arkamda çığlık atarak beni sözümü bitirmeme izin vermez. Yüksek tizli, sızlanan sesi, üzerinde yüzdüğüm bulutun yere düşmesine neden olur ve gerçekliğe geri dönerim.

Dönüp Karen'in başını koridorun diğer ucunda görürüm.

"Randevuna dönsen iyi olur," diye mırıldanır Violet. Dönerek elbisesinin etekleri bir an havalanır ve kadınlar tuvaletine girer.

"Siktir." Düşük sesle küfür ediyorum. Arkanı dönüp sigaralarımı çıkarıyorum.

Bir tane içmem lazım.

Karen hiçbir şey duymamış gibi görünüyor, çünkü yanından geçerken hiç kıpırdamıyor.

"Dışarı çıkıyorum," diyorum ona. Beni görünce bana küçük bir gülümseme atıyor, ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor.

"Ne oldu lan?" Karen beni barın dışına kadar takip ediyor, sesi kulaklarımda çınlıyor. Son zamanlarda Karen farklı. Eskisi gibi onunla konuşamıyorum.

"Ne neydi?" diye tersliyorum. Slater ve Booker'ı geçip kapıdan çıkıyoruz. Onlar, binaya kayıtsızca girerken sohbetlerine dalmışlar. Booker'ı bir eliyle yakasından tutup kulağına yaklaşıyorum, böylece müziğin sesini bastırıp beni net bir şekilde duyabilir.

"Violet'e göz kulak ol. Sarhoş ve kurs bittiği için ona bakıcılık yapmayacağım." Onu bırakınca Slater'a takılıp sendeledi.

"Nereye gidiyorsun?" Booker, Slater'ın önce The Drunken Shell'e girebilmesi için kapıyı açık tutarken sorar.

Sokağın karşısındaki okyanusu işaret ediyorum.

Hala gergin bir sessizlik içinde yürürken, sinirli bir şekilde bıçağımı çıkarır ve parmaklarımin arasında çeviririm. Bir şeyleri oyma isteği çok güçlüdür ve bu, yapmaktan hoşlandığım ahşap işleri değildir. Oraya geri dönüp, onun göğüslerini gören ve onu uyarmayan herkesi parçalamaktan kendimi vazgeçirmem gerekir.

"O kız, seks yapmamayı bırakmanın sebebi mi?"

Cevap vermiyorum. Çok sinirliyim. Sorusu bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor çünkü hâlâ öfkeliyim.

"Seni hiç böyle görmedim. Onu izlerkenki halin."

"Sen ne diyorsun?" Bıçağı cebime geri koyuyorum.

"Bir erkeğin istediği ama sahip olamadığı bir şeye bakışı."

Duruyorum.

"*Tanrım*, sesini al. "O yüzden, değil mi?"

O beni sorguya çekmeye devam ederken saçlarımı elime alıp çekiştiriyorum. Göğsümün içinde lanet olası bir volkan var, kaynıyor, patlamak üzere ve onu durdurmanın imkanı yok.

"Karen. Saçmalıyorsun! O benim oğlumun eski kız arkadaşı."

O geri çekildi. İlk başta yüzü hareketsiz, ifadesizdi, ama sonra mavi gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve içini çekti. Pembe dudakları rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü.

“Vay canına. O kadına karşı bir şeyler hissettiğini sandım. Tanrıya şükür.” Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir. “Sen sadece onu kolluyordun. Özür dilerim. Bağlanmayacağımıza söz vermiştik, biliyorum. Ben de öyle istiyorum, ama sana gelince kendimi tutamıyorum. Kışkandığını sandım.”

Kıskanç mı?

Duygular mı?

Ona karşı hislerim var.

Hayal kırıklığı. Kafam karışık. Çıldırıcı bir ıstırap.

Hiç böyle hissetmemiştim. Bu duygu, birisi sana ait olmayan bir şeye dokunmaya kalkışırsa dünyayı yakıp yıkmak istemenize neden oluyor. Onun her anlamda iyi olduğundan emin olmak istememe neden olan bir duygu.

Hayır

O benim başımın belası. Başka bir şey değil, daha fazlası değil.

"Kade, nereye gidiyorsun?" diye soruyor. Parmaklarımdan çekip koluma giriyor, benim hızıma yetişmeye çalışıyor.

İç çekiyorum.

Çakmağı dudaklarıma götürerek, sahile doğru yürümeye devam ediyorum. Violet'ten uzaklaştıkça düşünmek kolaylaşıyor ama nefes almak zorlaşıyor. Sigara izmariti dişlerimin arasında ve üç kez çakmadan önce sonunda yanıyor ve ucu parlıyor.

"Sahilde," diyorum. Okyanus beni her zaman sakinleştirir. Saatlerce ona bakabilir ve kimsenin beni bulamayacağı bir yerde kendimi kaybedebilirim.

"Tabii ki, ama neden benim evime gitmiyoruz?" Bileğimi ters yöne çekiyor. Beni baştan çıkarmak için iki ön dişiyle alt dudağını ısıtıyor.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

"Geceyi bitirmeden önce biraz burada kalmak istiyorum," diye mırıldanıyorum sigaradan.

Rüzgâr sarı buklelerini uçururken kollarını kavuşturur. Sigara içip dumanı ters yöne üflerken mavi gözlerini şüpheyle bana diker.

"Bak, aklında bir kadın yoksa, o zaman ne var?" "Karen," diye uyarıyorum onu.

Ben az konuşan bir adamım ve Karen beni zorluyor. Kendimi açmayı sevmem. Hayatımı özel tutarım. Sosyal medyada bile hesabım yok. İnternette hayalet gibiyim; sadece yakın arkadaşlarım ve ailem numaramı biliyor.

"Aklında ne var, konuşmak ister misin? Son görevinde o çocuğu kaybettiğin için mi?"

Çocuk.

Ve birdenbire, baba adayının ölümünü izlediğim görüntüler tetik gibi geri geliyor. Hareketimi durduruyorum, parmaklarım sigaraya yapışıyor, kursa dönmeden önceki son görevde kendimi kaybediyorum.

İki kez vurulduktan sonra vücudunun yere çarpma sesi. Her şey yavaş çekimde kafamda canlanıyor. Soluk yüzü, son nefesini verirken zamanda donmuş gibi görünüyordu. Hepimiz, hayatının son saniyelerinde karısına onu sevdiğini söylememizi isteyen son isteğini yerine getirdik.

On.

Doku

Z.

Sekiz.

Yedi.

"Kade?" Karen, yüzünde şaşkın bir ifadeyle elini önümde sallıyor. Koyu renk kaşları çatılmış, her adımında belirgin bir tereddütle bana yaklaşıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sigaramın az önce söndüğünü fark edince. Ne kadar zamandır dalmışım? Elim yanıma düşüyor.

"Üzgünüm, Kade. Bu konuyu açmak istemedim."

Bir askerimin öldüğü bir görevi konuşmanın iyi bir konu olduğunu nasıl düşünebilir?

"Önemli değil. Ben iyiyim." Sözlerim onu ikna etmiyor. Kahretsin, beni de ikna etmiyor, ama bu konuyu kimseye açmıyorum. Karen ise sır saklamayı bilmiyor. Ona güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum.

"Eğer istiyorsan, benim eve gidelim ve konuşmayalım," diye ısrar ediyor.

Onun sarı buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve o, yanaklarını kaplayan sıcak pembe renkle nefesini tutuyor. Parmağımın ucuyla kulak kepçesini okşadığımda, yumuşak ve kısa bir inilti çıkarıyor. Bu gece ona son kez bakarken çenem sıkılaşıyor.

"Aramızdaki bu şey her neyse... bitti." Elimi yüzünden çekip dönerek uzaklaşıyorum.

VIOLET

Başçavuşun nesi var? Sarhoş olup bütün gece dans etmek istersem ne olmuş? Artık bana karışamaz. Ne istersem yaparım. Bekarım ve duşta olanların orada kalacağını açıkça söylemişti.

Kıskanıyor mu?

Yanımdaki kadın hareketsiz duruyor, dolgun dudaklarına rujunu sürüyor. Gözlerimi öne doğru bakarak, bakışları beni daha da rahatsız ettiği için ellerimi sabunla daha hızlı ovuyorum. Lavabonun etrafında dönüyor ve dilini şaklatıyor. Kalçasını benimkine yaklaştırıyor, beyaz tezgaha sürüyor. Rujunu kapatırken, boğazını temizleme sesi dikkatimi çekiyor.

"Kade O'Connell benim eğitmenimdi; beni sınıfta bıraktı. İkinci denememde, farklı eğitmenlerle kursu geçtim."

Ona bir göz attım ve tereddütle kaşlarımı çattım.

"Sen de özel kuvvetlerden misin?" diye soruyorum, kapı kolunu çevirirken.

"Evet," diye cevaplar. "Kade." Onun adını yavaşça söyler. "Bekar baba. Boşanmış. Duvarları gökyüzünden yüksek. *Yakışıklı*." İcini çeker ve topuklarında kıpırdanır. Tavana bakar, solgun yanakları kıpkırmızı olur. "Aynı zamanda çok huysuz. Üç yıl önce ona şansımı denedim ama adam çıkmıyor. Sadece iş, iş, iş."

Hızla gözlerimi kırıştıtararak, duvara takılı metal bir dağıtıcıdan kahverengi peçetelerle ellerimi kuruluyorum. Mana'nın "Mariposa Traicionera" şarkısı, gri taş duvarlarda yankılanıyor. Peçeteleri çöp kutusuna atarken başımı sallayıp kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Oh, uh, onunla öyle konuşmam ya da onu öyle tanımam," diye cevap veriyorum, titrek sesimle kafa karıştırıcı duygularımı gizlemeye çalışarak.

"Kızım, lütfen. Sırların bende güvende. Onu yakışıklı bulduğunu saklamana gerek yok." Dik durarak küçük Gucci çantasının fermuarını açar ve rujunu içine atar. "Koridorda tartıştığınızı gördüm. Merak etme, hiçbir şey duymadım, ama duymuş olmayı dilerdim."

Görünüşe göre konuşma yeteneğimi kaybetmişim, çünkü ağzım hareket ediyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Ben Anna Castle." Elini uzattı ve elimi tuttu.

Zararsız görünüyor. Kesinlikle açık sözlü, ama uzun ve güçlü vücudunun etrafında dostane bir aura var. Elini tutup nazikçe sallıyorum.

"Violet Isla."

Tuvaleti ^{kullanıp} elbiseyi düzelttikten ^{sonra}, Kade'i bulup, bana boş zamanlarımı nasıl geçireceğimi söylemeye çalışması ve bana baktığı için bir adamı yumruklaması hakkında onunla biraz daha tartışmak istedim.

"Tamam. Bundan hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum."

Onun sözleri, barın her köşesini aradığım süre boyunca zihnimde yankılanıyor ve onu bulamadığım her saniye, onun beni daha da sinirlendirmesine neden oluyor. Sonunda, Booker beni barmenlere geri götürdüğünde ve gece için su sipariş ettiğinde vazgeçtim.

Özel Kuvvetlere neden katıldığını anlattı ve bana da nedenimi sordu, ama babamın ölümünü anlatmak istemiyordum. O duygularımı fark edip konuyu kendinden bahsetmeye devam ettiği için minnettar oldum. Ülkesine hizmet etmek istediğini ve liseden mezun olur olmaz Kade ile birlikte Özel Kuvvetlere katıldığını söyledi.

Booker bana içini dökerken, ben sürekli omzunun üzerinden Kade'i arıyorum ama onu göremiyorum. O güzel kadınla birlikte mi gitti?

O güzel kadınla mı gitti? Bu düşünce bile hoşuma gitmeyen yerlerimi delip geçiyor.

"Hey, Başçavuş nereye gitti? Maçı kaçırıyor." Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ve umarım inandırıcıdır.

Neden umursuyorum? Kade'in üniforması dışında nasıl biri olduğunu neden bilmek istiyorum? O artık ne erkek arkadaşımın babası ne de eğitmenim. Bu gece birlikte geçireceğimiz son gece ve bunu kutlamam gerekirken, kutlamıyorum. Hayatımı on iki uzun ve işkence dolu ay boyunca cehenneme çeviren, hala bana emir verip duran en büyük pislikten uzaklaşıyorum. Takımına geri döndüğü için mutlu olmam gerekirdi.

Mutlu olmam gerekirdi.

"Takımının yenilmesini izlemek umurunda değil bence. Plaja gitti. Muhtemelen sigara içmek için."

Demek Dallas Cowboys taraftarı.

"Neden bu kadar pislik?" diye sarhoş bir şekilde patladım. Küçük bir geçirme sesi çıktı. Saatte üç dakika kalmıştı. Takımı hala kazanabilirdi, ama o bunu göremeyecekti.

Yüksek sesle söylediğimi fark edince zıplayan dizim durur.

"Kahretsin, özür dilerim, öyle demek istemedim."

Booker, aramızdaki sepetten bir fıstık kabuğu alırken, dudakları kayıtsız bir gülümsemeye büründü.

"Onu gençliğimizden beri tanıyorum. Arkadaş değiliz, kardeşiz ve sana şunu söyleyebilirim ki bazen pislik gibi davranabilir ama altın gibi bir kalbi var. İhtiyacın olursa, o her zaman yanında. Bir sırrın mı var? O sırrı mezara kadar götürür. Yurtdışında sayısız kez hayatımı kurtardı, ben de onun hayatını kurtardım. Bazen bazı insanlar yalnız kalmaktan güç alır. *Bazen* canavar sandığın kişi aslında yanında olmasını istediğin kişidir."

Dudak içimi ısııyorum. "O gülümsemiyor." "Çok şey yaşadı."

"Kade'den mi bahsediyoruz? O tam bir pislik." Kade'nin omzundaki kadın araya girerek bar taburesini de yanında sürükleyerek yanıma oturur ve tırnaklarıyla tezgahı tıkırdatmaya başlar.

Bekle, onunla gitmedi mi?

Kalbim deli gibi atıyor.

"Merhaba Karen," der Booker, göz teması kurmaktan kaçınarak.

"O kadar da kötü değil," diye patladım. Neden bilmiyorum, ama savunmaya geçtim. "Geçen gece duşta saldırıya uğradım ve o hemen durumu halletti."

Karen'ın mavi gözleri kararır. Barmen ona doğru yavaşça yürür ve siparişini alır.

Bir adam Booker'ın yanına gelir ve dostça bir şekilde omzuna vurur.

"Kaos. Nasılsın? Seni bir süredir görmedim."

Bu Max, Kade'e hayatını kurtardığı için teşekkür eden protezli adam. Tamamen beyaz bir gömlek ve koyu mavi kot pantolon giymiş, diğer elinde bir bira var. Booker, Letonya'daki turları hakkında konuşurken bana sırtını dönüyor.

Max ve Booker'ın konuşacak çok şeyi olduğu belli. Sarhoşluğun verdiği coşku kaybolmuş, Kade'e düşüncesizce davrandığım için özür dileme isteği beni sarmış.

Farkına varmadan, The Drunken Shell'den çıkmış ve barın hemen önündeki plaj girişine doğru caddeyi geçiyorum. İlk başta onu göremiyorum. Bu yüzden su üzerindeki köprüye doğru yürümeye devam ediyorum.

O orada, geniş, kaslı sırtı bana dönük, karanlıkta sigara içiyor, iki uzun ahşap direğin arasındaki köprünün altındaki dalgaları izliyor. Dolunay var ve ona mükemmel bir şekilde parlıyor. Saçlarının arkası mükemmel bir şekilde geriye taranmış, bazı teller yüzüne düşüyor. Merak içimde düğümleniyor ve tırmalıyor. Booker beni terk ettiğimi düşünmeden önce bara geri dönmeliyim, ama ikimiz de ayrı yollara gitmeden önce özür dilemeliyim. Evet, aynı görev yerine atandık, ama bu birbirimizi tekrar göreceğimizi garanti etmez.

Yaklaştıkça, tricepsinde bulunan ayrıntılı ve gizemli yılan ve kafatası dövmesi, onun Kade O'Connell olduğunu doğruluyor.

"Başçavuş?" Artık ondan birkaç adım uzaktayım, ama hareket etmiyor ve beni fark etmiyor. Beni duyabildiğini biliyorum.

Mezuniyet töreni bitti. Bana karşı bu tavrını gerçekten sürdürecektir mi?

"Başçavuş?" Dalgaların sesini bastırmak için sesimi yükseltiyorum. Rüzgâr her estiğinde dilimin ucunda tuzlu suyun tadını alıyorum. Ona yaklaştıkça elektrik kıvılcımları çakıyor ve çılgınca vızıldıyor.

Gözleri obsidiyen rengi okyanusa dik, elleri artık sigara olmayan bir şeyle meşgul.

Sonra onu

duyuyorum.

Sayıyor.

Neden sayıyor?

"Canavar?"

"On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş..." diye devam ediyor, sesi tedirginlikle titriyor. Bir bıçak çıkarıyor, keskin bıçağı parmakları arasında çeviriyor. Saymaya devam ederken bıçağı defalarca çeviriyor, sıfıra geldiğinde geriye doğru saymaya başlıyor.

Tekrar sesleniyorum ama kıpırdamıyor. Saymaya devam ediyor ve o anda onun artık burada olmadığını anlıyorum. Akli başka yerde.

Parmak uçlarında yükselerek omzunun üzerinden bakmaya çalışarak, ellerini meşgul eden şeye göz atmayı başardım. Ağaç oymacılığı yapıyordu. Daha fazla ayrıntı görebilmeden omzuna dokundum.

"Kade."

Gözümü kırpmadan, kıpırdamadan, nefes almadan, o birden dönüyor ve göğsü benimkine çarpıyor, ikimiz de birbirimize sarılırken, dengemizi kaybetmemek için çaresizce çabalıyoruz ama ikimiz de başarısız oluyoruz. Derin homurtular ve acı dolu çığlıklar arasında birbirimize dolanıyoruz. Sırtım sert kuma çarptığında darbeyi çoğunlukla ciğerlerim alıyor ve onun üstümde olduğunu, elinin başımın arkasında olduğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Keskin bir acı boynumun dibini yakıyor. Aşağıya bakıyorum ve bıçağını boğazımda görüyorum.

MENEKŞE

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Violet?" diye acımasızca bağırdı. Gözleri aynı tiksinti dolu bakışla büyüdü. Bu bakış adeta beynime kazınmıştı.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim, Kade!" Boğuk bir şekilde öksürerek gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Başcavuş."

"Bana bunu yapma. Herkes mesaisi bitti. Eğlenmemiz gerekiyor. Bilirsin, kutlama yapmamız gerekiyor. Derslerin bittiğini kutlamak için. Sen öğretmeye atanmadan önce yaptığın şeye geri dönebilirsin, ben de..."

"Neyi kutlayacağız? Ha? Ben başarısız oldum. Sen evde babacığının yanında ağlıyor olman gerekirdi. Savaş alanında senin gibi birine yer yok, Violet. Bu elbisenle dans edebileceğin bir masa da yok," diye alay ediyor.

"Siktir git! Babam öldü, kadın düşmanı pislik! Beni SF'de istemiyorsan, neden beni kendi grubuna atadın?!"

"Bunu sana kim söyledi?" diye onaylamayan bir şekilde başını sallar.

"Booker!" Bileğini tutup tüm gücümle sıkıyorum, ama bu sadece onun ölümcül, şeytani yakışıklılığındaki yüzünde sert bir sırıtışa neden oluyor. Bıçağı almayı başarabiliyorum, ama beni kestiğini fark edince donup kalıyorum, dilim tutuluyor. Kanım bıçağın her yerine bulaşmış ve bir şok dalgası beni sarıyor.

"Şuna bak. *Demek kanın güzel akıyor,*" diye alaycı bir şekilde kulağıma fısıldadı, ama sesinde bir parça baştan çıkarma vardı.

"Beni kestir. Özür dilemek için buraya geldim!"

"Kasten yapmadım. Bana öyle gizlice yaklaşma."

"Sana gizlice yaklaşmaya alışmıyordum. Adını defalarca seslendim!"

Beast'in bu ham tarafını fırsat bilip onu itiyorum. Tanrı bilir, 1,98 metre boyundaki devasa bir canavarı nasıl hareket ettirebildim, ama birdenbire üstüne çıkmışım. Dizlerimin ham derisi, kalçalarının iki yanındaki kuma batıyor. Beni itmek ya da... daha sıkı tutmak istercesine uyluklarımdan tutuyor.

"Küçük mariposa zıplayabiliyor. Seni hafife almışım."

"İlk günden beri," diye alay ediyorum.

Ağır dalgaların kıyıya çarptığı ses eşliğinde, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi birbirimize bakıyoruz. Ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Bana hiç böyle dokunmama izin vermemişti — tabii, ben de hiç denemedim, ama yine de. Neden kıpırdamıyor? Neden ben kıpırdamıyorum?

Tuzlu rüzgâr saçlarımı uçururken, o beni öldürmek istercesine gözlerini kısıyor. İşte tanıdığım ve çok nefret ettiğim o pislik eğitmen.

"İsla, beni bırak yoksa..."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne yapmadan?" diye meydan okurum. "Teknik olarak artık benim eğitmenim değilsin. Bana emir veremezsin."

"Her zaman bu kadar inatçı. Her zaman seni ilgilendirmeyen şeyleri bilmek istiyorsun. Her zaman emir vermek yerine emir almak istiyorsun," diye tartışıyor.

"Ve sen... her zaman havlıyorsun ama ısırmyorsun," diye alay ediyorum.

Düşüncelerimi toparlayamadan, o üstüme çıkmış, ben kumların üzerinde yatıyorum. Parmak uçları cildimi yakacak kadar sıkı bir şekilde çenemi sıkıyor. Bacaklarımda arasında ve onda bir terslik olduğunu hissediyorum. Bana acı veriyor.

"Isırmamı mı istiyorsun?" Onu kızdırmıştım.

"Kade..." Yutkunarak onun bakışlarını karşıladım. İçimdeki karanlık, onun içindeki karanlıkla aynıydı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Geçtiğimiz yıl bana yaşattıklarından ne kadar nefret etsem de, ona saygı duyuyorum. Kade'i hayranlık duyuyorum çünkü beni bugün olduğum kadın olmaya motive etti. Düşündüğümden daha güçlü ve daha kırılmaz. Ondandır nefret etmiyorum.

Onu arzuluyorum.

Kade'i biraz olsun tanıma fırsatı buldum. Penny ve Adam'ın onu resmettiği soğuk, değersiz, ilgisiz pislik, benim gördüğüm ve yaşadığım Kade ile hiç uyuşmuyor. Booker'ın tarif ettiği gibi: altın kalpli bir adam. Her zaman herkesin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladı. Sorumluluk sahibi ve dürüst.

Bana bakıyor ve tanıştığımızdan beri ilk kez bakışları yumuşuyor ve içten *bir gülümseme beliriyor*. Dudaklarını yalıyor ve çenesini sıkıyor. Güneşten bronzlaşmış derisinin altından boynundaki damarları belirginleşiyor.

Parmakları yanaklarımın çukurlarına gömülür, dudaklarımı açmaya zorlar ve yüzünde tek bir şekilde tanımlanabilecek bir ifade belirir.

Arzu.

Başparmağının ucuyla alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, bu hareket karnımda kelekler uçuşturuyor, içimden bir sıcaklık yayılıyor. Uyluklarımı sıkıştırıp, saçlarımın arkasına saklanmaya çalışıyorum ama Kade saçlarımı kenara itiyor.

"Ben örnek bir askerim, bir beyefendiyim, ama sana gelince tüm kontrolümü kaybetmem, varlığımın lanetidir."

Yüzümün iki yanına dirseklerini dayar ve başparmağını dudaklarıma sürter. Yukarı aşağı hareketlerle parmağını ağızma sokar, boğazıma kadar sokar. Ağızımı onun nasırlı cildine sıkıştırır ve emerim.

Ne yapıyorum ben?

Elini ağızımdan çıkarır çıkarmaz, yumuşak dudakları dudaklarıma çarptı. Hain dudaklarım sanki kendi beyinleri varmışçasına onun dudaklarına doğru hareket ediyor. Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. Sol gözündeki yara izi, bana karşı inlerken kırışıyor ve bir an için gözlerimi kapatmak istemiyorum. Kade çok güzel, günahkar bir şekilde yakışıklı ve gözlerimi kırpma istemiyorum. Kade O'Connell, Başçavuş, *benim için yıkılıyor...*

Yasak gerilimimiz baş döndürücü bir şeye dönüştü: kendi hesaplaşmamıza. Onun hissettirdikleri beni eritip, onu ilk gördüğümünden beri zihnimin derinliklerine ittiğim karanlık düşüncelere teslim olmaya zorluyor. Onu daha sert öpüyorum. Siyah kot pantolonunun içinde sıkışmış, gergin penisini çıplak bacağımda hissetmeye ihtiyacım var.

O bir kez içime doğru itti ve yüksek sesli bir inilti çıkmamı sağladı. O talepkar ve muhtaçtı. Sabırsızca avucunu uyluklarımın tepesine doğru kaydırıp ve dili ağzımın içine girdi.

Bira ve sigara karışımı tadı beni daha fazlasını istemeye itiyor. Beni açgözlü yapıyor, ama o daha açgözlü. Dilini benimkine dolayarak dans ediyor, beni domine etme ihtiyacı içinde, benim tadıma boğulduğum kadar o da benim tadıma boğuluyor.

"Lütfen, lütfen durmamı söyle. Bu yanlış," diye yalvarıyor.

"Çok, çok yanlış," diyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Katılıyorum.

O çekiliyor ama ben yüzünü ellerimle kavıyorum. Avuç içlerim sakalını okşuyor.

"Şu anda bir an için bencil olalım. Sen sadece sahildeki bir adamsın ve ben de sahildeki bir kızım. Unvanlar, rütbelere, ahlak, düşünceler yok... sadece *ikimizin* olduğu bir an."

Gözleri kısılr. Yüzünde kargaşa ve tereddüt belirir.

"Külotunu çıkar," diye emrediyor. Dudaklarına karşı gergin bir şekilde kıkırdıyorum. Külotumu arıyor, kıcımlı avuçlayıp acı verecek kadar sıkıyor. Çenemin her yerine öpücükler yağdırmaya devam ediyor, ama parmakları klitorisimin üzerindeki hassas cilde dokunduğunda, nefes nefese geri çekiliyor.

"Violet... iç çamaşırı giymemiş misin?" Sesi kalınlaşıyor.

Alt dudağımı ısırıp omuz silkiyorum. O, tıslayarak kulağıma eğiliyor.

"Külot giymeye başlasan iyi olur, yoksa şu şımarık gülümsemeyi dudaklarından silerim."

Oh, şey... evet, lütfen.

Islak dili yanağımdan aşağıya doğru kayarak boynumun dibine kadar iner. Maskesiz ve filtrelenmemiş, soğuk ve sessiz Kade'yi izlemek ayak parmaklarımı kıvırıyor. Her nefesini alıp verişini göğsümü kabartıyor. Durur, elbisenin üstünü aşağı çekerek meme uçlarımı ortaya çıkarır. Sertleşmiş ve dikleşmişlerdir. Sonra eli aşağıya iner ve elbisenin kenarlarını yukarı çeker, ama beni tamamen ortaya çıkarmadan

, etrafına bakıyor. Hareketlerini takip ediyorum, başım sağa sola sallanıyor, ama bu gece sahilde sadece ikimiz varız.

Elbiseyi kaldırıyor ve ıslak ve ağırlı olduğumu ortaya çıkarıyor. Klitorisim utanmadan onun ilgisini çekmek için zonkluyor.

"Güzel pembe amını herkesin görebilirdi diye düşünmek beni deli ediyor." Parmaklarını aceleyle amımın arasına sokar, parmaklarını benim azgınlığımla kaplar.

"Çok ıslak. Çok ıslak." Klitorisimin etrafında daireler çiziyor, önce yavaşça ve nazikçe, dudakları tekrar dudaklarıma değiyor.

"Bunu yapmamalıyız..." Her vahşi öpücük arasında nefes nefese kalıyorum.

Başparmağını klitorisime öfkeyle sürterken, eliyle ağzımı kapatıyor. Elinin içine inliyorum, ama sesim boğuk ve kısık çıkıyor.

"Hayır, yapmamalıyız. Amını yalamak kötü bir fikir. Bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyle." Çenesini kaldırıp gülümser, düz beyaz dişleri görünene kadar, keskin köpek dişleri alt dudağına batarken cevabımı bekler.

"Kötü bir fikir." Yalan söylüyorum.

"Durmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır, sakın durma." Başımı sallıyorum, içimdeki ateş onun beni tahrik etmeye devam etmesiyle daha da alevleniyor. Elimi gömleğinin altına sokup onu sertçe tırmalıyorum. O da inleyerek cevap veriyor ve göz bebekleri ecstasye kapılmış bir halde benim cinsel organımı inceliyor.

"Parmaklarını yaladığımdan beri, tatlı amını durmadan düşünüyorum." Sesi derinleşir, tınısı sertleşir. Sesi bile kalbimin ritmini hızlandırıyor. Çok seksi. Üstüme çıkar, hayal ettiğim gibi vücudumu kontrol eder. Aşağı eğilir ve bacaklarımı omzuna atar. Bıyıkları iç uyluklarımla yanlarını batırır, o beni yalarken parmaklarımı koyu kahverengi saçlarına geçiririm.

"Ben de öyle düşünüyorum..." diye itiraf ediyorum.

Dili sert ve öfkeli bir şekilde beni yukarı aşağı yalıyor, şişmiş tomurcuğumu emene kadar. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi ve onun arzularını tatmin edecek tek şey beni yutmak gibi. Biriken hayal kırıklığı damarlarıma morfin gibi akıyor.

Ölümcül yalamalarını durdurur ve kaşlarını hayal kırıklığıyla çatlar. Uyluklarını yüzünün her iki yanında titremeye başlar.

"N-neden durdun?"

İki parmağını içime soktu.

"Benim için boşalmanı istiyorum. Dilimle adımı haykırmadan önce amının ağladığını hissetmek istiyorum."

Yüzünü göğüslerimin ortasına gömerken saçlarını çekiyorum. Her iki meme ucumu emip ısıyor, bir göğüsten diğerine geçerek tek tek meme uçlarımı ısıp emiyor, göğüslerimi avuçlayıp yoğuruyor. İçime bir parmak daha sokarak beni istediği gibi genişletiyor. Sırtım yerden kalkıyor ve ağzım açılıyor, çok dolu hissediyorum, ama o onları çok zevkli hale getirecek şekilde kıvırıyor, neredeyse dayanamayacağım kadar.

"Violet... çok sıkısin. Şu haline bak, parmaklarımı sıkıp, daha fazlasını isteyen açgözlü bir fahişe gibi ağlıyorsun." Sanki benim için yaratılmış gibi vücudumu işliyor. Sanki yıllardır vücudumu tanıyormuş gibi. Beni bitiş çizgisine yaklaştırırken, inleyene kadar beni tahrik ederken, duvarlarını parmaklarını sıkıyor. "Fahişe diye çağrılmayı seviyor musun? Ne kadar pis olduğunu bilmek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye inliyorum.

Bir göğsümü emirken diğerini sıkıyor. Dudaklarımı sertçe ısıyorum ve dişleri göğsümün yan tarafındaki derime batıp kan akıncaya kadar acıdan şimşek çakıyor.

"Kırmızı sana çok yakışıyor, biliyor musun?" Derimden kanımı yalıyor ve ağzıma geri dönüyor. Dili içime dalıyor ve bana demir tadı hissettiriyor.

Aniden yerden havalanıyorum. Beni üstüne atıyor, böylece o ayakta dururken ben onun yüzüne oturuyorum. Sırtım direğe çarpana kadar beni takip etmeye devam ediyor ve dilinin klitorisime değmesiyle çığlık atıyorum. Dengemi sağlamak için boynundaki künyeyi tutarken bacaklarını omuzlarında. Ne yaptığını anladığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ayın önünden kara bir bulut geçiyor ve ortalığı o kadar karartıyor ki Kade'in yüzü köprü'nün altında zar zor görünüyor. Sonra kırmızı elbisemin altına giriyor. Bir eliyle

göğüslerimi bulur ve meme uçlarımı çevirir. Titrerim ve dişlerimi sıkarım.

Zevk gözlerimi kör ediyor. Dişleriyle klitorisimi emiyor ve ısıyor. Beni bu kadar kolay parçalaması yasadışı olmalı. Dili beni deliyor ve inliyor.

"Hiç kimse bu kadar iyi tadı almamıştı. Sadece amını yalamaktan pantolonuma boşalmak istiyorum."

Beni diliyle sikiyor. Gözlerim geriye dönüyor, içim sıkışıyor ve damarlarıma ısı dolarken nefes nefese kalıyorum. Çok yaklaştım, yıldızlar parlıyor ve dönüyor. Tırnaklarım sırtını çiziyor. Dişleri klitorisimi ısıyor ve ben çığlık atıyorum.

Bir hareket daha ve boşalacağım. "Violet?"

Booker uzaktan seslenir.

Cennet bizden koparıldığında gözlerim birden açılır.

"Kahretsin." Kade sinirli bir şekilde iç çekiyor. Kade'i itip ona dokunuyorum ve o hemen tepki veriyor. Ayağa kalkıyorum ve o elbisemi düzelterek göğüslerimi içeri sokuyor. Sakalını eliyle okşayıp bana doğru gelen sesin kaynağına bakıyor. Beni korumak için önüme geçiyor.

"Violet, neredesin?" diye tekrar seslenir. Arkanı dönüp başımı sütunun yanına uzatıp gözlerimi kısarak bakarım. Booker elinde bir bira ile bizden uzaklaşıyor.

"Yapma. Onunla gitme."

Başladığımız şeyi bitirmemi mi istiyor?

"Ne?" diye mırıldanarak tekrar giyinmeye başlıyorum. Parmaklarım titriyor. İç bacaklarım ağrıyla çığlık atıyor. Tanrım, dilinin içimde bıraktığı izi hala hissedebiliyorum. Klitorisim ateşli bir ihtiyaçla zonklarken vücudum daha fazlasını istiyor. Orgazm olamadım ama gerçeklik yüzüme çarptı ve devam etmek istesem de plaj daha fazla insanla doluyor.

"Duydun beni." Koyu saçlarını eliyle tararken nefes alıyor. Yüksek dalga baldırlarıma çarparak beni ayağımın üstüne basmaya zorlarken, çapraz kolyemi sağ tarafa çeviriyor. Kade kalçalarımı kavrayıp beni dilini soktuğu sütuna sertçe itiyor. Ellerini başımın iki yanına koyup üzerime eğiliyor.

"Tanrım, Violet, neden suyla bu kadar beceriksizsin?"

Kaşlarım çatıldı.

"Dur, ne demek istiyorsun?"

"Başaramadığın su kısmı sana bir şey çağrıştırmıyor mu?"

Ağzım açık kalır.

Aptal.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ben sakar değilim!" Avuç içlerimi göğsüne dayadım ama o kıpırdamadı. Bir başka şiddetli dalga üzerimize çöktü ama bu sefer tökezleyen oydu ve düşmeden önce bileğimi yakalayıp beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Yüksek dalga anında bizi sular altında bırakıyor, su göğsümü buz gibi yapana ve siyah saçlarımın uçlarına kadar ulaşana kadar yükseliyor. Soğuk su cildime saldırmaya devam ederken çığlık atıyorum, tüylerim diken diken oluyor ve titreyip nefes nefese kalıyorum.

Sağıma bakıyorum, Kade'in de benzer tepki verdiğini görüyorum, ama ses çıkarmıyor. Gözlerimiz sonunda buluşuyor ve ay, kurt gibi farklı renkli gözlerinde parlıyor. Birbirimizin gözlerine bakıyoruz, ama dikkatimi çeken, dudaklarından damlayan su damlacıkları.

"Şimdi kim beceriksiz?" diye öfkeyle mırıldanıyorum.

Bir saniye duraklıyoruz, sonra ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

Onun derin kahkahaları beni daha da güldürüyor.

"Seni gülerken hiç duymadım galiba." İkimiz de soğuk kumların üzerinde uzanmış, yıldızlara bakıyoruz. Onun gülüşünü seviyorum, daha çok duymak istiyorum.

"Çok uzun zamandır kendimi bu kadar gülerken duymamıştım."

Ayağa kalkarken ona bakıyorum, rahatlamış halini izliyorum. Bana elini uzatıyor ve ben elini alır almaz beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Giysileri tamamen ıslak, benim elbise de öyle. Esinti bize mevsimi hatırlatıyor.

"Telefonum ve cüzdanım Booker'da," diye fısıldadım.

"Biraz dinlen. Yarın eve döndüğünde iyi iş çıkardığını kutla. Artık gitmelisin. *Sırılsıklamsın.*" Gözleri sonsuz bir şehvetle parlıyor.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılırken dudaklarımı ısırıyorum. Kafamı sallayarak birkaç metre uzağa düşürdüğüm topuklu ayakkabılarımı alıyorum.

"Dikkatli olun, Başçavuş. Gerçekten ruhunuz olduğunu düşünebilirim."

Saçımı avuçlayıp başımı yana doğru çekerek boynumu ona doğru çevirir. Beni gölgelerin içine doğru iter.

"Benim yok. Bu yüzden benden uzak duracaksın. Plajda sadece bir erkek ve bir kız olma anı sona erdi." Saçımı acımasızca tutarken sıcak nefesi boynuma değiyor ve ben inliyorum.

Bir zamanlar şehvet dolu olan ifadesi yumuşar ve meraklı bakışlarımla karşılaşır. "Nasıl öldüğünü sormayacağım ve kaybın için üzgünüm de

. Bu sözler, baban gibi özel birini kaybetmenin acısını hafifletmez, ama seninle gurur duyduğumu söyleyeceğim ve eminim o da gurur duyuyordur."

Nefesim kesilirken tüm vücudum ısınır. "Violet!"

Booker tekrar seslenir. Yakınılardadır.

Kade beni bırakıp bir adım geri çekilir. Omzumun üzerinden somurtarak bakar.

Eğer bizi yakalarsa, kariyerim daha başlamadan biter. Bir adamın kariyerimi daha başlamadan engellemesine izin veremem. Beni nasıl yalayıp yuttuğu ne kadar fantastik olursa olsun. Varlığı beni ne kadar sersemletirse sersemletsin. Kariyerimin başlamadan bitmesini istemiyorum.

Ona bakıyorum, ama geçen bir yıl boyunca tanıdığım soğuk, mesafeli öğretmen geri dönüyor.

Bu veda olabilir.

Ancak, paylaştığımız bu anın bittiği konusunda haklı. Yarın sabah erken yola çıkacağım ve büyükannemle büyükbabamla yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum. Hala valizimi hazırlamam gerekiyor ve yapmam gerekenlerin listesi kafamda dönüp duruyor.

Arkamı döndüğümde Booker'ı görüyorum. Slater ne zaman ona katılmış bilmiyorum ama ikisi de beni arıyor.

"Sanırım bu kadar, değil mi?" diyorum, gözlerim hala Booker'da.

Hızla arkama dönünce, yalnız olduğumu fark edince kelebekler uçup gidiyor.

Kade çoktan arabasına doğru yarı yolu katetmişti.

VIOLET

Güney Carolina'nın Greenville kentine gitmek, görev yaptığım yerden çok uzak değil. Yaklaşık dört saatlik bir yolculuk. Blue Mountains'ın eteklerinde yer alan bu kasabayı özlüyorum. Yol boyunca gerçek suçlarla ilgili bir podcast dinliyor ve büyük bir bardak buzlu kahveyle uyanık kalmaya çalışıyorum. Her birkaç dakikada bir Kade aklıma geliyor ve sanki göğsüme yıldırım düşmüş gibi hissediyorum. Birbirimizin numaraları yok. Sosyal medya hesabım yok ve eski erkek arkadaşımın babasını takip etmek için bir hesap açmayı da reddediyorum.

Ama onu kafamdan atamıyorum. Olanları kimseyle konuşamıyorum ve açıkçası, paylaştığımız anın bir sır olarak kalmasını seviyorum. Yine de kariyerime odaklanmam gerekiyor. Daha yeni başladı.

Kade ve ben aynı ilgiyi paylaşıyoruz. Duyguların önünde iş gelir.

Ayrılmadan önce, hastanede büyükannem ve büyükbabamı sürpriz yapmak için hazırlık yaptım. Büyükannemin sağlığı kötüleşmeseydi, mezuniyet törenime katılırdı, buna hiç şüphem yok. Beni desteklemek için gelen tek tanıdık yüz... *Kade'ydi.*

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Onun onayını arama dürtüsü içimde var ve onun üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Sanırım kursun tüm katılımcıları üzerinde böyle bir etkisi vardı. İnsanları zorlamayı, yıkmayı ve yeniden inşa etmeyi çok iyi biliyor. Kursu bambaşka bir kadın olarak bitirdim ve özgüvenim tavan yaptı.

Greenville'e yaklaşık bir saat uzaklıkta benzin almam gerekiyor. Boş bir yere park edip arabadan inmeden önce telefonumu çıkarıyorum.

BÜYÜK BABA:



Doğum günün kutlu olsun Violet! Seni görmek

için sabırsızlanıyorum. PENNY:

■

Doğum günün kutlu olsun!  Adam mezun olduğunu söyledi! Hediyeni çoktan paketledim. Konuşmak için vaktin olduğunda beni ara. Özel Kuvvetlere girdiğin için tekrar tebrikler.

ADAM:

■

Doğum günün kutlu olsun! Greenville'e geliyor musun?

■

Lütfen cevap ver. Seni çok özledim.

BİLİNMEYEN:

■

Ben Booker, tüm öğretmenler adına doğum günün kutlu olsun.

Çeşitli duygular içimi kapladı. Booker'dan mesaj almayı beklemiyordum. Dün gece Noel tatiline çıkmadan önce ona numaramı vermiştim. Sanırım o ve ben bir nevi... arkadaşız?

Penny her zaman bana karşı çok nazık davrandı, benim için ikinci bir anne gibiydi ve onu görmezden gelemem. Adam'ı görmezden gelebilirim ama onu değil. O hiçbir şey yapmadı. Adam'dan ayrılmış olabilirim ama Penny ile olan ilişkiyi tamamen kaybetmek istemiyorum.

Suçluluk duygusu tüm vücuduma yayılıyor. Eski kocasının, tüm bu zaman boyunca kötülediği kişinin benim öğretmenim olduğunu öğrenirse ne hisseder? Bir yıldan fazla süredir tanıyıp, samimi anlar paylaştığım bir adam?

Telefonu tutarken ellerim titriyor, yutkunuyorum. Bunu kendime saklamalıyım. Hiç düşünmeden yaptım! Aklım başımda değildi.

Kim öğretmeni öper ki? Tanrılar gibi öpüşen, çok seksi ve yasak olan öğretmeni?

Ben.

Benim.

Duygularımın etkisinde hareket ettim. O, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve günün sonunda ben kanayan bir kalp gibi oluyorum. Kade beni iyi hissettirdi

ve sanırım onun da bir kısmı aynı şeyi hissetti; her halükarda, onun aklından neler geçtiğini asla tam olarak bilemeyeceğim çünkü her şey bitti. O beni rahatsız etse de, artık ayrı yollara gittik.

"Sadece sahildeki bir erkek ve sahildeki bir kız olma anı sona erdi."

Penny'ye mesaj atıyorum. Tatilim bitmeden önce onun evine uğrayıp kutlama yapmam için beni ikna edene kadar mesajlaşıyoruz. Adam'la çıkmaya başladığımızdan beri her yıl doğum günümde tatlı olarak onlarla birlikte sıfırdan yaban mersinli turta yapıyorum. Yemek yapmak bana her zaman mutluluk vermiştir. Beni bu işe sokan büyükannemdir. Ne diyebilirim ki? Yemek, kalbime giden en hızlı yoldur.

"İŞTE TAZE PIŞMIŞ FLAN, *abuelita*, yanında bir bardak süt."

Tatlı tabağını hastane tepsisine koydum. Titrek, morarmış elleriyle çatalını kaldırdı ve bir lokma aldı. Çatal, hamuru kolayca kesti ve midem guruldadı.

Büyükannemlerin rahat evine varmadan önce bir otele yerleştim. Flanı olabildiğince çabuk pişirdim ve ziyaret saatleri bitmeden hastaneye gittim. Annem hâlâ benimle konuşmuyor. Greenville'de kalacak evim yok ve annemle kız kardeşimle olan sorunlu ilişkilerim yüzünden büyükannemleri üzmem istemiyorum.

Büyükbabam bugün işleri vardı. Onu

Yorgun bedenimle oturuyorum, elimde kendi tabağımla flan ve aç karnına şehre gitmek. Yolda hiçbir şey yememiştim, bu yüzden flan daha da çok etkiliyor.

"Ah, *mija*. Tıpkı benim yaptığım gibi, çok güzel olmuş. Aferin, Violetta," diyor, bir kaşık daha alıp çiğnerken. "Torunum en iyi aşçı ve şimdi de asker!" diye haykırıyor.

Memnuniyetle gülümsüyorum. Yemeye devam ederken, Kade'i düşünmeden edemiyorum. Hiç flan yedi mi? Seviyor mu?

Neden ilk kez birine aşık olmuşum gibi davranıyorum?
Ne yaparsam yapayım, onu düşünüyorum.

Kendine gel, Violet.

"Seni bu kadar güldüren kim? Adam'a sonunda evet mi dedin?" diye sorar büyükannem.

Onun sorusu üzerine gözlerimi kısarak hareketlerimi dondurdum.

"Adam'a evet mi dedim?" diye tekrarlar, kafam karışır, ama sonra aklıma gelir

—uçakla gitmeden önce havaalanında yapılan evlilik teklifi olmayan ultimatom. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti.

"Adam, senin dedenden yüzüğümü istedi. Mezuniyetinde sana evlenme teklif edeceğini söyledi, ama sen ona gitmemesini söyledin."

Onun yüzüğü müydü?!

Tanrım, beni her zaman çok iyi okur. Bazen düşüncelerimi benden önce bilir.

Yarısı yenmiş tatlıma bakarak iç çekiyorum. "Aslında ayrıldık ve yollarımızı ayırdık." Ona sakın bir sesle söylüyorum. "Aslında çok basit. O asker biriyle birlikte olmak istemiyor ve ilk başta ben de üzül müştüm ama şimdi eve döndüm ve kursu bitirme stresi de yok, onun neden böyle davrandığını biraz anlıyorum."

Babasını görev ve görevlendirmeler nedeniyle kaybettikten sonra, neden benimle kalmakta tereddüt ettiğini anlayabiliyorum, çünkü mesafe ve zaman nedeniyle anne babasının ayrılmasını izlemek zorunda kalmıştı. Babam da askerdı, ama bizi daha yaşlıyken, emekliliğine sadece birkaç yıl kala dünyaya getirmişti.

Adam ve ben neredeyse altı yıl birlikteydik. Böyle bir geçmişi unutmak kolay değil. Bir parçam onu özleyiyor, ama büyük bir parçam havaalanında yaşadığımız kavgayı hatırlıyor. O bana inanmadı. Beni engelleyen ve daha iyi olmam için beni teşvik etmeyen biriyle neden birlikte olayım ki?

Aşkın anlamı bu değil mi?

Birbirimizi en iyi halimize ulaşana kadar zorlamamız gerekmez mi?

"Adam'ın durumunu anlıyorum. Askerde birine aşık olmak kolay değildir. Graham'a aşık olduğumda, bunun ne kadar zor olacağını fark etmemiştim

olacağını fark etmemiştim. Onu o kadar çok özliyordum ki, o savaştayken her gün yavaş yavaş ölüyor gibi hissediyordum." Sözlerini keserek, oyuncak ayısını daha sıkı kavradı.

"Gerçekten mi? Öyleyse, ona karşı böyle hissediyorsan, neden Ramon dedemi seçtin?" Bir eliyle çatalını kaldırarak sorar.

"Mektupların sonuna geldiğimizde nedenini anlatacağım. Ama sana bir ipucu vereyim."

"Evet! Söyle!" Dudaklarımı birbirine bastırarak, dilimde kalan vanilya aromalı tatlılığı hâlâ tadarken.

"Aramızda biraz yaş farkı vardı. O benden büyüktü. Ben on dokuz, o yirmi sekiz yaşındaydı. Kimse bizim birlikte olmamızı onaylamıyordu," der, heyecanla.

"Ah, büyükanne, kim takar başkalarının ne düşündüğünü?"

"Evet, biliyorum, ama o zamanlar kimsenin desteği ya da onayı yoktu. Ailemden ya da kardeşlerimden bile. Arkadaşlarıma uzun süre söyleyemedim çünkü ne diyeceklerini biliyordum, 'Onun için çok küçüksün' gibi şeyler. Gizli bir aşk hikayesiydi." Gözlerini bir an kapatıp duraksıyor, sanki acı çekiyormuş gibi yavaşça nefes alıyor. Serum torbası neredeyse boşalmış.

Gizli, yasak bir aşk.

Kade'in güzel, çekici, yaralı, sert yüzü aklıma geliyor.

Plaj, kolları ve üzerimde yatan ağır vücudu gözümün önüne geliyor. Her saniyenin tadını çıkardığım, sert kaslarını ve dövmelelerini ellerimle okşadığım anlar...

"Söylesene, neden gülümsüyorsun? Bu aşık birinin gülümsemesi."

Gümüş rengi kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdiğini görünce neredeyse boğuluyordum.

"*Abuelita!*" Dişlerimi sıkarak öksürürken.

"Söyle bana kim o? Başka birini buldun, değil mi?"

"Hayır!" dedim, ama tiz sesim aksini haykırıyordu. "Söyle, yoksa mektupları okuruz. Seçim senin."

Ağzım açık kalır.

"Gerçekten mi,
abuelita?"

O başını sallar ve ağzının köşelerinde zayıf bir gülümseme belirir. "Tamam, tamam." Sandalyeye kalkıp, hastane yatağının başucundaki kutuyu alırım.

Yatak başındaki komodinin üzerinde duran kutuya uzanıyorum. Kutuyu açtığımda, açık mavi önlük giymiş bir erkek hemşire içeri giriyor ve abuelita'nın damar yoluna bir şey enjekte ediyor.

"Tatlı nasıl, Bayan Isla?" Kullanılmış iğneyi uygun atık kabına atar.

"Oh, çok lezzetli." Beyaz duvara yaslanmış bir telefonun bulunduğu tepsiyi işaret eder. "İstersen biraz kaldı." Başını yastığa yaslayarak yatağa uzanır.

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Bayan Isla." Kapıda durur, uzun sarı saçlarını yüzünden çeker ve bize el sallayarak sıcak bir veda gülümsemesi atar. "Unutmayın, bir şey ihtiyacınız olursa düğmeye basın." Koridorda kaybolur.

"Hazır mısın?" diye sorarak katlanmış kağıtları açtım.

"*Evet, kızım.*" Gözlerini tekrar kapatır, yastığına yerleşir ve mavi oyuncak ayısını sıkıca sarar.

Sevgili Graham,

"We Belong Together" şarkısını dinlerken seni düşünmeden edemiyorum. Restoranda her çaldığında, kapanış saatine kadar kaldığın gece aklıma geliyor. Ve gece yarısına kadar, boş bir lokantada, sadece ikimiz, şarkının tamamı boyunca yavaşça dans ettik. O gece bana ilk kez öpüştün. O geceyi hatırlıyor musun? Ben çok iyi hatırlıyorum. Şarkı biter bitmez, senin parıldayan gözlerine baktım ve sen beni öptün, kendimi parlak zırhlı şövalyesinin prensesi gibi hissettim. Ellerin belimde, ruhlarımız kısa bir an için birbirine karışmıştı.

hayallerime kalıcı olarak kazındı. O zaman
Graham Huntings'in sadece bir bağlantım olan bir
adam olmadığını anladım. O zaman senin
beklemeye değer olduğunu anladım.

Tüm sevgimle,
Grace

Mektubu katlıyorum ve *büyükannem* gülümsüyor. Genellikle mektubu bitirdiğimde, büyükannem olayları uzun uzun anlatır, ama bu sefer bir şey değişmiş. Gözlerinde geçmişin bir parıltısı beliriyor ve düşüncelerinin derinliklerinde kayboluyor.

"Büyükanne? Her şey yolunda mı?" Elimi, damar yoluna dokunmamak için nazikçe bileğine koyuyorum.

Sessizce kapıya yoğun bir şekilde bakıyor. Yüzündeki ifade tedirgin ve şaşkın bir hal alıyor. Kaşları çatılırken üst vücudunu öne doğru eğerek kalkmaya çalışıyor.

"O burada mı? Graham? Geri mi geldin?" Yavaşça doğrulur ve zayıf bir şekilde oturur. Bastonuna uzanır ama aynı erkek hemşire, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde içeri koşar.

"Ne oluyor? O iyi mi? Hemşire? O iyi mi?" diye soruyorum.

"Violet, bence artık gitmelisin," der ve büyükannemi teselli eder.

"Ne oluyor? Onu böyle bırakamam." Sandalyeden kalkıp diğer tarafına koşarım. Sırtını daireler çizerek okşarım. Onu ilk kez bu kadar telaşlı görüyorum.

Yine on dokuz yaşında olduğunu mu sanıyor?

"Bayan Isla, sakinleşene kadar beklemek isterseniz, dışarıda sizinle konuşup durumu anlatabilirim. Sizi neredeyse bir yıldır görmedim. Durumu hakkında kimse size bir şey söyledi mi?"

"Eğitimdeydim! Şu anda hiçbir yere gitmiyorum. Ne yapmam gerektiğini söyleyin!" Midem bulanıyor, bakışlarımı büyükannemden, ilacını bitirene kadar onu yatakta tutmaya çalışan hemşireye çeviriyorum. Hemşire, Graham'ın adını düzensiz bir şekilde tekrarlıyor. Büyükannem şiddetli bir şekilde bağırmaya başlıyor.

Graham'ın adını düzensiz bir şekilde çağırmaya devam ediyor. Şiddete başvurmasına saniyeler kaldı.

"Onun önünde bu konuşmayı yapmak istemezsin," diyor, onu sakinleştirmeye çalışırken.

"Söyle bana! Ona ne oldu?"

"Büyükanne'nin durumu çok kötüleşti. Onu hospiseye nakletmemiz ya da sevdiklerinin yanında evde vefat etmesi için sadece birkaç ayımız kaldı."

Haber, tren çarpmış gibi duygularımı alt üst ederken, giysilerimin altına ter damlaları sızmaya başladı.

Beni bırakamaz. Şimdi olmaz. Lütfen, Tanrım, hayır.

Onu kaybedemem. O benim ruhumun bir parçası.

"Hayır," diye kekeliyorum, dudaklarım ve çenem kilitlenmek üzere. Bunu reddediyorum.

"Bazen halüsinasyon görüyor ve annesini, bazen de büyükbabanı arıyor. Ama çoğu zaman Graham adında bir adamı arıyor. Graham kim? Amcan mı, kuzenin mi?"

"O..." Başımı sallıyorum. "Bana onun ilk aşkı olduğunu söyledi. Bu mektupları okumamı istedi çünkü onu her zaman iyi hissettiriyormuş."

Anlayışla başını sallar.

"Bayan Isla, uzanın. Dinlenin." Hemşire nazikçe saçlarını okşadı.

"Beni rahat bırakma. Graham ile dans etmek istiyorum. Onunla dans etmeme izin ver, lütfen. Bana onun burada olduğunu söyle!" Hayır, beni yalnız bırak. Graham ile dans etmek istiyorum. Onunla dans etmeme izin ver, lütfen. Bana onun burada olduğunu söyle!

Yüzü kızarır, kırılgan, yaşlı yüzünde acı yazmaktadır. Onu teselli etmeye ve gerçeği hatırlatmaya çalışırken kalbim parçalanır ve acır.

"Büyükanne, lütfen, her şey yolunda." Sesim titriyor.

Yakında ölecek ve kocasını görmek için yalvarmıyor. Gençken aşık olduğu adamı görmek için yalvarıyor.

Damarlarına takılı serum iğnesini çıkarmaya çalışıyor.

Tırnakları derisine batıyor ve kırmızı izler bırakıyor.

"Neredeyim? Burası neresi? Neden buradayım?!" diye bağırarak, odanın içinde ağlayarak etrafına bakınıyor — her köşe aranmış

hemşireyle boğuşurken. Hemşire, kızın kendine zarar vermesini engellemek için onu ittiğinde birkaç kez sendeliyor.

Düşün, Violet, düşün!

Kararlılıkla yutkunuyorum.

"Graham yolda, *abuelita*. Söz veriyorum. Bana güven."

Bu onun dikkatini çeker. Hareket etmeyi bırakır, umutla parıldayan gözlerle. Kasları gevşer ve yataktan çıkmaya çalışmayı bırakır. Gözlerini benden ayırmadan, sırtını yastığa değene kadar hemşirenin çoraplı ayaklarını kaldırmasına izin verir.

"Geliyor, büyükanne. Kapıyı izle, tamam mı? Her an girebilir."

Titrek çenesini yavaşça kapalı kapıya doğru kaldırır, kaşları çatılır.

"Onu *çok uzun zamandır* bekliyorum." Yanağından bir damla gözyaşı süzülür ve gözlerini kapıya diker. "Güzel miyim? İyi görünüyor muyum?"

Midemde bir çukur açılır.

Nefesi yavaşlar ve hemşire devam etmem için başını hafifçe sallar. Kalp monitörünün çığlık çığlığa biptemesi normal hızına düşer.

"Evet, lütfen uzanın. O yolda." Kalbim belirsizlikle çarpıyor. Kendimi yalancı gibi hissediyorum ve büyükanne bu kadar mutlu eden bu durum içimde iğrenç bir duygu uyandırıyor.

"Biliyordum! Tekrar dans edeceğimize söz vermişti. Bana sahilde bir gün geçireceğimize söz vermişti."

"Bu sizin şarkınız mı? 'We Belong Together' mı?" Panik atak her ağır nefesle yavaşça yatışırken, oyuncak ayısını alıp kucağına koyuyorum.

"Evet. Benimle dans etmeye geliyor, değil mi? Öyle söylemişti."

"Evet. Lütfen uzan," diye yalvarıyorum.

"Tamam, *mija*. Uzayacağım. Uyuyakaldıysam lütfen uyandır. Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Evet, büyükanne."

Bastonunu almama izin verdikten sonra yatağına tamamen geri kaydı. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark etmemiştim

ta ki bir damla hastane yatağına düşene kadar. Beyaz battaniyeyi üzerine örtüp karnının üzerinde duruyorum. Hemşire, dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle bana güven verici bir bakış atıyor.

Tanrım, bu anların acı dolu olmasından nefret ediyorum. Graham her kimse, eğer hala hayattaysa, büyükanneme istediğı son dansı yapmasını diliyorum. O ölmeden önce onu mutlu etmek için her şeyi yaparım.

İlişkilerinin nasıl bittiğini ve neden büyükannemi seçtiğini öğrenmem lazım. Ona verdiğim sözü bozup, onun isteğini hiçe sayarak geçmişı okumak için içimden gelen dürtü çok güçlü, ama bunu yapamam.

Beklemeliyim. Sadece birkaç mektup kaldı.

VIOLET

"Merhaba!" Eski erkek arkadaşımın annesine neşeyle selam veriyorum.

Penny kapıyı açtığında, kulaklarına kadar gülümsüyor ve beni kucaklamak için kollarını açıyor. Sessiz mor hırkası ince kollarını sarıyor. Mini süslemelerle bezeli Noel çelenk küpeleri takmış. Parlak kırmızı rujunun, gün batımı ışığıyla kırmızı lekeler oluşturan parlak kahverengi gözlerine uyduğunu fark ediyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Şu anda bir anne kucaklaşmasına ihtiyacım var. Babamı toprağa verdiğimden beri kimse bana sarılmadı.

Onun sıcaklığı dalgalar halinde üzerime geliyor. Çenemi omzuna yaslayıp sırtımı okşarken, onun sevgisini hissedebiliyorum.

"Döndün. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu," diyor ve bana son bir kez daha sarılıyor. Geri çekilip kollarımı okşarken, neşeli yüzünde gururla parıldayan bir ışıkla beni baştan aşağı süzdü.

"Yıl su gibi geçti," diye yarım ağızla şaka yapıyorum, Penny yine gülüyor. Dudaklarını büzerek, alaycı ama samimi bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Tahmin edebiliyorum! Annen nasıl? Büyükkannen ve büyükbaban nasıl? Seninle gurur duyuyor olmalılar, Violet!" diye bağırarak kapıyı daha fazla açar ve beni içeri davet eder.

Annemle ilişkimizin nasıl olduğunu bilmiyor. Tek bir mesaj, mektup, telefon ya da kelime bile yoktu. Askere gitmenin onun için son damla olduğunu ve beni reddettiğini söylerken gerçekten ciddi idi.

"Hepsi iyi. Büyükkannem durumuna göre elinden geldiğince güçlü. Büyükbabamı henüz görmedim ama

yarın evlerine uğrayacağım. Grubuma katılmadan önce sadece iki hafta evdeyim."

Tamamen yalan söylemiyorum, ama olumlu düşünmeyi tercih ediyorum, böylece tatil havası aile dramasıyla bozulmasın. Bu ayrıntıları anlatmak, konuşmak zorunda kalacağım anlamına gelir ve bu da her gün mücadele ettiğim öfke, kin ve kederi yeniden uyandırır.

Onu takip ediyorum, beyaz sehpa da yan an mumdan gelen vanilya, tarçın ve odun kokusu burnuma geliyor. Noel müziği, oturma odasından gelen şömine sesiyle uyum içinde devam ediyor. Penny her mevsim dekorasyon yapar, ben de bunu çok severim.

İlk evimi alacağım günü i ple çekiyorum, o zaman her bayram için evi süsleyip, uygun turtaları pişirebileceğim.

"Hangi gruba gidiyorsun?" diye soruyor mutfağa girerken omzunun üzerinden. "Jambonu bitiriyorum, gel de yardım et. Acıkmışsındır." Michael Bublé'nin "It's Beginning To Look A Lot Like Christmas" şarkısı eşliğinde, uzak ve yumuşak güneyli aksanı kulaklarıma ulaşıyor.

Mutfağa giriyorum ama tanıdık bir yüz görünce kalbim sıkışıyor ve duruyorum.

Adam.

"Evet, Violet. Hangi gruba gidiyorsun?" Adam mutfak adasının yanındaki altın rengi bar taburesine oturur. Ağzına bir ceviz atar ve dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle çığner. Cevap vermem için alaycı bir şekilde kaşlarını oynatır. Açık kahverengi saçları kısa kesilmiştir. Koyu kahverengi pantolonunun üzerine tamamen yeşil ve kırmızı bir Noel kazağı giymiştir.

Burada olacağını bilmiyordum. Penny plan yaparken bu kısmı atlamıştı. Adam'la aramızın bittiğini ve henüz arkadaş olmaya hazır olmadığımızı doğal olarak ima ettiğini düşünmüştüm. Arabayla geldiğimde onun arabası ön tarafta parklı değildi.

Karışık duygular damarlarımdan fışkırıyor ve bakışlarımı Penny'ye çeviriyorum. O da buzdolabından parlak sarı bir doğum günü pastası çıkarıyor. Kapıyı kapatıp hızla dönüyor ve hafifçe zıplıyor.

"Sürpriz!" diye bağıyorlar mutlu bir şekilde.

Adam sertçe alkışlar. "Doğum günün kutlu olsun!"

Dudaklarımı sıkıştırıp zorla minnettar bir gülümseme takınıyorum, mutfaktan kaçma isteğini bastırmaya çalışıyorum. Sürprizlerden nefret ederim, özellikle de Adam'la bu kadar çabuk yeniden bir araya gelmeyi planlamamışken. Kendimi pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum.

Adam bana doğru büyük adımlarla yaklaşır ve kulağıma eğildiğinde sırtının annesine dönük olduğundan emin olur. Ben kaskatı kesilirim. Tüm vücudum suçluluk ve kinle titrer.

Kade'e karşı haddimi aştığım için suçluluk ve havaalanında kursa gitmek için ayrıldığım gün benden ayrıldığı için Adam'a karşı kin.

"Kız arkadaşım eve döndü." Yanağıma bir öpücük kondurup yumuşak ellerini ellerimin arasında gezdiriyor.

Kız arkadaşı mı? Ne oyunu oynuyor bu?

"Bunu buraya bırakıp hemen tuvalete gidiyorum. Kıpırdama! Üçümüzün birlikte fotoğrafını çekmem lazım!" Mutfaktan koşarak çıkar ve köşeyi dönüp başka bir koridora kaybolur.

"Neden bahsediyorsun Adam? Ben artık senin kız arkadaşın değilim." Kulak deliğine doğru homurdandım. Bir adım geri attım ama o beni kollarımdan yakaladı ve kendine çekti. Bu hareket beni hazırlıksız yakaladı, bana hiç bu kadar agresif davranmamıştı.

Nefesinden gelen alkol kokusu burnuma çarptı. "Annem senin benden ayrıldığını bilmiyor. Lütfen tatil boyunca bunu aramızda sakla. İşinde çok stresli bir dönemden geçiyor. Şirketinde küçülme var ve Noel'de bizim için endişelenmesini istemiyorum."

"Adam..." Ona ters bir bakış attım. Onu iterek burnumu buruşturdum.

"Violet," diye taklit ederek parmaklarımızı birbirine dolamaya çalışır, ama ben geri çekilirim. Reddedilince kaşlarını çatır. Başımı çevirip beyaz fayanslı zemine bakarak alt dudağımı ısırırım.

O bir adım geri çekilir, bana yer açar. Kaşlarımı çatarak onu izlerken boğazımı temizlerim. Adam's elması yukarı aşağı hareket ederken beni baştan aşağı süzer.

"Farklı görünüyorsun. Her zamanki gibi güzel."

Beklendiği gibi, iltifatı eskisi gibi etkisini göstermiyor. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Nereye atandın?" Dudaklarımı

sıkıştırıyorum.

"Kuzey Carolina."

"Güzel. O zaman istediğim zaman seni görebilirim. Sen yokken büyükanneni sık sık ziyaret ettiğimi biliyorsun."

Geri

çekildim.

"Gerçekten

mi?"

"Evet. Onun yavaş yavaş solup gitmesini görmek çok üzücü..."

Onun hakkında nasıl böyle konuşabilir? Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, yüzüm buruşuyor.

"Ölmüyor! O..." Ne diyeceğimi bilemeden bağırarak sözünü kestim. Hâlâ onun öleceğini kabul etmek istemiyordum. Çok acı vericiydi.

"Üzgünüm..." diye mırıldanarak, teslimiyetkar bir şekilde ellerini göğsüne koydu. "Sadece sana daha yakın hissetmek istedim. Her şeyi mahvettim."

"Öncelikle, onu ziyaret ettiğin için teşekkür ederim. Bu arada, yüzüğünü geri istiyorum. İkincisi, artık önemi yok Adam. Son görüşmemizin üzerinden bir yıl geçti."

Ayakları üzerinde geriye doğru sendeledi.

"Son görüşmemizin üzerinden bir yıl geçti, ama ayrılalı sadece bir ay oldu," diye düzeltir, sözlerinde hafif bir yanılgı vardır. Viski rengi gözlerinde bir anlık inkar belirir. Noel kupasını ağzına götürür ve içki içer, gözlerini benden ayırmaz. Gözeneklerinden yayılan kokuyu ancak içkiye karıştırılmış başka bir şeyin açıklayabileceğini düşünebilirim.

"Hayır, Adam, öyle olmaz. Zaman çizelgen çok yanlış," diye karşılık verdim.

Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Beni geri kazanmak için neredeyse çaresiz durumda. Adam, ilişkimizde her zaman bencil davranmıştır. Planlaması için ona bolca zaman vermiş olmama rağmen, işim var diyerek temel eğitim mezuniyetime katılmamıştı. Ertesi gün, bütün gece parti yaptığını öğrendim. Ortak arkadaşlarımız, onun evinde geçirdiği maceralı ve sarhoş bir geceyi anlattılar. Ertesi gün, akşamdan kalma olduğu için gelememişti.

Her zaman birlikte vakit geçirmek için planlar yapıyordum, ama o her randevumuzda telefonu uğraşıyordu. Başlangıçta her şey harikaydı, ama üniversiteye başladığında zamanla değışti. Belki de onu sandığım kadar sevmiyordum. Belki de başka kimsem yokken yanımda olduğu için rahat hissediyordum.

"Ben gitmeden önce işler yolunda değildi. Uzaklara gitmek, kendime hak ettiğim beklentileri ve sınırları belirlemek için bolca zaman verdi. Sen hep özür diliyordun, ben hep affediyordum. Bir süredir birbirimizden uzaklaşıyorduk, öyle dememiş miydin?" diye ters bir şekilde soruyorum.

Penny içeri girince ellerini çırpıyor. Gülümsemesi, bizim ne hakkında konuştuğumuzdan tamamen habersiz olduğunu gösteriyor.

"Başlayalım mı? Pasta yiyip Noel ağacını süsleyeceğiz!" Dolaptan üç tabak çıkarırken parlak gülümsemesi kahverengi gözlerine kadar uzanır.

Adams öfkeyle içkisini yudumlar.

Bir saat kalıp sonra gideceğim.

Adam ve Penny'nin yanında, onlara ihanet etmiş gibi hissediyorum. Kade ile aramızda olanları öğrenmemeleri lazım. Anlamazlar. Sonuçta onlar onun ailesi, ben ise bir yabancı. Adam zaten Kade'den nefret ediyor. Bir sınırı aştığımızı öğrenirse ne olacak?

VIOLET

Kapı zili, Doris Day'in "Winter Wonderland" şarkısı ile çalar. Hepimiz Noel ağacını süslerken kapıya doğru döneriz. Sadece birkaç süs kalmıştır ve ağacın eteği hala yerleştirilmemiştir. Adam ve annesi bunu yapabilir. Adam ve ben iki saattir hala birlikteymiş gibi davranıyoruz.

"Siz iki aşk kuşu, yerinizden kıpırdamayın." Penny gülümseyerek Adam'ın kulağını okşadı.

Adam, oyunculuk yeteneklerini abartarak beni öpüp yanağıma öpücükler konduruyor. Her seferinde zorla gülümsüyorum.

Kapı zili tekrar çalıyor.

"Ben alayım!" Adam'ın annesi yerden fırlayarak ayağa kalkar.

"Ee..." Adam bana başka bir süs eşyası verirken söze başlar.

"Annene ayrıldığımızı ne zaman söyleyeceksin?" Kızarmış, parlak gözlerine bakarak sert bir şekilde soruyorum.

"İstediğim zaman."

Bir saniye.

"Uçmuş musun?" diye bağırırım.

Adam'ın gözleri büyür, ama sonra aldırış etmeden başını sallar.

Eski sevgilim hakkında yeni bir şey öğrenince başımı sallarım.

"Annene söyle."

"Hayır," diye burun kıvrıldı.

"Adam. Biz bittik. İlişkimizi sen bitirdin, hatırladın mı? Asker biriyle birlikte olamazsın." Onun kendi sözlerini ona tekrar ediyorum. Gümüş topu bir dala takıyorum ve yansımda yüzünün buruşmasını izliyorum.

"Hayır, olamam, ama bu seni istemediğim anlamına gelmez." Parmaklarıyla saçlarımı okşadı. Onları itekledim.

"Adam, canın istediğinde hayatıma geri dönemezsin," diye fısıldıyorum, annesinin dikkatini çekmemek için uğraşarak.

Ağzını açar ve çenesini bana doğru uzatır, sanki bana bağlamak üzereymiş gibi.

"Oh, kalmamam gerek Penny."

Kalbim yine o garip şeyi yapıyor ve boynumun dibinde nabzını hissedene kadar hızla atıyor. Göğüs kafesimde ping-pong topu gibi zıplıyor.

O ses.

O tanıdık, derin, bağımlılık yapan ses.

Adam ve ben donup kalıyoruz, bakışlarımız ön kapıya yöneliyor. Adam gerginleşiyor ve babasına gözlerini kısarak bakıyor. O'Connell, eldivenli ellerinde kaskıyla orada duruyor, Penny'ye bakıyor, Penny ise ona kirpiklerini kırıştırıyor. Motosiklet mi sürüyor?

Başımı hızla Noel ağacına çevirip sakın ve soğukkanlı kalmaya çalışıyorum, ama gözlerimin önüne sadece köprünün altındaki sahilde geçirdiğimiz gece geliyor. O karanlık gecenin anıları slayt gösterisi gibi zihnimde canlanıyor. Beni dilinin ucuyla nirvana gibi bir zevke ulaştırdıktan sonra, ben patlamadan önce çekildi. Varlığı ruhumun her köşesine kazınmış durumda.

"Hadi ama. Tatil zamanı. Belki görüşüp eski güzel günleri yad edebiliriz?" Penny'nin flört etmeye devam ettiğini duyunca kalbim sızladı. Gözümün ucuyla Penny'nin Kade'in omzuna flörtözce dokunduğunu gördüm.

Aldığım her sığ nefesin arasında kıvılcımlar çakan en ufak bir ateşi hissetmeye hakkım yok.

"Burada ne halt ediyorsun?" Adam, anne babasına doğru ilerlerken ısrarla sorar.

"Oğlum." Derin sesi kulaklarımda yankılanıyor ve içimi eritiyor. "Nasılsın?" Oğlunun soğuk tavırlarına rağmen neşeyle selamlıyor.

"Adam. Lütfen saygılı ol," Penny kapıyı sıkıca tutarak onu azarladı.

Bakma. Sakın onlara bakma.

"Mutlu Noeller. Sana bir hediye vermek için uğradım. Yakında tekrar gidiyorum ve..."

Bir kutu yere düşer ve ardından garip, uzun bir sessizlik olur. Onlara doğru dönerim ve dünyam yavaş çekime geçer. O'Connell, sanki ilk kez hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Donakalır, gözleri büyür ve ağzı açık kalır. Penny ve Adam, onun gergin bakışları üzerimdeyken ona göz kırparlar. Onun bakışlarını takip ederek, benim dudaklarımı garip bir şekilde ısırığımı görürler. Adam eğilir ve kutuyu alır, sinirli bir şekilde ona bakar.

Kade'i bir haftadır görmemiştim. Tabii ki burada olacaktı, neden aklıma gelmedi ki?

"Oh, bu Violet. Adam'ın kız arkadaşı. Gençliklerinden beri birlikteler." Penny bana el sallıyor. "Sanırım sizi tanıştırmadım. Adam da tanıştırmamıştır herhalde," diyor masumca gülerek.

"Gel selam ver. Bu Kade, Adam'ın babası." Parlak pembe dudakları genişler. Kade beni çıplak hayal ediyormuş gibi sırtıyor, ama hareketlerinde pişmanlık olduğunu fark edemedim edemiyorum. Sonunda Penny'ye dönüp sakalını okşarken alaycı bir şekilde gülümsüyor. Düşüncelerini kontrol etmeye çalışır gibi sırtarak başını tavana doğru eğiyor.

Kahretsin, ben de öyle.

Cesaretimi topluyorum ve hareket etmek için güç buluyorum. Saniyeler içinde girişe ulaşıyorum. Adam babasına bakmaya devam ediyor ve sanki hala onun kız arkadaşayım, onu babasına tanıtmak istercesine elimi tutuyor. Onu itmek istiyorum ama öfkemi kontrol ediyorum.

"Merhaba." Uzun boylu Kade'ye bakıyorum. Hala yakışıklı ve her zamanki gibi korkutucu.

Hiçbir şey belli etmiyor. Nasırlı, pürüzlü avucuyla elimi sıkıca tutuyor. Ellerimizin yukarı aşağı hareket ettiğini, birbirine dokunduğunu izliyorum ve göğsümde bir şimşek çakıyor.

"Merhaba, Violet."

Oh, tanrım. Onun benim ilk ismimi tekrar söylemesi çok garip.

Adım dudaklarından çıkar çıkmaz, elini sıkıca bırakıp sanki bir yabancıymış gibi geri çekiliyorum. Şaşkın ifademden özlem dolu bir ifadeye dönüşmesinden korkuyorum.

"O orduda. Senin gibi Özel Kuvvetlerde!" Penny, Kade'in dikkatini tekrar üzerine çekmek istercesine önüme geçiyor. Noel ağacına geri dönmeye çalışıyorum ama Adam elini omzuma atıyor

, beni aile buluşmasına tanık olmaya zorladı. Rahatsızlık içinde başka yere baktım.

"Oh... harika. Dünya ne kadar da küçük." Sesinde alaycı bir ton var. Yanaklarım kızarır ve cesaretimi toplayıp rüyalarımı rahatsız eden şeytana bakarım. Penny parmak uçlarına yükselir ve elini onun siyah, dalgalı saçlarında gezdirir.

"Saçların uzamış..." diye alay ediyor. Adam gülümsemeyle karşılık veriyor ve dudaklarının kıvrımı kaçmak istememe neden oluyor. O dudaklar, o sakal, o lanet dil. Beni bu kadar çabuk eritmesi yasadışı olmalı.

"Evet, uzattım. Neyse, sadece uğramıştım. Oğluma bir hediye vermek istedim. Kirk bu akşam dışarı çıkmak istiyor. Sizi rahatsız etmek istemedim, ben gidiyorum."

Bunu ben de gitmek için bir fırsat olarak görüyorum.

"Ben de öyle. Gitmem gerek. Yarın uzun bir günüm var." Adam'ın kolunu omzumdan nazikçe çektim. O sertleşti ve uyarıcı bir bakış attı ama ben aldırmadım.

Yalan söylüyorum. Yarın yapacak hiçbir işim yok, ama yine de...

"Saçmalık!" Elini önüme koyarak beni durdurur. "Tatilin ruhuna uygun olarak, bir gece ailece vakit geçirelim..." Rahatsız olan Adam'a ve soğuk bakışlı Kade'e bakar.

"Herkes kalsın. Kirk'ü de çağırın. Onunla hasret gidermek güzel olur. Onu yıllardır görmedim! Arkada barbekü ocağım var. Buzdolabındaki bifteklerle başlayabilir misiniz? Adam ve ben köşedeki dükkana gidip size ve Kirk'e bira alalım. Viski sevdiğini biliyorum," diye mırıldanarak göğsüne dokundu.

Kade düşünür gibi içini çekti.

"Bilmiyorum," diye mırıldanır rahatsız bir şekilde. "Bu sen değilsin. Sen kimsin ve Penny'ye ne yaptın?" diye merakla sorar, başını yana eğerek. Yine de her zamanki gibi ciddidir.

"Bugün kız arkadaşımın doğum günü, bu yüzden biftek ve bira gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor. Değil mi, Violet?" Benimle daha fazla zaman geçirmek için bir yol arıyor. Adam kolumu daha sıkı tutuyor. Parmakları ve tırnakları derime o kadar batıyor ki acı hissediyorum. Kurtulmaya çalışıyorum ama o bırakmıyor. Adam'ın kahverengi gözleri

kararır, Penny ise kayıtsız Kade'ye bakarak kızarır ve kıkırdamaya devam eder. Adam'ın kolumu tutan elini yakalarken, gözleri çözemediğim bir duygu ile parlar.

Ben çekinerek başımı sallayıp kabul ediyorum.

"Değil mi, baba?" Sesi, babasına hayır demeye cesaret edemiyormuş gibi sertleşir. Kade'i ve oğluyla bozuk ilişkisini düzeltme motivasyonunu bilen babası, suçluluk duygusu yüzünden hayır diyemez.

"Tabii. Şimdiden uyarıyorum, Kirk geç saatlere kadar uyanık kalmayı sever, ama onu ararım." Kade kabul eder. Cebine uzanır, cep telefonunu ve sigaralarını çıkarır.

VIOLET



Kendrick Lamar ve SZA'nın All The Stars şarkısı

Kirk yaklaşık otuz dakika sonra geldi. Adam ve Penny, Shiner almak için köşedeki dükkana gittiler, ben ise evde kaldım. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra, bir bardak su almak için mutfağa girdim. Telefonumun bildirimlerini kontrol etmeye devam ettim, büyükannemle ilgili yeni haberler var mı diye umut ederek, annem ve kız kardeşim bana doğum günüm için mutlu mesajlar göndermiş olmasını diledim.

Hatırlıyorlar mı acaba?

Umutsuz vaka.

Hala aramadılar ya da mesaj atmadılar. Cevapsız arama ve mesajların sıfır olduğunu gösteren ekrana bakarken, Kade ve Kirk kahkahalarla gülmeye başlayarak dikkatimi çektiler. Kade sigarasından bir nefes çekerken, Kirk tütün çiğniyordu.

Başımı sallayarak, rahatlamak için kollarımı ovuşturuyorum.

Buradan gitmem lazım. Adam artık benim ailem değil. Buraya ait değilmişim gibi hissediyorum. Son zamanlarda hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum. Evim ve ailem yok.

Ama orduya katılmak bana bunu hissettirdi. Kardeşlerim gibi gördüğüm arkadaşlar edindim. Kade bana her baktığında, işkence gibi duygular fırtınası kopardı ve ben elimden geldiğince bununla savaştım, ama bu kazanamayacağım bir savaş. Beni yıkmak için karanlık bir tünel yarattı, ama her zaman tünelin sonunda ışık olduğunu bana hissettirdi. Kollarında kendimi güvende hissediyordum.

Elimde tuttuğum uzun bardak parmaklarımın arasından kayarak ayaklarımın dibinde parçalanır ve beni düşüncelerimden çıkarır. Bir adım geri çekilip, dağınık, kırık ve keskin kenarların üzerinde dururum.

Ayağımın tabanından bir acı fırladı ve ben tısladım. Kırmızı bir iz kaldı ve ben yüksek sesle küfrettim.

"Kahretsin."

Arka kapı patlayarak açılır, ama ben süpürge ve temizlik malzemelerini aramakla meşgul olduğum için kim olduğunu bakacak durumda değilim.

"Çok üzgünüm. Ben... ben sakar biriyim."

"Buraya." Beni camdan uzaklaştırmaya çalışıyor. Kade.

"Uzaklaş," diyor. "Hayır."

"Geri çekil," diye otoriter bir sesle bir kez daha emretti.

"Hayır, Kade. Ben hallederim."

"Lanet olsun, çok inatçısın." Beni belimden tutup havaya kaldırdı. Omuzlarına tutunarak nefes nefese kaldım. Beni beyaz tezgahın kenarına oturtup dizlerinin üzerine çöktü.

"Bana bakayım. Ben tıp eğitimi aldım."

"Evet. Ben de. Ben hallederim."

"Lanet olsun, Violet. Bırak ben halledeyim." Koyu kaşları çatıldı. Yalvarırken göz bebekleri büyüdü. Omuzlarım çöktü ve bana merhamet gösterdiğinde saklandığım kabuk yok oldu.

"Üzgünüm." Zayıf bir şekilde özür dilerim. Bacağımı gevşetip Kirk'ü ararım. Onu dışarıda telefonla konuşurken, daireler çizerek yürürken görürüm.

Kade, Noel Baba temalı çorabımı çıkarır ve kalbim daha hızlı atmaya başlar. Ateşli bakışları benimkilere doğru kayar. Ayağımı yana doğru eğdiğinde, acıdan içim burkulur. Ayağımın tabanından büyük bir cam parçası çıkıntı yapmaktadır; çorabımı delip geçmiştir.

Camı ayağımdan çıkarırken yüzünü buruşturuyor ve ayağa kalkıyor. Camı çöpe atıyor ve ben de çorabımı giymek için hareket ediyorum.

"Kıpırdama. Sana bandaj getireceğim," diye omzunun üzerinden bana seslenerek mutfağa doğru yürüdü, kapıyı açtı ve tabii ki orada bir ilk yardım çantası vardı. Benim kaçmaya çalıştığımı görmek için bakmasına bile gerek yoktu.

Dizlerinin üzerine çöküp yaramı temizliyor ve beyaz gazlı bez alıyor. Ona bakmamaya çalışıyorum... Bakamıyorum. Ona bakmak acıtıyor.

"Demek Adam'a geri döndün?" Sessizliği bozdu.

"Hayır... Dönmedim."

Ayağımı sarmayı yaklaşık üç saniye durdurduktan sonra devam etti.

"Ama o dedi ki..."

"Yalan söylüyor. Ben sadece Penny için buradayım." "Açıkla."

"O bizim ayrıldığımızı bilmiyor. Bana her zaman iyi davrandı, ben de her şey yolundaymış gibi davrandım. Böylesi daha kolay."

Çorabımı tutup bandajlı ayağımın üzerine koydu.

"Peki ya ailen? Neredeler? Seni özlemiş olmalılar.

Neden törende seni görmeye gelmediler?"

Kafamı sallıyorum. Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Neden susmuyor? Umursuyormuş gibi davranmayı bırakmalı. Ben onun acımaması gereken biri değilim.

"Artık benim kadromda değilsin. Beni kontrol etmek zorunda değilsin. Ben iyiyim," boğazımda bir yumru oluşurken alaycı bir şekilde söylüyorum. Onun tuzağa düşüren gözlerine bakıyorum ve omurgamdan bir titreme geçiyor. Onlara her baktığımda büyüleniyorum ve benim için her şey bitiyor. Her. Seferinde.

Sanki kanımda yıldız tozu kıvılcımları uyandıran sınırsız, acımasız düşünceleri bastırıyormuş gibi çenesini sıkıyor.

Beni tutmak istercesine yüzüme uzanıyor. Bu, sahilde ondan uzaklaştığımda gördüğüm bakışın aynısı.

"Mariposa," sesi karardı.

"Bana öyle deme," diye uyarıyorum. Kinci davranıyorum, biliyorum, ama kendime engel olamıyorum. "Orada değiliz. Bana öyle diyemezsin."

Lanet olsun. O sesi. Kokusu. Vücudu, teni, ruhu. Her şey beni zor durumda bırakıyor. Ondan etkilenmemeliyim, ama artık çok geç olabilir. Buradan gitmeliyim, çünkü tek istediğim, beni kucakladığında hissettiğim mutluluğu tekrar yaşamak.

Öptüğünde.

Benimle

konuştuğunda

.

Bana sahip olduğunu hissettirdiği anın tadını aldığımdan beri buna daha çok ihtiyacım var.

"Gitmeliyim."

Ayağa fırlayıp mutfaktan neredeyse koşarak çıkıyorum. Çantamı ve anahtarlarımı sehpadan alıp ön kapıya doğru yöneliyorum. Yarımı umursamadan ayakkabılarımı giyiyorum. Kapı koluna parmaklarım değdiği anda kendimi onun göğsüne çekiliyorum. Panik içinde nefes alıp verirken, o elini ağzıma kapatıp beni susturuyor. Sırtım duvara değene kadar beni ileri doğru itiyor. Birbirimize yapışmış durumdayız, onu kendime çekmek istercesine siyah süveterinin kenarlarını sıkıyorum ama yapmıyorum. Karnı göğsüme değiyor ve inliyor.

"Kade," sesim boğuk çıkıyor. Etrafımıza şüpheyle bakıyor. Kirk veya Adam bizi görürse, kariyerlerimiz, her şeyimiz mahvolur.

Hızlı bir hareketle koridorun ışıklarını kapatır ve bakışlarını bana çevirir. Eli tereddütle kalçama iner.

"Bırak beni," diye yalvarıyorum.

"Hayır. Ailen nerede?" Başparmağını yanağımda daireler çizerek okşadı.

"Bilmek zorunda değilsin," diye karşılık verdim, kalbimdeki ateşi sakinleştirmeye çalışarak.

"Benim yüzümden gitmemelisin. Kimse Noel'de yalnız kalmamalı. Bu gece geri kalanında senden uzak duracağım."

"Benim istediğim tam da bu değil, anlamıyor musun?"

Boğazımda bir yumru oluşur ve askere girdiğimden beri ördüğüm duvar tekrar başıma çöker. Karanlıkta bile gözleri lanetli duygularla parıldıyor.

Benim gibi acı çekiyor mu, yoksa burada olduğum için mi üzgün, anlayamıyorum.

"Senden hoşlanıyorum, Kade."

Sanki ona vurmuşum gibi sertleşir. Koyu kaşlarını çatıp iç çeker. Kolonyasının kokusu beni daha da sarar. Hiç çaba sarf etmeden beni bu kadar çekmesi haksızlık.

Bir şey söyleyecek mi?

Sanki benim yanımda olmak çok kötü bir şeymiş gibi geri adım atıyor.

"Senden hoşlanıyorum," diye tekrarlıyorum, omuzlarımı silkiyorum. "O geceyi hiç unutamadım. Aslında, çok fazla düşünüyorum ve

kendimden nefret ediyorum. Senin yanında olamam. İşlerimiz. Durumumuz. Adam senin oğlun... ve Penny?" Omuzları çöküyor ve bir adım geri atıyor. Cildim, onun teninin benim tenime dönmesini çoktan arzuluyor.

Başımı şiddetle bir yandan diğer yana sallıyorum.

"Violet." Sırtını düzeltir. Yine okunması imkansız bir güç haline dönmüştür ve bundan nefret ediyorum. "O gece hiç olmamalıydı. Anlıyor musun?"

İki parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak, karanlık bakışlarına bakmamı zorladı. Çenesi titreyerek konuşurken dudaklarım titredi. Kafamda lanet gibi yankılanan cevabı sonunda duyduğumda kalbim paramparça oldu.

"O gece pişman mısın?" Kaşlarımı kaldırarak mırıldanıyorum.

Sanki zihninde bu konuşmadan çıkmaya çalışır gibi sakalını eliyle okşadı. Oturma odasındaki Noel ağacının ışıkları, büyüleyici yüzüne yansıyor. Benden uzaklaşıp, Kirk'ün ızgarada biftek çevirmesini fark etmeden izledi. Ardından bir yudum bira içti. Sonra Kade, buz gibi bir ifadeyle bana döndü.

"Yanlıştı." Adam'ın gırtlığının hareketini izledim. "Asla olmamalıydı. O gece ikimiz de pervasızdık. Yapamam."

"Ama oldu. Ben istedim. Sen de istedin. Aramızda bir şey var ve bunu biliyorsun."

"Ben otuz sekiz yaşındayım, Violet. Senden on yedi yaş büyüküm." "Bunun ne önemi var ki?" diye karşılık verdim.

"Güven bana, Violet. Beni hayatına sokmak istemezsin. Kendime izin veremem... Pişman olursun. İlişkimizin yürümeyeceği bir sürü neden var ve bunlardan biri de benim duygusuz bir piç olduğum ve sonunda seni hayal kırıklığına uğratacağım," diye beni korkutmaya çalışır gibi soğuk bir sesle uyarıyor.

Yüzüne uzanıyorum ama o geri çekiliyor.

Dudaklarımın köşeleri kalbimle birlikte düşüyor. "O geceyi gerçekten pişman mısın?"

"Cevabını bilmek istemezsin. O gece sana dokunduğum ilk ve son geceydi." Bana sanki yabancıyız gibi bakıyor.

Çenem titriyor.

"Söyle, Kade. Bütün bunların benim kafamda olduğunu söyle." Yüzündeki sert çizgiler daha da belirginleşir.

"Sen bir pişmanlıksın. Bir anlık zayıflık. Hepsi senin kafanın içinde."

Onun sözleri karşısında şok olarak geri çekilirken, göğsüm sıkışır ve kalbim parçalanır.

O çok duygusuz. Bu, ordunun ve tüm askerlerin beni uyardığı Kade'in diğer yüzü. Gözlerimi hızla kırparken elim yanıma düşer.

Soğuk. Karanlık. Tehlikeli. Acımasız.

Canavarca.

Hayvani.

Buradan gitmeliyim.

"Sen kontrol delisi bir adamsın ve ben o gücü senden alıyorum. Bu seni öldürüyor, değil mi?" diye mırıldanıyorum. O ise ifadesizliğini koruyor, bu da onun sessizliğinden duyduğum hayal kırıklığını daha da artırıyor. "Sen bir korkaksın."

Kapıyı açarken, parmak eklemlerim kaçan gözyaşına değiyor. Adam ve Penny içeri girerken pembe bereyi kafama takıyorum. "Hey, bebeğim!

Nereye gidiyorsun?" Adam arkamdan bağırıyor. önlerinden geçerken, ayaklarım garaj yoluna değiyor.

"Violet! En sevdiğin şekerleri getirdim. Lütfen kal. Bugün senin doğum günün." Penny plastik poşeti sallayarak ses çıkarır.

Yürümekten vazgeçip derin bir nefes alıyorum, bunun bu evden son çıkışım olacağını biliyorum. Adam ve annesiyle olan ilişkimin yasını tuttum, ama şimdi de eğitmenimle aramızdaki kimyanın yasını tutuyorum.

Zoraki bir gülümsemeyle ve gözlerim yaşlı bir şekilde arkamı dönüyorum.

"Gece yarısı oldu Penny. Teknik olarak doğum günüm bitti," diyorum yavaşça, acı dolu bir sesle. Sesinde hüznün var. "Bugün için teşekkür ederim. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi." Penny kaşlarını çatarak göğsüne ellerini koyuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Başçavuş O'Connell."

Kaşlarımı çatıyorum. Sırtını düzelterip, sanki yine bir yabancıymışım gibi başını sallıyor. Eskiden nefret ettiğim o mükemmel, okunaksız maskesini tekrar takıyor. Sanki ben onun için bir hiçmişim gibi eve geri giriyor.

Adam, yumruklarını sıkarak öfkeyle yanımda duruyor ve yüzü kızarıyor. Penny ise sanki geri dönmemi istemişçesine göğsünü ovuşturmaya devam ediyor.

"Hayatım, lütfen kal!" diye tekrar seslenir, ama ben başımı sallarım.

Adam'a sert bir bakış atıyorum. Umarım kafasına sokar, ilişkimizin bittiğini ve eve döndüm diye tekrar onun emrine amade bir sivil olmadığımı.

Ben bir askerim. Bu mesleği kendim seçtim. Babamı onurlandırmak için, onun için yapıyorum bunu, bu meslek yasaklanmış arzularımın peşinden gitmemi yasaklasa bile. İşim ve görevim her şeyden önce gelir.

"Hoşça kal, Adam. Üzgünüm, Penny, ama Adam ve ben artık birlikte değiliz."

KADE

"Kade!" Komşum ve yerel üniversite öğrencisi Tillie, yine sarhoş insanlarla ve evime kadar gelen yüksek sesli müzikle dolu, işkence gibi bir parti veriyor.

Ne zaman bu kadar huysuz oldum? Ne zaman insanların çimlerinin önüne park etmeleri beni rahatsız etmeye başladı?

Hiç evde değilim, ama evde olduğumda cehennem gibi oluyor. "Evet, Tillie?" Diye iç çekiyorum.

Elinde kırmızı bir bardakla caddeden koşarak geliyor. Kamyonetimin yolcu tarafına geldiğinde tökezliyor ve dengede kalmak için omzuma tutunuyor.

"Üzgünüm," diye gülüyor ve eli kalçasına geri dönüyor.

"Sorun değil." Gözlerim kısılr.

"Partiye katılmak ister misin? Son zamanlarda eve gelmedin, işten biraz ara vermen gerekmiş gibi görünüyor." Yanakları koyu kırmızı renkte kızardı.

Görev veya misyonlardan eve her döndüğümde, Tillie kapımın önünde veya bahçemde bekliyor. Bu mahalleye taşındığımdan beri onun tekliflerini reddetmiş olmalıyım, bu muhtemelen yirminci sefer.

"Hayır," derken kamyonetin kapısını çarparak kapatıyorum.

Kaşlarını çatıyor, dudaklarının cilveli kıvrımı aniden kayboluyor.

Anahtarlık ile kapıyı kilitlerim, bip sesi gelene kadar düğmeye iki kez basarım. Sanki fikrimi değiştirmemi beklermiş gibi kamyonetin yanında kalır.

Fikrimi değiştirmiyorum.

Sonunda ipucunu anlar ve evine doğru koşar. Gözümün ucuyla, bir grup kadın onu çevrelediğini görürüm.

ön bahçede, beni inceliyorlar. Sırıtişlarını saklayıp beni izlemeye devam ediyorlar.

"Denedim." Tillie, yüksek sesli, gürültülü, berbat müziğin üstüne gereğinden fazla yüksek sesle iç çekiyor.

"O... çok seksi!" kızlardan biri diyor. "Bekar babalar benim tipim," diğeri ekliyor. Daha hızlı yürürken kaslarım geriliyor.

Ben mi? Kırkına yaklaşan bir adam, yirmili yaşlarındaki üniversite öğrencilerinin partisine davet edilmeye ilgi duymaz. Partide ne yapacağım ki? Akşam saat dokuzda eve geldiğimde ilk yaptığım şey, yatıp uyumaktır. Benim işim bu.

Ön kapıya vardığımda başımı sallıyorum, benim bunu kabul edeceğimi düşündüğü için sinirliyim. Kötü bir niyeti olmadığını biliyorum, *ama yine de*.

Yeni evimin anahtarını açar açmaz huzur hissediyorum. Ama bu his asla uzun sürmüyor. Yalnızlık dalgası zihnime ve ruhuma çarparak, onların seslerini tekrar duyacağımı, eskisi gibi beni eve hoş geldin diye karşılayacaklarını umduğum umudumu paramparça eder. Boşanalı yıllar oldu, ama eve dönecek bir karın ve oğlun olduğunu düşündüğün zaman, o sıcak his benim için hiç tamamen kaybolmadı. Kalbimde kalıcı bir sahte umut bıraktı.

Araba anahtarlarını giriş masasına atıyorum, metalin tahtaya çarpma sesini duyuyorum. Kapıyı kilitliyorum ve üstümü çıkarıyorum, ardından kamuflaj gömleğimi de çıkarıyorum. Yatak odama doğru ilerlerken soyunuyorum. Kapıyı itip açıyorum ve gömleği başımdan çıkarıyorum, sadece köpek künyelerim göğsümde ve boynumda asılı kalıyor, Afrika'ya gönderildiğimde hayatımı neredeyse alan kurşunun göğsümde bıraktığı kocaman yara izinin hemen üzerinde duruyorlar.

Mükemmel bir şekilde yapılmış yatağımın ucunda otururken midem guruluyor. Botlarımı çözmeye başlıyorum. Onları giydiğimde ayaklarım nefes alamıyor gibi hissediyorum. Onları çıkardığımda her zaman bir rahatlama hissediyorum. Çok açım ama yemek pişirecek enerjiyi kendimde bulamıyorum.

Her gün aynı şey. Sabah beşinde işe gitmeden önce bu küçük rutini yapıyorum. Yatağımı yapıyorum, bir fincan kahve koyuyorum

ve termosumu alıp karanlıkta yola çıkıyorum çünkü güneş doğmadan uyanıyorum. İşlerim hep böyle başlıyor.

Son birkaç aydır iştahım çok kötü. Performansımı korumak için kendimi zorla yemeye çalışıyorum. Hep böyleydım. Vücudumu formda, zinde ve göreve hazır tutmak için. Ama son zamanlarda, hayatımda ilk kez, artık hiçbir şeyi umursamama düşüncesi, bir zamanlar olumlu olan hayata bakışımı mahveden şeytanlar gibi kafamda yankılanıyor. Yalnız ve çalışmadığım zamanlarda ölüm lanet bir gölge gibi üzerimde dolaşıyor.

Ama bunu konuşmaya çok çekiniyorum. Kimse bundan bahsetmiyor. Savaş, ölüm, işkence, hayatta kalanların suçluluk duygusu gibi şeyler gördükten sonra eve dönmenin nasıl bir his olduğunu kimseye anlatmak tabu. Bazen bunu kanıtlamak için fiziksel yaralarla geri dönüyoruz.

Ayaklarımı serbest bıraktıktan sonra çoraplarımı çıkarır ve odamdaki çamaşır sepetine atarım.

Bu hayat herkese göre değil. Bu hayat zor.

Bu hayat bazen yalnızlık dolu.

Ama hiçbir şeyi değiştirmedim.

Ben özel kuvvetler askeriyim. Çok çalıştım ve fedakarlık yaptım. Benim görevim, kendimden daha büyük bir şey olan kardeşlerimi korumak ve onlara hizmet etmek. Yapmam gereken şey bu... ama kolay değil ve kesinlikle adil de değil.

Haberleri açıyorum ve iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum. Saatimi çıkarıp bıçağımı komodinin çekmecesine koyup kapatıyorum. Yatağın sağ tarafına oturup yüzümü avuçlarımla kapattıktan sonra, komodinin üzerinde duran yeni aldığım tahta parçasına bakıyorum.

Şimdi ne olayım?

Dudaklarım gülümsüyor ve içimde sıcak, *iyi* bir his dolaşıyor. Bal rengi kahverengi gözleri zihnimde parıldıyor — özgür, kendine güvenen ve güçlü bir insan, tatlı kalbi gibi tadı da öyle. Onu öptüğüme hala inanmıyorum. Hiç düşünmeden kuralımı çiğnedim ve bu bana temiz hava gibi geldi.

Ailesinin olmadığını hissetmesi beni endişelendiriyor.

Penny, annesi ve kız kardeşinin babasının ölümünden onu sorumlu tuttuğundan bahsetmişti. Ne tür bir...

Kim böyle bir şey yapar? Kızını, onun kontrolü dışında olan bir şey yüzünden hayatından çıkarır? Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Adam'la neden ayrıldıklarını bilmek istiyorum. Onu neyin güldürdüğünü ve ahşap oymacılığını hobisi olarak görüp görmediğini bilmek istiyorum. Aptalca bulur mu acaba? Penny ve Adam benim onlar için oyduğum şeyleri hiç önemsemediler, ama ben hala deniyorum. En sevdiği rengin ne olduğunu bilmek istiyorum. Kırmızı mı? O elbiseyle dans ettiğini gördüğümünden beri nefes alamıyorum. En sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmek istiyorum. Kimsenin bilmediği tüm küçük detayları bilmek istiyorum.

Ama onu tanımak bana düşmez.

Ondan uzak duracağıma söz verdim. Kendi şeytanlarımla onun hayatını mahvetmeye ve Adam'a daha fazla ihanet etmeye gerek yok. Meğer ihanet eden tek kişi ben değilmişim. Violet gittikten sonra genç bir kadın ortaya çıktı. Sesini tanıdım ve hemen izini sürdüm. Adam beni arayıp Violet'e göz kulak olmamı istediğinde yatakta birlikte olduğu kızdı. Violet ondan ayrıldığını söyledikten sonra, onu aldattığı kızı eve getirmişti. Penny, Adam'ın arkasında onu aldattığını biliyordu ama onun önünde sahte bir ilişki yaşıyordu. Ben bunu yapamadım. Diğer kadın ortaya çıkar çıkmaz oradan ayrıldım.

Ekrana bir son dakika haberi çıktığında, huzurlu düşünceler bir anda paramparça olur.

"Deniz Komandoları yurtdışında pusuya düşürüldü."

Tabii ki, telefonum tekrar tekrar çalıyor. Grup sohbeti çılgına dönmüş ve kısa iznim kesintiye uğramış.

İşe gitme zamanı.

İKİ AY SONRA

KADE

Altmış gün önce, çok gizli bir göreve çıktım — altmış gün boyunca dünyanın öbür ucunda geçirdim. İş benim için bir takıntı. Yıllardır bu hayatı sürüyorum, sürekli işime odaklanmış ve kararlıyım, bu benim yaşam tarzım, ama ilk kez, benimle birlikte gelen ve bir türlü gitmeyen farklı bir şey vardı.

Ya da biri.

Döneli bir hafta oldu ve daha fazla işle karşılandım. Orta Doğu'da bir göreve liderlik etmem ve 'gönüllü olarak' sorumluluğunu üstlenmem istenen grupla buluşmam emredildi.

Üssün küçük binasının kapısından içeri girdiğimde, ilk adımımı attığım anda tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Booker odanın ortasında dik duruyor ve diğer tüm askerler masalarında oturmuş onu dinliyor. Kursun son gününden beri onu görmemiştim. Başımdan yeşil beremi çıkarırken, gerçeklik beni vurunca çenemi sıkıyorum. Bu, bu toplantılara katıldığım son yıl olabilir. Hâlâ karar vermeye çalışıyorum. Emekli olmak ya da orduya birkaç yıl daha hizmet etmek, omuzlarımda ağır bir yük gibi duruyor. Bu yıl emekli olabilirim, ama bir şey fikrimi değiştirdi. Doğru gelmiyordu.

Herkes bana dönüyor ve tanıdık siyah saçları ve büyüleyici yüzü gördüğümde kalbim çarpıyor.

Violet Isla, *Mariposa*.

Odanın sağ tarafında, Anna Castle'ın yanında oturuyor, çağrı adı: *Raven*.

Gözlerimi ondan ayırmak istiyorum, ama bir şey beni iki kez bakmaya zorluyor. Bu, benim varlığımdan açıkça şok olmuş gibi yaptığı gergin yüz ifadesi değil. Her baktığımda doğal güzelliğinin beni boğazımdan yakalaması da değil. Hayır... hayır, o da değil. Beni kafa karıştıran öfkeye sürükleyen, nişan parmağındaki lanet

nişan parmağındaki elmas yüzük beni kafa karışıklığına ve öfkeye sürüklüyor.

Eğer bu, düşündüğüm anlama geliyorsa yemin ederim...

Başka ne anlama gelebilir ki? *Parmağında elmas bir yüzük var.* Nişanlanmış mı? Evlenecek mi?

Her şey çok hızlı oldu. Onu analiz etmek sadece bir saniye sürdü. Nişanlı olduğunu, bacaklarını birbirine sürttüğünü ve beni gördüğünde yanaklarının yaptığı o sevimli şeyi gördüm. Kızardı, vücudu heykel gibi hareketsiz kaldı.

Castle sakızını daha hızlı çiğner ve parmaklarını çenesine vurarak gülümseyerek.

"Herkes, Başçavuş O'Connell'a hoş geldiniz. Bu operasyonda komuta o alacak." Booker kenara çekilir ve ellerini arkasına koyar.

Ve bir anda, ruhum bedenimden çekildi. Onu bu gruba atadığımı biliyordum, ama bu kadar yakın olacağımızı düşünmemiştim. Benim sorumlu olduğum ekipte. Sürekli karşımda beliriyor ve birkaç ay önce oğlumdan ayrılmış olmasına rağmen yüzünde bir yüzük takma cüretini gösteriyor.

Yine de, çelişkili duygularımı bir kenara itip, onun beni takip ettiği yere geri koyuyorum. Garip mi? Elbette. Ama şu anda düşüncelerime dalmanın sırası değil.

"Herkesin odalarına dönüp eşyalarını toplayıp dinlenmesini ve sevdiklerine haber vermesini istiyorum, çünkü uzun bir süre yok olacağız. Bu, daha önce gördüğünüz operasyonlara benzemeyecek, bu yüzden Booker ve ben komutayı üstleneceğiz. Çoğunuz yeni ve öğrenecek çok şeyiniz var." Violet'e doğrudan bakıyorum ve bakışlarımla onun gergin göz kapakları titriyor.

"Bu adamı bulmalıyız," diyorum ve arkamdaki projektöre işaret ediyorum. Projektörde, yüksek öncelikli hedefin fotoğrafı gösteriliyor. "Bu adam, masum insanları öldürmekten ve işkence etmekten sorumlu. Bunlar arasında ABD Deniz Piyadeleri ve İngiliz Silahlı Kuvvetleri mensupları da var. Ayrıca, birkaç gün önce haberlerde çıkan ABD büyükelçiliğine yapılan terör saldırısının da sorumlusu. İstihbarat bunu doğruladı."

Odadaki herkese bakarak ve yüzlerini hatırlayarak onlara görevin beklentilerini bildiririm. Ardından kuralları açıklarım. Bu dünyadaki kötülüğe asla alışamayacağım. Her görev yeni bir şeydir. Violet'i bundan korumak istesem de, müdahale etme hakkım yok. O neye bulaştığını biliyor. Savaş bölgesine her adım attığımızda bunun ölüm kalım meselesi olduğunu biliyor. Öğrencimken ona defalarca uyardım.

Herkese planı adım adım anlatıyorum ve beni fazla düşündüren tek kadına bakmamaya çalışıyorum.

Neden onu Kuzey Carolina'da tuttum? Batı Kıyısı'na gidebilirdi, ama içten içe bunu yapmamın gerçek nedenini biliyordum. Duşta olanlar ya da o lanet sahilde köprü'nün altında olanlar yüzünden değildi.

Öyle olsaydı, ülkenin öbür ucunda, varlığı kafamı karıştırmayacak bir yerde olurdu. Çünkü gerçek şu ki, ona bakmaktan vazgeçemiyorum ve bu lanet olası bir sorun.

Booker araya girip toplantıyı benim için bitirir. Kenara çekilip önümden geçer ve "Tehdidi bulmak üzereyiz. Şimdilik beklemede kalalım... o telefonu bekleyelim" der.

"CHAOS VE BEAST birlikte başka bir görevde. Çocuklar geri döndü!" Booker neşeli bir sesle ofisimin kapısını iterek içeri girer.

"Bir dahaki sefere ofisime girerken kapıyı çal, pislik," diye mırıldanarak projemizi hızla kaldırıyorum. Çekmecemi açıp, üzerinde çalıştığım şeyi görmeden mini oyma setimi içine atıyorum. Elimin tersiyle pantolonumdaki talaşları silkeliyorum.

"Tanrım, bugün çok huysuzsun. Neden suratın asık, ihtiyar?"

Yüzümü buruşturarak ona orta parmağımı gösteririm.

"Senden sadece iki yaş büyüğüm, pislik."

"Bana küfür etmeni seviyorum," diye alay ediyor Booker. Kızgınlık yüzüme yansıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Öğle yemeğini çıkarıyor: bir sandviç, bir elma ve bir Red Bull.

"Bunlar sana zararlı." Red Bull'unu çaldım, açtım ve bir yudum aldım.

"Evet, evet, neyse." Umursamazca omuz silker, öğle yemeği kutusundan bir Red Bull daha çıkarır ve benim ulaşamayacağım şekilde ayaklarının yanına yere koyar.

"Tanrım, Booker, orada kaç tane enerji içeceği var?" Merakla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Burada kaç tane Red Bull taşıdığımı gerçekten konuşmak mı istiyoruz, yoksa seni tanıtmak için ayağa kalktığımda Violet'in nasıl kızardığını mı konuşalım? Sence benden hoşlanıyor mu?"

İçimde bir şey kırılıyor. Masaya vurup durduğum kalem, ellerim kıvrılırken ikiye çatlıyor. Onu tattığım gece içimdeki kontrol kırılmıştı. Öfkemi durduramadan ağzım açılıyor.

"O benim oğlumun eski kız arkadaşı. O sana yasak. Anladın mı?" Yavaş ve net bir uyarı, sözlerimin her hecesini keser. Parmağımı göğsüne doğrultup sonra yana indiririm.

Siktir.

Booker sandviçinden ilk ısırığı almadan önce kaskatı kesildi. Yüzü soldu ve genişlemiş ela gözleriyle boynunu bana doğru uzattı.

"Ne oluyor lan? Kade... ne oluyor lan?" Bir cevap bekleyerek beni inceliyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıyorum.

"Neden bana şimdi söylüyorsun? Adam'la mıydı? Ne zamandır biliyordun?!" Sonunda bir ısırık alır ve yavaşça çiğner. Her ısırıkta kıkırdamaya başlar. "Vay anasını. Dünya ne kadar da küçük."

Masamdan kalkıp sakalımı avucumla okşadım. En yakın arkadaşım bile ondan bahsetmekten kendini alamıyordu. Yine de, kimle nişanlı bu kız?

"Adam onun görevlendirileceğini biliyor mu? Evleneceğini biliyor mu?"

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar pencere pervazını sıkıca kavradım. Göz kapaklarım kapanırken başım omuzlarımin arasına düştü. Gerçekten bilmiyorum.

Violet hakkında konuşmak istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum. İstemiyorum. Violet'i istemiyorum.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Göreve çıkmak üzereyiz ve başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Daha fazla söyleme. Ama ona bu kadar koruyucu davranmanın nedenini anlayabiliyorum.

"

"Booker..." Sesim sertleşir.

O gece sahilde olanları kimseye anlatmadım.

Kolay açılan biri değilim, özellikle kadınlar konusunda. O gece olanları asla kabullenebileceğimi sanmıyorum. Benden uzak durması onun için daha kolay ve daha iyi.

"Tamam. Tamam. Berbat aşk hayatımla ilgili kısa bir güncelleme. İlğimi çeken bir kız buldum. Tatlı, bağımsız ve çok komik. Kara mizahı benimkine çok benziyor." Dişlerini kırmızı elmaya geçirdi.

"Zavallı kadın kim?" diye alay ettim.

"Adı Katia. Onu tanıımıyorsun" — çiğnemeyi bırakır.

—“Senin oğlun da onunla çıkmadı mı?” diye sataşarak bana sert bir bakış attı. Elime geçen ilk şeyi kapıp ona fırlattım. Kağıt mendil kutusu kafasına çarpmadan önce onu kaçırdı ve kutusu yerden kayarak geçti.

Kahkahalarla gülerek beni sırtmaya zorladı.

Adi herif.

"Her neyse, artık eve dönecek birinin olması iyi hissettiriyor. Ona bir süreliğine gideceğimi ve ne zaman döneceğimi söyleyememek çok kötüydü ama."

"Öyle işte," diyorum, bacak bacak üstüne atarak.

"Sen birini buldun mu? Karen ne oldu? O kız seninle evlenmek için her şeyi yapar."

"Hayır, kimse yok. Karen ve ben hiç bir şey yaşamadık. O daha uygun birini hak ediyor." Pencereden dışarı bakıyorum ve gördüğüm manzara çenemi gerip üniformamın kaslarını gerginleştiriyor.

Dön, Kade.

Bıçağımı çekmek için kendimi zor tutarak arkanı dön ve en iyi arkadaşının öğle yemeğini bitirmesini izle. Binadan çıkmadan önce dikkatimi başka yere vermeliyim.

ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce dikkatimi başka yere çekmem gerekiyor.

"Kimse yok mu?" Elime attığım kutuya uzanıp bir mendil alırken ellerini çırpıyor. Dudaklarını silip mendili öğle yemeği kutusuna atıyor. Masamdaki sandalyeden kalkıp, beni deli gibi süzerek kahverengi gözleriyle sırtıyor.

"Kimse yok," diye tekrarlıyorum.

"O zaman neden onun adını söylediğim için boynumu kırıp beni döverek öldürecekmişsin gibi hissettim?"

"Kimin adı?" diye karşılık verdim. Soru keskin bir hal aldı.

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Buradaki herkesi kandırabilirsin Kade, ama beni kandıramazsın."

Bir an önce neşeli olan ifadesi ciddi bir hal aldı.

Bir yığın kağıt alıp, evrakları karıştırarak, kişisel hayatım hakkında konuşmaktan dikkatimi başka yere çekmek için her şeyi yapıyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kade, sen benim kardeşimsin. Senin birçok zorluğu atlattığını gördüm ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Bunu unutma. Violet olsa bile."

İnkâr edip saçma sapan şeyler söylemeye fırsat bulamadan kapıyı kapatıyor.

VIOLET



Love Me Harder, Ariana Grande

İlk görevim her an başlayabilir ve bu acı verici bir sessizlik. Kade o odaya girmesinden bu yana bir haftadan fazla oldu ve bana karşı aşırı mesafeli davranıyor. Sanki beni görmekten nefret ediyor. Aylardır geçmesine rağmen, hala içimde, nefes almamı engelliyor çünkü anıları damarlarıma ve kanıma doluyor, ama sonra kalbim acıyor çünkü durumumuz çok acımasız.

Booker'ın neden Humvee'ye yakıt ikmali yapmamı istediğini bilmiyorum, ama Kade doğru yaptığımdan emin olmak istediği için o da benimle geldi.

Doğum günümde bana pişmanlık kaynağı olduğumu söylemesi, ona olan öfkemi daha da körüklüyor. Neden benim için ayrıldı? Neden beni öptü ve kendisinin dünyasındaki tek kadınıymışım gibi hissettirdi? Neden sahilde rol yapıp, yanımda olduğunda bana çöp gibi davranacaktı ki?

Ama en önemlisi, neden beklentilerim var? Neden onun ilgisini bir kelebek ışığa uçar gibi arzuluyorum?

Onun yanında olmaktan nefret ediyorum ve o benimle konuşmuyor. Onun canını sıkmak, onun benim canımı sıkacağı gibi, onu sinirlendirmek istiyorum.

"Bugün hava harika. Ne çok soğuk ne çok sıcak. Koşmak, atış poligonuna gitmek ya da bilmiyorum, yakında birlikte görev yapacağın kişiyle konuşmak için mükemmel bir gün," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

Sessizlik.

Adi herif. Hâlâ pisliğin teki. Neden değiştiğini düşündüm ki?

"Almanya'da durduğumuzda, biraz seyahat etmeye karar verdim. Kültürü deneyimlemek, yeni yemekler denemek ve başka yerlerde hayatın nasıl olduğunu görmek bana mutluluk veriyor. Farklı okyanuslardan ve dağlardan gördüğünüz manzaralar. Tarih ve sanat beni nefes nefese bırakıyor. Seyahat etmek

seni bir hikaye anlatıcısına dönüştürebilir, biliyor musun? Bu da katılmamın nedenlerinden biri. Castle ile birkaç kez dışarı çıktık. Yerel pazarlara gittik ve o yerlilerle flört etmeye çalıştı."

Sessizlik. Barakalara yaklaşırken pencereden dışarıya bakmaya devam ediyor.

Onun sürüngen görünüşünün altına inmeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor.

Daha sert vurmam lazım.

"Bana böyle davranacaksan neden beni Kuzey Carolina'ya atadın? Neden?"

"Seni, buradaki diğer tüm askerlere davrandığım gibi davranıyorum, emin olabilirsin," diye mırıldanıyor, gözlerime bakmadan.

Alaycı bir şekilde gülerek, güneş gözlüklerimi burnumun köprüsüne yerleştiriyorum. "Gerçekten mi? Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum." Derin sesi göğsünden titriyor. "Belki de seni Kuzey Carolina'ya atadım çünkü tek aileni kaybettiğini sandığın birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Belki de büyükannen için bazı bağlantılarımı kullandım, aklına gelmedi mi?"

Sonunda, ben onun patlamasını sindirmeye çalışırken bana döndü.

"Eğer tek ailem kaybolmak üzere olsaydı, senin de ona yakın olmak isteyeceğini düşünmek isterim. Greenville değil, ama ziyaret ettiğin hastaneye en yakın ordu karakolu."

Boğazım düğümlenir. Bunu, büyükannemle daha fazla zaman geçirebilmem için yaptı. Duşta yaptığımız konuşmayı hatırlamıştı.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor, değil mi?

"Kenara çek," diye homurdanıyor.

Hafifçe direksiyonu kırıyorum ama hemen kontrolü yeniden ele geçiriyorum.

Bir şey duymadığımdan emin olmak için arkama bakıyorum ve tabii ki, yanımdaki şeytan tanıdık yakıcı bakışlarıyla bana bakıyor. Göz bebekleri büyür ve gözlerindeki mavi benekler parlar.

Ne? Bunu da benden alacak mı?

"Humvee'yi sürmek için fazlasıyla yetenekliyim, O'Connell," diye karşılık veriyorum ve sürmeye devam ediyorum. Kalbim daha hızlı atıyor. Kan kulaklarıma hücum ediyor ve direksiyonu daha sıkı tutuyorum.

"Kenara çek. Hemen!" Eğitim sırasında bana bağıırken kullandığı aynı otoriter ses tonuyla bağııyor.

Sinirli, ama neden?

"Hayır! Bana emir veremezsin! Artık olmaz!"

"İnatçı kadın." Aniden, büyük, siyah eldivenli elleri benim ellerimin üzerine yuvarlandı ve beni diğer askeri araçlarla birlikte otoparka çekmeye zorladı. O emniyet kemerini çıkarırken ben frenlere bastım.

"Adı ne?" Parmağımdaki yüzüğe bakarak bana sert bir bakış attı. Kahretsin. Çıkarmayı unutmuşum.

Kafamı salladım. Gerçekten bilmiyor mu? Bu beni şaşırtmamalı. Adam neden şimdi ona açılmaya başlasın ki?

Hiçbir şey söyleme.

"Seni ilgilendirmez." "Onu tanıyor muyum?"

"Neden umursuyorsun? Ben bir pişmanlık, unuttun mu?"

Karanlık, bir gölge gibi ikimizin üzerine çöküyor. Havası tamamen değişmiş, sahiplenici bir hale gelmiş.

"Benim için hiçbir şeyim yokmuşum gibi davranmak mı istiyorsun?" Sesi kalınlaşarak, kırık bir kalple söylüyor. O anda gözlerinin altında koyu renkli yarım aylar olduğunu fark ediyorum. Uyumamış mı acaba?

"Bıçağımın boğazına dayandığını, o gece seni tahrik etmediğini, şu anda benim için sınırlı olmamış mı iddia etmek istiyorsun, Mariposa?"

O gece her şeydi. İçimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeyi ortaya çıkarmıştı. O gece bana bıraktığı izleri hatırlattığında, içimde bir ihtiyaç ve çaresizlik hissi uyandırıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Beni başka hiçbir erkek için mahvettiğimi unuttun mu?"

Gözleri zevkle kısılrken klitorisim zonkluıyor.

"Hatırlatayım mı?" diye cesaretle soruyor.

"Kade..." diye uyardım. "Benden kaçıp ertesi gün pişmanlık duyacaksan bana dokunma. Erkek gibi davranıp beni gerçekten istemeye hazır değilsen bana dokunma."

"Oh, ben çabuk aşık olan bir pislik değilim." Bıağıyla parmağımdaki yüzüğü işaret ediyor. "Ben tüm deliklerini kullanacak ve parmağına o anlamsız yüzüğü takan adamı unutturacak bir erkeğim."

Kapalı gözleri benimkilerle buluştu, nefesim boğazımda takıldı. Kade fazla konuşmaz, ama ağzından çıkan pis sözler külotumu ıslattı. Göğsü benim sığ nefeslerime uyararak hızla inip kalkarken, dudak içimi ısırıdım.

Bana bunu yapamaz—duygularımla oynamak ve sonra çekip gitmek. Eğer beni benim onu istediğim kadar istiyorsa, bunu kanıtlaması gerekir.

"Bu sefer benden kaçmaya sakın cesaret etme," diye hırıldadı.

"Kaan ben miyim?" diye soruyorum, bir kaşımı kaldırarak.

Penny'nin evinde doğum günümde ondan kaçtığımı biliyorum, ama onun reddetmesiyle başa çıkamadım. Beni reddeden o, çünkü ona hissettirdiklerimden korkuyor.

"Evet," diye cevapladı keskin bir sesle.

"Sana inanmıyorum." Humvee'yi kapatıp, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde araçtan atladım ve bulabildiğim en yakın binaya koştum. Ne yaptığımı bilmiyordum, ama tek bildiğim, onun kanımı kaydattığıydı.

Eriymek istiyorum.

Pes etmek istiyorum.

Bırakıp kuralları çiğnemenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmasını istiyorum.

Pişmanlık yok. Affetmez. Ve haydut.

Hayatı biraz fazla ciddiye aldığını düşünüyorum, ama karanlık günler geçirmiş olmasına rağmen hala gülümseyebiliyor. Booker bana ayrıntıları anlatmadı, ama onu tekrar güldürmek ve benim o kadar da kötü olmadığımı anlamasını istiyorum.

Kaçarken, tıbbi malzeme dolabı gibi görünen bir odaya giriyorum. Kapıyı kilitleyip dudağımı ısıırıyorum. Sırtım rafa çarpana kadar geriye doğru yürüyorum, bu da beni korkudan yerimden zıplatıyor. Peşimden gelen ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

Ne halt ediyorum ben?

Bir gölge beni yutar ve ben çabucak tepki veririm. Kade'in kapısını bir kez daha kapatıp kilitlerim. Heyecan ve intikam duygusuyla ellerim titrerken, onun öfkeli kapı vuruşlarından uzaklaşıyorum. Göğsüm şehvetle dolup taşar.

Sessizlik çöküyor, kaşlarım çatılıyor.

Vaz mı geçti?

Sonra kapı içe doğru çöküyor.

Kade kapıyı tekmeledi.

Kahretsin.

Eğer isteseydi, gerçekten yapardı.

Bir adım daha atamadan, sert avucunu boğazıma geçirir ve diğer eliyle çığlığını bastırır. Beni dolaba itip kırık kapıyı tekmeleyerek aralık bırakır.

"Sana hislerimi söylemeyeceğim, sana göstereceğim. Bu sana yeter mi?" Kapüşonlu gözleri açgözlülükle vücudumu tarar. Aç. Çılgınca.

"Göster bana." Onu kışkırtıyorum.

Gözleri kararır, güzel gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar derinleşir.

"Dizlerinin üstüne." Dudaklarımla dudaklarına saldırır. Ona direnirim, ama o

Ben onun benim için daha çok savaşmasını istesem de, o kıpırdamıyor.

"Sadece dolapta bir erkek ve bir kız mı?" diye soruyor, öpücüğü keserek. Dudaklarım, beni öpüşünün şiddetinden şişmiş durumda. Kemerini çıkarıyor ve sırtıyor. "Plaj gibi mi?"

"Kade! Bunu yapamayacağımızı söylemiştin! Kariyerlerimiz! Sen kendin söyledin!"

Sert öpücükleri arasında boğuk bir sesle çıkıyor. Dili içeri girmek için yalvarıyor ve ben *onu* ısırarak ya da *emmek* istiyorum. Beni görmezden geliyor ve kıcımı avuçlayıp şişkinliğini bana bastırırken inliyor.

"Neden?" diye bağıyorum.

"Neden, *ne*?" diye tersler.

"Neden şimdi bize teslim oluyorsun?!"

"Belki de senin yüzük takman hoşuma gitmiyor. Belki de benimkinden başka birinin aletini okşaman hoşuma gitmiyor. Ve belki de askere yazıldıktan sonra bu kadar çabuk evlenmen hoşuma gitmiyor!"

Çok sık oluyor, askerler mezun olur olmaz evleniyorlar ve senin de bu klişe kararı vermeni görmek istemiyorum."

"Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim.

O kıskanıyor.

"Bunu özlemediğini söyle." Parmaklarının pantolonumu gevşetene kadar çektiğini hissediyorum. İki parmağını ıslak külotuma sokuyor ve klitorisimi okşamaya başlıyor.

"Son birkaç aydır benim sikimi ve parmaklarımı düşünmedin mi?"

"Hayatta!" Gerçeği saklayarak, ciddi bir yüzle ona sertçe söylüyorum.

Kalbimden bir sıçrama ile kolayca düşen bir yalan.

Her gece onu düşünüyorum. Kolları, sesi ve kokusu beni huzur içinde uykuya daldıran çapalar gibi. Uyandığımda ise, birlikte olabileceğimiz bir yere geri dönmek istiyorum, ama bu sadece rüyalarımda mümkün.

Ona karşı bu kadar çabuk böyle hissetmek aptalca olabilir, ama karanlığımda bir tür ışığa tutunmam gerekiyor.

O geri çekilir ve ben dizlerimin üzerine çökerek kontrolü ona bırakırım. Onu izlerim, onun dünyasına, kuralların olmadığı dünyaya dalmış bir şekilde. Sadece ikimizin bildiği bir yere.

"Sanırım o yalanları ağzından çıkarmak için sikmem gerekecek, Violet." Sırıtarak pantolonunun düğmelerini açmaya başlar. Pantolon ayak bileklerine kadar iner. Sertleşmiş sikini ortaya çıkarır ve yumruğuyla sıkar. Sikinin ucundan damlayan ön sıvısı parıldıyor ve ben onu tatmak istiyorum. Onun büyüklüğüne hayranlıkla bakarken, "Sikime tükür, bebeğim, onu güzelce ıslat" der.

Sikiyle birkaç kez yanaklarıma tokat atar. Başını sürükleyerek, sanki beni boyuyormuş gibi ön sıvısının izlerini dudaklarıma bırakır.

Yine de bana pişmanlık dediği ve bana karşı sergilediği sıcak-soğuk tavırları yüzünden hala kızgınım.

"Onu ağzıma sok, ben de ısırıp koparacağım. Bana söylediklerin için özür dilemelisin."

At kuyruğumu yukarı doğru çekerek soğuk, cezalandırıcı bakışlarına bakmamı sağlar. Tıslarım, ama hangi düğmelere basacağını nasıl biliyor?

itmek mi? Sağ gözündeki uzun, derin yara izi gülümsediğinde kırışıyor.

"Dişlerini kullan, yoksa ağzını sikmeyeceğim; boğazının arkası alacak. Bu özür olarak nasıl?" Bana kötü davrandığında onu seviyorum.

Onu ağzımın içine ittiğinde klitorisim zonkluyor.

"Ne zayıf bir sik," diye öfkeyle tükürüyorum, o kadar kalın ve uzun bir sikin yasadışı olması gerektiğini çok iyi biliyorum. Onu kasten sinirlendiriyorum çünkü ne zaman yaramazlık yapsam, beni cezalandırıyor.

Dilim sanki benim için yaratılmış gibi onu yalıyor ve tadı beni yıldızları görene kadar onu yutmak için can atıyor. O, homurdanarak ve inleyerek boğazımı acımasızca sikmeye başlıyor. Acı, sanki bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlamamı istiyormuş gibi bedenime saplanıyor. Kahretsin, ben de onun bu anı hayatının sonuna kadar hatırlamasını istiyorum. Onu çok fazla seviyorum. Bunu biliyorum.

"Madem o kadar küçük, neden şu anda benim için kanlı gözyaşları döküyorsun?" O kalçalarını sallayıp vahşice itmeye devam ederken, ben onun kalınlığı üzerinde boğulur gibi konuşuyorum.

Sıcaklık her iki yanağımdan aşağı akıyor, rimelim akıyor ve siyah lekelerle görüşümü bulanıklaştırıyor. Devam ediyor ve sonra parmaklarıyla burun deliklerimi kapatıyor, nefes alamıyorum.

Siktiğimin herif.

İnliyorum ve kaslarım seğiriyor, ama sonra yüzüme tokat atıyor, beni daha da ıslatana kadar sersemletiyor. Tokat sıcak ve sert, ama acıtmayacak kadar hafif, beni tahrik etmeye yetiyor.

Tokat atmak beni tahrik ediyor mu? Şu anda kesinlikle ediyor.

Gözlerimi kısarak, o büyüleyici soluk mavi ve canlı yeşil gözlere bıçak gibi bakıyorum.

"Neden konuşamıyorsun?" diye alay ediyor ve at kuyruğumu daha sıkı çekiyor, ben de daha sert emiyorum.

"Belki bu kadar çok sızlanmayı bırakıp beni özlediğini itiraf edersen, gelmene izin vermeyi düşünürüm," diyor soğuk bir sesle, dizlerimin üzerinde, onun uzunluğuyla boğulurken beni hayranlıkla izliyor.

Onun tadını özledim. Hiç kimse bana onun hissettirdiklerini hissettirmedi. Testisleri çeneme çarpıyor ve bu sadece amımı havada kasılmaya zorluyor.

"Beni özlediğini söyle. Bağır."

Konuşmam ve dilimi hareket ettirmem için yeterince çekip sonra tekrar içeri sokuyor. Daha sert emiyorum, her bir damarını ve sikinin şeklini tadıyorum; tadı çok bağımlılık yapıcı. İzin verse bütün gece emmeye devam edebilirim.

Çıkıyor ve burnumu bırakıyor. "Seni özledim! Seni pislik!"

Kalın, kocaman sikini ağızımın içine geri soktuğunda, öğürürüm ama çabucak kendime gelirim. Hareketleri, beni sahiplenme arzusu, heyecan verici.

Ağızımdan çekilirken, salya izleri bırakır ve başıyla dudaklarımı okşar. Penisinin ucundan ön sıvısı damlamaktadır. "Eğer şimdi külotunu yırtsam, amın sıırıslıkam olur ve beni sikmem için yalvarırsın. Ya da amın benim için ağlarken kışını sikmeliyim? *Belki* o zaman iyi bir fahişe gibi yalvarır ve lütfen dersin."

Anal mı? Daha önce kimse beni oradan sikmedi, ama Kade beni çok meraklandırıyor. Sikini çok güzel ve beni her şekilde sikmesini istiyorum.

Taşaklarını okşarken, bana kaşlarını çatarak bakan Kade'ye bakıyorum, saçlarımı sıkıca tutarken onun sikini ağızıma alıp durmadan boğazıma kadar sokuyorum.

"Siktir," diye inledi. "Amcığın benim için yasak olması ne yazık, çünkü sen durmam için bağırıncaya kadar sikmek istiyorum ve bağırıldığında seni biraz daha sert sikerim."

Daha hızlı itiyor, beni boğuyor. Beni boğarken gülümsüyorum.

"Daha sert, Kade."

Onun tadını emip, tadını çıkarırken çıkardığım sesler... Kade'nin her şeyi... kendimi ovmak istememe neden oluyor. O boğazımı daha derine siktiğinde, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akarken ve çenemden salya damlarken, uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. O, başını sallayarak *tıslıyor*. Botuyla uyluklarımı ayırıyor ve elimi külotuma kaydırmamam için itiyor. İtmeleri hızlanıyor, ta ki boğazımı sıcaklık doldurana kadar. Yüksek bir homurtuyla içime boşalıyor ve hareketlerini yavaşlatıyor

hareketlerini yavaşlatıyor, ama neredeyse boğazımın dibine kadar girene kadar daha derine itiyor.

Çekilir çekilmez, her damlasını yutuyorum.

"Aferin kızım," diyor boğuk bir sesle, sikini boxerine geri sokarken. Ben sıırsıklam haldeyken düğmelerini ilikliyor. Hala dizlerimin üstündeyken acımasızca sırtıyor ve çenemden tutuyor.

"Boşalmak ister misin, Mariposa?" Sesinde küçümseme var.

Çılgınca başımı sallıyorum.

Gülümsemesi yoğunlaşır ve eğilir. Dudaklarımı büzüştürür, onun hakimiyetindeki öpücüğe hazır olurum. Mesafeyi kapatmasını beklerken, yalvarmaya hazırım. Onun ateşli nefesi dudaklarıma değdiği anda, parmaklarıyla ağzımı açmaya zorlar. Göz kapaklarım çılgınca titrerken, ağzımın kontrolünü ele geçirmesine izin veririm ve o tükürür.

Ağzımın içine tükürüyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Yut. Bana bir isim verene kadar senden alacağın tek şey bu."

Ayağa kalkıp dik durarak, yutkunup, kemerini kemer halkasına sokmaya çalışırken yanından geçerken omzuyla hafifçe itiyorum.

Aramızda telefonumun zil sesi çaldı ve o somurtarak baktı.

Castle.

Son yirmi dakikadır beni arıyor ve mesaj atıyor. Birlikte takılmak için plan yapmıştık. Görevden önce son özgür hafta sonumuz ve şenlik ateşinin başına gidip Catan oynayacağımıza söz vermiştim.

"O senin müstakbel kocan mı? Kim olduğunu söyleyecek misin?" diye sorar, derin, boğuk bir sesle, boğazının derinliklerinden gelen çekici bir tonda.

"Eğer oysa ne olacak?" diye sinirli bir sesle tükürdüm.

Sessizlik.

Elimi kapı koluna koymuş, hayranlık duyduğum kötü adamdan kaçmaya hazır bir şekilde, ona son bir kez bakmak için arkama dönüyorum. O hala

bana bakmıyordu. Kemerini takmayı bitirirken sakalını eliyle okşadı.

"Gitmeliyim." Arkanı dönüp kapı kolunu tutuyorsun, ama kapıyı açamadan parmakları boğazını sıkıyor. Seni duvara çarpıyor ve sen onun bileklerini tırmalıyorsun. Çok sert, ama sana zarar vermemeye çok dikkat ediyor.

Dominant ama hassas.

Tehlikeli ama baştan çıkarıcı.

"Henüz işim bitmedi," diye dudaklarıma fısıldayarak daha sert sıkıyor. "O pisliğe konuşursan, bu gece kapını kırıp içeri girerim ve bacakların ağrıyana, amın acıyana kadar sikip dururum. Nişanlınla telefonda konuşurken, iyi sikilmiş amından akan sıvı benim spermim olacak."

"Görene kadar inanmam."

"İsla?!" Castle'ın uzak sesi bağırır ve Kade benden bir adım geri çekilir. Beni bırakmadan önce, elimi bileğine dolayarak parmağını ağızma alıp emmeye başlarım.

O inler ve o güzel, kapaklı gözleri kararır. Parmağını ağızımdan çıkararak sırtarım.

"Özür kabul edildi."

Odanın dışına koşarak, Kade'i benim kadar tatminsiz bir şekilde bırakıyorum.

KADE



Johnny Cash tarafından incitilmiş

Castle'ın klinik kapısının dışından gelen bağırışlarını duyunca Violet ayrılır. Ben dolapta kalıp birkaç dakika beklerim, böylece şüphe çekmem.

O beni sinir ediyor. Artık bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Keşke ona istemediğimi söyleyecek kadar güçlü olabilseydim, ama bu yalan olurdu. Onun inatçılığını seviyorum. İnatçı küçük bir kelebek, ama o benim inatçı küçük *mariposa'm*.

O adamın kim olduğunu bulacağım ve onun evlilik gibi bir hata yapmamasını sağlayacağım. Eğer onun parmağından o yüzüğü çıkarmak için onu becermek zorunda kalırsam, o zaman öyle yapacağım. O benim yaptığım hatayı yapmayacak, yani evliliklerin sonsuza kadar sürdüğüne inanmayacak, özellikle de özel operasyonlarda çalışıyorsan. Onun henüz yerleşmesini istemiyorum.

Violet'i sikimle boğduğum binadan çıkıyorum. Bir adım atmadan önce, sırtarak ve memnun bir şekilde duran Booker ile karşılaşıyorum. Mümkün olduğunca ciddi bir ifade takınıyorum, Aviator güneş gözlüklerimi alıp takıyorum.

"Kamyonun benzini dolu mu?" diye sorar, sakızını daha sert çiğneyerek. Sakalı, küstah bir gülümsemeyle yukarı doğru kalkar.

"Evet."

Pantolonumdan sigara almak için elimi uzatırken, Booker güneş batarken yanıma yetişir. Serin ve kuru bir rüzgar eserek üzerimizden geçerken, pembe ve mor gökyüzünün altında dağlara bakarak konut alanımıza doğru yürürüz.

"Ve tahminimce hayaların boş, değil mi?"

Yerimde durup ona ölümcül bir bakış attım. Onun haddini aştığını anlaması için güneş gözlüklerimi çıkarmama gerek yoktu.

Çenemi sıkıp, o ellerini kaldırıp gülererek konuyu kapatırken ona gözlerimi kısarak bakmaya devam ediyorum. Sessizliğim onun için bir uyarıdır.

"Çeneni kapatmazsan seni geberteceğim," diye hırlıyorum.

Sigarayı dişlerimin arasına alıp yakıyorum. O omuz silkiyor.

"Her neyse, Delta yarın insani yardım görevi için ekipten birkaç kişiyi görevlendirmek istiyor, seni bulmaya geldim. Sadece birkaç saat sürer."

Dumanı üfleyerek başımı salladım. "Bu hoşuma gitmedi."

İçimde kötü bir his var.

"Ben de," dedi omuz silkerek, paketinden bir sigara aldı.

Boynumu iki yana çevirince, savaşın o tanıdık stresi damarlarıma yayılırken kemiklerim çatırdadı.

"Violet gitmeyecek," dedim ve bir nefes daha çektim. Booker kaşlarını kaldırdı. "Yarın ekibe duyurduğunda gönüllü olursa, onu listeye almamayı unutma."

Ben orada olmazsam onun hiçbir yere gitmesini istemiyorum. "Anlaşıldı, Başçavuş."

Bu gece herkes çukurda. İçki içiyor, film izliyor, saçma sapan konuşuyorlar ve ben ofisimde tek başıma deli gibi. Yalnız kalmayı seviyorum ve boşandığımdan beri buna alıştım. Uzun süre orduda görev yaptığım için sessiz ve yabancı bir yaşam tarzına adapte oldum. Annem ve kardeşlerim Colorado'da yaşıyor ve ben de askere girdiğimden beri Doğu Kıyısı'nda görev yapıyorum. Onları görmeyeli uzun zaman oldu ama her görevime çıktığımda bana bir paket gönderiyorlar.

Geçmişte ara sıra yattığım kadınların hiçbirini umursamadım. İsimlerini bilmek ya da başkalarının arkasından iş çevirip çevirmediklerini umursamadım. Açıkçası bu beni ilgilendirmez ve eski karımdan beri başka birine karşı hisler beslemedim.

Ama Violet Isla bana bu tadı tattırarak hayatımı mahvetti. Kimle nişanlı bu kadın?

Bir sonraki ahşap projemin üzerine eğilip, küçük bir bıçakla detayları tam olarak yapmak için daha fazla konsantre oluyorum. Ahşap oymak beni her zaman rahatlatır, ama onun güzel kafasında neler olup bittiğini öğrenme ihtiyacımı gidermiyor. Evlilik, sekiz harfli bir saçmalık. Sekiz harfli sahte umut kelimesidir, çünkü kendini başka birine adamak, kulağa geldiği kadar iç karartıcı bir şeydir. Başka birini, yani Violet'i, bu sahte taahhütten uzak tutabilirsem, bunu yapacağım.

Her geçen saniye daha da stresli oluyorum. Johnny Cash'in "Hurt" şarkısı çalarken, sert ve derin bir şekilde oyma yapmaya devam ediyorum, konsantre oluyorum ve düşüncelerimde kayboluyorum. Dizim endişeyle hızla yukarı aşağı zıplıyor.

Kahretsin, bir içki daha lazım.

Dolu viski bardağımı alıp tek dikişte içiyorum. Sıvı boğazımı hızla yakıyor ve bardağı masaya gereğinden sert bir şekilde geri koyuyorum.

Özel operasyonlarda boşanma oranının yüksek olmasının bir sebebi var. Kim partnerinin eve dönmesi için aylarca, hatta bir yıl beklemek ister ki? Kim evinden uzakta, görev yerinde, hayatta mı öldü mü diye endişelenerek yalnız geceler ve günler geçirmek ister?

Daha derin ve daha hızlı keserken, şarkının sesi yavaşça azalıyor gibi geliyor ve kendimi tekrar Kuzey Carolina'da, yirmi dört yaşında, hayatımın anlamını kaybettiğim günü hatırlıyorum.

"LÜTFEN... BUNU YAPMA." Boğazım tıkanmak üzereyken nefes veriyorum. Penny'nin gözlerindeki bakış, onun çoktan pes ettiğini ve benim eve döndüğümde beni bekleyen bu olduğunu söylüyor.

Boş bir ev. Boş bir eş.

"Üzgünüm, Kade. Beklemekten bıktım. Ağlayarak uyumaktan bıktım." Boş evin etrafına bakındıktan sonra, sanki gitmeye hazırmış gibi gözlerini tekrar bana dikti. "Senin için..."

ifadesiz bir yüzle duraksıyor. Sözlerinde keskin, soğuk bir ton var ve beni çaresizlik içinde bırakıyor. Onu tanıyamıyorum, bana bakarken kullandığı bu yeni ses tonunu da. Bu benim lise aşkım değil. Bu, Özel Kuvvetler eşiği yapmaya bir saniye daha tahammül edemeyen bir yabancı.

"Neyi kızgın?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Bira şişesine bakarken gözlerim yaşarır. İçmemi hiç sevmez, ama kırk sekiz saat önce hayatım için savaşıp savaşın dehşetini gördükten sonra eve dönüp oğlumun ve karımın eşyalarının yok olduğunu görünce bir tane içmem gerektiğini düşündüm.

Onun gözlerinin beni delip geçtiğini hissederken şişeyi aldım. Cümlesini bitirmesi gerekiyordu. Gerçek acı olsa bile, bilmem gerekiyordu.

"Bence sen zaten biliyorsun," diyor, araba anahtarlarını sıkıca tutarken.

Yutkunuyorum, boğazım izinsizce etime yerleşen sert bir kaya gibi sıkışıyor.

"Söyle, Penny." Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı sıkıca kapattım. Bacaklarımı daha da açtım, ayağa kalkacakmış gibi botlarımı yere bastırdım.

Zorla gülümserim ve o daha da kaşlarını çatıyor. Dirseklerimi yemek masasına dayarım, önümde elimi sallarım ve bira şişesi sallanır.

"Neye kızgınsın, aşkım?" Yıkılmadan önce boğazımı temizledim. Erkekler ağlamaz. Erkek ol. Biz ağlamayız. Kafamın içinde babamın sözleri yankılanıyordu. Beni dövmeden önce söylediği sözlerin aynısı.

Penny beni yoğun bir bakışla izliyor. Onu artık çok iyi tanıyorum ve eski karım hiç dilini tutmaz, bunun ona hiç göstermeyeceğim kadar çok acı vereceğini biliyorum.

"Senden nefret ediyorum, Kade. Bir erkeğin eve dönmesini beklemek istemiyorum. Oğlum, yanında olan bir babayı hak ediyor. Sen hep yok! Sen yokken, sana olan aşkım bitti! Artık dayanamıyorum. Seninle kaldım çünkü gidecek başka yerim yoktu. Seni sevdiğim için değil." Gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü parmaklarıyla silerek tekrar duraksadı. "Peki ne için? Yedi doğum gününden beşini kaçırmam için mi?

Neredeyse her Noel'i ve yıldönümümüzü yalnız geçirmem için mi, sürekli görevde olduğun için mi?"

"Bu benim..."

"Liseyi bitirdikten sonra seninle evlenmek yerine seni terk etseydim hayatım nasıl olurdu diye geceleri uykusuz kalmak mı?"

"Bu benim işim! Ben özel bir operatörüm, ailem için canımı verecek bir askerim. Sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kaybettim ve sen bunu yüzüme vuruyorsun?"

Penny'nin tüm vücudu titriyor ve ellerini saçlarına gömmüş, kulaklarını koparmak ister gibi.

"İşini sevmiyorum! Seni sevmiyorum. Anlamıyor musun lan? Seninle geçirdiğim son yedi yılı boşa harcadığım için kendimden nefret ediyorum. Sen berbat bir babasın!"

"Bana bunu söylemeye cüret etme! Oğlumu seviyorum, seni de seviyorum! Ne zaman evde olsam, her saniyemi seninle ve onunla geçiriyorum. Uzakta olmamın sebebi, sana ve oğlumuza bakabilmek için bu yolu seçmiş olmam. Size her şeyiniz olsun diye size ve ona bakıyorum. Seninle ve onunla evde olamamak beni öldürmüyor mu sanıyorsun? Her gece, uykuya dalmadan önce düşündüğüm tek şey sizsiniz. Sizler, eve dönmek için deli gibi mücadele etmemin tek nedenisiniz. Ben... ben..."

"Onunla yattım." Penny, kendinden utanıyormuş gibi ya da sırrını saklamaktan yorulmuş gibi daireler çizerek odada dolanıyor.

Kalbim paramparça oldu.

"Ne? Kim?"

"Sanırım duydun."

"Lanet olsun, Penny! Kim?" Bağırarak masaya yumruğumu vuruyorum. Duygularım beni ele geçiriyor. Nefes alıp çenemi sıkıyorum.

Kendimi toparlarken aramızda ürkütücü bir sessizlik hakim. Kahverengi gözleri benden ayrılmıyor, ama kendinden memnun olduğunu anlayabiliyorum.

"Önemli değil," diyor alaycı bir şekilde. Gözlerine bakıyorum ve gülümsüyor.

O gülümsüyor ve ben paramparça
olmuşum.

Tabii ki söylemeyecek.

"Haklısın. Sanırım ölüm bizi ayırana kadar seveceğine söz verdiğin adama bir açıklama borçlu değilsin, değil mi?"

Son zamanlarda eve her geldiğimde, bana karşı mesafeli davranıyordu.

"Artık seni sevmiyorum, Kade. Dürüst olmak gerekirse, hiç sevmedim bile. Bana oğlumu verdiğin için teşekkür ederim. Ama seni eve dönmeni bekleyerek boşa harcadığım yıllara pişmanım, peki ya şimdi?" Ön kapıya doğru yürür, çantasını omzuna atar ve dışarı çıkmadan önce başını sallar.

"Artık buna mecbur değilim. Kendine iyi bak. Ama Adam'ı bir daha görmene izin vermeyeceğim."

"Penny. O benim oğlum! Bana bunu yapamazsın! En önemlisi ona yapamazsın. Ben onun babasıyım. O benim oğlum." Boğuk bir homurtuyla ayağa kalkarım.

"Onun için en iyisini yapabilirim ve seni ondan uzak tutmanın hayatına daha fazla istikrar getireceğini düşünüyorum."

"Onu benden alma," diye yalvarıyorum, merhamet arıyorum. Bana hiçbir şey vermek istemediğini biliyorum. Yürümeye devam ediyor. Ben olduğum yerde dururken, yavaş adımlarla kapıya doğru ilerliyor. Ön penceremin perdelerinden süzülen güneş ışığı, evlilik yüzüğümde parlıyor.

Bu. Lanet olsun. Acıyor.

"Söyle bana bir şey, sevgilim. Onunla sevişirken sana aldığım alyansını takıyor muydun?" Dudaklarımı büküp biramdan bir yudum daha alıyorum ve gözlerimi onun eline dikiyorum.

Ben vurulurken onunla sevişti mi? Yoksa bombalı saldırıda ölen çocuğumu taşıırken mi sevişti?

"Yüzüm ikiye bölünürken onunla seviyor muydun?" Yüzümün yanındaki bandajı kaldırıp yere fırlatıyorum. En yeni yaram, sanki bir canavar gibi, onun yüzünü buruşturuyor. O, yerinde duruyor ve pişmanlık duymadan başka yere bakıyor.

"Bandajlı ve kanlar içinde eve geliyorum ve sen iyi olup olmadığımı ya da ne olduğunu sormuyorsun?"

Sessizlik.

Gözlerini devirir.

Kalpsiz kadın.

"Nerede yaptın, ha?"

Yüzünü buruşturur.

"Yatağımızda mı?" Yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor. "Kanepede mi?"

Konuşmamı kesmemi istercesine başını salladı. Kapıyı açtı ve bir adım dışarı çıktı. Birayı aldım ve bitene kadar içtim.

"Sen benim dünyamdın ve oğlum hala öyle. Ne zaman senin olmaktan çıktım?"

Kahverengi gözlerinden hiçbir duygu geçmeden bana son bir kez bakar. Kahverengi saçlarını omzunun üzerinden geriye atar ve sanki beni bir yuvadan, bir aileden mahrum bıraktığını umursamıyormuş gibi iç çeker.

"Hiç olmadın," diye omuz silkiyor. "Sen koca ya da baba olacak biri değilsin. Benimle hiç evli olmadın. Sen hep işinle evliydin."

Kalbim daha da batıyor. Kaşlarımı çatıp, kahve masasının üzerinde duran, Adam'ın kollarımda olduğu, on sekiz yaşındaki iki gencin düğün fotoğrafına bakıyorum. O doğduktan hemen sonra evlendik.

Orduya katıldıktan hemen sonra evlendik. Mezuniyetten hemen sonra çekilmiş fotoğrafa bakıp, o anı hatırlayarak gülümsüyorum. Bir parçam her zaman aramızda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Onun ruh ikizim olmadığını biliyordum, ama ona ve oğluma dünyayı sunmak için her şeyi görmezden geldim.

"Sana her zaman iyi davrandım..." Parmağımda hala duran alyansı çevirip duruyorum... ve birden fark ediyorum. Oğluma tam bir aile veremeyeceğim.

Bugünden sonra bunu bir daha asla takmayacağım ve bir daha asla kendimi kocaya bağlamayacağıma yemin ediyorum.

"Hoşça kal, Kade."

Yanlışlıkla parmağımı derinden bıçakladığımda AĞRI ÇARPAR ve beni bugünkü halime getiren anılardan uyandırır. Kırmızı kan hemen akmaya başlar ve ahşabı kanlı parmak izleriyle lekeler. Kör edici bir öfkeyle, ahşabı odanın diğer ucundaki çöp kutusuna fırlatırım ve gürültülü bir sesle yere düşer.

Lanet olsun!

Mükemmel olması gerekiyor, ama o kafamın içinde, beni eziyet ediyor. Ayağa kalkıp viski şişesini alıp bir dikişte içiyorum. Odayı bir o yana bir bu yana dolaşarak, devam etmek için farklı bir tahta parçası seçmeye hazırlanıyorum.

Mükemmel olmalı.

Kendimi bıçakladığım yerden koluma kan damlamaya devam ediyor. Acı hissetmiyorum; hiçbir şey hissetmemek için kendimi eğittim. Neredeyse yirmi yıldır bu işi yapıyorum ve yapılması gerekeni yapıp kırılmadan durabiliyorum.

Tüm tıbbi malzemelerim odamda olduğu için, el havlularından birini çubuktan koparıp, durumu düzeltene kadar gazlı bez olarak kullanıyorum. Sıkıca sararak, kumaşın geri kalanını kesiyorum. Birkaç saniye sonra, baskı kanamayı durduruyor ve tekrar oyma işine başlayabiliyorum. Bıçağı elime alırken, sapı yanlışlıkla bir yığın kağıdı deviriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak bıçağı yere düşürüp diz çökerek onu yerden alıyorum. Kağıtları sırayla bir araya getirirken, The Surgeon tarafından öldürülen askerlerin ve kurbanların yüzleri gözüme çarpıyor. Bu kötü canavar birçok insanın ölümünden ve acısından sorumlu. Ondan kaçabilen tek kişi vardı ve o da bir Navy SEAL'dı, kod adı Creature.

Diğer herkes işkence gördükten sonra acımasızca öldürüldü. Onun eline düşmektense ölmek daha iyiydi. Onu bulmaya yaklaştık. İstihbaratın koordinatlarını vermesi için bekliyoruz, sonra onu canlı yakalamak için planımızı uygulayacağız.

Kendi kendime yaralanmadan gizli projem üzerinde otuz dakika çalıştıktan sonra, bu gece kendi binamdan başka bir binaya gidiyorum. Daha önce başladığım işi bitirmem gerekiyor. Attığım her adım sert bir amaçla, beni cehenneme mahkum edecek yöne doğru, ama onun üzerimde yarattığı manyetik çekim ile mücadele etmek imkansız. Bir de bakıyorum, bir kadın için hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

VIOLET

Bu ekibe atandığım ilk gün, Castle ile birlikte çalışacağımı öğrendiğim gündü. Uzun boylu, güzel ve açık sözlü, kalın kıvrıcık kızıl saçları ve burnunu ve yanaklarını kaplayan çilleri var — The Drunken Shell'in tuvaletinde tanıştığım kızın aynısı. Özel Operasyonlarda beş yıllık tecrübesiyle benden daha deneyimli. Filtrelenmemiş bir zihni ve şefkatli bir kalbi var. Bugünkü konumuna gelmek için çok çalışmış ve işini seviyor.

"Ee..." Castle, masanın karşısından beni incelerken ağzına bir fıstık atar. Saç tokasını çıkarır ve jöle ile sıkıca tutturulmuş topuzu dağılır. Kıvrıcık kızıl saçları omuzlarına dökülür. O atıştırmasını bitirirken, ben tüm parçaları kırmızı ve sarı karton kutuya geri koyarım.

"Ne?" Dudaklarımı ısırarak, az önce dolapta olanları düşünmemeye çalışıyorum.

Castle, Catan'da beni yenip dört bira içtikten sonra, kendimi çok canlı hissediyorum. Annem ve kız kardeşim, babamın ölümüyle ilgili olarak omuzlarıma yükledikleri suçluluk duygusu yok oldu. Büyükbabamdan aldığım son mesajda, büyükannemin iyi olduğu ve aylardır ilk kez eve döndüğü yazıyordu. Son birkaç aydır hayalini kurduğum adamı öpebildim. Aslında, onu öpmekten daha fazlasını yaptım ve kendimi cennette gibi hissediyorum.

Kade O'Connell'ın kıskandığını ve aramızdaki şeyin sadece benim hayalim olmadığını bildiğim için aptal gibi gülümsüyorum. O da hissediyor. Her zamanki gibi yasak bir ilişki ama onun yanındayken düşünmek istemiyorum.

"Saçın neden bu kadar dağınık?"

Kahretsin.

"Değil." Geri çekilirim, sesim yükselir. Tamamen panik moduna geçerim ve ben de uzun siyah saçlarımı salıverip sonra tekrar düzgünce toplarım.

"Seni böyle güldüren kim?" Daha fazla bilgi almak için ısrar ediyor ama ben başımı sallıyorum.

"Kimse." En iyi numara uykumu taklit ederek, kolumdaki saate bakıyorum, konuyu değiştirmesini umuyorum. Gece yarısı yaklaşıyor ve yatma vaktim çoktan geçti. Geç saatlere kadar dışarıda kalmayı sevmiyorum ama Anna gerçekten eğlenceli bir şey yapmak istiyordu.

"O binadan kızarmış yüzle ve şişmiş dudaklarla çıktığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye ısrarla soruyor, pes edip pes etmemi umuyor. Ağzına bir fıstık daha atıyor.

"Kim o?" diye sordu, pembe dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrarak.

Meraklı bakışlarına gözlerimi kısarak karşılık veriyorum ve yanağımın içini ısııyorum. Ona açılmayı düşünürken parmaklarım Catan kutusuna vuruyor. Sadece iki aydır tanışıyoruz ama beni çok iyi tanıyor. Dudaklarını büzerek bir şişe su getiriyor ve cevap bekliyor.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.

Kade ve benim aramızda olan her şey, bizim aramızda kalır. Bunun nedeni, sonuçları ya da ona güvenmemem değil. Sadece, ayrıntıları kimseye açıklamadan bunu kendime saklamak istiyorum. İnsanlar hemen yargılar ve eleştirir. Henüz bu konuda açık konuşmak istemiyorum, çünkü Kade'i hala anlamaya çalışıyorum.

"Bak, sen bana sırlarını söylersen ben de sana benimkileri söylerim. Her gece Slater'ın odasına gizlice giriyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, sözünü geri almasını beklerim ama o bakışlarımı karşılayarak su içmeye devam eder.

Yalan söylemiyor.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum!" Elimle şakacı bir şekilde omzuna dokundum. "Her gece orada mıydın? Bu hafta yalnız uyanmamın sebebi o mu?!" Elimin tersiyle omzuna hafifçe vurdum, sonra kaburgalarının olduğu yere dokundum.

"Hey, kaltak, suyum dökme." Su damlaları göğsüne çarpmadan önce suyunu kaldırır ve kıkırdar. "Zaten odamızda sauna gibi

. Slater yakışıklı. Ben de yakışıklıyım. İkimiz de bekâsız, neden olmasın?" omuz silkiyor. "Bu adamın beni bu kadar çabuk kendine aşık ettiğine inanamıyorum." Gözlerini deviriyor.

"Bazen o duyguya kapılmamak elde değil..." diyorum utangaçça.

"Yirmi yedi yaşında, onun tanıdığım diğer erkeklerden farklı olduğunu söyleyebilirim. Ne istediğini biliyor. Saçma bahaneler yok, bizi ayırmaya çalışan çılgın eski sevgililer yok. Arkamda sakladığı bir karısı yok. O da benim gibi kuralları koydu. Hiçbir koşul yok, bunu takdir ediyorum. Bunu saygı duyuyorum çünkü onun aklının nerede olduğunu veya tamamen bana bağlı olup olmadığını merak etmek zorunda kalmıyorum. Ona aşık olursam, bu benim sorumluluğum."

Su şişesini bitirip arkasındaki çöp kutusuna atıyor. Karanlık odada bile, yanaklarını kızartmak isteyen kızarıklıkla mücadele ettiğini görebiliyorum. George Strait, etrafımızdaki diğer askerlerin boğuk konuşmalarının üstüne alçak ve yumuşak bir sesle çalıyor.

Odanın kapısı açılır ve herkes Delta ekibine, sağlık görevlilerine ve Booker'a bakar.

O burada ne arıyor? Hiç bu kadar geç saatte dışarı çıkmazdı. Arkalarından bir grup piyade askeri girer.

"Haftaya insani yardım görevine gönüllü var mı?" Çenesini saran sakallı uzun boylu bir adam sorar. Gözleri odayı dolaşır ve herkesin eli benimkiyle birlikte havaya kalkar.

"Bir günlük bir görev, uzun sürmez. Yerel bir çocuk kliniğine tıbbi malzeme bırakacağız."

Herkesin eli havada kalırken, adam parmağıyla üç askeri işaret eder. Sonra koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşur ve beni ve Castle'ı gönüllüler listesine ekler.

Yurtdışında olabildiğince fazla deneyim kazanmak benim için iyi olur.

"İsla değil." Booker araya girerek Delta operatörünün kulağına eğildi. Bir kez başını salladıktan sonra diğerlerini seçti.

Kaşlarım çatılır.

"Neden?" Soruyu durduramadan ağızımdan çıkıverir.

Çenemi dikleştirip ayağa kalkarım ve Booker'ın önüne kadar yürürüm.

Neden bunu sabote ediyor?

Booker'ın kaşları alnında kırıksıklıklar oluşana kadar yukarı fırlar. "Çünkü ben öyle dedim, Posa," dişlerini sıkarak benim çağrı adımı kısaltarak söyler. Bana tam patron tavırlarıyla davranıyor ve aramızdaki dostluk bu anda yok oluyor. Odadaki herkes bize dönüyor, ki bunu istememiştim, ama yarın göreve neden gidemeyeceğime dair bir cevap istiyorum. Burada olduğum sürece alabileceğim tüm deneyimi yaşamak istiyorum. Neden gitmeme izin vermiyor?

Tartışmak için ağzımı açtım ama Castle kollarını kollarıma dolayarak beni binanın dışına çekti. Ayaklarımı kuma sürükleyerek beni diğerlerinden uzaklaştırmaya devam etti. Binanın köşesini döndüğümüzde beni bıraktı ve sadece ikimiz kaldık.

"İsla, üstlerinle asla tartışma. Öyle bir insan olma," diye beni çocukmuşum gibi azarladı.

"Yarın seninle gitmek istiyorum. Bu deneyimi yaşamak istiyorum. O çocukları ve sağlık personelinin tanımak istiyorum. Elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum. Bu adil değil ve bir açıklama istiyorum, hem de hemen. Yapacak hiçbir işim yok, neden seninle gelmeyeyim ki?"

Özel Kuvvetlere katıldığımdan beri iki kişiye hayranlık duyuyorum: Anna ve Kade. Onlar ne yapıp ne yapmamamız gerektiğini belirleyen standartları koydu.

"Bazen bir açıklama almayız, İsla! Bazen soru sormadan emirleri uygulamak zorunda kalırız, çünkü neden biliyor musun? Bazen böylesi daha iyidir! *Bazen* cevabı bilmemek daha iyidir," diye sesini yükselterek işaret parmağını bana doğrulttu.

"Neden?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

Kafasını salladı ve botuyla bir çakıl taşı tekmeledi. Derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını gevşetti.

"Kendin deneyimlemelisin," diye homurdandı. Arkasını dönüp Slater'ın odasına doğru yürüdü, ben ise onun bu sözlerinin ne anlama geldiğini merak ederek kalakaldım.

Biri bana bir şeyi yapamayacağımı söylediğinde, o şeyi daha da çok yapmak isterim. Buraya babamı onurlandırmak için geldim, ama kendimden emin olmadığım günler de oluyor. İşimi seviyorum, ama hayatımın geri kalanını buna adanmak istediğimden emin değilim.

VIOLET



Chasing Cars, Snow Patrol

Odamın kapısını açıp anahtarları köşedeki küçük masanın üzerine atıyorum. Işığı açmadan derin bir ses kulağıma ulaşıyor.

"İlginç mektuplar."

Kade.

Penceremden gelen ay ışığı devasa bir silueti aydınlatıyor. Titreyen parmaklarımla en yakın lambanın ipi çekiyorum. Işık, Kade'in muhteşem yüzünü aydınlatıyor. Burnu bir yığın kağıdın içinde.

O benim odamda ne arıyor?

"Ödümü kopardın! Buraya nasıl girdin, Başçavuş?" Kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor.

Yüzü buruşarak büyükannemin mektuplarını katlayıp çekmeceme geri koyuyor.

"Şu anda bana rütbenle hitap etme," diyor sakın bir sesle.

"Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?" diye karşılık veriyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Gözlüklerini burnuna yerleştirir ve heterokromatik gözlerini bana diker.

"Gözlük mü takıyorsun?" diye soruyorum. Gözlüklü Kade, kalbimi çarpıtıyor.

"Bazen okurken."

"Neden buradasın, Kade?" diyorum, OCP ceketimi çıkarıp kirli giysilerimin olduğu köşeye atıyorum.

"Neden burada olduğunu biliyorsun."

Tam boyunda duruyor, boyu açıkça 1,80'den fazla. Çok korkutucu ve yakışıklı, ama soğuk ifadesi beni eritiyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum alaycı bir şekilde, saç bağımlı çekerek. Saçlarım kalçalarım kadar dökülüyor. Kade bana yaklaşıyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Onun kim olduğunu bilmek istiyorum ve bana söyleyene kadar seni rahat bırakmayacağım," diyor ve parmağımdaki yüzüğü işaret ediyor.

"Tanrım, sen iflah olmazsın, biliyor musun?" Onun meraklı bakışlarını karşılayarak yanına yaklaşıyorum.

"Bana daha kötüsü de söylendi."

Parmak eklemlerini yanağıma sürerek dudaklarıma kadar getiriyor. Onun dokunmasına bayılıyorum.

"Nişanlı değilim," itiraf ediyorum.

Ona bakarken gözlerimi kırpyorum, o da hareket etmeyi bırakıyor.

"Değil misin?" Koyu renkli, yaralı kaşlarını kaldırıyor. "Hayır." Boğazım düğümleniyor.

"O zaman neden..."

"Castle'a büyükannemin yüzüğünü gösteriyordum. Onu takmıştım çünkü bana onu daha yakın hissettiriyordu. Birisi evlenme teklif etmek için yüzüğü istedi. İzinle eve gittiğimde, buraya gelmeden önce yüzüğü büyükanneme geri vermek istedim. Ona yüzüğü geri almasını söylediğimde zihni açık değildi, bu yüzden büyükbabam yüzüğü yanımda götürmemi söyledi."

Beni dikkatle izliyor; ağzının kenarı kıvrılıyor ve beni içime içime çekmeye devam ediyor. Saçlarımla oynuyor, saçlarımı burnuna götürüp kokluyor. Ter yüzünden sızıyor, siyah gömleğine damlıyor.

Yatak odam cehennem gibi sıcak. Bakım servisine haber verdim ama hala gelmediler. Her gece çıplak kalıp vantilatörü takarak sıcaktan kurtulmaya çalışıyorum.

"Odama klima çalışmıyor."

"Kapa çeneni, Violet," diye homurdandı Kade. Gözlerini öfkeyle bana dikti. "Seni düşünmeden duramıyorum. Her gece, yalnız kaldığımda damarlarımda seni hissediyorum. Görevdeyken bile, sahilde sürdüğün o tatlı parfümün kokusunu hala alabiliyorum, ya da belki de sadece senin kokundu. Her gün aklımdan geçiyorsun,

beni işkence ediyorsun." Ağzımı sıkıca kapatır, parmaklarını yanaklarımın çukurlarına sokar, ağzımı açmamı sağlar.

"Sana sahip olamam, Violet. Bu odadan gitmemi söyle. Bana pislik olduğumu söyle. Bana, cennetin tadı gibi bir kadını hak etmeyen bir canavar olduğumu söyle. Beklemeye değmediğimi söyle."

Burnunu yanaklarımın üzerinde gezdirip, sonra yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor. Elleri kalçalarımın üzerinde ama beni tutmuyor.

Neden böyle şeyler söylüyor?

"Hayır, Kade. Seni istiyorum ve dünyanın ne düşündüğü umurumda değil. Benimle mutlu olmanı istiyorum. Seni mutlu ediyor muyum?"

Dudakları nabzımın attığı yere bastırıyor. Hareketi çok tatlı ve çok kısa—daha fazlasını istiyorum. İleriye doğru yürümeye devam ediyor, ben de geriye doğru yürüyorum, ta ki omuzlarım duvara çarpana kadar.

"Mutlu mu? Hayır. Bu kelime sana karşı hissettiklerimi ifade etmiyor. Beni çileden çıkarıyorsun. Beni sana aşırı derecede bağımlı hale getirdin. Hayatımda beni ilk kez canlı hissettiren kişi sensin ve bundan nefret ediyorum. Seni öpmek ve sana sarılmak için bir sürü kötü neden var." Sanki kendisiyle kavga ediyormuş gibi arkamdaki duvara yumruk attı.

"Sen. Bana. Ait." diye bağırır.

Beni istediği için kendinden nefret ediyor ve birbirimize olan çekimimiz onu zayıflatıyor. Onurlu bir adam olmak istiyor, bu çizgiyi aşmak istemiyor ve ben bunu anlıyorum.

"Öyle mi?" diye fısıldayarak, kaslı kollarında dövme olan yılanların ve kafataslarının üzerinde ellerimi gezdirdim. "Sen benim misin? Anlıyorum, Kade. Beni kendine kaptırmak istemediğini anlıyorum."

Ben senin oğlunun eski sevgilisiyim. Sen benim patronumsun. Aramızda yaş farkı var.

"Bu ne olursa olsun, aramızda kalacak. Sadece biz varız. Şu anda. Burada. Dünyayı unut."

Sıcak nefesi boynumu öper ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarırım. Karanlık bir şekilde mırıldanır. Sesi neredeyse yardım çağrısı gibidir... sanki kendini kendinden kurtarmamı istiyor gibi.

"Artık senden uzak duramam," diye itiraf eder ve boynumu tekrar öper.

"O zaman kalma."

Lütfen yapma.

Yine köprücük kemiğime bir öpücük.

Dikleşir, kocaman, pürüzlü elleriyle yüzümü kavrar. Yüzüme yaklaşıp, sakalı çenemi okşar. Boynundaki damar arzuyla şişer. Zümrüt rengi irislerine bakarken gözleri yumuşar. Genişleyen göz bebeklerinde kaybolurum, bu yaşlı, deneyimli özel ajan tarafından tamamen büyülenirim.

"Benimle sonsuza kadar mutlu olamazsın, Violet. Seni becermeden önce bunu bilmeni istiyorum. Bana aşık olma. Evliliğe inanmıyorum. Çocuk sahibi olmak istemiyorum. Sana hak ettiğin hayatı veremem."

Ona aşık olmamalı mıyım?

"Bana şimdiden aşk sözcüğünü mü söylüyorsun, Kade?" Sırıttım.

"Ben ciddiyim." Kapüşonlu gözleri yüzümü inatla taradı. "Ben bit diyeceğim kadar sen bana aitsin. Başka birinin adını haykırmayacaksın. Başka bir erkek sana dokunursa, onu öldürürüm. Benim olanı paylaşmam. Bu beni delirtse de umurumda değil. Ben açgözlüyüm. Kalpsiz, zalim, aç bir adama kendini teslim ettiğinde ne olacağını bilmelisin."

Sahiplenici tehdidi omurgamda titremeye neden oldu.

"Yani..." Bu haldeki Kade'den neredeyse korkarak yutkunuyorum. Bana dokunursa başka bir adamı daha öldürecek mi? Biraz abartılı gibi ama elbette bunu kelimenin tam anlamıyla söylememiştir. "Bu, bu gece tanıştığım piyade eri ile yarınki randevumu iptal etmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Kim lan o?" diye homurdanarak beni yerden kaldırdı. Kaburgalarım omzuna değdiğinde ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Baş aşağı durmuş, onun mükemmel şekilli kıkına bakıyordum.

"Bunu çok kolaylaştırıyorsun, Kade." Kahkahalarla gülmeye başladım. Yatağıma doğru yürürken pantolonumu aşağı çekti. Tenim ortaya çıkınca, avucunun içiyle kıkıma sertçe vurdu.

"Bunun cezasını çekeceksin, Küçük Mariposa." Sahiplenici sesi kanımı sıvı ateş gibi kaynatıyor. Her dokunuşu onu daha da çok arzulamama neden oluyor. "Lanet olası bir velet gibi davranırsan, seni o kadar sert sikerim ki, hayatının geri kalanında ve mezarında dinlenirken bile beni ruhunda hissedeceksin."

Beni yatağıma atıyor, sırtım önce yatağa çarpıyor. O da benim gibi sabırsız, her hareketinde, her bakışında. Yatak çarşaflarını tırmalıyorum ve ellerini siyah gömleğinin altına sokup başının üzerinden kaldırmasını izliyorum. Kemerini çıkarırken gömleğini odamın köşesine fırlatıyor. Gözlerim kalın karın kaslarından göğsüne kazınmış, inanılmaz derecede detaylı 3D iskelete kayıyor. Bakışlarım kasıklarının yanındaki damarları takip ediyor. Onları yalamak istiyorum.

Kade'i hiç gömleksiz görmedim. Karnının sağ tarafında derin bir yara izi var. Telefonunu ve sigara paketini çıkarmak için bana sırtını döndüğünde, kafatasları ve mermilerle dolu gerçekçi, ayrıntılı gölgelerle karşılaşıyorum. Gölgele uzun ve yayılmış, omzuna ve ensesine kadar uzanıyor. Giysilerini çıkarırken dövmesinin altındaki sırt kaslarının hareketleri beni çok etkiliyor. Ağzım açılıyor ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum çünkü ona dokunmak beni vahşileştiriyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum şehvetle.

Kade başını çevirip yaralı kaşını kaldırarak gülümsüyor, böylece yüzünün sadece bir tarafını görebiliyorum.

"Kade ya da Beast," diye düzeltir, milyar dolarlık bir gülümsemeyle. Keskin köpek dişleri alt dudağına batar.

Yataktan kalkarak, üniformamın geri kalanını olabildiğince hızlı bir şekilde yırtıp çıkarırım. Gömleğim ve sütyenim bir saniye içinde üzerimden çıkar. Eğilerek botlarımın bağlarını çözer ve onları tekmelerek çıkarırım. Pantolonum ayak bileklerimin etrafında toplanır ve onları da tekmelemeden önce Kade beni sırt üstü yatırır.

Gözlüklerini çıkarıp komodinin üzerine koyuyor — dişleriyle prezervatif ambalajını yırtma sesi geliyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. Kaşları çatılıyor. "Seni tamamen hissetmek istiyorum. Hap kullanıyorum," diye fısıldıyorum. Parmaklarımla alnındaki yara izini takip ederek yanağına kadar iniyorum, kalbim daha hızlı, daha çılgınca atıyor. Hiç böyle hissetmemiştim.

"Ben temizim,"
diyorum. "Ben
de."

Sonunda bunun ne olduğunu biliyorum: şehvet. Yine de farklı hissettiriyor. Gözlerini kapatıyor, parmaklarıma daha fazla yaslanıyor, tadını çıkarıyor.

parmaklarımla onun yara izinde nasıl hissettiğini.

Kapalı gözleri benimkilere derinlemesine bakarken, ben de pantolonumla bağlanmış ayak bileklerimle kendimi olabildiğince açıyorum.

"Daha önce hiç kimsenin yara izime dokunmasına izin vermedim," diyor, çenesini sıkarak ve başını benimkine yaklaştırarak. Burnunun ucu benimkine nazikçe değiyor. Her hareketinde tutku var. Gözlerini sıkıca kapatıyor, kafasının içindeki şeytanlarla savaşıyor belli ki.

Fikrini değiştirecek mi? Yoksa daha derin bir nedeni mi var? Onu yeterince tanıyorum ve o, ordunun ve arkadaşlarımızın onu gösterdiği kadar canavar biri değil. O onurlu bir adam; işini, ahlakını ve ailesini her zaman kendi mutluluğunun önüne koyar. Bunu beni korumaya çalışmasından anlıyorum. Yapamayacağı zamanlarda bile Adam'ın yanında olmaya çalışıyor. Büyükanne yakın olmam için beni Kuzey Carolina'ya atadı.

"Seni istiyorum, Kade. Kendini iyi hisset. Bir kez olsun bencil ol. O kadar da kötü değilim... Sanmıyorum."

Bir an durur ve prezervatifi yere düşürür. Ateşli gözleri benimkilere dikildiğinde, yoğunluktan neredeyse kıvranırm. Elleri benim iki yanımda, sanki beni kırıp fethetmek için bekliyormuş gibi. Onun buz gibi gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum. Artık ona çok yakın olduğum için, genişlemiş sol göz bebeğinin etrafını çevreleyen derin mavi deniz lekelerini fark ediyorum. Soğuk nefesi sigara ve hafif bir viski kokusu ile karışmış.

"Zaten cehenneme gideceğim, siktir et."

Dudakları benim dudaklarımla birleşirken, içimizde bir ateş patlaması hissediyorum. Sakalları dudaklarıma değince, dudaklarımla etrafı karıncalanıyor. Bu hissi çok seviyorum. Nefeslerimiz hızlanır ve onun her santimini hissetme ihtiyacı beni tüketir. Kalın penisinin ucu yarıklarımın içine kayar ve beni düşük ve yumuşak inlemelere boğar. Bu alaycı hareketler beni çıldırtıyor. Öpüşmeyi keser ve dilini benimkiyle dans ettirir. Hakimiyet için rekabet ederiz, ama o saniyeler içinde kazanır. Başını yana eğip, acıyana kadar kalçalarımı kavrar ve beni kendine çeker.

"Şu anda sana böyle dokunabilecek tek kişi benim. Güneş doğana kadar sen benimsin, Violet. Her inilti, her çığlık, her

nefes, ve ay batana kadar, *sen benimsin.*"

KADE

Benim sert sözlerimi dinlerken kaşlarından biri yukarı kalkıyor. Sanki yutulmak için sabırsızlanıyormuş gibi bana bakıyor. Parlak ter, ışıltılı tenini kaplıyor. Göğüslerinin ortasına ter damlacıkları düşüyor. Ağır ve hızlı nefeslerimiz dışında oda sessiz ve hava gerginlikle dolu. O haklı. Burası çok sıcak; nefes alamıyorum ve bu sadece odadan kaynaklanmıyor. Onu şiddetle sikmek istediğim için neredeyse gerginim. Onu korkutup kaçırabilirim, bu yüzden o kısmı içimde saklayacağım. Bu gece bizi hiçbir şey durduramaz.

"Violet, senin güzel pembe amcığın ağlıyor." O kadar ıslak ki, çarşafların sıırıslıklam olmuş. "Bu pisliği şimdi dilimle temizleyebilirim, ama sanırım senin sıkı amcığından tadına bakacağım." Aşağı eğilip, klitorisine ulaşana kadar karnına öpücükler yağıdırıyorum. Kendimi onun kokusuna boğuyorum, ellerimi uyluklarına dolayarak şişmiş tomurcuğunu ağızıma alıp emiyorum.

Parmakları saçlarıma saplanıyor ve yüzümü kendine çekiyor. Tadı ve kokusu, hepsi çok bağımlılık yapıcı. Dudaklarından keskin bir inilti kopuyor. Dilim onun yarasını yukarı aşağı okşuyor, yumuşakça okşadıktan sonra onu şiddetle yutuyorum. Klitorisini daireler çizerek emiyorum, hassas tomurcuğunu emerken inliyorum. Sadece onun tadı ile kendime geliyorum. O kadar sertleşmişim ki acıyor. Klitorisini nazikçe ısııyorum, bu onu titretir. Sanki son yemeğimmiş gibi onu yiyorum.

Onu istediğim için kendimden nefret ediyorum. Kendimi ona bu şekilde kaptırarak birçok insanı ihanet ediyor gibi hissediyorum. Ama Violet'in dediği gibi, şu anda sadece biz varız.

"Kade, hazırım. Sikini ver bana. İhtiyacım var." Nefes nefese, yalanmış gibi nefes alıyor, yalanılmaktan çok zevk alıyor.

Kirli ağız beni tahrik ediyor. "Ahlaksız kız. Bu vücut? Benim. Bu amcık? Benim. Henüz bitirmedim." Dilimi amcığın sokuyorum, çığlık atana kadar dilimle sikiyorum, yatak odasının penceresine yapışıp merhamet dileniyor. Onu doruğa getiriyorum ve tam bacaklarını sıkılaştırdığı anda duruyorum. Henüz bitiremez.

"Bu gece gelmene izin vereceğim tek zaman, amcığın benim sikimi sıkacağı zaman." Onu kenara gelene kadar işkence etmeye devam ediyorum, o da ağlayarak yalvarıyor. Amını yalamaya ara verip ona bakıyorum. Yanakları kızarmış, göz bebekleri sanki ecstasy dünyasında gibi büyümüş. Yanaklarından gözyaşları süzülüyor, bu manzara sikimi daha da sertleştiriyor. Nefes nefese kalırken karnı geriliyor, yuvarlak, mükemmel gözyaşı damlası şeklindeki göğüsleri her titrediğinde zıplıyor, sertleşmiş meme uçları emilmek için yalvarıyor.

"Hmm..." Karanlık ve tatmin olmuş bir şekilde mırıldanıyorum. "Onları da istiyorum." Bir saniye boyunca üzerinde durup gözyaşlarını yalıyorum. Bitirince, etini emme dürtüsü galip gelene kadar boynuna öpücükler yağdırıyorum. Sadece iz bırakmıyorum, dişlerimle onu işaretliyorum ve o da bundan hoşlanıyor. Sırtı kavisleniyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor, yüksek sesli inlemeler kulaklarımda çınlarken beni boynuna boğmak üzere.

Beni sertçe sik beni diyen büyük gözlerle ruhuma bakıyor.

Sıkı, kadifemsi, sıcak amına üç parmağımı sokuyorum. Beni daha önce yaptığı gibi karşılıyor — sanki amı benim için ve sadece benim için yaratılmış gibi. Ağız açılana kadar içeri girip çıkıyorum. Göğsünü emiyorum, sonra meme ucunu ısıyorum. Çığlık atıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor, ama bir elimle belini sıkıca kavriyor ve kıcını bana doğru çekiyorum.

"Senin için fazla mıyım, bebeğim? Hala benimle misin?" diye soruyorum, açgözlü bir gülümsemeyle.

"Daha fazla," diye inliyor ve bana karşı kıvrılıyor, bal gibi gözlerinde şehvet dans ediyor. "Daha fazla ver. Bana lezzetli sikini ver, Kade. İhtiyacım var."

Daha fazla kan akıyor ve artık dayanamıyorum. İki bacağını da tutup pantolonunu ve çoraplarını çıkarıyorum. Giysilerimiz odanın köşesine uçuyor, her yer giysilerimizle dolu. Ayak bilekleri yüzümün iki yanına yerleşiyor, beni sikim

en derine girebilirim. Onun dolgun göğüslerini avuçlarımın içinde sıkıca kavrarım, avuçlarımın içinde zıplarlar ve sert meme uçları tenime sürtünür. Penisimin başıyla klitorisini tekrar tekrar tokatlarım. O kıvrılır ve sıçrar, aşağı uzanır ve eliyle testislerimi okşar.

"Siktir, Violet. Benim olduğunda çok güzelsin." Onu yeni evimmiş gibi içime iterek, kadife duvarları başımı sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Siktir," dişlerimi sıkarak inliyorum. O inliyor, yüzü zevkten bükülüyor, ağzı açık, burnu buruşuk, cildi parlıyor. İkimiz de terden sırılsıklam, kaygan ve sıcacık, ikimiz de sonsuza kadar sevişmek için çaresiziz. Başımı geriye yaslayıp Violet'in büyüleyici yüzünü tavanla değiştiriyorum. Lanet olsun, içimdeyken yaptığı yüzler beni kendimden geçiriyor.

O çok sıkı. Bu uzun sürmeyecek galiba.
Sadece ucu içinde ve ben bitirmek istiyorum.

"Kade, bana karşı kendini tuttuğunu hissediyorum," diye nefes nefese söylüyor.

Öyle. Lanet olsun, öyle. Yavaş gitmek ve vücutlarımızın daha derin bir düzeyde birleşmesinin her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Kendime itiraf etmek istemiyorum ama bu benim için seksten daha fazlası.

"Sert istiyorum, hızlı istiyorum, pişmanlık istemiyorum. Lütfen bana utandığın tarafını göster. Bana dolapta güzel sikiyle boğazımı tıkayan Kade'i göster."

Onun çıplak halini, bana pis sözlerle yalvaran halini görünce kafamın içinde havai fişekler patlıyor.

İçine bir santim daha girince, gözleri bir anlığına geriye yuvarlandı. "Acımasını mı istiyorsun?" diye soruyorum, sesimde karanlık bir ton var. "Evet." Başını sallıyor, ıslak amına bakıyor.

Bir santim daha.

"Sana pis isimler takılmasını ve çığlık atana kadar sertçe sikilmeyi mi istiyorsun?"

Bir santim daha.

"Tanrım, evet."

"Kullanılmaktan hoşlanan muhtaç bir sürtük olduğun için tüm deliklerinin benim spermimle doldurulmasını mı istiyorsun?"

"Mhm..." diye mırıldanarak, kızaran yanaklarıyla başını salladı. "Aynen öyle, daha fazla. İhtiyacım var." Elimi tutup boynuna koydu. "Elini kolye gibi takmak istiyorum."

Siktir.

"Dilediğine dikkat et." Elimi boynuna sararken taktiksel davranıyorum. Sıkıyorum ve o bileğimi tutuyor. Diğer parmakları klitorisini okşuyor. Çok kirli, çok benim.

Güçlü ve acımasız bir itişle içine giriyorum. Gözleri nefes nefese genişliyor.

Hızı ben belirliyorum, tek bir amaçla onu sikiyorum: onu ele geçirmek. İlkel, muhtaç ve çok açgözlü. Hızlı ve aç bir şekilde içine girip çıkıyorum, ikimizin de istediği gibi onu sikiyorum. Gözlerimizi birbirine kilitlerken göğüsleri avucumun içinde zıplıyor. Her güçlü vuruşu acı dolu bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Kade. Evet, evet, evet," diye tekrarlıyor. Ayak bilekleri yüzümün etrafında şiddetle zıplıyor. Kalçalarımız her çarpıştığında yatağın başlığı duvarda izler bırakıyor. Tenimizin çarpışması, odayı inlemelerimiz ve homurtularımızla dolduruyor.

"Durmamı söyle, Violet." Onu daha sert sikiyorum, o sırtımı tırmalayana kadar daha hızlı vuruyorum. Durmak istemiyorum. Söz verdiğim gibi bütün gece onu sikmeye devam etmek istiyorum.

"Yapamam. Durmanı istemiyorum," diye ısrar etti.

"Ben de istemiyorum, ama kendimden nefret ediyorum."

Öne doğru eğilip ayak bileklerini çekerek ayaklarını yatağın ucuna düşürürüm. Onu öpmem lazım.

Dudaklarım dudaklarını ele geçirirken, içime olabildiğince derine girmeye devam ediyorum. Dilini dilime batırıyor ve sonra hissediyorum. Amcığı sikimi sıkı sıkı sarıyor ve çığlık atıyor. Elimle sesini bastırarak sırtıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Ama sadece benim için çığlık at. Seni sikerken sesini benden başka kimse duymayacak." Yüzünden bir damla daha yaş süzülür ve ben onu öperek silerim. O kadar şiddetli orgazm olur ki, ben de hemen arkasından gelmek zorunda kalırım. Göğsünü avuçlayıp, sikim daha da kanla dolarken emmeye başlarım. Onu daha hızlı sikerken, bir hırıltıyla boşalırım, meme ucu hala ağızımdadır.

Onun içindeki her nabız, benim inşa ettiğim duvarın parçaları gibi parçalanıyor.

VIOLET

İçimde bitirdikten sonra, sanki yapmazsak ölecekmişiz gibi öpüştük. Bu ikimizi de tekrar ateşledi ve o hiç çıkma şansı bile bulamadı. Sanki hiç yorulmamış gibi tekrar beni sikmeye başladı. Göğüslerim zıplıyor ve tırnaklarımı sertçe sırtına geçiriyorum. Beni daha önce hiç olmadığım kadar gerginleştiriyor. Sürtünüyor ve hareket ediyoruz, senkronize olana kadar çaresizce itip çekiyoruz. Onu dokunmayı hayal ettiğim her yerine dokunuyorum ve o da aynı hareketleri yapıyor. Daha derine girebilmek için bir dizini daha yukarı çekiyor.

"Canavar... acıyor. Lanet olsun, çok fazla," diye sızlanıyorum. *Kalın, kocaman penisi beni ikiye bölmek üzere.* Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama beni tutuşu daha da sertleşiyor, morartıyor ve beni arzuladığı pozisyona geri çekiyor.

"Dayanabilirsin."

Onun bu kadar dominant olmasını seviyorum.

"Oh, lanet olsun..." diye inleyerek dudağımı ısıırıyorum. O noktayı mükemmel bir şekilde vuruyor. Orgazmım yaklaşıyor ve tam sınırda. "Boşalacağım. Canavar, durma..." Onun göğsüne yaslanarak, köpek künyelerinin şiddetle çarpışmasını izlerken ağlıyorum. Bir elimle künyelere uzanıp, orgazmım içimi doldururken onları sıkıca tutuyorum. Her bir parçamı paramparça ediyor. Ayak parmaklarım kıvrılır ve ağızım açık kalır.

"Kontrolümü kaybetmemi seviyor musun?"

İt.

"Bana karşı bu güce sahip olmayı seviyorsun, değil mi?"

İt.

"Bitirdin mi? Sakın yapma."

İt.

Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışır gibi sert ve hızlı bir şekilde beni beceriyor.

"Çok daracık. Lanet olsun, Violet, zar zor sığıyorum," diye homurdanıyor.

Tanrım.

Kade beni o kadar ateşli bir tutkuyla sikiyor ki, tekrar orgazm olmak üzereyim. Her öpücük, G noktama çarpan her itiş, her ısırık, sanki vücudumu yıllardır tanıyormuş gibi hissettiriyor. Bu üçüncü kez sevişiyoruz ve saat daha sabahın ikisi. Saatlerdir bu sıcak odada sevişiyoruz, ama sanki sonsuza kadar devam edebilirmişim gibi hissediyorum.

Dudakları benim dudaklarıma çarpar, özlem dolu dudakları ve hakimiyet isteyen diliyle. Hafifçe geri çekilir, ön dişleriyle alt dudağımı çeker, keskin bir acı hissedene kadar, ve ancak kan akmaya başlayınca bırakır. Alnında ter damlalarıyla, dilini keskin köpek dişlerinin üzerinde gezdirirken bana bakar. Başparmağıyla kanımı siler, çeneme nazikçe sürer.

"Evet, evet, evet," diye tekrarlıyorum.

O çok fazla. Acı ve zevk mükemmel bir uyum içinde, kullanmayı bırakmak istemediğim bağımlılık yapıcı bir uyuşturucuya dönüşüyor. Penisini acıtıyor, ama içimden çıkacağı düşüncesi daha da acıtıyor.

Beni öfkeli, vahşi bir düşmüş melek gibi sikmeye devam ediyor, şeytanlarını seksle bedenimden çıkarıyor. Ben bunu hoş karşılıyorum. Aslında, bu coşkulu zevki ondan ve sadece ondan hissedebilmek için onlarla dans etmek istiyorum.

Beni daha sert boğuyor, nefesimi kesen ama boğazımı acıtmayan bir şekilde yapıyor. Kalçalarını benimkilere vurarak, ağızımdan yüksek sesli inlemeler çıkmasını sağlıyor. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım; hiçbir erkek beni ağlatacak, yalvaracak, daha sonra pişman olacağım şeyler söyleyecek kadar sert becermedi.

Her itişinde yatak şiddetle sallanıyor. Çılgınca birbirimize sürtünüyor ve hareket ediyoruz.

"Bacaklarını aç benim için, amcığımı göster bana."

O yumuşak ya da nazik değil. Acımasız. Neredeyse çığlık atana kadar içime girip çıkıyor.

"Oh Tanrım!" Gözlerim geriye dönüyor, o benden bir orgazm daha alırken, dudaklarımı ısıırıyorum. Beni, asla kaçmak istemediği mükemmel bir rüya gibi izliyor. Koyu saçları, tehlikeli bir şehvetle parıldayan kapaklı gözleri. Karanlık bir kahkaha atıyor ve ağzım açılana kadar çenemi sıkıyor. Dilini dilime batırıyor ve kalbim ateş topu gibi yanıyor.

"Seninle işim bittiğinde, başka hiçbir erkeğin tapacak bir şey kalmayacak. Vücudunu, zihnini ve ruhunu senden daha iyi tanıyacağım. Seni ağlatmanın ve benim için, sadece benim için geldiğinde o güzel dudaklarından adımları haykırmanın *her* yolunu bileceğim." Saçımı kökünden çekerek tıslamama neden oluyor.

"Lütfen." Ne için yalvardığımı tam olarak bilmiyor. Beni asla bırakmaması için yalvarıyorum. Bana olan iddiası kalbimde bir melodi uyandırıyor, kalbim sadece onun için daha hızlı atıyor.

"Gözlerini benden ayırma, *Mariposa*. Bayılırsan, son gördüğün şey ben olmak istiyorum."

Penisi titrer ve içimde boşalır. İtmelerini yavaşlatır, durana kadar derinlemesine okşar. Gözlerini sıkıca kapatır, boynundaki damar zonklar ve cildimdeki tutuşunu gevşetir.

O yüzünü boynuma gömdüğünde nefesim hızlanıyor ve tavana bakarak nefes almaya çalışırken başım çok dönüyor. Islak bir sıcaklık yüzümün yanından aşağıya doğru akıyor. Neden ağlıyorum? Seks akıl almaz derecede güzeldi, bu yüzden bittiği için üzülüyorum. Daha fazlasını istiyorum.

"Tanrım, Violet, bana ne yapıyorsun?" Alnımı öpüyor. Öperken sakalları cildimi batırıyor. Sonra dili gözyaşlarını yalıyor.

"Sanırım kanını yalamaktan daha çok gözyaşlarını yalamayı seviyorum."

Onun daha fazlasını istiyorum diye ağlıyorum. Bundan nasıl kurtulacağım? Bana dünyasının tadını tattırdı ve ben kendimi o dünyaya boğmak istiyorum. Beni arzularına bağımlı yaptı.

Yüzümü incelerken saçlarımı kulağımın arkasına atıyor. Yine okunması imkansız. Aşağıya bakıyor, sikiinin içimden yavaşça çıkmasını izliyor. Gözleri genişliyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor.

"Siktir. Ben sandım ki... sen değil misin?"

Ne dediğini anlamak için aşağıya bakıyorum. Penisinin ucu kırmızıya bürünmüş ve gülmek istiyorum. Onun fazla olduğunu söylerken ciddiymdim.

"Bu benim için bir ilk..." diye mırıldandım. "Ne demek istiyorsun? Sen bir...?"

"Hayır, bakire değilim. Sen beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde gerdin."

Sperm uyluklarımdan damlıyor ve Kade sırtıyor. İki parmağıyla karışık uyarılma sıvılarımızı topluyor ve ağzıma götürüyor.

"Bütün spermimi istediğini söylemiştin... Hadi, pisliğini temizle. Her damlasını yut."

Bütün gece sevişecektik ama dördüncü orgazmdan sonra pes etti. Pes etti derken, *bayıldı demek* istiyorum. Onu eğip kıvrımlı kalçalarını tamamen ortaya çıkardığımda bayıldı. Sırtı göğsüme yaslanmış, ikimiz de aynı anda boşaldığımızda boynunu yalayıp ısıırıyordum. Yavaş ve derin vuruşlarla onu spermimle doldurdum, ellerim kичını kızarana kadar sıktı, diğer elim ise boğazını sarmıştı.

Tüm pencereler buğulanmıştı. Vücudumuz terden sırılsıklam olmuştu ki, birdenbire vücudu kollarımda gevşedi. Bir an için onu öldürdüğümü sandım. Neyse ki hala nabzı atıyordu. Onu kliması çalışan odama götürmeliydim ama sanki bu dünyadaki son gecemizmiş gibi sevişmekle meşguldük, duramazdık.

Onu yatağa yatırdım, üzerine ince bir battaniye örttüm ve o uykusunda sevimli bir inilti çıkardı. Lanet olsun, izin verse ölene kadar onu sikmeye devam edebilirim.

Eğer durum farklı olsaydı.

Sonuçlarını düşünmek istemiyorum. Onu başka bir erkekle görmek de istemiyorum.

Boğazımı temizledim. Onu tutma ihtiyacı beni sardı. Küçük yatağına geri tırmandım, elimi göğsüne koydum ve onu kendime doğru çektim. O da hareket etti ve hala uyurken göğsüne tırmandı, beni sırt üstü yatırdı. Beş dakika sonra, hafif horlama sesleri göğsümdeki dövmeyle çarpıdı.

Gülümserim, ıslak saçlarımı yüzümden çekip onun uyumasını izlerim. Gözlerim kapanır ve savaşın şeytanları ve hayaletleri kaybolur. Aklım keleklerden başka hiçbir şeyle dolmaz.

Aniden Violet kıpırdanmaya başlar. Tırnakları yanlışlıkla cildimi tırmalayarak kırmızı izler bırakır. Göz kapakları hala kapalıdır, ama kolu karın kaslarımın üzerine düşer. Bileğini tutar, parmaklarımla cildini yukarı aşağı okşayarak onu sakinleştiririm.

"B-Baba... Hayır..."

"Lütfen. Özür dilerim."

Dudaklarını sıkarak mırıldanan sesinden anlayabildiğim tek kelimeler bunlar. Hala uyuyor, ama aklında ne varsa onu rahatsız ediyor.

Babası hakkında kabus mu görüyor?

Derin bir nefes alarak uyanıyor, sanki nefes alamıyormuş gibi havayı içine çekiyor. Sıcaklığı yanaklarından göğsüme akıyor. Beni bırakmamı istemiyormuş gibi yüzünü göğsüme daha da gömerek göğsü hızla inip kalkıyor.

"Violet. Kabus mu gördün?" Mümkün olduğunca nazikçe soruyorum.

Başparmağımla gözyaşlarını silerim, ama hala bana bakamıyor.

bak

amı *Sessizlik.*

yor. "Ne oluyordu?"

"Uykumda nefes almayı kestim. Boğulduğumu sandım," diyor, alnından ter damlaları süzülüyor.

Uykusunda söylediklerini ona hatırlatmıyorum. Tek endişem onun iyi olduğundan emin olmak. Yine de, babasına ne oldu? Askere yazılmasının sebebi o ve annesinin bu yüzden ona neden bu kadar acımasız davrandığını bilmek istiyorum.

Çenesini benimkine doğru kaldırıyorum ve o direnmiyor. Bal rengi gözlerinde kayboluyorum ve dudaklarımı hızla onun yumuşak dudaklarına bastırıyorum, sonra başparmağımla dudaklarını okşuyorum. O bu hareketten hoşlanarak mırıldanıyor ve başını tamamen avucuma yaslayana kadar eğiyor.

"Odama gidelim." O

başını sallar.

"Hayır... yakalanamayız. Risk almamalıyız. Sadece bir kabustu. Ben iyiyim, gerçekten."

Başparmağımla dudaklarına koyarak onu susturuyorum.

"Violet. Yalancılardan hoşlanmam ve sana soru sormuyordum, sana söylüyorum."

HAFTA SONU doyumsuz bir şehvetle geçiyor. Violet Isla'yı aklıma gelen her şekilde siktim, onu büküp katladım, vücudunun her santimini sahiplendim. Dört günlük bir hafta sonu ve ben her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

Klimaları çalışmadığı için her gece benim odamda kalıyor ve sabah altı için alarm kuruyor. Bugün beni sikim ağzında uyandırdı. Boğazını sertçe sikip sonra amına geçtim. Kollarımda yığılıp uykuya daldı.

Penny dışında bir kadınla ilk kez yattım. Sevişme bittikten sonra ya ben ya da o gider, ama bu sefer? Yıllardır en iyi uyudum. Askere yazıldığımdan beri geceleri en fazla üç dört saat uyuyabiliyordum.

Sabah olur ve altın sarısı güneş perdelerimden içeri sızar. Saat 06:30'dan önce Violet'in odasına doğru sendeleyerek gider ve tüm alarmları kapatırım. Telefonunu komodinin üzerine bırakıp çıplak olarak ayağa kalkarım. Arkanı dönüp onun huzur içinde nefes alıp verişini izlerim. Yatağımda uyuyan meleğin gözlerinden gözlerimi alamam. Bağımlı oldum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve uzun zamandır hissetmediğim kadar mutluyum, ve bunun sebebi o.

Ve ilk birlikte olduğumuz günden beri başka kabus görmedi.

Tatlı bir mırıldanmayla yastığa daha da gömülür. Onun içine girip onu uyandırmadan ya da amını yalamadan gitmeliyim. İkisi de olur. Ya da ikisi birden.

Çekmecedan spor kıyafetlerimi alıyorum çünkü spor salonuna gitmeden önce üssün çevresinde beş mil koşmayı planlıyorum. Bu benim rutinim ve rutinleri seviyorum; rutinler beni canlandırıyor, ama yine de bu güzel, inatçı kadının onu bozmasına izin veriyorum çünkü her zaman benim spermlerimin bacaklarından veya boğazından akmasıyla bitiyor.

O, tanıdığım diğer kadınlardan farklı. Onu biraz daha yanımda tutmak istiyorum.

Aşağıya baktığımda, sikimin taş gibi sertleştiğini ve acı verici bir şekilde zonkladığını görüyorum. Lanet olsun. Hayır, onu uyandırmayacağım çünkü çok güzel uyuyor. Onu uyandırmak istemiyorum.

Banyoya koşup beş dakikalık soğuk bir duş alıyorum. Su sırtımdan akarken, avuçlarımla fayansları okşuyorum ve saçlarımdan süzülürken zihnim yatağımdaki güzel kadına gidiyor.

Ben onun patronuyum, ondan on yedi yaş büyüğüm, ama o burada, benim yatağımda yatıyor ve içimden hiç kimse umursamıyor. Bunun biteceğini biliyorum, biliyorum... ama şu anda o benim. Cennetin tadını aldım ve o sadece bana tapınana kadar onu tüketmek istiyorum.

Bitirir bitirmez Violet'in sesi beni çağırıyor. "Kade?"

Belime bir havlu sararak duştan çıkıyorum. Violet'in keşfettiği şey yüzünden midem boşalıyor. Sanat eserimi saklamak için aceleyle çalışma masama yaklaşırken kalçam duvara çarpıyor. Masa, bitirdiğim ahşap projeler ve oyma aletleriyle dolu. İşime tutkuyla bağlıyım, özel hobimi sadece üç kişi biliyor.

Artık dört kişi, bu çok fazla.

"Ona bakmamalısın." Ona doğru yaklaşırken adımlarım gürültülü çıkıyor. Omzunun üzerinden uzanıp tahta kartalı almaya çalışıyorum. Bana sırtını dönüp kendini kıvrılıyor, kartalı almam için bana fırsat vermiyor ve sevimli yüzünde tehditkar bir gülümsemeyle elimi defalarca itiyor.

Utanarak geri çekiliyorum.

Burnumu buruşturup boynumu ovuşturarak yenilgiyi kabul ediyorum.

Kahretsin.

"En iyi eserim değil," diye fısıldadım.

"Kade..." Kanatların tüm detaylarını parmağıyla izlerken neşeli bir gülümsemeyle arkasını döner. Tüyleri tek tek izler. "Bu harika! Sen mi yaptın?" diye heyecanla sorar, düzgün beyaz dişleri güneşte parlar.

"Evet, ben yaptım," diye itiraf ediyorum, çenem geriliyor.

"Çok detaylı. Gözleri nasıl oyduğun? Arkalarında duygu var." Kahverengi gözleri kısılr ve duraksar. "Bunu yapmak ne kadar sürdü?" Bana hızlıca bakar ve kartalı farklı bir açıya çevirir.

Bekle, gerçekten merak mı ediyor?

"Birkaç hafta. İşten boş zamanlarımda yapıyorum."

"Vay canına," diye cevapladı, pençeleri inceliyordu. Narin parmaklarının uçları pürüzsüz Teksas abanoz ağacının üzerinde geziyordu.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım!"

Gözlerindeki melodi parlak bir şeye dönüşürken kalbim bir an durur.

O... bunu seviyor.

"Aptalca ya da zaman kaybı olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyorum, övgülerini geri almasını bekliyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor.

"Ne? Tabii ki hayır. Bu inanılmaz. Saklayabilir miyim?" Onu göğsüne sıkıca bastırır. İki ön dişi alt dudağına batarken dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşür.

Siktir.

Havluyu yere atıyorum, kartalı alıp komodinin üzerine geri koyuyorum. Ben aletimi kökünden ucuna kadar yumruklarken, o da sertleşmiş aletime bakıyor. Dili dudaklarının üzerinde dolaşıyor. O lanet dil. Onun dilinin aletimi sarmasını şimdiden özledim.

"Şimdi kıyafetlerini yırtacağım."

Dolgun yanaklarında pembe bir renk belirir ve başı yavaşça sallanır. "Evet, lütfen."

Onu uyluklarının arkasından tutup, o yüksek bir çığlık atarken onu havaya kaldırıyorum. O inlemesini bitiremeden, soluduğu havayı çalıp dilimle ağzını kapıyorum. Gömleğim içinde kusursuz görünüyor, ama gömleksiz daha da güzel. Gömleğini başından çıkarmaya yardım ediyorum ve dolgun göğüsleri zıplıyor. Kahverengi meme uçları ortaya çıkıyor ve ağzımın suyu akıyor.

"Siktir, meme uçların sertleşmiş, tam da ihtiyacın olan fahişe gibi." Saçlarını yana doğru çekip dilimi boynunda yukarı aşağı gezdiriyorum, ta ki meme ucunu ağızıma alana kadar. Isırıcaya kadar sertçe emiyorum.

O inleyerek saçımı çeker ve yüzümü tenine yaklaştırır.

"Göğüslerini emmemi seviyorsun, değil mi?" "Evet, Kade."

"Peki ya burası?" Klitorisini tokatlıyorum. "Evet, Tanrım, evet."

"Güzelliğin beni yaralıyor. Beni kırıyor ve güçsüz bırakıyor. Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın? Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim." İki parmağımı ıslak amına soktuğumda boğazından bir inilti çıkar. Yüzümü avuçlayıp çaresizce öper, parmaklarımın üzerinde zıplar.

"Parmaklarımın üzerinde sürmeye devam et, bebeğim."

"Hayır." Parmaklarımı çıkarır.

"Hayır mı?"

"Senin menini istiyorum. Beni doldur, Kade. Hepsini bana ver, hemen. Senin sikinde boşalmak istiyorum." Bal rengi gözleri arzuyla parıldıyor.

Ne isterse, tereddüt etmeden ona vereceğim. Onu yere düşmesine izin verip, kıkına sertçe vuruyorum ve derisinin dalgalanmasını izliyorum. Violet'in güzel kıvrımları ve dolgun kıkı, sikime daha fazla kan akıtıyor.

"Ellerini duvara koy," diye homurdandım. O dönüp omzunun üzerinden bana baktı, ben de onun kendi sıvısıyla kendimi kayganlaştırdım. Ucu, kıkına ulaşana kadar onun yarıktaki gezdirdim. Kaşları kalktı ve yüzü daha da kızardı.

"Senin her yerini sikmek istiyorum."

"Beni senin meninle doldurana kadar sikmek mi istiyorsun, Kade?" diye alaycı bir şekilde soruyor, dolgun dudaklarını kıvrım kıvrım bükerek. Yine o pis ağızıyla başlıyor. Onu arkadan sikerken dudaklarını ısırarak istiyorum. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, dili içime giriyor, sanki benim için yaratılmış gibi benimkiyle dolanıyor, ben de derin, yavaş darbelerime devam ediyorum.

"Acı verene kadar sik beni," diye meydan okur, beni her zaman dizlerimin üzerine çöktürecek ve isteyerek onun özlem dolu, hasretkâr tutsağına dönüştürecek bir gülümsemeyle.

Tanrım.

Çekiyorum ve hemen pişman oluyorum.

Onun içine girmem lazım. Hiç bulamayacağımı sandığım kimya yüzünden sikim zıplıyor. Bana dönüyor. Ucu karnına çarpıyor ve o aşağıya bakıp hayranlıkla izliyor. Onun arzusu benimkine tam uyuyor. İstedliğini istemekten çekinmiyor.

Duvardan uzaklaşıp onu kendime doğru çekerek odamın ortasına gelene kadar ilerliyorum. Onu havaya kaldırıyorum ve o çığlık atarak kollarını boynuma doluyor. Islak amcığı kasıklarına damlıyor. Parmaklarımı ağzına sokuyorum ve göz bebekleri genişleyerek kahverengisini zar zor görebiliyorum.

"Em."

Ne yapması gerektiğini söylemekten hoşlanıyor.

Onları çıkarmadan önce sıcak ağzı ıslak ve yapış yapış bırakıyor. Ağzı açık bir şekilde inliyor. Aynı anda benim ucuma kendini pompalıyor, klitorisini bana sürtüyor, başı geriye doğru eğiliyor ve tavana bakıyor.

"Aferin kızım."

Tek bir hamle ile, sıkı amına geri giriyorum. Ayakta onu sikiyorum, omzunu ısırarak iz bırakıyorum. Parmaklarımı çekip, onun yerine derisine gömüyorum, kıvrımlı kıcını sarıp, ikimizin de arzuladığı şekilde acımasızca onu sahipleniyorum. O benim sikimde zıplıyor, tüm bu süre boyunca kulağıma tatlı melodiler mırıldanıyor.

"Sik beni."

"Daha sert,

Kade."

"Spermlerini istiyorum, spermlerini ver bana, lütfen!"

Vahşi bir hırıltıyla içini doldururken, kollarımda gevşeyen onu yerinde tutuyorum. Boynumu öpüyor, dudakları boynumdaki yara izine değiyor. Dişlerine geçerek, ben tıslayıp sertçe saçlarını çekene kadar dişlerini batırıyor. Acı veren zevk ikimizi de çılgına çeviriyor. Tırnakları sırtımı kanatana kadar çizmeye devam ediyor. Beni kanatmasını seviyorum; onun için bütün gece kanamaya razıyım.

lanet olası gece boyunca seve seve kanımı akıtabilirim. Nefesimizi toplayarak, birbirimize sarılırken nirvana gibi doruk noktamızdan aşağı iniyoruz.

"Senden hoşlanıyorum... çok hoşlanıyorum, Kade," diye utangaçça itiraf eder.

Hala nefes nefese, ellerimi onun uzun, yumuşak saçlarında gezdiriyorum.

Ona acımasız kaderimizi, ikimizin sonunun geleceğini hatırlatmak istiyorum, ama dilimi tutuyorum.

"Kimseyi hayatıma almakta iyi değilim, Violet. Bir şeye bağlanamıyorum. Ben öyle biri değilim. Açıkçası, nasıl yapılacağını da bilmiyorum."

"Şu anda yapıyorsun ve çok da iyi yapıyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, ağzından çıkan sözlere inanamıyorum. Yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Hala bu güzel sözleri duyarken, kendimi layık hissetmiyorum.

Görev bittiğinde, yaptığımız her şey de bitecek. Violet ne kadar güçlü olursa olsun, bana bakışlarından, umut dolu, büyülenmiş bakışlarından bana bağlandığını hissedebiliyorum, bu yüzden şimdi bitirmeliyim.

Bu sona ermeli... ama şimdi değil.

KADE

Sevgili Graham,
Bana gönderdiğin son mektubu defalarca okudum.

Ne zaman üzgün olsam ve günler uzadıkça, onu çıkarıp okurum. Sanırım artık kelimesi kelimesine ezberledim. Evlenme teklif etseydin, evet derdim.

Ama günler uzun, geceler daha da uzun.

Lütfen benden nefret etme, Graham. Görevinin sonunda, yazacaklarım için beni affedebilirsen, hala arkadaş kalmak isterim. Üzgünüm, ama bunu yapamam. Seni bekleyemem. Son mektubunu aldığımdan bu yana üç ay geçti ve sanki hiç var olmamışsın gibi hissediyorum. Uyandığımda, dudaklarının şekli dudaklarımda kalıyor, beni rahatsız ediyor. Kafamda senin yaşadığın en kötü senaryoları düşünerek mücadele ettikten sonra, kendine iyi olduğunu söylüyorum ve sonunda uykuya dalıp seni rüyamda görüyorum. Ama rüyalar kabusla dönüşüyor. Senin var olduğunun tek kanıtı kalbimdeki acı, mektuplar ve karnavalda benim için kazandığın mavi ayı.

Bu, tutunduğum tek kanıt. Bencil bir insan olduğumu düşünüyorsundur ve muhtemelen haklısın. Sana bunu yazdığım için kendimden nefret ediyorum, ama bu sana yazdığım son mektup olacak. Seni bırakarak doğru şeyi yaptığımı hissediyorum.

Kimse bizim birlikte olmamızı istemiyor. Lokantadaki herkes senin için çok genç olduğumu söylüyor... bir askeri beklemek için çok genç. Ben on dokuz yaşındayım, sen yirmi sekiz. Onlara aramızda özel bir şey olduğunu söyleyip duruyorum, ama herkes aylardır görmediğim bir adama aşık olduğum için deli olduğumu düşünüyor.

Üzgünüm. Kendine dikkat et. Bunu benim için yapar mısın? Seni hala seviyorum, söz veriyorum.

Grace

Bunları okumamalıyım, ama Violet benim gibi. Kolay kolay güvenmez, ben de öyle. Her açıldığında, savunmasız yanlarını saklamaya çalışırken korkusu belli oluyor. Benim öğrenmek istediğim de tam da o yanları. Bu mektuplar beni büyükannesinin aşk hikâyesine bağladı. Mektuplar Vietnam Savaşı dönemine ait. Neden saklıyor ki?

Onları ahşap oyma aletlerimin olduğu çekmeceye geri koyuyorum.

Violet'i görmeyeli saatler oldu ve ona tekrar yakın olmak için can atıyorum. Bu, Penny ile bile hiç yaşamadığım yeni bir duygu. Uyanıp birinin teninin sıcaklığını özlemek? Bir sesin kalbini çarptırması? O bir uyuşturucu. O morfin.

Son birkaç günü yatakta geçirdik, en sevdiği yemeğin ne olduğu, sabahları kahvesini nasıl içmeyi sevdiği gibi merak ettiğim tüm soruların cevaplarını aldım. Catan'da beni fena yendi ve benim kötü bir kaybeden olduğumu fark ettim. Sakalımda yedi gümüş tel olduğunu bana özellikle söyledi.

Aptal.

İşler uzadığı için ofiste geç bir saat, saat dokuz buçuk olmak üzere. İnsani yardım görevi her zamankinden uzun sürüyor ve bu beni strese sokuyor. En son Slater ile görüştüm, geri dönüyorlarmış... ama bu iki saat önceydi.

Doldurduğum viskiden bir yudum daha alıyorum ve boğazımdan aşağı akarken arkasında yanma hissi bırakıyor. Listedeki diğer evrakları ve yakalanması gereken hedefleri inceliyorum. Hiç bitmeyecek gibi.

Kapı açılır ve ben kaşlarımı çatarım. Herkes içeri girmeden önce kapıyı çalma kuralını bilir. Davetsizce içeri giren askere bağırıp azarlama hazırlığı yaparken, Violet olduğunu fark edince omuzlarım gevşer. Sessizce içeri girer ve kapıyı yavaşça kapatır, böylece ses çıkmaz.

"Burada ne yapıyorsun? Seni gören oldu mu?" Sorum zar zor duyuluyor. Aramızda olanlar gizli kalmalı. Cevabını beklerken sandalyede sırtımı dikleştiriyorum.

"Hayır, herkes gitti. Girmeden önce üç kez kontrol ettim."

Bana doğru yürürken, her adımında üniforması uyluklarına sürtünür. Ofisi süzerken gözleri parlar. Masamın karşısındaki duvarda, küçükken kardeşlerimle birlikte çekilmiş tek fotoğrafıma doğru yürür.

"Baban nerede? Sarışın kadın annen olmalı, çünkü seninle aynı zümrüt gözlere sahip." Parmaklarıyla fotoğrafı izliyor.

"Benim için öldü." Sesim duygusuz.

Tereddütle bana bakar, kısa cevabımı kabul eder ve daha fazla ayrıntı için ısrar etmez.

"Aslında, bana babanı anlatırsan, ben de sana benimkini anlatırım."

Omzunun üzerinden ona bakarken vücudu kaskatı kesildi.

"O, şey..." Yutkunur, kelimeler kurumuş boğazında takılır. "O da öldü. Altı metre toprak altında, ölü."

"Bunu bana söylemiştin, ama ona ne oldu?" Ona doğru yürürken, elimi omzuna dokunmak için kaldırdım, ama ben dokunamadan o hareket etti. Elim bir saniye havada kaldı, sonra yanıma indirdim. Hızlı, uzun adımlarla ön kapıya doğru geri çekildi.

Ailesi onun için hassas bir konudur.

Duraksadı, gözleri kapı koluna tutturulmuş elinde takılı kaldı. "Umursuyormuş gibi davranma. Sonunda ne olacağını biliyorum. Bu görev bittiğinde sen ekibine döneceksin, ben ise burada kalacağım. Bu ilişki bir yere varamaz. İlişkimiz ortaya çıkarsa, sonuçlarına katlanmak zorunda kalan ben olacağım ve bu noktaya gelmek için çok uğraştım. Sen emekli olmak üzeresin, ben ise patronumla yattığım için lekelenmiş bir itibarla kalacağım."

Bu sözler üzerine başımı eğdim. Ama bir konuda yanılıyor: Onu, olmam gerekenden daha çok önemsiyorum.

"Haklısın. Fazla kişisel olmamalıyız." Ona sırtımı dönerek, saatimle oynarken masama geri dönüyorum. Ortamın havası değişmiş. İkimiz de yüksek duvarlar örmüş iki insanız ve onun takma kalkanının yakın zamanda düşeceğini sanmıyorum.

Kapı aniden açılır ve Violet utançla geriye doğru sendeler. Booker'a bakamadan yüzü solgunlaşır ve yere bakar, ben ise en iyi arkadaşım zaten her şeyi bildiği ve ağzından tek kelime çıkmayacağı için sakin ve kendimdeyim. O, Violet'e bir bakış atar, sonra bana çok iyi bildiğim soğuk bir ifadeyle bakar.

Kötü haber.

"Uzun bir geceye hazır ol. İki kişi öldü. Pusuya düşürüldüler." Booker her kelimesinde öfkeyle söylüyor.

"Git, Violet." Sesim sert ve otoriter.

"Ne?!" Violet tamamen hazırlıksız yakalanmış, çığlık atar. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorum." Başını şiddetle sallar. Yanakları

ve boynu kıpkırmızı olur.

Booker ona bakmıyor ve gözlerini bana dikmiş, emir bekliyor.

"Anlat bana." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Askerlik çağındaki erkekler, onlar ayrılırken ateş açtı. Doktorları, hemşireleri ve çocukları öldürdüler. Hemen ardından bombalar ve patlamalar oldu... Bu bir tuzaktı. Herkes hemen oraya çağırılmalı ve onları oradan çıkarmalı."

"Kim öldü?" diye bağırır Violet.

"Cevap verme, Booker," diyorum dişlerimi gıcırdatarak. Böyle durumlar için bir prosedür var; biz de muaf değiliz. Kendi gözlerimle görmeden yanlış bilgilerin yayılmasına gerek yok. Masamdan en sevdiğim bıçağı alıyorum, çekmeceyi sertçe kapatıyorum ve çıkışa doğru yürüyorum. "Gidelim. Herkes iş başına."

"Cevap verme?" Violet bizi koridora kadar takip eder.

"Yakın arkadaşlarım o görevdeydi! Booker, lütfen söyle!" diye ağlayarak gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Dişlerimi sıkıyorum; onu sakinleştirmek için içimden gelen bir dürtü var, ama yürümeyi bırakamayız ve ona farklı davranmayacağım.

"Evet, benimkiler de oradaydı, Isla!" diye bağırarak arkasını dönüyor. Yürümeyi bırakıp Violet'e dönerek kaşlarını çatıyor, neredeyse ona çenesini kapatması için meydan okuyor. "Hepimizin o görevde arkadaşları var."

Elim Booker'ın göğsüne uzanır ve onun başka acımasız sözler söylemesini engeller. Donar ve elime odaklanır. Sonuçta, kimse onunla böyle konuşamaz.

Kimse.

Violet, kirpiklerine yapışan gözyaşlarıyla bana bakar, gözleri kocaman, benimkilerde umut arar. Yumruklarını yanlarına sıkıştırmış, sinirli bir boğa gibi ağır ağır nefes alır. İkimizi de parçalamak ister gibi görünür. Violet'i her zaman sevmişimdir, çünkü başkalarına karşı tutkulu ve duygularını açıkça gösterir, ama şu an doğru zaman değil. Kendini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyor. Booker, geçen hafta sonu, onu burada tutmak için benim emrimi yerine getirirken, Violet'in başkalarının önünde ona karşı geldiğini söyledi.

"Posa. Duygusal bir karmaşıya içindeysen, şu anda bizim yanımızda olmaman gerek." Sesim soğuk ve keskin, hayatlar söz konusu olduğunda olması gerektiği gibi. İş söz konusu olduğunda kişisel ilişkimiz ortadan kalkar. Bu konuda ben asla değişmem.

Sanki ona vurmuşum gibi sertleşir. Bana bakar ve bir an önce gergin olan vücudu gevşer. Göğsü hızlı ve keskin bir şekilde inip kalkar, öfkeli bakışları Booker ve benim üzerimde dolaşır.

"Sen sağlam mısın, yoksa masaya gönderilmene mi gerek var?" diye acımasızca soruyorum. Hızla kendini toparlayarak, pes etmeyen bir askere dönüşüyor.

"Üstünle konuşurken ona cevap ver," diye alaycı bir şekilde Booker.

Çenesi bir anlık titrer ve kurs sırasında taktığı maskeyi takar. Violet, kendisine emir verilmesinden hoşlanmaz, ancak üstlerine karşı gelmeye cesaret edemez. Beni alay etmekten ne kadar hoşlansa da, saygısı, rahat tavırlarında ve "Evet, Başçavuş. İyiyim" demesinde kendini gösterir.

VIOLET

Bulunduğumuz yerin kapısı kaos içinde. Humvee'ler hızla içeri girip muhafızları geçiyor. Güvenlik güçleri ellerini sallayarak onları içeri yönlendiriyor. Bir Black Hawk tıbbi tahliye helikopteri havaalanına iniş yapıyor. Her şeyi izliyorum, Castle'ı canlı görmek için umutla bekliyorum. Sanki bir korku filmindeyim. Helikopterden sedyelerle cesetler çıkarılıyor. Parmaklarım yeleğimin içine sıkışmış, beklerken korku duyularımı besliyor. Delta, Deniz Komandoları ile birlikte yaralı ve şehit askerleri üsse geri götürmeyi başardı, ama hala yardıma ihtiyaçları var. Hala çatışmadalar ve biz destek vermeye hazırız.

Hepimiz giyinmiş, silahlarla donanmış ve yüzlerimiz yeşil, siyah ve kahverengi boylarla kaplı. Balaclava maskelerimiz ceplerimizde. Booker yanımda dururken, ağlama isteğini bastırmak için şiddetle hıçkırmaya devam ediyorum.

Ben "Kırılmaz Asker" olarak bilirim, ama Kade bana her dokunduğunda paramparça oluyorum. Herkesin korktuğu adama dönüşmesi, bana sanki başka biriymişim gibi azarlaması beni mahvediyor. Ona çok bağlanmaya başladım, kimsenin bilmediği yönünü arzuluyorum.

Sadece seviştığımız için özel muamele görmediğimi biliyorum, ama yine de. Beni reddetme şekli hoşuma gitmedi. Hislerim iş ilişkimize sızıyor ve onu bu kadar hayran olduğum bir adamla bağlanmadan bir ilişki yaşayabileceğimi düşünmekle aptalca davranıyorum.

Telefonum uyluk kemiğime vurarak titriyor. Telefonu çıkarıp Booker'dan uzaklaşarak mahremiyet arıyorum. Ayrıca, az önce bana ters davrandığı için ona soğuk davranıyorum. Bu gece duygularım çok yoğun ve tepkimi düşünmek için zamana ihtiyacım var.

"İsla, üstlerinle asla tartışma. Öyle bir insan olma."

Castle'ın sözleri kafamda yankılanıyor ve ağlama isteğim daha da güçleniyor. Daha birkaç gün önce Catan oynuyor, içki içip iş hakkında dedikodu yapıyorduk, peki şimdi? O ölmüş olabilir. Son kızlar gecemizin anıları zihnimde canlanıyor. Kıvrıcık kızıl saçları sarhoş kahkahalarıyla sallanıyordu ve parlak gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki, her seferinde ona gülümsemeden edemiyordum. Kolay arkadaş edinmem ve bu çok acıtıyor.

Telefonumu çevirdiğimde, mesajı görünce kalbim durdu.

DEDEM:



Büyükannen zor günler geçiriyor. Seni özlüyor. Bu akşam onu arayıp mektubunu okuyacak vaktin var mı?

BEN:



Ona ne oldu? Mektuplardan bahsetti mi?

Maalesef, işlerim çok yoğun ve bu hafta boyunca da öyle olacak. Burada işler çok yoğun ama endişelenme.

DEDEM:



Ben onun kocasıyım. Onun hakkında her şeyi bilirim. Son zamanlarda pek iyi günleri yok. Son zamanlarda sürekli "We Belong Together" şarkısını söylüyor ve işe gitmek için restoran üniformasını arıyor. 1960'larda olduğunu sanıyor. Durumu her geçen gün kötüleşiyor. Bilmenizi istedim, belki siz de onu arayabilirsiniz... anlarsınız ya.

BEN:



Fırsat bulur bulmaz ararım. Seni seviyorum. Ona sevgilerimi ilet lütfen.

Castle'ın çılgınlıkları beni telefondan koparıyor.

Gelmiş. O...

Oh. *Hayır.*

Hayatta ve bir parçam rahatlıyor, ama sonra onun durumunu görüyorum. Hiç kimse onun gibi derin, kan donduran, dayanılmaz acı çılgınlıkları atarken duymamıştım. Çok fazla kan var. Şelale gibi akıyor

şelale gibi akıyor ve bir grup sağlık görevlisi onu taşıırken koyu kırmızı izler bırakıyor.

"Ah! Lanet olsun!" diye bağırmaya devam ediyor, diğer askerler de onunla birlikte üssün acil servisine koşuyor.

Ona doğru koşarım, ama yaklaşmadan Booker omzumu tutar ve beni geri çeker.

"Yoluma çıkma. Onlar işlerini yapsın, biz de bizimkini yapalım," diyor.

Elini üzerimde tutarak beni yerinde kalmaya zorluyor. Beni kolayca alt ediyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, öfkesini zorla bastırıldığı belli. Tütününü şiddetle çiğnerken burun delikleri genişliyor. Onunla kavga edemem, etmek de istemiyorum.

Sonra onu gördüm... kaynağı... *kadının yarasını*. Castle'ın bacaklarının alt kısmı yoktu. Tamamen gitmişti. Uylukları turnikeyle sarılmıştı, yırtık et ve kemikler sarkıyordu.

Acı çekiyor. Kan kaybediyor. Kan, çok kan!

Bir daha asla yürüyemeyecek. Askeri kariyeri bitti. Hayatı tehlikede ve suçluluk duygusu kırık kalbime yerleşirken kendimi tamamen çaresiz hissediyorum.

Onun yanında olmalıydım. Booker'ın isteğini dinlememeli ve bir şekilde içeri sızmalıydım. Belki o zaman bacakları hala yerinde olurdu. Booker neden beni oradan uzaklaştırdı?

Takımdaki en yakın arkadaşım çığlık atıp hayatı için yalvarırken, hepsi acil tıp merkezine girip ortadan kaybolana kadar ona bakıyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüş, her şey kırmızıya boyanmış.

Hızla giden Humvee'nin arka koltuğunda oturmuş, tümseklerin üzerinden geçerken, tüm zamanımı Castle ve yaraları hakkında düşünerek geçiriyorum. Her dakika geçtikçe öfkem damarlarımdan taşıyor. Neden? Neden bu onun başına geldi? Neden bu kötü suçlular bir çocuk kliniğini hedef aldı? SEALs ve Raiders arkamızda yarışıyor. Cehennemi yaşatmaya hazır askerlerle dolu beş zırhlı araç izimizi takip ediyor. Booker "The Ballad Of The Green Beret" şarkısını söylemeye başlıyor. Kısa süre sonra Roberts da ona eşlik ediyor ve

Sonra ben de onu takip ediyorum. Kade önümde oturuyor, ama dikkati başka yerde. Tehlikeli bir bölgeye giriyor olmamıza rağmen, devasa, damarlı elleri dizlerini kavrayarak tamamen rahat görünüyor.

Hedef bölgeye yaklaştıkça, uzaktaki bombaların ve çatışmaların titreşimlerini araçtan daha fazla hissedebiliyorum. Gergin ya da korkmuş değilim, öfkeliyim ve tüm kötü adamların öldüğünden emin olmak istiyorum.

"Son aldığımız bilgilere göre, klinikte bir çocuk ve bir doktoru rehin tutuyorlar. Arama ve kurtarma görevi aldık, her hedefi ortadan kaldırıp yakalayabildiklerimizi esir alacağız. Hepiniz çatışma kurallarını biliyorsunuz." Kade herkese bakıyor, gözlerini tek tek hepimize çeviriyor.

"Hooah," diye bağıryoruz hep birlikte.

Humvee aniden durur ve herkes bir anlığına sarsılır. Kade ilk çıkan kişidir ve hepimiz onu takip ederiz. Kumlu zemine adımımı attığımda adrenalin vücudumu sarar. Hava dumanla doludur ve farklı birimlerden gelen operatörlerin bağırırları kulaklarımda çınlar. Çocuk kliniğini çevreleyen tam bir savaş sahnesi vardır.

Biz Mart yürüyoruz tam kaosa alıyoruz siper terk edilmiş vücudum gerginleşiyor. Sırtım çatlak tuğla duvara değdiği anda. Tüfeğimi sıkıca kavriyor ve bir sonraki emri bekliyorum. "Beast, çatıda iki tehdit var, görüyor musun?" Chaos, gece görüş dürbünümüzden bakarken mikrofondan homurdanıyor.

Kendi cihazımla, bize doğru ateşlenen termal olarak ısıtılmış cisimler görüyorum. Burada olduğumuzu biliyorlar, ama yerimizi tespit edemiyorlar. İçlerinden biri bize ateş ediyor ve kalın tuğla parçaları her yere saçılıyor. Bir şarapnel parçası yüzüme isabet ediyor, ama neredeyse hissetmiyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, tereddüt etmeden tüfeğimi kaldırıp parmağımı tetiğe koyuyorum.

Babam, ben çocukken vefat edene kadar beni bin metreye kadar uzaklıktaki atış poligonlarına götürürdü. Her zaman iyi bir nişancıydım, bu yüzden ilk denememde mermim iki hedefin gözlerinin arasını deldiğinde kendime güvenim yerine geldi. O kadar odaklanmışım ki, omzuma çarpan sert geri tepmeyi bile hissetmedim. Şu anda bu bir ölüm kalım meselesi.

Arkalarında intihar yeleği giymiş bir kişi daha belirir. Aceleyle yeleği çıkarır ve bize doğru fırlatmak ister gibi başının üzerine kaldırır. Fırlatmadan Beast onu göğsünden üç kez vurur ve adam düşerek sıcak havaya kırmızı bir sis bırakır. Hemen ardından bir patlama olur ve yere düşerim. Vücudumda bir uğultu hissederim, göğsüm normalden daha ağırdır ve ayağa kalkmaya çalışırım.

Kade az önce hepimizin hayatını kurtardı. O bomba bir saniye önce patlasaydı, hepimiz ölmüş ya da ölmek üzere olurduk.

Kırmızı damlalar botumun yanındaki toprağa damlıyor.

Vurulmuş muyum? Neden kanıyorum?

"İyi misin, Posa?" Kaos omzumu kavrar ve beni ona doğru çevirir. Yüksek tiz bir ses, onun boğuk sesiyle karışır. Eldivenli parmakları, kanamanın kaynağını bulmak için yüzümdeki saçları çekerek yüzümden uzaklaştırır.

Hala patlamanın şokuyla sersemlemiş halde başımı sallıyorum.

Vücudu bulanık ama sesindeki endişeyi kaçırmıyorum. Maskesi yüz hatlarını tamamen kapatıyor ama ela rengi irisleri obsidyen kumaşın altında parlıyor. Sesler tekrar yükseliyor ve her şeyi duyabiliyorum.

"Yüzünde bir yara var, ama iyisin." Avucuyla yanağıma üç kez vurur ve bana göz kırpar.

Karanlıkta bile Booker bir şekilde ışık getirip hepimizi gülümsetmeyi başarıyor.

"Hayattayım. Anlaşıldı." Ona göz kırparak karşılık veriyorum. Sonra ekibin geri kalanına bakıyor, patlamanın onlara beyin sarsıntısı yapmadığından emin oluyor.

"SEAL Team Hellhounds ve tercümanımızla birlikte içeri girip onu teslim olmaya ikna edeceğim. Herkes olduğu yerde kalsın," Beast mikrofonuna emir verir. O, duvarın en ucunda, binanın girişinin karşı tarafındadır. Kade'nin yanında ay ışığının altında bulanık bir gölge hareket eder ve onu anında takip ederim.

Bir sokak arkasından AK-47 ile bir tehdit ortaya çıkar ve arkamızı koruyan SEALS'lere ateş açarak onları geri çekilmeye zorlar. Biri Kade'i sırtından vurmadan önce, çantamdan tabancamı çıkarır ve

tetiği çektim. O bir kurşun sıkmayı başardıktan sonra kafası patladı, ama benim kurşunum elini düşürdü ve kurşun Kade'in ayağının yanından geçerek onu bir santim farkla ıskaladı.

Kade bana döner ve kapalı kapılar ardında, sadece ikimiz varken çok iyi bildiğim o bakışı atar.

Sevgi. Özlem. Tutku.

Bu üç duygu, buz mavisi ve orman yeşili gözlerinde haykırıyor. Az önce onun hayatını kurtardım ve o da bunu biliyor.

Hâlâ onun bakışlarında kaybolmuş durumdayım. Tanımadığım uzun parmaklar kolumu aşağı iter. Kafamı yabancıya doğru çeviririm ve kim olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

Karen.

The Drunken Shell'deki güzel, kıvrıcık saçlı sarışın kadın, Kade ile çalışacak tercüman. Bana bir anlığına sert bir bakış attıktan sonra, çoktan benden uzaklaşıp tüfeğini kaldırarak binaya doğru ilerleyen Kade'e baktı. Parlak mavi gözleri beni baştan aşağı süzdü ve tısladı.

"Kırılmaz Asker. *Senin hakkında çok şey* duydum." Sesi alçalır, sanki beni bir şeyle suçluyormuş gibi.

Neden bana böyle bakıyor? Kade'i takip etmesi gerekirken bana bıçak gibi bakıyor. Tabancamı emniyetine aldıktan sonra, onun tuhaf yorumunu görmezden gelerek çantama geri koydum.

Oraya girmek istiyorum. Kade hepimize yerinde kalmamızı söylediğini biliyorum, ama Kade'in emirlerine karşı gelip onu içeriye takip etme isteği çok güçlü. Onu korumak istiyorum, tıpkı onun her zaman beni koruduğu gibi.

"Teğmen Wilson, operasyonun ortasındayız. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Sizinle içeri girmemi ister misiniz?" Booker, sağlık görevlisini kontrol ettikten sonra ayağa kalkar. Güzel kırmızı tüyleri olan ve gürültüyle havlayan bir Belçika Malinois köpeği, köpek eğitmeni ile birlikte yanımızdan koşarak geçer. Karanlık kliniğin içine girerler ve siyah gölgeler tarafından yutulurlar.

"Hayır, ben iyiyim." Bana sırtını dönüyor ve uzun, kaslı vücudu köpek eğiticisinin peşinden koşarak ekibimizi SEALS'larla baş başa bırakıyor.

"Beklerken binanın dışını güvenli hale getirmeliyiz," diye emrediyor Booker. Herkes binanın etrafını dolaşarak tehdit var mı diye arıyor. Kaos önde, ben hemen arkasında. Sokağa girdiğimizde, boş, tehdit varlığına dair hiçbir iz yok.

"Temiz!" Chaos mikrofona bağırır.

Aniden, bir şehir çöp tenekesinin kapağı patlayarak açılır. Elinde bir pala tutan bir adam, tek bir amaçla Chaos'a saldırır: onu öldürmek. Booker'ın refleksleri hızlıdır ve zamanında kaçır. Ancak bu sürpriz saldırı, onun tüfeğini düşürmesine neden olur ve kendini gerektiği kadar hızlı savunamaz hale gelir. Nişan noktasını değiştirerek onu vurmak için iyi bir açı arıyorum, ama ateş edersem Chaos'u öldürme riski var.

"Ateş edemiyorum!" Kuru boğazımdan kısık bir sesle bağıriyorum. Panik yapmamaya çalışıyorum, ama Booker'ı kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ağır tüfeği tutmaktan ellerim titremeye başlıyor. Chaos'un kendini savunmak için mücadele ederken, hedefle boğuşurken kaslarım yanıyor.

Tabanca mı kullanmalıyım? Hedefe saldırmalı mıyım?

Kafamda farklı planlar dolaşıyor ve yanlış bir hareket yapmaktan korkuyorum.

Tereddüt etme. Tereddüt etme yoksa ölürsün. Kade'in sözleri tekrar kafamda yankılanıyor.

Ekibimiz yanımda bir duvar oluşturur, lazerlerimiz hedefin vücudunu çılgınca doldurur.

Chaos çantasından bıçak ya da tabanca ararken, adam çaresizce sallanmaya devam ediyor. Nefretle dolu bir şekilde ona bağıriyor ve küfrediyor. Keskin bıçak Chaos'un boğazına değmeden önce, risklerin farkında olarak tetiği çekiyorum.

Neyse ki kurşun bileğini delip geçer ve onu geriye doğru uçurur, silahı düşürür. Booker nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi bana döner. Ben olduğum yerde kalır, içimden Tanrı'ya şükrederim. Ayağa kalkar, palayı uzağa tekmeler, takımın geri kalanı hedefi yakalamak için koşturur. Adam yerde çığlık atıyor, toprağı tekmeliyor, kanlı kolunu göğsüne sıkıştırıyor.

Chaos agresif bir şekilde mikrofonunu çıkarır ve bana doğru yaklaşır. Şaşkınlıkla ona bakarım. Bana ulaştığında, herkes

hedefini güvenli bir yere götürmekle meşgulken, o kulağıma eğildi. Mikrofonuma, sonra bana baktı.

"Başka birine ait olmasaydın, seni öpüp bitirirdim." Derin sesinden alaycı gülümsemesini hissedebiliyorum.

Kalbim durdu. Kade ve benim hakkımda bir şey mi biliyor? Herkese böyle şaka yapar ama yine de.

"Kapa çeneni, Chaos. Neden bahsettiğini bilmiyorum." Omzunu benden uzaklaştırarak yanından geçiyorum, ama bir saniye sonra yetişiyor.

Rehine durumuyla ilgili bir gelişme olmadan bir saat geçti. Hepimiz binanın dışında, kimsenin girip çıkmaması için etrafını sararak bekliyoruz. Kade'in güvende olup olmadığını bilmediğim için geçen her saniye beni deli ediyor.

"Şimdiye kadar bir haber gelmiş olmalıydı, Chaos." Sesim onun yanında gergin bir fısıltı gibi çıkıyor ve gözlerimi Kade'in girdiği kapıdan ayırmıyorum. Onun emirlerine karşı gelip içeri koşarak yardım etmek için tüm irademi kullanıyorum.

"Endişelenmiyorum. Beast, Karen'la bu tür durumları iyi idare etmeyi bilir," diye homurdanıyor. Onun adının geçmesi midemi bulandırıyor.

Merak beni kemiriyor. Ne kadar süre çıkmışlardı? En son ne zaman yatmışlardı? Hâlâ arkadaş mıydılar?

Lanet olsun. Kıskanıyorum. Şu anda bunun yeri yok, kendime hatırlatıyorum. Önemli değil, çünkü Kade ile paylaştığımız her şey eninde sonunda sona erecek.

Umurumda değil.

Umurumda değil.

Kafamda atlıkarınca gibi dönen yalan beni hasta ediyor.

Binanın içinden yüksek bir silah sesi duyuluyor ve kanım donuyor. Elinde tüfeğini sıkıca tutan Chaos'a dönüyorum. Endişemi içime atıyorum, en kötüsünü düşünmeye vaktim yok. Birkaç saniye sonra üç el daha silah sesi duyuluyor ve iletişim kanalları sorularla doluyor.

"O neydi?"

"Beast? Neler oluyor?"

"Rehineler hayatta mı?"

Beklerken kan kulaklarımdan akıyor. Yemin ederim, Kade yaralanmış ya da ölmüşse...

Orada bir SEAL ekibi ve ekibimizin geri kalanı olduğunu biliyorum, ama endişelenmeden duramıyorum.

"Tehlike ortadan kaldırıldı," Karen'ın somurtkan sesi kısık çıkıyor.

Omuzlarım gevşerken, tuttuğum nefesim bir anda dışarı çıkıyor. Tüfeğimi gevşetip, sanki bu onu daha fazla konuşmaya ikna edecekmiş gibi kulaklığımı yeniden ayarlıyorum.

Neden bu kadar ciddi konuşuyor? Bu iyi bir şey.

Sonunda Kade gölgelerin arasından çıkar. İlk başta rahatlarım, ama kollarında taşıdığı şeyi gördüğüm anda dehşetle ruhum paramparça olur. Özel operasyon ekibi soruşturmayı tamamlamak için köye girerken, o cansız, kanlı çocuğa bakmaya devam eder.

Gözlerimden yaşlar boşalırken, boğazıma safra yükseldi. Vücudum o kadar soğudu ki, neredeyse tüfeğimi düşürüyordu. Aniden, çocuğu kısmen örten battaniye hareket etti. Küçük kız, Kade'in boynuna umutsuzca sarıldı ve göğsüne yaslanarak hıçkırarak ağladı.

Onu kurtardı. Küçük kızın hayatını kurtarmayı başardı.

"Doktoru yüzünden ateşli silahla öldürdü. Çocuğa da aynısını yapamadan onu öldürdüm. Kan her yere sıçradı. Hayatta ama acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

Bir grup sağlık görevlisi Kade'ye doğru koşmaya başladı. Ona ulaştıklarında, Kade kızı yavaşça onlara teslim etti. Kız ilk başta Kade'den ayrılmak istemedi ve ona yalvardı. Onun gitmemesi için yalvardığını biliyordum, ama Kade ona artık güvende olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek onu sakinleştirmeyi başardı.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülmeden önce, Chaos kolunu omzuma atarak beni duygusal durumumdan çıkarır. Dikkatimi ona çekerek, dudaklarımı sıkıştırır ve Kade'nin yanına koşma isteğiyle mücadele ederim.

"Operasyon bitti. Bir gün daha yaşayacağız, Posa."

VIOLET

Bir hafta sonra, Kade'in kapısını çaldım. Savaşın gerçekliği kafama dank edince, sadece birkaç saat uykuyla ayakta duruyordum. Nefes alıp verirken göğsüm sıkışıyordu, üstlerimin karşısına çıkmadan önce duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Kapının ardında beni neyin beklediğini bilmemek beni çok rahatsız ediyordu. Silah yaraları ve bombalarla hayatları değişen insanları gördüğüm korkunç olayları anlatmaya hazır değildim.

Castle bacaklarını kaybetti; çocuklar, askerler ve doktorlar, aradığımız yüksek değerli hedef yüzünden öldü. Saldırı emrini Cerrah verdi.

Tüm tıbbi tahliyeler tamamlandıktan sonra Booker'a neden beni görevden aldığını sordum. O da dürüstçe Kade'in kendisinden bunu istediğini söyledi.

Kade'in gönderdiği tüm mesajları görmezden geldim, ki bunlar sadece işle ilgili iki mesajdı. O da odama gelip beni aramadı, ben de ona ulaşmadım. Ona karşı ne yapacağımdan korktuğum için yüzüne bakacak kadar kendimi toparlayamıyorum. Gerçekten yeni bir sayfa açmaya ve profesyonel davranmaya çalışıyorum.

Boynumdaki künyemi oynayarak, metal kısmını ileri geri ovuştururken diğer elimle tekrar kapıyı çaldım. Belki de yaklaşan fırtınadan sesimi duymamışlardır. Sonunda, ikinci denememden sonra, Booker'ın sesi kapının diğer tarafından yankılandı.

"Girin."

Düğmeyi çevirip kapıyı açtım. Üç üst düzey subay masanın başında durmuş, önlerinde yığılmış evrakları inceliyorlardı. Çenemi dik, ellerimi yanımda tutarak ve ifadesiz bir yüzle içeri girdim.

"Başçavuş O'Connell." Ona ve diğerlerine selam veriyorum.

"Herkes dışarı, Isla ile özel olarak konuşmam gerek."

Diğerleri başlarını sallayarak boğazlarını temizler ve dışarı çıkar. Kade sanki ben burada değilmişim gibi, beni çağırmamış gibi, ben bir hayaletmişim gibi arkasını dönüyor.

Şimşekler loş odayı aydınlatıyor. Hemen ardından gök gürültüsü geliyor ve ses, binanın duvarlarında titreşimlere neden oluyor, tavandaki lambalar sallanıyor ve elektrikler titriyor.

"Başım belada mı?"

Kade, altı haneli bir kodu dolaba girer ve yeşil bir ışık yanar. Dolabı açar ve ortada uzun, şık görünümlü bir burbon şişesi belirir. Diğer elinde iki kısa bardakla nihayet bana döner ama bana bakmaz. Bardakları doldurur ve ben, kehribar rengi sıvının buzla dolup taşmasını izlerim. Bourbon şişesini kapatır.

"Nasılsın?" Masasının üzerinde dururken, büyüleyici gözleri sonunda benimkilerle buluşur. Yumrukları masanın ahşabını sıkar ve triceps kasları sertleşir.

Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim.

İyiyim. Ben iyiyim, endişelenecek bir şey yok.

Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Boğazımda o tanıdık yumru oluşurken ağzımı kapatıyorum. Kırılmayacağım. Kırılmamam lazım. Güçlü kalmalıyım.

"Violet. Sana bir soru sordum." Liderlik ederken kullandığı o otoriter ses tonu geri geliyor.

"Ben iyiyim."

Sesi kendinden emin değil, duyulabilir bir yalan gibi. Çenesini sıkar ve bourbon bardağını dudaklarına götürür.

Karanlık gözlerinden bakışlarımı ayırıp, yağmurun şiddetle yağmaya devam ettiği pencereye bakıyorum. Ofisinin pencerelerinden, fırtına rüzgârlarıyla dans eden bayrakları ve dev yağmur damlalarını görebiliyorum.

Castle'ın kanlı, parçalanmış cesedi aklıma geliyor ve titriyorum. Elektrik birkaç dakika boyunca tekrar tekrar titreyip sönüyor ve sonunda tamamen kesiliyor. Kade ve ben, sadece ay ışığının zayıf bir ışığıyla aydınlanan karanlıkta kalıyoruz.

Sonunda... eğildim.

Kafamı sallayıp titrek dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bu şekilde endişe krizinin duyularımı ele geçirmesini engelleyebileceğimi umuyorum. Yine de, ne yaparsam yapayım, savaşın gerçekliği sonunda beni derinden sarsıyor ve bu sefer Castle'ın kaybedilebileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Son duyduğumda durumu kritikti ve ailesine Kızıl Haç gönderilmişti.

"Sen iyisin," der, derin sesiyle yatıştırıcı bir tonla. Sanki bir soru gibi söyler.

"Sen nasıl iyisin? İki asker öldü! Masum siviller öldü! Castle ölüyor! Bacaklarını kaybetti ve sen buz gibi soğuksun. Tek bir gözyaşı bile dökmüyor musun? Hiçbir şey hissetmiyor musun?!"

Sorum onu hiç etkilemiyor, hiçbir tepki yok... hiçbir şey. Onu son gördüğüm yere bakıyorum, ay ışığı onun devasa vücuduna zar zor düşüyor. Okuma gözlükleri takılı ve her zamanki gibi sakın görünüyor, sanki masasında geçirdiği sıradan bir gün gibi içiyor.

KontROLSÜZ bir şekilde ağlıyorum. Boğuluyormuş gibi nefes alıyorum ve sıkışan göğsümü tırmalıyorum. Üstümü çıkarmaya çalışırken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

"Görevde olmamamın sebebi sensin, seni orospu çocuğu! Beni sikiyorsun diye beni engelleyemezsin. Bu sana kariyerimi mahvetme hakkı mı veriyor? Beni operasyonlardan çekme hakkı mı? İşimi mahvediyorsun!"

"Sesini alna kadar al," diyor sertçe, boynundaki damar şişiyor.

"Orada olmalıydım, Kade!" diye bağıyorum, gözlerimin arkasındaki acıyı bastırmaya çalışarak. Boğazımdaki aptal taş yine ortaya çıkıyor ve ona kızıyorum. "Yardım edebilirdim. Belki en iyi arkadaşım şu anda ölmek üzere ve Almanya'ya uçuruluyor olmazdı! Belki..." Burnumu çekiyorum. "Ya eğer..."

"Ya olsaydı, olsaydı oyunları oynama. Kendinle kazanamazsın ve Castle'ın durumuna ağlayarak ona yardım etmiyorsun!"

"Siktir git, Kade!"

O, hala duygusuz bir şekilde geri çekilirken, ben paramparça oluyorum.

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum." Sesimi sakın ve sabit tutmaya çalışıyorum, ama sesim titriyor.

Panik atak.

"Sana yardım edeyim."

"Hayır!"

"Mariposa."

"Hayır!"

Kade!"

"Bu bir emir!" diye bağıyor. "Uyumumda
değil..."

"Sonuçta senin amirin hala benim ve üstüne nasıl konuşulacağını
unutma!"

"Beni sıradan bir askermişim gibi davranmayı kes!"

Masayı dolaşıp, dünyayı donduracak kadar soğuk bir ifadeyle
üzerime dikildi.

"Nefes alamıyorum! Boğuluyormuşum gibi hissediyorum!"

Hala tedirgin bir şekilde nefes alıp verirken, kamuflajlı üstümün
fermuarını açmaya çalışıyorum ama fermuar sıkışıyor. Sinirden
inleyerek çekip duruyorum ama fermuar açılmıyor.

Kafamı sallayıp pes ediyorum.

"Lütfen. Çek şunu üzerimden. Çek şunu üzerimden, yardım et!
Lütfen, Başçavuş!"

Kade hemen tepki verir ve kocaman elleri benim ellerimi kaplar.
Fermuarı kavrar ve güçlü bir çekişle fermuar açılır ve üstümü çıkarır.
Bir rahatlama dalgası beni sarar. Üstüm masanın üzerine düşer. Uzun
bir nefes veririm ve o beni kollarının arasına alır. Kollarımı onun sert
vücuduna dolayarak kokusunun duyularımı doldurmasına izin veririm.
Kendimi sedir ağacının kokusuna bırakarak kendimi parçalara
ayırırım.

Babamın görüntüleri kafamda fırtına gibi esiyor ve kendi gözlerimi
tırmalamaya zorluyor.

"Kırılabilirsin Violet. Castle iyi bir asker. Lanet olsun," diyor ve
başımın üstüne öpücük konduruyor. Göğsüne yaslanıp sızlanmaya
devam ediyorum ve sırtını tırmalıyorum. Yine de titremem durmuyor
ve kanına boğulma sesleri kulaklarımda yankılanmaya devam ediyor.

"Sanırım ben bu iş için uygun değilim."

"Biz pes etmiyoruz," diye sert bir sesle hemen cevap veriyor.
Tırnaklarımı sırt kaslarına geçirmeye devam ediyorum. O buna
direnmiyor, aksine sanki acımı dindirmek istercesine bana daha sıkı
sarılıyor.

acımı dindirmek istercesine bana daha sıkı sarılır. "İnan, o iyi olacak, duydun mu?"

"Üzgünüm. Vazgeçmiyorum, ama bu adil değil."

"Savaş adil değildir, Mariposa. Savaş acımasız ve zalimdir. Kurtarabileceğimizi kurtarınız."

Saatler sürmüş gibi hissettiğim bir süre boyunca beni öyle tuttu, nefesimi kontrol altına alana kadar avucunu sırtımda daireler çizerek gezdirdi.

"Sana Kade diyebilir miyim?" O

başını sallar.

"Kade." Ona bakıyorum ve baktığım anda hemen pişman oluyorum.

"Violet."

"Nasıl kırılmıyorsun?"

Beni bırakıyor ve acımasız gözleri geri dönüyor. Benden uzaklaşıyor. ben, masasına geri döner ve bourbon bardağını üç yudumda boşaltır. Sandalyesine oturur ve bana öfkeyle bakar.

"Zaten kırılmış bir şeyi kıramazsın."

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi saçlarını eliyle tarar ama kendini tutar. Bir şimşek daha ofisini aydınlatır ve sonra tekrar karanlık çöker.

"Askerlerini kaybetmeye nasıl alışıyorsun?"

Bana sert bir bakış atar. Bir an önce rahat olan tavırları karanlık ve ahlaksız bir hal alır.

"Turner Swanson. Otuz iki yaşında. Deniz Komandosu. El yapımı patlayıcıyla öldü. Jim Gray. On sekiz yaşında. Yeşil Bereli. Stres nedeniyle kendi kendine ateş ederek öldü. Gözümün önünde yaptı. Rick Pierce. Yirmi beş yaşında. Özel Kuvvetler askeri. Benim komutasındaki bir görevde el bombasıyla öldü. Damon Hawke. Yirmi iki yaşında. Biz çok geç kaldığımız için diri diri yandı. Owen Pearl. Donduğu için iki kurşun yarasından öldü. Frederick Schofield. Otuz yedi yaşında. Savaş yüzünden öldüler. Şimdi neden size bu kadar sert davrandığımı anlıyor musunuz? Neden mezun olmanın neredeyse imkansız olduğunu? Neden herkes bana pislik diyor? Zalim canavar? Sizin hayatınızı kurtarmak için! Bardağı sıkıca tutup masaya vurur. Bardak kırılır ve çarpma sesiyle irkilirim.

"Peki, sorunun cevabı... Askerlerimi kaybetmeye nasıl alıştım?
Alışamadım."

Omuzları, içindeki şeytanları kontrol etmeye çalışır gibi sallanır. Benden uzaklaşır ve masasına bakar. Ahşabı avuçlar, yavaş ve derin nefesler alır. Kendinden utanıyormuş gibi gözlerini kapatır ve savaşın onu etkilediğini göstermesinin yasak bir şey olduğunu düşünerek acı çektiğini bilmemi istemez.

Bu gece, onun seks dışında bir duygu gösterdiğini ilk kez duyuyorum. Artık anlıyorum. Çevresindeki herkesi çok önemsiyor ve hayatlarımızın sorumluluğu omuzlarında ağır bir yük olarak duruyor. Neredeyse yirmi yıldır bu durumda olup, bunu konuşacak kimsesi olmadığını düşünemiyorum. Hiç böyle bir şey yaşad mı?

Ona doğru yürüdüm, dişlerimi alt dudağıma batırdım.

"Sen kötü adam değilsin. Sen Kade O'Connell'sın. Sen özel bir askerden daha fazlasısın. Sen bir babasın. Sen bir arkadaşsın, bir kardeşsin."

"Herkes sana kötü adam derken, askerler sana korkuyla bakıyor." Başını sallar. "Tanrı aşkına, benim kod adım Beast," der, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle alaycı bir şekilde. "Aslında ben de buna inanmaya başladım."

Çenesini sıkar ve boynundaki damarın belirginleşmesini izlerim.

"Yapma..." diye fısıldadım. "Askerlerin sana duyduğu şey korku değil. Saygı. Sen az önce söylediğim her şeysin ve en önemlisi, kusurlu bir insansın, mükemmel bir insan değilsin. Kimse mükemmel değildir. Sen bir erkeksin." Yüzünü tutup bu sefer bana bakmasını sağladım. "Sen benim derinden hayran olduğum bir erkeksin."

O kasılır, ama sonra göz bebeklerinin büyüdüğünü ve heterokromatik gözlerindeki beneklerin karanlık bir şehvetle parladığını görürüm. Bir saniye içinde beni kaldırır ve kışımı masasına çarpar. Dudakları dudaklarıma çarpar ve ben de onun hareketlerine tereddüt etmeden karşılık veririm.

"Kade," diye inledim. Sakalı dudaklarımı ve boynumu batırırken, ısıyor, emiyor ve dişleriyle izler bırakıyordu. "Nerede olduğumuzu unutana kadar endişelerimi siktir et."

En iyi arkadaşımın ölebileceğini düşünmek istemiyorum. Kendimi güvende hissettiren ve

korunmuş hissettiren tek kişiye kendimi kaptırmayı tercih ederim... O bana dokunduğu sürece hiçbir şeyin, hiç kimsenin bana zarar veremeyeceği hissine kapılmayı.

O sözler ağzımdan çıkar çıkmaz geri çekildi. Nefes nefese, ihtiyaç içinde ve ıslak, onun bu kadar çabuk geri çekilmesinin beni rahatsız etmediğini söyleyebilmeyi dilerdim.

Bir başka şimşek çakarken, beni baştan aşağı süzer ve iç çekerek sorar.

"Hayır. Böyle olmaz, ondan sonra olmaz..." Elini yüzüne götürdü. Beni reddetmenin onu öldürdüğünü biliyorum, ama onu çok iyi anlıyorum. Sinirli bir şekilde nefes alıp verirken, orta parmağındaki kafatası yüzüğünü oynayarak endişeli bir şekilde çeviriyor.

"Ölümle ilk karşılaşmanı sindirmek için zamana ihtiyacın var. Şu anda General Hallows ile bir toplantım var. Uzun bir gece olacak..." Ciddi bakışları benim muhtaç bakışlarımdan uzaklaşıyor. "Gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istedim."

Ve bununla birlikte, beni düşüncelerimle baş başa bırakarak ofisinden çıktı.

KADE

The Surgeon'ı izliyor ve araştırıyorum. İstihbarat subayı Ella Winters, onunla ilgili elimizdeki kanıtlara erişim izni verdi. O bir savaş suçlusunu, lider, aşırılıkçı ve katil. Kendimi tekrarlayan bir plak gibi hissediyorum ama gerçekleri kendime hatırlatmak önemli. Bu, onu durdurmak için hepimizin motivasyonunu yüksek tutuyor.

Yakalanan birkaç Özel Operatörün kafasını keserken ve işkence ederken kendini videoya çekti. Ofisimde oturmuş, gözlüklerimi burnumun üstüne itip içki içiyorum... izliyorum. General Miller daha yoğun araştırma yapmamı teşvik etti. Saatlerce süren toplantılar ve eğitimler, ama yorgunluktan eser yok, bu sadece motivasyonumu artırıyor. Çalışmaya doyamıyorum. Bu benim nefesim, damarlarımda akan kanın sebebi, bu kadar keskin olmama, ordunun en iyi eğitimli operatörlerini korumaya ve temsil etmeye motive olmamın sebebi.

Winters arkamda duruyor, ben de ona hızlıca bir bakış atıyorum. Ellerini arkasına koymuş, baştan aşağı üniforma giymiş, dolaplarıma yaslanmış duruyor. Yoğun bakışları önümdeki ekrana odaklanmış, bu kötü hedefi yakalayamadığımız için benim kadar öfkeli olduğu belli. Elleri yumruk haline gelirken boğazı hareket ediyor.

Gözlerim Daegan Hannibal'a, Operatör Yaratık'a dönüyor — ordudaki en iyi keskin nişancı, hiç ıskalamamış kusursuz bir sicili var. 1,98 metre boyundaki Navy SEAL, özel operasyonların en ölümcül varlıklarından biri, sessizliği ve kara mizahıyla tanınıyor.

O, dizüstü bilgisayar ekranında, yakalanmış halde... yaraları ve takmayı sevdiği kalıcı maske takmadan önce. Birkaç dakika boyunca işkence görmesini izliyorum. Çıplak bir şekilde yere bir direğe bağlanmış, vücudu morluklar ve kan içinde. Söylentilere göre

Gözleri tamamen kapalı ve şiddetli şekilde şişmiş. Cerrah tarafından vücudunun her yerine defalarca bıçaklanıyor, ama yine de çığlık atmıyor. Bütün bunları nasıl atlattığını ve sessizliğiyle ününü nasıl koruduğunu bilmiyorum. Bu adamın parçalanmasını izlerken midem bulanıyor. Koyu siyah saçları ıslak, ama terden değil. Bu, defalarca su işkencesine maruz kaldığı için. Yüzünün bir tarafına ilk üç kesik attıktan sonra, Cerrah en belirgin kesikleri atıyor: kaşının üstünden ve kapalı gözünün içine. Diğer buz grisi gözünün akı kanla doluyor.

Dizüstü bilgisayar kapanır ve videonun geri kalanını izleyemeden biter, ama açıkçası, yeterince gördüğümü düşünüyorum. Winters dizüstü bilgisayarı masamdan çekip kolunun altına sıkıştırır. Bilgisayarı sıkıca tutar ve boğazını temizler.

"Artık biliyorsun." Sesi keskinleşir. "Artık neden onun peşinde olduğunu biliyorsun."

Ona hızlıca başımı sallayarak, dişlerimi acıyana kadar sıkıyorum.

Onu uyurken izlemek için yine odasına gizlice girdim.

Elimde değil. Beni parmağında oynatıyor ve ondan uzak duramıyorum. İlk görevinin olduğu gece onu uzaklaştırmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Doğru gelmedi ve sevişirken onun tüm zihnini, bedenini ve ruhunu, tüm dikkatini istiyorum. Onu doyumsuz bir arzu ile arzuluyorum.

Sade siyah battaniyeleri çenesine kadar kıvrılmış. Çok güzel uyuyor. Onu sikimle uyandırmak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Bunu ister miydi?

Şimdiye kadar, benim karanlık arzularımı o kadar mükemmel bir şekilde karşıladı ki, aramızdaki sınırlar o kadar belirsiz ki, sanki ilahi bir bağla birbirimize bağıymışız gibi hissediyorum. Benim değersiz olduğu söylenen her bir parçamı kabul ediyor. Ben *kendimi değersiz sanıyordum*. İşimde ve beni ben yapan her şeyde kendime güvenim tam olsa da, içimi açmak söz konusu olduğunda kendimi kapatıyorum. O, başka bir ruha bağlanmanın benim için yeniden bir seçenek olabileceğini hissettiriyor.

Violet ağlamaya başlar.

"Baba, yardım et!"

"Baba, özür dilerim! Peşimden atlamana gerek yoktu."

"Özür dilerim!"

Kaşlarımla çatılır ve o uykusunda konuşmaya devam ettikçe onu uyandırma isteğim daha da güçlenir. Onu bu halde göremem; acı çekmesini izlemek çok zor. Yorganını çekip onu kollarıma almak için yanına yaklaşırım ama yatağının başına vardığımda dururum.

Cebimdeki telefonum titrer ve o, odasına tekrar girdiğimi görmeden sessize alırım.

Başka bir toplantı var.

Kızım uyanıyor, kör pencereye bakacak şekilde yanına dönüyor.

Odanın içinden sessizce, gizlice çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp telefonu kulağıma götürüyorum.

VIOLET

Sevgili Graham,

Geçen gün teyzeni ziyaret ettim ve kendimi tanıttım. Seni o kadar özledim ki doğum gününde seni görmek istedim. Bana şimdiye kadar yediğin en iyi flanı yaptığımı söylemiştin, ben de pişirdim ve sardım. Çok heyecanlıydım. Üç kez mahvettikten sonra, öyle bırakıp kendime güvenmeye karar verdim. Davetsiz olarak evine geldiğimi görünce çok şaşırdı, ama iyi . Yeğenin eve yazdığı mektuplarda benden bahsedip durduğunu söyledi. Bu beni güldürdü. Merak etme, senin hakkında sadece iyi şeyler söyledi. Baban hayattayken Teksas'ta bin dönümlük bir çiftlikte büyüdüğünü, ata binmeyi ve babanın hayvanlarına bakmasına yardım etmeyi sevdiğini söyledi. hayvanlara ve toprağa bakmaya yardım etmeyi sevdiğini söyledi. Sonunda, senin ve kardeşlerinin doğumdan yetişkinliğe kadar büyüdüğünüz bir fotoğraf albümü çıkardı ve bana tüm fotoğrafları gösterdi. Flanı bitirirken ona nasıl tanıştığımızı anlattım. Sadece

O gece lokantaya girdiğinde nefes alıp veriyordun ve ben senin garsonun. Saatlerce konuştuk, güldük ve birbirimizi tanıdık, ve sonunda akşam yemeği saatini çok geçe kadar dans ederek geçirdik. Tanrıya şükür Jerry o gece çalışıyordu ve beni kapatmasına izin verdi. Lokantada "We Belong Together" şarkısı çaldığında, ne yapıyorsam bırakıp gülümsüyorum. Öğlen saatlerinde evden çıktım ve evde ağladım çünkü senin de bizimle doğum gününü kutlamak için burada olmanı dilemekten kendimi alamadım. Ancak, senin mahalleye girdiğimde ilk fark ettiğim şey, teyzenin verandasında ve yanındaki evlerin üzerinde bağlanmış sarı kurdelelerdi. Her yerdelerdi. Ayrılmadan önce teyzeme ne olduklarını sordum. Sarı kurdelelerin yurtdışındaki askerlere destek anlamına geldiğini söyledi. O günden beri her gün pencerelere sarı kurdeleler asıyorum. Bir tanesini de kendi pencereme yapıştırdım. Ailem ve arkadaşlarımla bizim birlikte olmamızı istememesi umurumda değil. Seni seviyorum ve gerekirse sonsuza kadar beklerim.

Sevgilerimle, Grace

Böylece, büyükannemin isteğine karşı gelerek, onun yokluğunda bir mektup daha okudum. Sevddiği yeşil bereli Graham'ı beklemek zor olmalıydı. Neden büyükbabamı seçtiğini anlamıyorum.

Onu çok sevdiği belliydi. Aylarca her gün ona mektup yazmıştı.

Mektubu okuduktan sonra büyükanneme mesaj attım. Büyükbabam, büyükannemin durumunun aynı olduğunu, iyi günlerinden çok kötü günlerinin olduğunu, ama ara sıra beni sorduğunu söyledi. Büyükanneme, Kuzey Carolina'da meşgul olduğumu söylüyor, böylece benim görevimden dolayı üzülmesin diye.

Operasyondan sonra Booker ve ben daha fazla zaman geçirmeye başladık. Castle gittiği için kendimi meşgul tutmak istedim. Endişelenerek ya da hareketsiz kalarak kendime ya da başkalarına bir iyilik yapmıyorum. Savaşa geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Burada, bir sonraki emirleri beklerken görev için hazırlanmaktan başka yapacak pek bir şey yok. Kade'i, ofisinde geçirdiğimiz geceden beri neredeyse iki haftadır görmedim. Özel operatörler ve generallerle toplantılar ve evrak işleriyle aşırı meşgul.

Aynı askeri üssünde görev yapıyoruz ve onu özlüyorum. Ama neden benden kaçtığını anlıyorum, kasıtlı olsun ya da olmasın. Endişelerimi içime atmak yerine, savaşla ilk karşılaşmamı sindirmem için bana zaman tanıyor.

Anna'yı kontrol etmek istiyorum, ama ona mesaj atmadan veya bulunduğu hastaneyi aramadan önce üstlerden haber bekliyorum. Son duyduğumda, Almanya'daydı, ameliyat üstüne ameliyat oluyordu ve hala durumu kritikti. Bacaklarını kaybetmekten daha fazla yaralanmıştı. Bunun ona olması haksızlık, ama başka düşünceler de aklımdan çıkmıyor: bacaklarını kaybeden ben olabilirdim. Kade müdahale etmeseydi, ben de ölenlerden biri olabilirdim ya da Anna gibi yaralanabilirdim.

Bulduğum binanın dışında durmuş, cep telefonumda gerilim romanımı okuyorum. Booker sigara içmeye çıktığını ve kaldığı binanın önüne gelmemi isteyen bir mesaj attı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü Kade'nin adını görmek istiyordum. Benden uzak kaldığı süre uzadıkça, sessizliğin bittiğini söylemeye çalışıyor olabilir mi diye merak ediyorum.

"Neden bu kadar çok okuyorsun?" Booker sessizliği bozdu.

"Eh, bazen kitaplarda kaybolmak, gerçek hayatta kaybolmaktan daha iyidir." Omuz silkiyorum ve başparmağımın bir sayfayı çeviriyorum.

"Herkes, tüm bu anlamsız trajedilerin sorumlusunu bulmak için her geçen gün daha da çaresizleşiyor." Booker iç çekerek sigarasını salladı ve kıvılcımlar yere düştü.

"Biliyorum. Başçavuş artık hiç ortalarda görünmüyor."

Bir an için sertleşir.

"Ne?" Esneyerek arkamı döndüm ve parmaklarımı saatimin üzerine koydum. Gece yarısı yaklaşıyordu ve yatmak için can atıyordum. Her an çağırılabilirdik; istihbarat biriminden haber gelmeden önce dinlenmek istiyordum.

"Hiçbir şey."

Öne eğilip, onun yanına dokunuyorum.

"Aklında ne var? Çıkar içinden."

Bana yaklaşıırken kafasının arkasını kaşıyor. Uzun boylu vücudu gölgesini üzerime düşürüyor.

"Sadece annemi ve babamı düşünüyorum. Çok endişelendiği için bana mesaj atıp duruyor. Haberleri izlememesini söylüyorum ama elinde değil."

O hissi bilmiyorum.

"Ayrıca, kız arkadaşım evde beni bekliyor. Görevim bitip ona sürpriz yapabilmek için sabırsızlanıyorum." Sırıtarak yanaklarını çökertip sigarasından bir nefes daha alır.

"Booker, kız arkadaşın mı var?" diye gülerek bağıriyorum.

Nasıl olmasın ki? Booker yakışıklı ve tanıdığım en komik erkeklerden biri. Her zaman kötü durumlarda şakalar yapar, benim de bazen yapmaktan hoşlandığım bir şey. Hafif bir rüzgar kumral saçlarını dalgalandırır. Omuzlarını sallayarak kemiklerini çıkıntıya çıkarır, dudakları gergin bir şekilde kıvrıldığında kalın bıyığı seğirir.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma, Violet. Ego'ma iyi gelmiyor." Gözlerimi devirerek, eliyle onu itiyorum.

"Seni kim bekliyor?" diye sordu.

Sorusu beni düşündüğümde daha fazla sarsar. Büyükanнемin durumunu hatırlayınca yüzüm düşer. Dudak içimi ısırarak başımı sallarım. Birlikte mektupları okuyamamıştık. İşlerim çok yoğundu.

"Büyükanнем ve büyükbabam." Omuzlarımı silkiyorum, sesim uzak ve duygusuz.

"Annen ne durumda? Kardeşin var mı?"

"Biliyor musun, Booker, bu konuyu konuşmak istemiyorum. Şu anda tek ailem büyükannem ve büyükbabam, hepsi bu."

Bir kez başını salladıktan sonra sigarasını binanın arka girişindeki çöp kutusuna attı. Kapıya yaklaşıp, elini kapı kolunun üzerinde tuttu ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Durmadan önce botları yerde kaydı.

"Bunu duyduğuma üzıldüm, Mariposa... ama bu tamamen doğru değil." Merakla kaşlarını çatarak telefonunu cebime geri koydum.

"Ne demek istiyorsun?"

Kalın, koyu kahverengi bıyığının üzerinden zar zor görünen dolgun dudakları samimi bir gülümsemeye büründü.

"Biz de senin aileniz, Violet. Ben varım, ekip var..." Kapıyı açarken göğsümde bir sıcaklık yayılır. Gölge vücutunun yarısını yutarken bir adım içeri girer. Başını bana doğru çevirir.

"Ve Kade." Kapıyı kapatmadan önce yaramazca göz kırptı. Ağzım açık kaldı ve tek başıma olmama rağmen yanaklarımdaki kızarıklığı saklamak için arkamı döndüm.

Kade ve benim hakkımda her şeyi biliyor. Bundan eminim.

Bir adım daha atıp odama dönmeden önce telefonum titrer.

BAŞÇAVUŞ:

■

Hemen ofisime gel.

BEN

■

İş mi? Neredeyse gece yarısı oldu.

BAŞÇAVUŞ

■

Emir bu. Hemen ofisime. Bekleyemez.

BEN:

■

Beş dakikaya oradayım.

VIOLET

Göğsüm heyecandan çarpıyor. Tek bir bakışıyla kalbimi çarpıtan o yakışıklı yüzünü özledim. Çukurun karşısındaki yüksek binaya doğru yola çıkıyorum ve tam beş dakika sonra oraya varıyorum. Elimi kapıyı çalmak için kaldırıyorum, midem kıpır kıpır.

Kapı, parmaklarım tahtaya çarpmadan açılıyor. Kade, siyah gömleği ve boynundaki künyesiyle dik duruyor. Siyah kamuflaj pantolonu kalın, kaslı bacaklarını sarıyor, pazıları çenesi gibi gergin. Yüzünde pişmanlık var.

"Ne oldu? Ne acelesi vardı?"

Kocaman eli öne doğru uzanır ve benimkini kavrar. Bileğimden çekip içeri sokar ve kapıyı çarpar. İçeri girerim, dengemi yeniden kazanmak için ayaklarımın üzerinde sendelerim. Bazen gücünü hafife aldığını düşünüyorum; neredeyse düşünüyordum.

Dönüp Kade'in kocaman sırtına bakıyorum. Kapıyı kilitliyor, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, beni büyülediğini duyacağından korkuyorum.

Uzaklaşırken, viski şişesinin bulunduğu dolaba doğru ilerlerken, güzel irislerinin etrafındaki koyu halkaları fark ettim. Şifreyi girip neredeyse boşalmış şişeyi çıkardı. Tanrım, bu kadar çok mu içti? En son gördüğümde neredeyse doluydu.

"Castle ailesine kavuştu. Tamamen iyileşecek." Hala gözlerime bakmadan, kehribar rengi sıvıyı bardağa döktü.

Ağlamak istemiyorum, ama onun iyi olacağını bilmek gözlerimden yaşlar süzülüyor. Rahat bir nefes alırken boğazımdan keskin bir çığlık çıkıyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum

duygularımı toparlayıp bastırmaya çalışıyorum. Onun önünde ağlamam gerekmiyor, çünkü o benim patronum ve ben 'kırılmaz'ım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Burnumu çekerek, sözlerim avucumun arkasında neredeyse boğuk çıkıyor. Nefes alıyorum ve bu, gergin göğsümdeki gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor.

O başını sallar, ama bir şey sakladığı bellidir.

"Seni uzun zamandır görmedim. Cerrah'ın nerede olduğunu biliyor musun?

'i biliyor musun?"

Bardağı kaldırıp, içindeki suyu üç yudumda içti

"Henüz değil, ama çok yaklaştık. Onun takipçilerinden biri yavaş yavaş bize ihtiyacımız

"Henüz değil, ama yaklaştık. Takipçilerinden biri yavaş yavaş ihtiyacımız olan tüm bilgileri veriyor." İcini çekerek, çene kasları acı bir şekilde seğiriyor. Masaya yumruklarıyla yaslanıyor, sağ kolundaki yılan ve kurukafa dövmeleri kasılırken hareket ediyor.

"İyi, bu görevin sona yaklaşmak demek." Parmak eklemlerimi tek tek çıtlattım.

"Bilgi için teşekkürler, ama kimse şüphelenmesin diye gitmeliyim." Kapiya doğru yürüdüm.

"Baban boğuldu... değil mi?" Sorusu sabırla doludur.

Soruya göğsüm sıkışır.

"Bu yüzden nefes nefese uyanıyorsun, değil mi?"

Kalbim göğsümde çarparken boğazımda bir yumru oluşur. Converse ayakkabılarımdan onun kapısına bakarken midem bulanır. Kaçma isteği bacaklarımda filizlenir, ama ben yere yapışmış gibi kalırım.

Bunu nasıl biliyor? Eski sevgilim olmalı.

"Adam sana bir şey mi söyledi? Nereden biliyorsun?" Merakım hızla öfkeye dönüşüyor.

"Biliyorsun, sen tanıdığım en iyi adaylardan birisin, en üst seviyedeki her aşamayı geçtin. Üstlerinden 'Kırılmaz Asker' lakabını bile aldın." Duygusuzca omuz silkerken ağzının köşelerindeki kaslar aşağı doğru iner. Önünde elini kayıtsızca salladıktan sonra devam eder: "Yine de su bölümünden kaldın."

Keder sinirlerimi sarar, yutkunurum. Başıım sağı sola sallanır, onun vücudundan ellerime doğru zıplar.

Bunu konuşamam. Bu onu ilgilendirmez.

"Bunların neden önemli olduğunu anlamıyorum. Odama dönmek istiyorum." Bir saniye içinde kapıya doğru yavaşça yürüdüm. Herkesin silahlı kuvvetlere katılmak için bir nedeni vardır, ben kimseye benimkini söylemedim. Ölmüş babamı onurlandırmak. Onun izinden gidip Özel Kuvvetler askeri olmak. Oğullarına ihtiyacı yoktu, mirasını devam ettirecek ben vardım.

Bunu Kade ile konuşamam.

Kade benden önce davranır ve dev bir duvar gibi kapının önünde durur.

"Senin suçun değildi, Isla."

"Biliyorum. Çekil önümden, Kade!"

"Violet... bana bak." Ses tonu, sözlerinin sonunda keskin ve karanlık bir uğultuyla derinleşir. Parmakları çenemi kaldırıp bakışlarını bana çevirir, ama ben onu iterek geri çekilmesini sağlarım, geniş omuzları kapıya çarpar. Ben tekrar kapı kolunu tutmaya çalışırken o duruşunu düzeltir, ama belile kolumu engeller.

Beni bırakmıyor.

"Senin suçun değildi," diye tekrarlar, sesi şefkatle doludur. Babamın anıları geri gelip beni rahatsız ederken bacaklarım titrer. "Uykunda ondan bahsediyorsun. Bana sen söyledin." Uzun işaret parmağını bana, sonra göğsüne doğru hareket ettirir.

"Onu onurlandırmak için katıldın, değil mi? Tüm engelleri aştın ve bunu çok iyi yaptın, Mariposa."

Ona sert bir bakış atarak, sonunda istediği ilgiyi ona veriyorum.

"O bir babaydı, o durumda başka herhangi bir baba da aynısını yapardı. Senin suçun değildi."

"Sen orada değildin! Ben o nehre atlamasaydım o hala burada olurdu! O benim yüzümden burada değil! Annem bu yüzden benden nefret ediyor!" Boğazım kum kağıdı gibi olana kadar bağıriyorum. Gözlerim bulanıklaşırken kaşlarım çatılıyor.

"Sadece yüzmek istemiştım, şimdi o öldü." Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Akıntıyı hafife aldım."

"Biliyorum, bebeğim. Sen yanlış bir şey yapmadın. Nefes al... nefes al, tamam mı?" Beni tekrar tutmaya çalışıyor ama ben bundan hoşlanmıyorum.

"Siktir git, Kade." Onu kendimden uzaklaştırıyorum ama o tereddüt etmiyor, hareketsiz kalıyor. Gözlerimden bir damla yaş süzülürken, o güzel bakışlarını benden ayırmıyor.

"Senin suçun değildi. Söyle!" Dişlerini sıkarak, beni dikkatle izleyerek söylüyor.

Bir nefes daha alamadan, ona çarpıyorum ve içimdeki tüm soğuk ve kapalı kısımları teslim ediyorum. İçimdeki şeytanlar ona düşer, onun içime gömmeme izin verdiği uçsuz bucaksız boşluğa yerleşir. Güçlü kolları beni kendine çeker. Nasırlı avuçlarını ön kollarımın üzerinde tekrar tekrar yukarı aşağı gezdirerek beni rahatlatır. O dört kelime, içimde hissettiğim suçluluk duygusunu yok eder. Kendimi onun odunsu sedir kokusuna gömerim, ağlarım, ama bu sefer gözyaşlarım acıdan ya da kederden değildir.

Onlar yeniden doğuş. Bana üflediği özgürlük ve umut dolu ışık.

"Benim suçum değildi," diye onun yanına fısıldıyorum.

Koruduğum kalbimin etrafına ördüğüm duvar yıkılıyor. Onun dışında kimse bana bunu söylemek için zaman ayırmadı. Annem ve kız kardeşim beni bir kenara attılar ve suçu bana yüklediler, ta ki ben de buna inanana kadar. O, bunu bana gerçekten gösteren ilk kişi. Beni sonsuza dek iyileştiriyor, her zaman beni ve değer verdiği herkesi koruyor.

Bana güven veriyor.

"Sen beni benden daha iyi tanıyorsun. Beni dünyana al, Kade. Bu adil mi?"

VIOLET

"Artık konuşma," diye emrediyor, ikimiz de birbirimizin kıyafetlerini yırtarken. Gömleğini başından geçirip yere atıyor. Yağmur sesi inlemelerimize katılıyor.

" ok uzun oldu," diye boğuk bir sesle söylerken saçlarını çekerim, onu içimde hissetmek isterim. Onu  zledim... *Bunu  zledim.*

"Tekrar söyle," diye emrediyor, dudaklarımın üzerine nefesini üfleyerek, dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerine kapatana kadar.

"Neyi?"

Bir  p c k daha.

"O gece ofisimde bana söylediğin şey."

O geceki düşüncelerimi hatırlamaya çalışırken karnımda kelebekler uçuşuyor. Sonra aklıma geliyor — ilk görevimin olduğu gece. Soğuk kalbini vuran    kelimeyi söylediğimde göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü hatırlıyorum.

"Sana hayranım, Kade." Dilini bir anlığına benimkine değdirdikten sonra geri çekildi. Benimle dalga geçiyor, ona dokunma isteğimi uyandırıyor.

" n m zdeki birkaç saat boyunca bunu unutma."

"Neden?"

"  nk  seni kullanmaktan hoşlanan bir fahişe gibi sikeceğim."

Onun m kemmek, geniş, kaslı göğsüne bakıyorum. Gölge gibi dövmeler göğüs kasları, boynu ve sırtında kıvrılıyor. Sonra göğüs dövmelerini ısıyorum. Bunu yaparken ona bakıyorum.

"Siktir lan." Sa larıma inliyor. Aşağıya bakıyorum ve kocaman sikinin acıdan sertleştiğini görüyorum, gülümsüyorum. Hoşuna gidiyor.

Elimle sikini okşuyorum ve daha fazla derisine ulaşmak için geri dönüyorum. Onu tekrar ısıyorum, ama bu sefer ağzım kanla dolana kadar ısıyorum. Kade

Saçımı tutarak topuzum dağılana kadar çekiştirir ve beni kendine doğru çevirir. Gözlerini dudaklarıma diker ve başparmağıyla dudağımlı okşar. Dudaklarımlı kaldırarak yaptığım şeyi inceler. Kırmızı. Kanı dudaklarımdan ve başparmağından damlar. Dudaklarımlı yalarım, en sevdiğim filmi izler gibi beni izleyen onun başparmağının tadını alırım.

"Em." Başparmağını ağzıma getirir ve ben onun sikini emer gibi sertçe emerim.

"Şimdi seni kırmızıya boyama sırası bende."

Beni masasının üzerine ters çeviriyor, bu da beni heyecanla inlememe neden oluyor.

"Şşş. Kimse seni bana yapacağım şeyden alıkoymasın. Sessiz ol bebeğim, yoksa daha çok acıtırım."

"Evet."

"Benim için nasıl kanamak istersin?" Parmakları amıma giriyor. Parmağını içeri sokup çıkararak beni titretir.

"Burada benim için kanamak ister misin?" Serbest eli karnımda dolaşır ve göğüslerime ulaşır. Birini sıkıca kavrar ve sert meme ucumu bükerek altımda kıvrınana kadar çevirir. Heyecanım iç bacaklarımdan aşağıya doğru akmaya başlar.

Utanmadan başımı sallıyorum.

"Yoksa burada benim için kanamak mı istiyorsun?" Dizlerinin üzerine çöküyor ve omzumun üzerinden bakınca kıcımlı ayırdığını görüyorum. Dişlerini batırmadan önce sıcak etimin üzerinde dilini gezdiriyor ve kırmızı bir iz gördüğümde inliyorum. Yanaklarımdaki ateşin yüzümü utangaçça aydınlattığını hissederken gözlerim büyüdü. Merakımın uyandığını fark etti ve şeytani bir gülümsemeyle sırıttı. Ayağa kalktı ve sikini okşadı. Sikini deliğime dayadı ama içeri sokmadı, beni deli gibi azdırdı.

"Kıcını benim için kanayana kadar sikebilirim. Bunu ister misin? Ne kadar dayanabilirsin?"

Neye bulaştığımı bilmeden başımı sallıyorum.

Kıcımı sikiyle tokatlıyor ve saçımı tasma gibi geri çekiyor.

"Konuş," diye bağılıyor.

"Sana güveniyorum, Kade. Beni sertçe sik. Nerede olduğum umurumda değil. Kanamam umurumda değil, sadece dokun bana, lütfen."

Karanlık bir kahkaha atıyor, ama çıkardığı sesler bile kalbimin atışını hızlandırıyor ve beni ben yapan her bir hücrede ateş patlatıyor.

"Sen boktan bir adama güveniyorsun, bebeğim. Ama Tanrım, senin için yalvarmanı duymak benim yeni favori şarkım oldu. Benim için şarkı söyle."

Ve bununla birlikte dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Üzerine tükür, ıslat ve kışın için hazırla, bebeğim."

Onun sikini kavrayıp çaresizce okşuyorum. Parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzımın içine sertçe sokuyor, boğazıma kadar sokup çıkarmaya devam ediyor, ben boğulana kadar. Yine de pes etmiyorum. Sert ve acımasız olması beni tahrik ediyor.

Dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, onu tadıyorum çünkü o çok lezzetli. Dilimi tabanından tepesine kadar yalıyorum, çenemden salya damlıyor, tüm bu süre boyunca gülümsüyorum, ona çok ihtiyacım var. Klitorisim şehvetli bir sıcaklıkla zonkluyor, ıslaklığım uyluklarımdan aşağı akıyor.

"Gerçekten kışını almamı istiyor musun? Buna hazır mısın

"

"Evet."

"Sikimin üzerine oturmanı istiyorum. Şimdi," sesi boğuk, karanlık ve ve emredici.

"Evet, lütfen." Nefes nefese, tırnaklarımı onun kalın sırt kaslarına sürüyorum. Göğsünden gelen düşük, derin bir titreşim aramızdan geçiyor.

"Lütfen, ne, bebeğim?" diye alay ediyor.

"Lütfen, sakin kışımda iken boşalayım." "Lanet olsun, Violet."

Beni o kadar hızlı çekiyor ki saçlarımdan hava geçiyor. Keskin dişleri boynumu ısırıp emiyor, beni inlemeye zorluyor. O geriye doğru yürürken bacaklarımı beline doluyorum. Masasına düşüyoruz, sırtı masaya yüksek bir sesle çarpıyor. Kalemler, kağıtlar ve klasörler her yere uçuyor, ama o kadar ateşliyiz ki hiçbir şey beni onunla bunu yaşamaktan alıkoyamaz. Masasının tahta ayakları, üzerine otururken gıcırıyor. Dizlerim tahtaya rahatsız edici bir şekilde batıyor ama umurumda değil. O kadar iri ki, vücudunun yarısı bile masaya sığmıyor. Çekmecelerden birinden bir şişe alıyor. Açıp, sanırım kayganlaştırıcı olduğunu düşündüğüm şeyi penisinin her yerine döküyor. Sormuyorum.

Bitirir bitirmez şişeyi yere düşürüyor. Bir saniye sonra onun penisini ağzımın kenarıyla okşuyorum. Üstündeyim, nefes nefeseyim, bilinmeyene karşı kızarıyorum. Acıtacağını biliyorum ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Kendimi ona batırırken, yavaşça ona alışmaya çalışırken nefes alıyorum.

O çok büyük.

Ucu içeri giriyor ve o orada donmuş gibi kalıyor. Vücudum ilk başta ona direniyor ve o parmaklarını omurgamdan aşağıya doğru kaydırıyor, ta ki kıcıımı avuçlayana kadar.

"Kendine dokun ve rahatla," diyor, viski gibi derin ve yumuşak bir sesle.

Yavaşça içeri girerken, sürekli beni övüyor ve iyi olduğumdan emin oluyor.

"Benim için çok iyi bir kızsın." "Kıcının benim sikimi sıktığına bak."

"Çok güzelsin Violet, beni bir fahişe gibi sikmeme izin veriyorsun."

"Keşke beni sıktiğin zaman ne kadar güzel olduğunu görebilseydin."

"

Acı veren baskı artıyor, ama Kade'in içimde olduğunu, söz verdiği gibi her şekilde beni sahiplendiğini bilmek

Kade'in içimde olduğunu, söz verdiği gibi her şekilde beni sahiplendiğini bilmek. Beni başka hiçbir erkek için mahvediyor, seks hakkında bildiğimi sandığım her şeyi paramparça ediyor.

Parmağım klitorisimi daireler çizerek okşuyor, zevk gözlerimi kör edene kadar. O çekilip ittiğinde, kıcıımı gererken sanki ateş ve buz çarpışıyor. Hareketleri hızlandıkça klitorisimi daha hızlı daireler çizerek okşuyorum. Acı verici bir şekilde dolmuş hissediyorum; her yavaş itişte acı kayboluyor ve beni onun verdiği zevki aramaya devam etmeye zorluyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha hızlı. Daha sert. Daha sert, Kade. Beni istediğin gibi sik," diye mırıldanıyorum. Ona doyamıyorum. Yara izli kaşını kaldırıyor, sikinin içime girip çıkmasını izliyor, vücudumun büyüüne kapılmış durumda.

"Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var." Saçımı avuçlayıp bileğine doluyor ve başımı kendine doğru çekiyor. Alnım alnına değiyor ve onun soğuk, uyumsuz gözlerinde kayboluyorum. Yeşil rengi çok koyu ama keskin; sadece ikimiz varken tanıdığım Kade gibi büyüleyici ve sıcak.

Ama mavi renk çelişkili, çünkü bana herkesin onu nasıl gördüğünü hatırlatıyor: soğuk kalpli bir manipölatör. Hayatlar tehlikede olduğunda dönüştüğü kişi... ordunun ve kardeşlerinin güvenebileceği Beast'in versiyonu.

"Kıçını parçalarken bana bak. Bakmazsan boşalmana izin vermeyeceğim." Elini uzatıp köpek dişleriyle dudağımı çekiştiriyor, keskin bir acı hissediyorum. Kanayan dudağımı bir an emiyor, ağzımda demir tadı yayılıyor.

"Beast'in şişko sikiyle içimde parçalanmasını izlemekten daha çok istediğim bir şey yok," diye alay ediyorum, triceps kaslarımı gererek alt dudağında bıraktığı küçük kesiklere dilimi sürüyorum. Sırıtarak gülümsüyor, yanağındaki yara izi titriyor. Keskin köpek dişleri dudağına batıyor, beni istediğim gibi, onun arzuladığı gibi sertçe sikerek, dünyadaki en seksi erkek gibi gülümsüyor.

Derin darbelerine uyan şiddetli ama taktiksel her çekişte kafa derim hemen acıyor. Tasma gibi çekiyor ve doyamıyor.

"Benim."

İtme.

"Siktiğimin"

." İtme.

"Mülküm."

Bu noktada, kendimi ona sürüyorum, zevk ayaklarıma kadar inene kadar klitorisimi daireler çizerek okşuyorum. Kalçalarımı kaldırıp hızla üzerine iniyorum. O beni mahvederken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kade'in bana hissettirdiği o yüksek hissi kovalamaktan başka hiçbir şeyin önemi yok. İkimizin de ihtiyacı olan bir yüksek hissi. Onun beni mahvetmesini izliyorum, onun devasa boyutuna alıştıktan sonra acı ve zevk birbirine çok iyi uyum sağlıyor. Ağzıyla bir meme ucumu yakalıyor ve acı hissedene kadar ısırıyor. Şişmiş göğüslerimi emiyor ve yoğuruyor, yüzünü göğsümün ortasına gömüyor ve beni doruğa yaklaştırıyor.

Onu sürüyorum.

"Nereye istersin?" diye fısıldıyor, kalçalarımı acıtacak şekilde kavırıyor. Hızı kontrol altına alıyor, kalın, kaslı bacaklarıyla beni ileri itiyor. Avuç içlerim omzuna değince kontrolümü kaybediyorum, istediğim gibi üzerine eğilemiyorum. Ona tutunuyorum çünkü

kalçaları benimkilere her çarpıştığında neredeyse düşüyorum. Göğsündeki kafatası dövmesine tırmanarak, daha derine, daha hızlı girerken yüksek sesle inliyorum, ta ki gözyaşları yanaklarımdan süzülene kadar.

"İçime." O içime girip çıkmaya devam ederken titriyorum.

içim

de "Bebeklerimle deliğini doldurmamı mı istiyorsun?"

Siktir, içimde daha sert sallanırken nefes nefese kalıyorum. Sikini çok iyi

iyi ve düşünme, konuşma ve nefes alma yeteneğimi felç ediyor. "Cevap ver, benim küçük fahişem. Konuş."

"Çok iyi geliyor, durma!" diye inleyerek, şehvetle mırıldanıyorum.

Artık çok yaklaştım. Derimizin çarpışan sesi, kıcımlı kızartana kadar tekrar tekrar vuran avucunun sesiyle karışıyor. Beni kendine çekerek masadan düşmemem için parmaklarını derime geçiriyor. Sabahleyin kalçalarımın her yerinde morluklar olacağını biliyorum.

Beni ondan uzaklaştırır ve ikimizi de ayağa kaldırır. Beni her zaman kolayca kaldırıp fırlatmayı başarır. Gözümü kırpmadan ya da hangi pozisyonda istediğini sormadan, beni masaya çarpar, sahiplenircesine ama bana zarar vermemeye dikkat eder. Yüzümü tahtaya bastırır, ben de gülümserim ve parmak uçlarımda yükselerek arkadan alırım. Derilerimizin çarpması ve tahtanın gıcirtısı, inlemelerimize eşlik eder.

"Evet!" Orgazmım beni yok ederken çığlık atıyorum. Karıncalanma içimde patlayarak ağzımı açmaya ve kaşlarımı çatmaya zorluyor. Göz kapaklarım kapanıyor ve karanlık, yıldızlar ve havai fişeklerle kaplı bir dünyaya taşınıyorum. O beni her zaman, asla çıkmak istemediğim bir dünyaya götürüyor. O'nun bana taparcasına davranmasının sonucu, coşkulu bir nirvana.

Hızı artıyor, testisleri damlayan, ağrıyan amımı tokatlıyor. Kalın sikini şişirip, içimde varlığını bilmediğim noktaya vurana kadar.

Hayatımda hiç bu kadar şiddetli boşalmamıştım.

"Kade!" Adını haykırıyorum, kimse benim bu kadar sert sikildiğimi bilmesin diye umursamadan. Üstüme düşüyor, göğsü nemli sırtıma çarpıyor. Kocaman vücudu benimkinin üzerinde duruyor, kendimi onun altında çok küçük ama aynı zamanda narin ve güzel hissediyorum. O da sert bir şekilde boşalırken sakalı yüzümün yanına sürtüyor. Sığ nefesleri benimkilerle uyumlu.

Sanki duvarlarımın onu sardığını hissetmekten asla vazgeçmek istemiyormuş gibi içimde kalıyor.

Sanırım bu yaşlı adamın yaptığı her şeye takıntılıyım. Nefes almasını, göz kırpmasını izleyebilirim, bana gezegenler hakkında ya da her ne halt ediyorsa en sıkıcı konuşmayı yapabilir ve her seferinde onu ilk kez görmüşüm gibi başım döner.

"Sen benim güzel yıkıntısın," diyor, derin sesiyle sevgi dolu bir şekilde.

Beni döndürüp alnını alnıma bastırıyor. Gözlerimin içine bakarak, şişmiş dudaklarımı acıtana kadar dolgun dudaklarıyla kapatıyor ve göz teması kurmaya devam ediyor.

Dudaklarına karşı mırıldanıyorum ve dilimle dudaklarını okşuyorum. Boynunun arkasını avuçlarımla kavrayıp yukarı aşağı okşuyorum, durduramadan ağızımdan bir itiraf kaçıyor.

"Ve sen benim kurtuluşumsun, boğulduğum okyanusta benim çapam."

Kade üzerime eğilir ve sırt üstü yatana kadar üstüme tırmanır. Birbirimizi hiç bırakmak istemiyormuşçasına öpüşürüz. Parmaklarım saçlarının arasına girer ve onu daha da yaklaştırır. Bacaklarımı beline doladığımda kalbim çarpıyor. O benim kalçamı kavrar ve daha da yaklaştırırken ikimiz de tekrar masanın üzerine çökeriz.

"İyi misin?" diye sorar, sırtımı daireler çizerek okşar ve omurgama doğru ilerler. Onun dokunuşlarının ardından vücudumda karıncalanma hissedirim.

"İyiyim." Başımı sallıyorum.

"İyi, hadi tekrar yapalım," der Kade nefes vererek.

Aniden, altımızda yüksek bir çarpma sesi duyulur. Masa ayakları ayrılır, ikiye kırılır ve ikimiz de yere düşeriz. Kade beni üstüne atar, böylece düşmenin şiddetini o alır. Sert bir şekilde yere çarparız, ciğerlerimizdeki hava bir anlığına boşalır. Gözlerim büyürken saçlarım yüzümün önünde dalgalanır, içinde yattığımız felaketi incelerim.

"Kahretsin, masamı kırdık." Başının üstündeki kırık parçalara bakıyor. Genel bir tören gününde üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafı, kırık cam parçalarıyla kulağının yanında duruyor.

Kendimi tutamıyorum ve o kadar çok gülüyorum ki, boynunun kıvrımına doğru hırıltıyla nefes alıyorum.

"Masana zarar verdik," diye papağan gibi tekrarlıyorum ve ardından kahkahalar patlıyor. Karnım ağrıyana kadar vücudum onun üzerinde titriyor. Bana bakıyor ve dudakları güzelce kıvrılıyor. Başını geriye atıyor ve düzgün beyaz dişlerini gösteriyor. Yüksek ve derin bir kahkaha atıyor, adem elması yukarı aşağı sallanıyor. Onun gülmesini seviyorum. Onu mutlu görmek göğsümde ve yüzümde bir sıcaklık yaratıyor.

O kadar stresliydi ki, bir daha gülüşünü duyamayacağımı, gülümsemesini göremeyeceğimi sanmıştım. Sanki karanlık bir yüzeyin üzerinde ışığı görmüş gibi ona bakıyorum. Ağız köşelerim istem dışı bir refleksle yukarı doğru kıvrılıyor.

"Bunu nasıl açıklayacağım lan?" diye homurdanıyor, hala kıkırdatarak. Ayağa kalkıyor ve parmaklarını koluma geçirip beni kendine doğru çekerek sarılıyor. Çıplak tenlerimiz birbirini ısıtıyor. O kadar iri ki, beni kucaklarken kollarımı zar zor dolayabiliyorum.

Parmak uçlarına basarak, ellerimi göğsüne koyup başımı kaldırıyorum ve aşık olduğum adamın gözlerine bakıyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Birine bakıp onun için her şeyi yapacağını fark etmek... Aşık olmak budur, değil mi? Bir gün, ruhlarımız mükemmel bir şekilde birbirine bağlandı, aramaya veya zorlamaya gerek kalmadan birbirimizi çağırdık. Bu adama bir kez baktım ve onun için kanımı akıtmaya değer olduğunu anladım.

"Suç Booker'da," diye şaka yapıyorum, bu da onu daha çok güldürüyor.

KADE

Bu his nedir? O bana her dokunduğunda kalbim yavaşlıyor. Kafamdaki şeytanlar sanki hiç var olmamış gibi yok oluyor. O gülümsediğinde ya da güldüğünde gülümsemek için kendimi zor tutuyorum çünkü onun gülüşü... Sürekli dinlemek isteyeceğim kadar güzel bir melodi.

Korkunç, alaycı şakalarına gülüyorum. Bana daha önce hiç hissetmediğim güzel duygular yaşıyor.

Ama o ve ben asla birlikte olamayız. Bunu biliyorum, ama belki de burada bitmek zorunda değil. Belki görev süresi bittiğinde bir çözüm bulabiliriz. O da ister mi? Bana yakın olmak için görev yerini Colorado Springs'e nakledilir mi? Ağaç oymacılığı öğrenmek ister mi?

Odama girip masama oturdum ve gizli projemle hayran hayran bakıyorum. Proje bitti ama içimdeki bu hissi bir türlü atamıyorum. Sanki bir şey eksik ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Görevim çok yoğun olduğu için bunu yapmak iki ayımı aldı... ve tabii ki, her fırsatta Violet'i sikmek istemem de cabası. Görevim bittiğinde, o ekibine geri dönecek ve ben de ordudan ayrılıp Colorado'ya, emekli olmak istediğim dağlara geri döneceğim.

Dün gece uyuyamadım. İşimi, görevleri düşünmeden edemiyorum...

Violet'i ağlayana kadar sikmek ve sonunda onu o kadar sert siktiğim için bayılana kadar sikmek istedim, tıpkı diğer tüm seferlerde olduğu gibi, ama yapamadım. Bu sefer, bozuk kliması suçlu değildi. Bakım servisini aradığımda tamir ettirmiştim. Öncelikli olarak halletmelerini sağlamıştım. O konuşmadan sonra, onu ve Castle'ın eşyalarını başka bir odaya taşıdılar. Onunla yatmamak için

onunla yatmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti, ama ahşap oymacılığına devam etmek istediğim için gece yarısı civarında oradan ayrıldım. Şimdi saat sabahın üçü, masamda oturmuş, Johnny Cash dinliyor, gözlüklerim burnumun ucunda, boxerimle ahşap oymacılığı yapıyorum.

O, endişelerini benimle birlikte unutmamı istiyor ve ben de bunu seve seve yapacağım. Neyse ki, aldığım son haber Castle'ın tamamen iyileşeceği yönündeydi. Önünde hala ameliyatlar ve uzun bir yol var ama iyileşecek.

Kalan talaşları üfleyerek parçayı defalarca çeviriyorum ve bunu da saklamak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. O benim ahşap oymalarımı çok beğeniyor, ama ben bunları kimseye göstermiyorum çünkü son gösterdiğimde Penny gülmüş ve zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. İzinle Adam'ı ziyaret ettiğimde, onun için doğum gününde yaptığım ahşap projelerden bazılarını çöpte buldum.

Ama Violet, yatağının başucundaki komodinde benim oyduğum kartalı saklıyor. Bu jest, ruhumu tahammül edemeyeceğim kadar derinden etkiliyor.

Kapımın çalınması işimi bölüyor. Saatile bakmak için bileğimi kaldırıyorum. Saat sabahın ikisi; şu anda kapımda kim olabilir? Booker, kız arkadaşını aradıktan sonra her zaman erken yatıyor. Biliyorum, çünkü onun hakkında konuşup duruyor.

Kapı çalınmaya devam ediyor, gözlüklerimi çıkarmak zorunda kalıyorum. Violet yine kabus mu gördü?

Kahretsin.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde siyah bir tişört ve eşofman altı giyiyorum. Kapımın arkasında davetsiz ve sabırsız misafir yumruklarını kapıya vurmaya devam ediyor. Hala belime ipleri bağlarken, bal rengi gözlerle karşılaşmayı bekleyerek kapıyı açıyorum. Bunun yerine açık mavi gözleri görünce yüzüm düşüyor.

O, benim küçük Mariposa'm değil.

"Karen," diyorum, kaşlarımı merakla kaldırarak. O burada ne arıyor?

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana acımasızca bakıyor, beni görünce dudakları inceliyor. Boş koridora bakmak için boynumu öne uzatırken, tek kelime etmeden odama giriyor.

"Kade," diye buz gibi bir sesle cevap veriyor.

Kapıyı yavaşça kapatıp, elimi başımın arkasına götürdüm.

"Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum." Ayaklarımı sürüyerek ona doğru ilerliyorum. "Bu hoşnutsuzluğun sebebi nedir?" diye soruyorum.

Derin bir esnemeyle kapı çerçevesine yaslanıyorum. Gece beni yakalıyor. Garip. Violet'le yatmak istiyorum. Onun kokusuna ve sıcaklığına ihtiyacım var. Benim için yeni bir şey.

O, bacak bacak üstüne atarak yatağa oturur. Ateşli bakışlarıyla beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi görünüyor.

"Ee, Karen? Ne kadar önemliydi de bana mesaj atıp haber veremedin? İş saatine kadar bekleyemez miydi?"

Sessizce oturup bir şey söylemesini bekliyorum.

"Gerçekten mi, Kade? Violet Isla mı? Senin neyin var senin?"
Yüzünü tiksinti ile buruşturur.

Yüzüm düzleşir, taşa döner. Nasıl biliyor?

Gözlerim projemin üzerine kaydı ve içimi donduran bir şok dalgası vurdu. Boğuluyormuş gibi hissettim ve hayatımda ilk kez lanet olasıca dilim tutuldu.

"O ne?"

"O gün hayatını kurtardığında sana nasıl baktığını gördüm," diye küçümseyerek tükürdü.

"Karen, sen neyden bahsediyorsun? O sadece işini yapıyordu. Bana bakışı..."

Yataktan kalkar ve beni işaret ederek, sözümü bitirmeden sözümü keser.

"Sanki sana aşık gibi!" Gözleri yaşlarla doldu, sesi titredi. "O bakışı biliyorum çünkü ben de sana öyle bakıyorum!"

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Karen ve ben hiçbir zaman özel bir ilişkimiz olmadı. Ancak arkadaşlığımız yaklaşık beş yıl önce başladı ve zamanla bazı geceleri birlikte eğlenerek geçirdik. Ona kendimi ona ya da başka birine bağlayacağımı düşündürecek hiçbir şey yapmadım. Ne istediğimi ve ne istemediğimi her zaman çok net bir şekilde belirttim. Yine de kendimi kötü hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Bence bu olaya çok fazla anlam yüklüyorsun. Violet'i seviyorum.

O benim askerim ve ben onun patronuyum."

"Ve o senin oğlunun eski sevgilisi! Onunla gerçekten birlikte olacağına inanamıyorum. O seni benim gibi anlamıyor, Kade. Sabırla, sana ihtiyacın olanı verebileceğimi anlamanı bekledim."

Violet benim ihtiyacım olan şey.

"Karen," diyorum sertçe, dişlerimi göstererek. "Şu anda ihtiyacım olan şey, odamdan defolup gitmen." Kapıyı işaret ediyorum.

"Sen ordunun gördüğü en iyi askerisin. Danny Rider ile aynı seviyedesin, ama onun için parlak kariyerini ve itibarını lekelemek mi istiyorsun? Kimseyi umursamayan birini mi?" Ses tonu yükselirken beni sıkıştırmaya devam ediyor ve mutlu olmanın normal olduğunu düşündüğüm dünyadan koparıyor. Hayatımda ilk kez kendimi canlı hissettiren şeyin peşinden gitmekten vazgeçirmeye çalışıyor.

Violet önemsiz biri değil.

O benim her şeyim.

"Onun hakkında böyle konuşma," diye ölümcül bir sakinlikle uyarıyorum.

Acı gerçek yine yüzüme çarparak başımı döndürür. O asla benim olamaz. Kafamı sallayarak projeyi alıp çekmecemin içine tembelce koyarım. Öfkeyle çekmeceyi kapatırım, bir daha görmek istemiyorum. Nasıl kendimi onun baştan çıkarıcı kanatlarına kaptırdım?

Her zaman dikkatliydim. Ve şimdi, asla sahip olamayacağım biri için kuralları çiğniyorum.

"Lanet olası soruma cevap ver, Başçavuş!" diye alaycı bir şekilde rütbemi yüzüme vuruyor.

"Karen. Kimse için kariyerimi mahvetmeyeceğim!" diye bağıriyorum. Homurdanmam Karen'ın alaycı bir şekilde başını eğmesine ve parmağıyla başka bir gözyaşını silmesine neden oluyor.

"Biz hiç bir zaman çift olmadık, Karen. Arkadaşlığımız değiştiği andan itibaren sana sınırlarımı çizmiştim. Eğlenceli zamanlarımız oldu, ama ilişkimizin o kısmı aylar önce bitti ve bunun kimseyle ilgisi yok, tamamen benimle ilgili!"

Vücudu titrerken burun delikleri genişler. Onu reddettikçe daha da sinirlenir. Adımlarını hızlandırarak aramızdaki mesafeyi kapatır ve yüzüme

yüzüme sertçe tokat attı. Başım yana doğru savruldu, cildimde yanma hissi kaldı. Karanlık bir kahkaha attım ve bir adım geri çekildim.

Tepki vermiyorum. Bunu yaptığı için bile kızgın değilim.

"Bunca yıldır seni hiç gerçekten gülümserken görmedim." Ayaklarını yerinden oynatıp, parmaklarını benim sert parmaklarımın arasına sokmaya çalışıyor. "Mutlu olmanı istiyorum, Kade. Keşke benimle olsaydın..."

Elini elimden çekip, komodininin yanına gidip sigara paketini aldım.

Bana tokat attı ve yine de bunun beni ona boyun eğdireceğini mi sanıyor? Kafamın içine girmeye çalışmaya devam etmesine ve onunla konuşmaya devam etmeme izin vereceğimi mi sanıyor? Hayır.

Ne tür bir oyun oynuyor? Benden bu kadar.

"Çık dışarı," diye mırıldanarak ayakkabılarımı giydim.

Violet ve benim hakkımda her şeyi bildiğini bilsem de bunu duymak istemiyorum. Yine de ona asla itiraf etmeyeceğim.

"Operatör Beast sonunda aşık olmuş. Seni gerçekten tanıyan herkes bunu görebiliyor," diyor, hayal kırıklığıyla başını sallayarak.

Bana gülüyor, ama bu gülüşte mizah yok, sadece acıma var. Alaycı bir şekilde başını sallayarak, bunu kaybedilmiş bir dava olarak kabul ediyor ve yanımdan geçip gidiyor. Gözlerimi, üzerinde çalıştığım projenin saklı olduğu masamdan ayırmıyorum. Bunu ona asla gösteremeyeceğim.

Odamdan çıkmadan önce Karen boğazını temizledi.

"Bu arada, Violet ikinizin gizlice birlikte olduğunuzu söyledi. Seninle birlikte olarak kariyerinde ilerlemeyi planladığını söyledi. Öğretmeninden öğrenmek istiyor... sana bir sülük gibi yapışarak! O seni sevmiyor."

O bana zehirli sözler kusarken parmaklarım titriyor. Buna inanmıyorum...

"Bana düşleri anlattı!" Nefesim kesildi.

Violet ona bizden bahsetti

mi? Alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Evet, her şeyi biliyorum çünkü sana acıyor. Zavallı bekar baba, Kade. Kendini mahvetmeden önce onu terk et."

İnanamadan kollarımı göğsümde kavuşturarak sertleşiyorum.

"Yoksa bunu üstlerine, *generale* bildireceğim. Onunla ilişkini kes, yoksa ikinizin de bedelini ödediğinden emin olurum."

Kapı arkasından kapanırken, ben sertçe nefes alıp vererek endişeyle kafatası yüzüğümlle oynuyorum.

Onun sözlerinin ağırlığı, Violet ve benim birlikte olma umudumu tamamen yok etti. En son istediğim şey, kirli sırrımızın ortaya çıkması ve onun orduya sunabileceği çok daha fazla potansiyel ve yeteneği varken ikimizin de sonuçlarına katlanmak zorunda kalması. Oğlum öğrenirse, sorunlu ilişkimiz tamamen biter.

Violet beni gerçekten kullanıyor mu?

Önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok. Kuralları çiğnedim. Bencil davranmaya karar verdiğim için, kariyeri başlamadan mahvettim.

Biz bittik.

Karen ayrıldığında, sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Bir nefes, bir nefes daha çekerken, düşüncelerimde kendimi daha da kaybediyorum.

Onu bırakmalıyım.

İkimiz de çok çalıştık. Dikkatsiz davrandığımız için onun kovulmasını ya da cezalandırılmasını istemiyorum.

Herkesi mutlu etmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Artık erkek gibi davranıp açgözlü bir piç olmayı bırakmanın zamanı geldi. O hayattan daha fazlasını hak ediyor ve ben ona bunu veremeyeceğim.

VIOLET

Cerrah'ı bulduk. Herkes göreve hazır, teçhizatlarını giydi ve Chinook'un gelmesini bekliyor. Adrenalin damarlarımdan akıyor ve içime sızmak isteyen korkuyu hissetmemeye kararlıyım. Bunun yerine, Kade'in bana öğrettiği gibi, daha sert savaşmak için motivasyon kaynağı olarak kullanacağım.

Booker planı tekrar anlatırken Slater'ın yanında oturuyorum. Kade bu sabah gelmedi ve şu anda da burada değil.

Nerede o? Dün gece çıktı, bu normal bir şey ama işe gitmedi, bu onun için çok sıra dışı bir durum. Onun için endişeleniyorum.

BEN:



Neredesin?

Bekliyorum ama dakikalar geçiyor ve cevap yok.

Aniden, havada çırpınan bıçak sesleri beni telefonu kapatıp dolabıma atmaya zorladı.

"Kuş geldi. Gidelim. Herkes hareket etsin," diye bağılıyor Booker, kapıyı işaret ederek. Kapıdan çıkar çıkmaz, tanıdık, iri bir siluet görüyorum. Kade sigara içiyor ve Chinook'un inişini izliyor.

Bütün bu süre boyunca dışarıdaymış.

Sigara son bir nefes çekip yere atıyor. Botuyla sigarayı iki kez sürtüyor, sonra balaclava maskesini takıyor.

O bıçağıyla bir süre oynadıktan sonra tekrar çantasına koyarken herkes onun yanından koşarak geçiyor.

Yanına gidip kendi maskemizi takıyorum. "Kade?"

Bana dönmüyor. Gözlerini önündeki askerlerden ayırmıyor.

Ben

"Başçavuş," diye soğuk ve mesafeli bir sesle düzeltir.

İlk olarak, bunu pek önemsemiyorum. Beni rahatsız etmemesi için elimden geleni yapıyorum. "Bugün neredeydin?"

"Seni ilgilendirmez," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor ve beni bir adım geriye itiyor.

Tanrım. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Hey. Ne oldu sana?" Bir adım öne çıkıp parmak uçlarına basarak eğildim. Bana bakmasını istiyordum ama bakmadı. Gözleri korkutucu bir şekilde kısıldı. Kade'nin bu kadar öfkeli olduğunu ilk kez görüyordum.

"Bana yalan söyledin. Bir erkeği özel hissettirip sonra da kalbini parçalamayı çok iyi biliyorsun."

Ne oluyor? Boğazım düğümleniyor. Kade'i incitmek aklımın ucundan bile geçmiyor.

"Neden bahsediyorsun, Kade?"

"Karen'a bizden bahsettin. Onu kızdırmak için ilişkimizi yüzüne vurdun. Beni ilerlemek için kullandığını söyledi."

Bu da nereden çıktı? "Yok, ben yapmadım!"

"Yalancı!" diye bağıyor. "Ben birçok şeyim. Pisliğin teki. Bir bok parçası. Ama yalancı değilim, seni de hiç öyle görmedim," diye hızlıca söylüyor, her kelime bir öncekinden daha hızlı.

Üst dudağım alt dudağıma doğru çekilirken, endişe boynumu felç eder. Suçlamalar beni hazırlıksız yakaladığından tüm vücudum ağırlaşır.

"Kade, hadi ama. Lütfen bana inan. Seni kullanmıyorum," diyorum, sesimi alçaltarak.

"Karen'ı yıllardır tanıyorum. Biz sadece kendimize yalan söyleyen iki kırık insanız, bu lanet şey ne kadar sürerse sürsün. Ama bu burada ve şu anda bitiyor. Seni görmek istemiyorum. Senden haber almak istemiyorum. İşle ilgili değilse, benimle konuşma. Bu görevden sonra, yollarımız ayrılacak. Anladın mı?" diye bağırdı, hala bana bakamadan.

Gözlerim yaşlarla dolarken kalbim geri dönüşü olmayan parçalara ayrılıyor. Kade, bana bağlanmamamı söyleyen kişi olmasına rağmen çok kırılmış gibi geliyor. Görevin burada olduğunu biliyorum, bu da onun hemen sonra gideceği anlamına geliyor.

Karen ona ne söyledi ki?

"Kade, sana ne söylediği önemli değil... O..."

"Karen'a duş olayını anlattın mı, anlatmadın mı?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımın dibinde hissedebiliyorum. Karen ile olan tüm etkileşimlerimi hatırlamaya çalışıyorum ve onunla konuştuğum tek yer The Drunken Shell'di. Dişlerimi sıkarak utançla mırıldanıyorum, "Evet."

O tiksintiyle başını
sallar. "Dinle beni,
bu..."

"Yeter. Bu iş başından beri boka sardı ve sonunda da boka sarkacak. Her zaman böyleydi... *boka sardı*," diye yenik düşmüş bir sesle söylüyor. Siyah eldivenlerini giyiyor, parmaklarını tek tek sokuyor. Damarlı, nasırlı, pürüzlü ellerine bakıyorum, ellerinin dokunuşunu şimdiden özlemişim, parmaklarımı bir daha onun parmaklarıyla birbirine dolayabilecek miyim diye merak ediyorum.

"Ne?" diye acı bir alaycılıkla sorar, neredeyse benim dağılmamla alay edercesine. "Mutlu sonla biten bir ilişkimiz olacağını mı sandın? Büyükannenin aşk hikâyesini taklit edeceğimizi mi sandın? Bir kız, kendinden yaşça büyük bir Yeşil Bereli'ye aşık olur mu?" Buz gibi bakışları genişler, kanımı dondurur.

"Kes şunu, Kade. Seni kullanmazdım. En azından açıklamama izin ver."

Bir adım öne atıyorum, o da bir adım geri çekiliyor, bu da acıyı daha da derinleştiriyor.

Kötü ve acımasız bir kahkaha atıyor, kalbim daha da batıyor, sonunda hissettiğim tek şey utanç.

O gülüyor.

Maskesi gizemli ifadesini saklıyor. Yüzünü görmek için can atıyorum çünkü yüzü bana sözlerinden daha fazlasını anlatacak. Ancak, duygusuz sesi bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Birlikte vakit geçirmeyi sevdiğim Kade, *benim dayanağım*... o artık yok.

"Benden önce Booker'la çıkmaya çalıştın, değil mi? Seni bara o davet etti ve sen de gittin. İlg alanın bu mu?

Hoşlandığın bu mu? Yaşlı erkekler mi? Öğitmenler mi?"

Sözleri beni derinden yaralıyor ve beni parçalamaya devam ediyor. "Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Başçavuş!" Slater, konuşmamızı keserek gür sesle bağırdı. Ona baktı, sonra yüzüme yaklaşarak sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. Öfkesi, yaklaştıkça daha fazla acı veriyordu.

"Anlamıyor musun? Dinle, kimse bizi yargılamadan elinden tutup sinemaya götüremeyeceğim. Penny, oğlumuzun eski kız arkadaşıyla çıktığımı kabul eder mi sence? Adam, yaptığımızı öğrendikten sonra beni hayatında ister mi sence?"

"İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?" diye bağıriyorum.

"Onlar sadece insanlar değil. Onlar benim ailem," diye karşılık verir.

"Peki ben neyim Kade?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Senin için yeterli bir aile değil miyim? Senin için yeterince iyi değil miyim?" Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Bu sadece ikimizin arasındaki bir şehvet olmalı, çünkü biz çalışmıyoruz. Bunu istemiyorum. Çocuk sahibi olmak istemiyorum. Kendime bir daha asla evlenmeyeceğime söz verdim."

Sözleri göğsümü parçalıyor, dilimi ve boğazımı kurutuyor. Acı içimi sarsıyor.

"Benim de bunları istemediğim hiç aklına gelmedi mi? Belki de sadece seni istiyorum? İlişkimizin yürümesi için tek bir neden yeter. Belki parmağımda bir yüzük ya da beyaz bir gelinlik istemiyorum. Belki sadece sevgili ya da kız arkadaş olmakla mutlu olurum, ama bunu yapacağım çünkü kendimi tamamen veriyorum. İçinde şeytanlar, mücadeleler ve karanlık olduğunu biliyorum, ama bu beni korkutup kaçırmaya yetmez. Sen sandığın kadar kötü değilsin."

O başını salladı.

"Bu ilişkinin sonu kaçırılmayacaktı, bunu biliyorsun."

"Ne yani? Beni başka hiçbir erkeğin gözünde mahvettin, şimdi de bunu mu yapıyorsun?" Sesim yükselir.

O uzaklaşarak homurdanır.

"O'Connell Başçavuş. Bitti. Görev başladı." Benden uzaklaşarak beni şok içinde bırakır. Gözlerim yaşlarla dolarken, Chinook'un rüzgârında her adımında kaslı sırtının silüetini izlerim. Aldığım her derin, titrek nefes

acıyı bastırmaya yetmiyor. Başımı sallamaya devam ediyorum, sonra başımı bırakıp ağırlığımı bir kalçama veriyorum.

O her şeyi bitirmiş.

Bunun bir gün sona ereceğini biliyordum, ama neden bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm ki? O buz gibi davranırken ben neden bu haldeyim? Neden kendimi birine bu kadar kaptırdım?

Ve Karen neden böyle davranıyor?

İçimde fırtına gibi esen öfkeyi hissetmemek için dizlerimi kilitliyorum.

Görev önce gelir. Her zaman önce gelir.

Kade helikoptere ilk biner ve tüm ekip onu takip eder. İçeri koşarak ondan en uzak koltuğa oturuyorum. Yanımdaki boş koltuğa bakıyorum. Castle burada oturmalıydı, böylece onun hareketlerini takip edebilirdim, ama onun yokluğu boğazımda bir düğüm oluşturuyor. Slater, Chinook kapanırken dışarıda durmuş, bize veda selamı veriyor. Bugün kalıp başka bir görevi üstlenmek zorunda. Planları birkaç saat önce değişti.

Booker'ın kahkahası sağımda patlar ve sesin yönüne doğru başımı çeviririm. O, taş gibi soğuk kafatası maskeli Kade'in yanında oturmaktadır. Benim ona yönelik kasvetli, acı dolu bakışlarımı hissedebiliyor olmalı ki, o da benim yönüme bakar. Yoğun, daralmış bakışlarını bir anlığına karşılık veririm. Uyumsuz, kararmış gözlerinde affedilemez bir ateş var — nefret ve ihanet dolu bir bakış. Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan, kendini koparıp bıçağını çıkarır.

Kimse kavgamızı anlayamadan, gözlerimi kapatıp başımın arkasını kabin duvarına çarptım. Kade O'Connell'in benim gibi birini sevebileceğini düşündüğüm için ne kadar aptalım. Tamamen yasak birine bu kadar aşık olduğum için daha da aptalım.

Nasıl yapıyorum bilmiyorum ama gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum. Şu anda Violet Isla değilim; Mariposa'yım ve kimse bunu benden alamaz. Yapılması gereken bir iş var.

Helikopter yükselirken, gökyüzüne yükseldikçe midem bulanmaya başladı. İstihbarat, iniş yapacağımız bölgenin

içinde isyancıların olmaması gerektiğini ve Cerrah'a pusu kurmak için yaklaşık on mil yürümemiz gerektiğini bildirdi.

Herkes aileleri hakkında konuşurken, eşleri ve çocukları hakkında fısıldaşırken, evlerinde yaptıkları şeylerle övünürken, ben sessizce oturuyorum. Benim tek ailem ise parçalanıyor. Acımı unutmak için cebimden mavi mini ayıyı çıkarıyorum. Kursdayken büyükannem göndermişti. Tüylerini parmaklarımla okşarken, Kade'in acımasız sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve kalbim burkuluyor.

"Büyükannenin aşk hikayesini taklit edeceğimizi mi sandın?"

Bir kız, kendinden yaşça büyük bir Yeşil Bereli'ye aşık olur mu?"

Gözlerimi kapatıp kalbimin acısını kontrol etmeye çalışıyorum. Sonunda, onun söylediği incitici sözlerle mücadele ederken uykuya dalıyorum. O, ilişkimizin mahvolduğunu düşündüğü için beni karanlıktan çıkarıp tekrar oraya atamaz.

Ona aşığım.

Aniden uçak sıçrar ve şiddetli manevralar yapar, ben de ayıyı düşürürüm. Ani türbülans yüzünden gözlerim titrer. Herkes inler ve nefesini tutar, şüpheyle pilotların oturduğu yere odaklanır. Ayı, zeminde kayarak her askerin arasından yavaşça geçer ve Booker'ın ayaklarının önünde durur. Booker, bir anlığına ona bakar, ela gözlerinde merak belirir. Ona ayı geri atmasını ya da kemerimi çözmesini söylemeden, kokpitten kaotik bağırışlar duyulur.

"RPG! Her yerdeler! Havada ateş açıyorlar!"

Ne?!

Herkes gerginleşir. Parmaklarımin uçları sürtünmeden yanana kadar emniyet kemerimi sıkıca tutarım. Yaklaşık bir saattir havadayız ve hedefimize yaklaşıyoruz. Helikopter tekrar hareket eder; bu sefer sanki bir hava boşluğundan geçiyormuşuz gibi hissediyorum, ama bu imkansız. Kulaklarımda kan basıncı yükselirken, yanaklarımin içini kanla dolana kadar ısırırım. Midem göğsüme kadar yükselir, safra boğazıma çıkar ve serbest düşüşe geçeriz. Pilotlar, helikopterden atılmadan önce güvenli bir şekilde iniş yapabilmek için çaresiz bir girişimde bulunurlar.

Gökyüzü. Uzakta, pilotlar düşman ateşinden kaçmak için kumanda kolunu sertçe hareket ettirirken dağları görebiliyorum. Yere yaklaşıyoruz.

Sıkışmış ciğerlerimde çığlığımı tutarak, en kötü senaryodan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak ayıyı arıyorum.

Çarpışma. Ölüm.

Her yere kusacağım.

"Ne oluyor lan?!" Yeşil Bereliler, ortaya çıkan kaostun içinde sağda solda bağırıyor ve inliyor. Ne yaptığımı anlamadan, korku dolu gözlerim Kade'nin kendinden emin, sakin ve soğukkanlı bakışlarıyla karşılaşılıyor.

Maskesini çıkarır ve benimkini de çıkarmamı ister. Kollarına atlayıp elini tutma isteği beni öldürüyor. Buna ihtiyacım var; onun güvenliğine ihtiyacım var. Eğer öleceksek, onun yanında olmak istiyorum. Benden nefret ediyor olabilir, ama hayatımızın son anlarında birbirimizin özlem dolu gözlerine bakarak geçiriyoruz.

Helikopterin motoru gürültüyle çalışıyor ve kulaklarımı şiddetli bir acı dolduruyor. Yerçekimi uçağı yere çekmeden önce gördüğüm son yüz onun yüzü. Çarpışma herkesin dengesini kaybetmesine neden oluyor ve son hatırladığım şey Kade'in yoğun bakışları ve ayının nereye kaybolduğunu merak etmem.

VIOLET

Ben öldüm
mü?

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Hafızam beni terk etti.

Gördüğüm tek şey karanlık. Sinirlerim uyuşmuş, sanki ağırlıksızmışım gibi, bu da ölümün sonunda ruhumu aldığını anlamına gelebilir... değil mi? Ama sonra helikopterin motorunun uzak sesi, kulaklarımda çınlayan bir kabus gibi geri geliyor. Bu duruma nasıl düştüğümün anıları içime sızıyor ve ilk düşüncelerimle çelişiyor.

Bu bir rüya değil. Bu benim korkunç gerçekliğim.

Adrenalin damarlarıma doluyor ve gözlerim birden açılıyor. Sırt üstü yatıyorum ve nefes almaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Parmaklarım titreyerek yerdeki çimlerin uçlarını izlemeye çalışıyorum. Karanlığı gözlerimden silip gökyüzüne bakıyorum. Tek gördüğüm yıldızlar. Bulanık görüşümde dans ediyorlar.

Bu iyiye işaret olamaz.

Panik, buraya nasıl geldiğimin daha fazla farkına varmamı sağlıyor. Yanıma yuvarlanıyorum ve sıvı bir sıcaklık gözlerime akıyor. Hemen tepki verip, görüşümü bulanıklaştıran şeyi işaret parmağımla inceliyorum. Ter olduğunu umarak dokunuyorum, ama parmağımı çektiğimde parmak uçlarım kırmızıya boyanıyor.

Kanıyorum.

Başımı yana eğiyorum ve sonunda uyuşukluk geçip yerini dayanılmaz bir acıya bırakıyor. Dizimi yukarı çekmeye çalıştığımda ayak bileğime keskin bir acı saplanıyor ve inliyorum. Çığlık atıyorum, ardından boğuk inlemeler geliyor. Acı beni sarar sarmaz ayağımı indiriyorum ve acı dayanılabilir bir düzeye iniyor.

"Mariposa!"

Takım liderimin sesi yankılanıyor. Yakınmış gibi geliyor ama çok uzak.

Neredeyiz?

"Mariposa! Neredesin?"

Onun sesi göğsümde o tanıdık yanmayı hissettiriyor ve onu görmek için can atıyorum. O iyi mi?

"Beast," diye bağırmaya çalışıyorum, ama sesim kuru, alçak ve yumuşak bir yardım çağrısı olarak çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum.

"Beast! Ben... ben buradayım!" Elimi kaldırıyorum, bunun onu bulmasına yardımcı olacağını umuyorum. Birkaç saniye bekliyorum, onun derin, endişeli sesini tekrar duymayı arzuluyorum, ama cevap vermiyor.

Avuç içlerimi kalçalarımın iki yanına koyarak oturur pozisyona geçiyorum. Kalkmam lazım, hala savaştayız. Yaklaşık 30 santim uzaklıkta uzun bir ağaç bulduğumda, çenemden kırmızı damlalar kamuflej pantolonuma damlarken dişlerimi sıkıyorum. Kalın ağaca ulaşana kadar bacaklarımı sürükleyerek ilerliyorum. Tüm bu süre boyunca uzuvlarım yere sürtünürken, önümdeki karanlık manzarayı içime çekiyorum. Korkunç görüntüler beynime kazınırken kalbim mideye çöküyor. Enkazın içinde önümde cesetler yanıyor. Baştan ayağa alevler içinde. Bazılarının uzuvları eksik. Mide bulantısı dalgası vururken kusmuk boğazıma yükseliyor. Yutkunup gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kanım donuyor ve bir an önce sahip olduğum güç kayboluyor.

"Seni görüyorum! Kıpırdama!" Adımları daha yüksek sesle duyuluyor, yaklaştığını biliyorum. Kuru dudaklarım küçük bir gülümsemeye bükülüyor, ikimizin de iyi olduğunu ve hala kalplerimizin attığını, sıcak bedenlerimizin olduğunu biliyorum.

"En azından yürüyebiliyorsun," diye şaka yapıyorum, gözlerim hala kapalı, karanlık beni çekiyor, karanlık gölgelerin içine çekiyor. Mümkün olduğunca direniyorum, ama nafile. Gözlerimi tekrar açmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor, ama başaramıyorum.

Başarısız olmaktan nefret ediyorum.

"Konuşma, benim için uyanık kal!" diye emrediyor. Elini ayak bileğimde hissediyorum ve inliyorum, ama gözlerimi artık açamıyorum. Adrenalinim azalmış.

"Bence biz şanslı olanlardanız... ölmedik," diye umutla dolu kuru bir sesle ona söylüyorum. Korkunç durumumuza rağmen, hayatta olmak bir anlam ifade etmelidir. Her şey yoluna girecek.

"Kade, sen misin?"

Booker'ın boğuk sesi, çatırtıların arasında havaya yayılıyor.

Ate

Ş. "Gerçekten kaza mı yaptık? Hayatta mıyım, yoksa bir Hayalet mi?" Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor, ama ona bakamıyorum. Her korkunç saniyeyle birlikte midem daha da bulanıyor.

Kahretsin, neden dönme durmuyor? Kalkıp yardım etmeliyim! Ama yapamıyorum. Gözlerimi ne kadar açmaya çalışırsam çalışayım, durum daha da kötüleşiyor. "Bana birkaç saniye ver, kalkacağım, söz veriyorum," diye mırıldanıyorum.

"Siktir git. Yere yat," diye bağılıyor Kade.

Ağır ayak sesleri başımın yanında duruyor. "O...?" Booker'ın ağır yutkunması duyuluyor.

"Hayatta, ama kafasını çok sert vurmuş, beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir. Bileği mahvolmuş."

"Siktir..." diye boğuk bir sesle öksürmeden önce söylüyor. "Ya sen? Ne kadar yaralandın?"

Vücudunu okşayan sesi gözlerimi açmamı sağladı. "Sol bileğim kırık, o da

oyma yaptığım el değilse umurumda değil, ama lanet olası omzum. Çıkılmış. Yerine takman lazım."

Gözlerimi kısarak baktım. Kafatasları ve yılanlarla süslü kolu, sanki kontrolünü kaybetmiş gibi sallanıyordu. Üniforması karnı, kolları ve bacaklarında birçok yerden yırtılmıştı ve tricepsinde derin, üçüncü derece yanık izleri görünüyordu. Kurumuş kan burnundan akarak göğsüne parlak kırmızı damlalar bırakıyordu. Booker, aramızda en iyi durumda olanıydı. Hepimizin hayatta olması bir mucize.

İki adam ayağa kalkarken Booker vücudumu sardı. Kade beni ciddiyetle süzüp, zihninde acıya hazırlanırken boynundaki damarları atarken, ayakları yere sağlam basmış ve kalın baldırları pantolonunun altında gerilmişti.

"Hazır mısınız? Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum, pislik." Booker, Kade'in devasa kaslarını daha sıkı kavrayarak homurdanır.

"Hadi yap şunu," diye hırıldadı.

Hızlı bir çekmeyle, yüksek bir patlama sesi duyulur. Hiç vakit kaybetmeden, bu hızlı hareket Kade'in derin bir nefes almasına neden olur. Dişlerini sıkarak, düşük ve derin bir ses çıkarır.

"Şimdi iyiyim. Kolumu tekrar hareket ettirebiliyorum." Kade boğazını temizler, kolunu yukarı aşağı tekrar tekrar dairesel hareketlerle döndürür. Acı çekiyorsa, Kade bunu buz gibi, taş gibi ifadesiyle gizler. Yanıma diz çöker, yakınlığımız kalbimin atışını hızlandırır. Tanrım, onu seviyorum. Bu adamı çok seviyorum, ama o ilişkimizi bitirdi. Bu tür acılar beklemek zorunda kalacak.

İki eliyle yüzümü kavrar.

O benim için endişeleniyor, ama durumum belirsiz olsa bile onun benim iyi olduğuma inanması gerekiyor. Görev hala devam ediyor. O burada olamaz ve bunu biliyor.

"Hemen döneceğim. Yapmamız gereken..."

"Git hadi. Beni merak etme. Ben burada iyiyim. Bu ağaçla ben çok iyi arkadaş olacağız." Ağaç kabuğunu okşayarak dudaklarını kıvrıyor. Ortamı neşelendirmek için zorla gülümsüyorum. Gülümsediğinde onu çok seviyorum. "Ayrıca, üzerine kusmak istemiyorum. Birkaç dakika içinde kusacağımdan eminim. Zaten üzerine kusmuş gibi görünüyorsun, Başçavuş. İkiniz gidip diğerleri hayatta mı diye bakın. Ben iyiyim. Çok iyiyim. Gidin!" Enkazı zayıf bir şekilde işaret ediyorum.

"Emir almak yerine her zaman emir vermek için hazırsın," diye alay etti Kade ve Booker gülmeden güldü.

"Haklısın," der Booker titrek çenesini eğerek. Topallayarak uzaklaşır ve onu kalın çalıların arkasındaki kaza yerinde kaybolana kadar izleriz. Kade bana döner ve durur, güzel gözleri şakaklarımda bulunan büyük kesik üzerinde durur, sonra eğilir.

"Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece bir çizik."

Kafasını sallar ve gülümser. Dilini keskin köpek dişlerinin altından geçirir.

"İyi." Dudaklarıma hızlıca öpücük kondurdu. Bu dokunuş kalbimde ateşli bir karıncalanma yarattı. Kazadan önceki tartışmamızı hatırlamıyorum; artık bunların hiçbir önemi yok. İlişkimizin durumu önemli değil.

"Gülümsüyorsun." Sakalına dokunmak için elimi uzattım, ama o, elimi hissetmeden önce elimi yanıma indirdi.

"Hayattasın," diyor.

Ve bununla birlikte, kalkıp Chinook'un gövdesine doğru koşmaya başlar.

Ayak bileğime bakıyorum, yaradan kan akmaya devam ediyor. Belki de sandığım kadar kötü değildir. Belki yardım edebilirim. Savaşın dışında kalmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Şu anda ikisinin de bana ihtiyacı var.

Ancak ayağımı hareket ettirdiğimde, dayanılmaz bir acı beni delip geçer ve gözlerimi kör eder. Bacaklarım yere çökerken, kusmuk ve koyu kırmızı kan kusarım. Karnım ve boğazımdan yanma hissi geçerken midem şiddetle kusmaya devam eder. Başım zonkluyor, gözlerimi kapatıyorum ama yıldızlar karanlığa peşimden geliyor, kararmış görüşümde parıldıyor.

Kahretsin. Bu iyiye işaret değil. Bayılıyorum.

"BABA! LÜTFEN YARDIM ET! BABA!"

Tekrar buz gibi tatlı suya düştüm, çırpınıp nefes almaya çalışıyorum. Su o kadar soğuk ki burnum, ciğerlerim ve boğazım yanıyor.

"Mija! Violet!" diye bağılıyor, ama sesini su akıntısı bastırıyor. Babamın vücudu tamamen bulanıklaşmış, koyu mavi dalgalar beni tekrar tekrar sarsarken onu artık göremiyorum.

Akıntının bu kadar güçlü olacağını tahmin etmemiştim. Onu hafife aldım ve şimdi bedelini ödüyorum. Suyun üstüne çıkmaya çalıştığım her seferinde, sadece ellerim su yüzeyine çıkarken geriye doğru çekiliyorum.

Ciğerlerim yanıyor, nefes almaya can atıyorum ama nefes almamaya çalışıyorum. Hayatım için mücadele ederken, suyun sesi çığlıklarımı ve ağlamalarımı bastırıyor. Akıntı beni acımasızca farklı yönlerde savururken sırtım keskin bir kayaya çarpıyor.

Her şey o kadar hızlı hareket ediyor ki, karanlık gölgeler tünel görüşü gibi etrafımı kaplıyor. Enerjim tükeniyor ve her şey sessizleşiyor. Kendimi daha da aşağı batarken hissediyorum, iradem dışında yenilgiyi kabul ediyorum. Tekrar seslenmeye çalışırken kalp atışlarım yavaşlıyor, ama ağzım açılmıyor.

Tüm umudumu kaybetmeden önce hissettiğim son şey, belimi saran kollar.

Babam.

Havai fişeklerin sesi beni uyandırıyor.

Hâlâ kaza yerindeyiz, Beast ve Chaos hâlâ hayatta kalanları arıyor.

Maalesef, enkazda yirmi cesedin arasında helikopterin parçaları dağınık haldeydi. Bu görüntüler sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak. Tanımakla onur duyduğum en güçlü, en saygın, en zeki adamlardan oluşan ekibimizin birkaç saniye içinde yok olduğunu görmek...

Aileleri onları bir daha asla göremeyecek... eşleri... çocukları. İçimde bir şey kırıldı ve sanırım onu asla geri alamayacağım.

Zayıf bir şekilde gözlerimi kırıştıtarak, Kade'in daha önce beni hep korkutan eğitmen haline dönüştüğünü görüyorum. O güçlü, sert ve gerektiğinde soğukkanlıdır. Helikopter kazasından kurtulmuş olsak da, kendimi yıkmaya izin vermeyeceğim. Şu anda olmaz, düşman yakınlarda, belki de köşede, cesetleri toplamak ve bizi aramak için hazırlık yaparken olmaz.

Daha hızlı hareket etmeliyiz.

"Bizi gökyüzünden vurdular! Gökyüzündeydik ve şimdi tüm arkadaşlarımız öldü, kardeşim. Mahvolduk! Sonunda evde beni bekleyen bir kız arkadaşım vardı, ama artık onu bir daha göremeyebilirim. Annem, kız kardeşlerim, oh, Tanrım. Ben..."

Kade öne doğru eğilir, sağ elini yeleğine sıkıştırır ve Booker'ı şiddetle sallar. Burnu kan çaprağı olur ve onun gözlerinin içine bakarak konuşur.

"Kaos. Kendine. Topla. Kendini. Bu dağdan aşağı ineceğiz ve her şey harika olacak. Sen kız arkadaşının yanına döneceksin. Sana ihtiyacım var. Anladın mı? Çünkü ikinizi birden taşıyamam. İki bacağın var, kullan onları."

Booker'ın her geçen saniye panikten rahatlamaya geçişini izlerken zayıf bir şekilde gözlerimi kırkıyorum. Çenesini sıkarak başını sallıyor. Çamur ve isle kaplı yüzünden ter damlaları süzülüyor. Hepimiz ter içindeyiz.

Kade, tanıdığım en güçlü asker ve adamdır. İçimizdeki savaşçı ruhu ortaya çıkarma yeteneği inanılmazdır.

"Anlaşıldı, Başçavuş."

"Üzerimde sadece bıçağım var. Hareket etmeliyiz. Düşman burada olduğumuzu biliyor," diyor Kade. Güçlü kollarıyla beni kucaklıyor ve ben de ona mümkün olduğunca zayıf bir şekilde sarılıyorum, böylece benim ağırlığımı taşımak onun için daha kolay olsun. Ormanın içinde, dumanla çevrili olsak da, onun sıcak kokusu hala havada asılı duruyor ve gergin sinirlerimi yatıştırıyor.

"Nereye gideceğiz?" Booker gergin bir şekilde sorar.

"Ee... kararınız nedir, Başçavuş?" Gözlerim hala kapalıyken, kurumuş dudaklarımdan zorla ses çıkardım.

"Konuşma demiştim sana. Enerjini sakla, asker," diye homurdandı.

Booker boğazını temizledi.

"Ne yapmak istiyorsun, O'Connell?"

"En yakın FOB'a yürüyerek geri döneceğiz. Tek seçeneğimiz bu. Eminim bizi arıyorlar. Yolda bizi bulabilirler."

İki üstüm, ölümüne savaşmaya hazır canavarlar gibi birbirlerine tehditkar bakışlar atarken her şey sessizleşir. Bu enerjiyi birbirlerine değil, birbirleri için saklıyorlar. Booker'ın gevşemesi, gözyaşlarının buharlaşması, Kade'in en yakın arkadaşını avucunun içi gibi tanıdığını gösteriyor. Kade böyledir, morali yüksek tutmak ve görevi başarıya ulaştırmak için ne zaman ne söyleyeceğini her zaman bilir.

Vızıldayan, ölümcül bir arı kulağımın yanından geçip yanak kemiğimi yakıyor. İlk tepkim çığlık atmak, ama Kade beni göğsüne çekip koruyarak susturuyor. Sertleşmiş kasları beni acıtana kadar sıkıca sarıyor.

Yüzümden vurulmuşum.

"Ateş altındayız, hareket etmeliyiz!" diye bağırdı Kade.

VIOLET

Yüzüme isabet eden kurşun sıyrıkmiş.

Kaza yerinden tüm cesetleri çıkarmayı bitirip onları ateşten uzaklaştırdığımız anda ateş açıldı. Her şey kül olmuştu. Üzerimize bağladığımız ekipmanların çoğu hala bizde ama bıçağım, tabancam ve el bombalarım gibi birçok şey kayıp.

Duman bombaları sayesinde düşman ateşinden kaçtık.

Kaza yerinde son saldırıya uğradığımızdan bu yana yaklaşık iki saat geçti. Sessizce yürüyerek ilerliyoruz ve ben yavaş nefes alarak kendimi ayakta tutuyorum. Bu olayın şokunu daha sonra hissetmeye izin vereceğim, ama şu anda ekibimin en iyi halimde bana ihtiyacı var. Tüm eğitmenlerim bana güçlü ve kararlı olmayı öğretti. Bizler, görevimiz ve birbirimiz için canımızı feda etmeye hazır insanlarız. Böyle anlar için defalarca sınandık. Pes etmiyoruz. Son nefesimize kadar savaşmaya devam etmek için bir neden buluyoruz.

Gök gürültüsü yeri titretir ve şimşekler uzun ağaçların üzerinde çakar. Gökyüzü kararır ve üzerimize başka bir kara bulut çöker. Islak toprak kokusu yoğunlaşır ve bir saniye sonra şiddetli yağmur yağmaya başlar. Doğanın sesleri hareketlerimizi bastırır.

"Hedefe çok yakındık, lanet olsun!" Booker tıslar.

Cerrah hâlâ dışarıda.

"Mantıklı. Bütün dünya bir adamı ararken, her şey daha zor hale gelir. Onu yakalayacağız, Chaos."

"Sizin gibi iki aşk kuşunun benim yanımda olduğuna inanamıyorum." Booker gerginliği ilk bozuyor. Her zamanki gibi en ciddi olmayan kişi. "Yoksa şöyle mi demeliyim

İki şeytan mı? Evet, o masayı gördüm.

"Lanet olsun, Chaos," Kade alaycı bir şekilde gülerken, ben göğsümdeki kahkahayı bastırmak için tüm gücümü topluyorum. Karnım, başım ve ayaklarım hala çok acıyor.

Kade'e yavaşça göz kırparak bir şey söylemesini bekledim.

Tamam.

"En sevdiğin film ne? Bir yıldan fazladır tanışıyoruz ve hala en sevdiğin filmi bilmiyorum... ya da en sevdiğin rengi." Ofisinde ilk kez sorduğumda cevap vermemişti.

"İsla, ne halt ediyorsun? Dinlenmen gerekiyor," Booker bir kütüğün üzerinden atlarken ters bir şekilde söylüyor. Tüfeğini tekrar gözüne götürüp dürbünden bakıyor. Kade önde giderken o arkamızı kolluyor.

"Sana sormuyorum. Başçavuşa soruyorum," diye karşılık verdim.

Kade kıkırdar ve dişlerini yalar. Başını geriye eğip gözlerini sıkıca kapatır.

"İşle ilgili değilse benimle konuşma demiştin sana."

Bana onun dünyasındaki yerimi hatırlatıyor ve bundan hoşlanmıyorum. Göğsüne yaslanıyorum ve çenem omuzlarına düşüyor. Gerçekten bitti.

"*Yüzüklerin Efendisi*, ama kitapları daha iyi... ve sarı."

Gözlerim parlıyor.

"Neden orduya katıldın?"

Yumuşayan bakışları yüzümü tarar ve göğsüme sıcaklık yayılır. Anlamalı bir an boyunca birbirimize bakarız.

Bu soruyla onun hassas bir noktasına dokunmuş olabilirim.

"İlk başta, o zamanlar aileme bakmak için en iyi seçenek gibi görünüyordu. İlk sözleşmem bittikten sonra ayrılacaktım. Penny evde kalıp, diplomasını alıp, çocuğumuza bakabilirdi, böylece faturaları dert etmesine gerek kalmazdı. Gençtik ve o da bunu istiyordu. Zengin bir aileden gelmiyorum. Üniversite eğitimi ve iş tecrübesi olmayan on sekiz yaşındaki biri için en iyi karardı. Bu bize sigorta ve görev yaptığım askeri üssünde küçük bir ev sağladı."

Derin bir nefes aldı.

“Onlara bildiğim tek şekilde bakmak istedim. Onlara iyi bir hayat sunmak için fedakarlık yaptım. Çocukluğumda pek bir şeyim yoktu. Annem büyüyen çocuklarına yeni kıyafetler alamadığı için yıllarca aynı kıyafetleri giydim. Dört kardeşimle aynı odada yatıyordum. Annem iki kız kardeşimin yattığı yatağın yanında yatarken, kardeşim ve ben battaniye ve yastıkla yerde yatıyorduk. Oğluma kendi yatak odasını vermek istedim, benim hiç sahip olmadığım bir şeyi. Kendi yatağında uyumasını, kendi yastığına başını yaslayabilmesini istedim. Büyüdükçe ona uygun kıyafetler alabilmeyi istedim. Penny'nin, ders çalışmak ve bebeğimize bakmakla uğraşmadan okulunu bitirebilmesini istedim.”

Ergenlik çağında ebeveyn olmayı hayal bile edemiyordum. O öyle bir adam. Penny ve Adam hayallerinin peşinden koşabilsinler, yemeklerini nasıl yiyeceklerini veya evin masraflarını nasıl karşılayacaklarını düşünmesinler diye her şeyi halletmek istiyordu.

"Sonra ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"İlk sözleşmen bittikten sonra ayrılmayı planladığını söylemiştin. Neden yeniden askere yazıldın?"

Gözleri kısıldı.

"Bu parmağımda alyans yok, değil mi?" Tabii ki yok.

Penny'den boşanması bu kararı büyük ölçüde etkilemiş olabilir.

"Annem tek başına bir anne idi ve onun zorluklar yaşadığını söylemek yetersiz kalır.

Bu hafif bir ifade. O aynı zamanda genç bir anne idi. Penny, Adam'ı da alıp gittiğinde, onun hayatında yer almak istemediğim bir hikaye anlatarak... bu yara daha da derinleşti ve daha uzun süre kanadı. Ailemin bir arada kalmasına ihtiyacım vardı. Bu çok aptalca gelebilir, ama görevlerden veya görev yerlerinden döndüğümde, başlarının üzerinde bir pankartla beni eve hoş geldin diye karşılamalarını hep istemişimdir. Penny bunun aptalca bir istek olduğunu söylediği için hiç yapmadı. Sonunda gerçek ortaya çıktı... Beni birçok erkekle aldatıyormuş, sonra da aldatmasının benim suçum olduğunu söylemiş. Çok çalıştığımı söyledi," diye öfkeyle anlatıyor.

Ne?

Penny'nin ilişkileri mi vardı?

Penny ve Adam'ın eve döndüğünde onu hiç selamlamadıklarına inanamıyorum. Kade'in anlattıklarını dinledikten sonra kalbim daha da parçalandı. Her hikayenin birden fazla tarafı vardır ve bu onun gerçeği. Ona yaklaşırken göğsüm sıkışıyor, sigara kokusu hala ona yapışmış kolonyasının kokusuyla karışıyor.

"Neden?"

"Neden ne?"

Kafamdaki sisleri dağıtmak için başımı sallıyorum.

"Demek istediğim, Booker o karanlık dönemde sana yardım etti mi? Çünkü sen nedenini kaybetmiştin? Penny ve Adam, bu kariyeri seçtiğin için değersiz ve suçlu olduğuna inanmanı sağladılar mı?"

Sessizlik. Dakikalarca beklediğim halde tek kelime etmiyor. Öyle bir şekilde önüne odaklanmış ki, artık sorularıma cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Her şey mantıklı geliyor. Duygularını bu kadar kapalı tutması. Kendini işe gömerek bir aile babası olmayı reddetmesi. Onun için ve *bizim için* henüz çok geç olmadığını bilmesini istiyorum. Karen'ın ona söylediklerini gündeme getirmek istiyorum, ama büyük resimde artık önemi yok. Arkadaşlarımızı kaybettik ve düşman peşimizde. Kade kararını verdiğinde ve bitti dediğinde, bitti demektir.

"Yalnız olmak zayıflık değildir, Kade. Hak ettiğin şey için mücadele ettiğin anlamına gelir, ama bu deneyim, hayatının geri kalanını istediğin gibi yaşayamayacağını düşünmene neden olmasın. Her gün seni seçen ve gerekirse yıllarca bekleyen biriyle."

"Konuşma, Isla." Kade sertçe cevap verir, omuzu kalın ağaç kabuğuna sürtünür.

"Hayır."

"İnatçı pislik," Booker arkadan tıslar. Bu herif bizi dinliyor mu?

"İlişkinizden sonra onunla yeniden denedin mi?" O başını sallar.

"Evlilik siyah ve beyaz değildir, bazen çirkin olabilir. Tarihin tekerrür etmesini istemedim. Oğlumun bir babası olduğunu ve sevildiğini bilmesini istedim. Oğlumun parçalanmış bir ailede büyümesini istemedim. Annesinin tek başına mücadele etmesini ve ebeveynlik yapmasını izlemesini istemedim. Annem yalnızdı. Çok mücadele etti, neredeyse birkaç kez akıl sağlığını yitirecekti çünkü neredeyse hiç destek olmadan hepimizi büyütmek zorundaydı."

"Ama sonunda sen incindin ve yalnız kaldın." diyorum.

Çenesinin kasları gerilirken, ateşli bakışlarını dümdüz önüne diker.

"Öyle bir şey," diye cevaplar dalgın bir şekilde. Alnındaki yara izini parmağımla izler ve gülümserim.

"Artık yalnız değilsin," diye fısıldarım.

Ben varım.

"Ve evlilik her zaman çirkin değildir," diye mırıldanıyorum.

Koyu renkli, yara izli kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Koyu renkli kirpikleri yavaşça titriyor. Bana böyle baktığında dayanamıyorum. Her zaman onun erimiş tutsağına dönüşüyorum. Ve şu anda? Kollarına sarılmış durumdayım ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda kanın nabzını duyabiliyorum.

Karanlık arzularımıza kapılmak için en uygun zaman değil. İkimizin ruhunu besleyen türden arzular. Ama ne zaman birbirimizin yanına gidersek, pervasız çekimimiz her zaman galip gelir.

O, nefesim boğazımda düğümlenirken, hala direnerek bana yaklaşıyor. Ben daha sıkı sarılıyorum, parmaklarım ordunun kahverengi gömleğinin altındaki sırt dövmesine batar. Başım dönse de, etrafımızdaki hava o kadar şiddetli bir şekilde vızıldıyor ki, kemiklerimde hissediyorum. Dudakları benimkilerle buluşmadan önce sakalı yanağıma değiyor. Gözlerimi kapatıp, dudaklarının benimkileri ele geçirmesine hazırlanıyorum.

Öpüşemiyoruz.

Uzaklardan yabancı bir bağırış duyulur ve bizi birbirimizden ayırır.

Düşman bizi yakalamış, ya öldürecek ya da esir alacak.

"Bırak beni yürüyeyim," diye talepte bulunuyorum. Kade tereddüt etmiyor; beni ayaklarımın üzerine bırakıyor, tüm ağırlığımı diğer ayağımın üzerine yükleniyor.

Booker'ın tabancasını ararken o bana sertçe çarptı.

"Canavar. Sanırım etrafımız çevrildi. Nasıl oldu bu? Kardeşim, ölemem. Sonunda beni bekleyen bir kız arkadaşım var. Ölemem," diye fısıldıyor Booker.

Kade bizi aceleyle döndürür. Keşif yapmak için kaskatı kesilirken kasları belimi sıkıca sarar. Booker bize doğru dönerken kafasına bir kurşun isabet eder. Kan ve beyin parçaları Kade ve benim üzerimize sıçrar.

Hayır!

Booker

olmaz!

Shane

olmaz!

Onu yakalamak için uzanıyorum, ama Booker'ın cansız bedeni parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Kafasındaki kocaman delikten kan akmaya devam ediyor, ama düşman durmuyor. Gözlerime keskin bir acı saplanırken hızlıca bakıyorum. Anlamaya fırsatım olmuyor, ama Kade onun öldüğünü onaylayarak cesedini tutup en yakın siper yerine sürüklüyor.

"O öldü. Kaos öldü." Kafamı şiddetle sallıyorum. Kade'ye bakıp duygularımı bastırıyorum. Kendimi kaybetmeyeceğim. "Başçavuş, neye ihtiyacınız var?" Titrek sesimle yalvarıyorum. Adrenalin kanımı kaynatıyor ve zihnim kararlılıkla dolu.

Pes etmem.

En kötü senaryolarla başa çıkmak için eğitildik. Biz.

Kırılmayız.

Kade, avucuyla beni geri çekerek sırtımı kayaya çarptırır.

"Hayatta kalacağız." Booker'ın tüfeğini bana uzattı. Kade yeniden doldururken aldım. Gözleri boş ve ucsuz bucaksızdı, ama hareketleri hesaplı ve adrenalin doluydu. Operatör Beast moduna geri dönmüştü, ben de öyle. Kade'in bana kucaklamayı öğrettiği içimdeki vahşi canavar... Kırılmaz Asker.

Siyah giysili bir düşman Kade'e arkadan saldırmaya çalışır ve aynı anda tabancasını ona doğrultur. Parmakları sırtına değdiği anda tüfeğimi kaldırıp kafasına bir kurşun sıkarım.

hemen yere düşüyor. Kade onu botlarından iterek tepenin kenarına düşmesine neden oluyor.

"Duman bombasını at! Sonuncusu lanet olsun. Hemen kullan!" diye bağıyor Kade. Booker'ın kanı yüzümüzde ama yağmur birkaç saniye içinde onu yıkıyor.

"Evet, Canavar!"

Titrek ellerimle cebime daldım, metal parçayı kavradım ve çekip çıkardım. Önümde bir bariyer oluşturmak ve savunma pozisyonu almak için onu öfkeyle önüme fırlattım.

"Plan nedir, Beast?" Bu anda ona kod adıyla hitap etmekten nefret ediyorum, ama gerçek kimliklerimizin duyulma riskini göze alamayız.

İkimiz de sağa sola ateş ederken ona bakıyorum, ama ordu hala yaklaşıyor. Dağın kenarında sıkışıp kalmış durumdayız. Seçtiğimiz herhangi bir çözüm veya plan, ikimizin de ölümüyle sonuçlanacak.

Bize doğrudan RPG nişan almış bir tehdide bir kez daha ateş ediyorum. Füze bize çarpmak yerine kendi adamlarına isabet ediyor. Adamın vücudu kayıyor ve silahını da beraberinde götürerek dağdan aşağı düşüyor.

Tüfeğim boş bir tıklama sesi çıkararak mermi kalmadığını belirtir.

"Mühimmatım bitti."

Kade savunmaya devam ederken omzuna bir darbe alır, ama sonra tüfeği de benim silahımla aynı korkunç sesi çıkarır. İkimizin de mermisi bitmiştir ve uyum sağlamak için sadece birkaç saniyemiz vardır, yoksa burada birlikte öleceğiz.

VIOLET



The World Caves In, Sarah Cothran

Çantasından düşmanlara bir sersemletici el bombası atıyor. Yüksek inlemeler duyuluyor. Bu onları bir anlığına sersemletecek, bize zaman kazandıracak ve ikimiz de sonun nasıl olacağını bilmemize rağmen devam etmemiz için küçük bir fırsat verecek. Ateş keser kesmez, fırsatı değerlendiriyoruz. Onun pantolonundan tabancayı çıkarıp ateş ediyorum. Kade ve ben sırt sırta durup birbirimizi koruyarak ateş ediyoruz. Yaralı dudaklarımdan kan ve tükürük damlarken bağıriyorum.

Her yerim acıyor.

Aniden Kade'in silahı tıklıyor. Dönüp bana yoğun bir şekilde bakıyor.

Daha fazla zaman kazanmam lazım. Etrafa bakınıyorum ve Booker'ın pantolonunun arkasında iki el bombası buluyorum. Birini alıp diğerini Kade'e veriyorum. Çekiyorum.

"El bombası!" diye bağırarak onlara doğru fırlatıyorum.

Kade de benim yaptığımı yapar. Onun kocaman kolları beni göğsüne çekerken kulaklarımı kapatıp eğilirim. İki patlama bize birkaç dakika daha kazandırırken o beni vücuduyla korur.

"Bana inanıyor musun?" diye kulağıma bağıırır.

"Evet, Beast."

"Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden.

Bu onu gülümsetir. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyorum. O kadar doğal bir yakışıklılık ki, ama bu hiç ona göre değil. Bir zamanlar agresif, soluk mavi, canlı yeşil gözleri, tanımadığım bir şeye dönüşür.

"Teşekkürler, Posa. Her şey için."

O bakışlarını benden ayırmazken ben geri çekiliyorum. Tabanca tıklayana ve hiçbir şey çıkana kadar tetiğe basmaya devam ediyorum.

Kahretsin! Bu hoşuma gitmedi. Neden böyle konuşuyor?

"Beast, ne yapıyorsun?" diye bağıriyorum, tabancayı avucumda tutarken avucumun içini kesene kadar sıkıyorum.

"Bana hala bir aileye layık olduğumu gösterdiğin için teşekkür ederim. Yıllardır ilk kez bu kadar güldüğüm ve gülümsediğim için teşekkür ederim... Artık içim ölmüş bir asker değilim, çünkü bana hala sevebileceğimi ve sevilebileceğimi gösterdin. Kalbim hala atıyor, çünkü kimse için atmayacağını sanıyordum, ama senin için atıyor, lanet olsun. Beni başka hiçbir ruh için mahveden sensin."

"Böyle konuşma! Gidelim!" Elini tutup uçuşuma bakıyorum. "İkimiz de bu tepeden aşağı inmeye çalışabiliriz."

O başını sallar ve elini elimden çeker. Beni reddeder ve kalbimi paramparça eder.

O bunu gerçekten yapacak.

"Sen, geceleri yatmak istediğim kadın ve uyandığımda ilk aradığım kişisin."

"Beast, lütfen..." Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve ondan nefret ettiğim için sözünü kesmeye çalışıyorum.

"Sana neden Mariposa kod adını verdiğimi biliyor musun?" "Bundan kurtulduğumuzda söyle!"

"Öğrencim olduğun süre boyunca seni izledim... Kanatlarını kazanmak için mücadele ettin. Bir dönüşüm aşamasını izledim. Dayanıklılığın ve gücün, çocukken göç mevsiminde kovaladığım kelebekleri hatırlatıyor bana. Oyun parkında koşup, yorulana kadar onları kovalardım. Hep çok büyüleyici, kendinden emin, güzel ve özgürlerdi, *tıpkı senin gibi.*"

"Dur!" Elini çektim, ama o dikkatlice elinden kurtuldu. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senin ışığın beni hep yozlaştırdı. Kuralları çiğnediğim için üzgün değilim, sadece bunları daha önce söylemediğim için üzgünüm."

Sesinde bir yumuşaklık var. Kade'i hiç bu kadar savunmasız görmemiştim, ama tüm duvarları yıkılmış durumda. Lanet olsun ona, çünkü ne olursa olsun ona güvenmek zorunda olduğumu biliyorum.

Ona, ve Şu anda onun benim liderim olması umurumda değil. İkimiz de yaşamak zorundayız.

"Bunu aklından bile geçirme. Sakın bunu söylemeye cüret etme!

Sakın söyleme!"

O sırtarak, kulağının yanındaki gevŝek bir sa telini parmağıyla takip ediyor.

bu anı kurtarmaya ve birlikte olduğumuzu zihninde fotoğraflamaya çalışır gibi. Kalbi atan herkesin korktuğu, soğuk ve acımasız bir asker olan üstüm haline büründü.

"Zaten oldu. Git şimdi!"

"Hayatta gitmem! Seni bırakmayacağım; Beast, bunu yapma."

"Siktir git, şimdi. Bu bir emir!" diye bağırdı, yüzü beni öldürecek kadar ciddiye. Boynundaki damar korkutucu bir şekilde ŝiŝti.

"Zamanımız kalmadı... Hemen gitmelisin, yoksa ikimiz de leceğiz!"

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan szlr.

"Ben bir Amerikan askeriyim!" diye bağırıyorum, gözlerimi sıkıca kapatarak, TBI'nın etkilerinin beni etkilememesi için elimden geleni yapıyorum.

Kade, gözleri yaŝarırken sırtıyor, benim görüşüm ise daha da bulanıklaşıyor. "Düşen bir silah arkadaşını asla terk etmem!" Onu işaret ediyorum, her kelimesinde öfkeyle.

. Anksiyete krizi geçiriyorum. "Bana asla pes etmememi öğrettin, lanet olsun!"

Bunu yapamaz! Kendini feda etmesine izin vermeyeceğim.

"Violet." Düşman ateşi üzerimize yağmaya devam ederken beni sertçe öper. "Git, hemen! Kendini kurtarman lazım, anlamıyor musun? Bana hiç ihtiyaın olmadı, bebeğim. Hiç. Sen kırılmazsın."

"Kade, sensiz yapamam! Herkesi düşün! Ya ben ne olacağım?" diye bağırarak ona merhamet diliyorum. Planının işe yarayacağını ve hayatta kalacağımı biliyorum, ama ne pahasına? Eğer bunu yaparsa, kalbim sonsuza kadar bu dağda kalacak.

Yüzümü agresif bir şekilde avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma çarptı. Sanki dayanılmaz bir acı içindeymiŝ gibi gözlerini sıkıca kapattı ve benim duygularıma uyum sağladı. Çantasından bir şey aldı ve elimi hızla açmaya zorladı. Her zamanki gibi itaat ettim ve hareketlerimi ona bıraktım. Elime zincirli sert bir şey yerleŝti. Ne olduğunu grebilmeden elimi kapattı ve korudu.

"Seni düşünüyorum! Git! Tekrar tekrar aşık ol. Evlen, bir sürü güzel çocuk yap, hayatını yaşa ve bunun senin suçun olmadığını unutma, duydun mu?"

Mermi sesleri yaklaşırken ve düşmanın bağırışları yükselirken kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyorum. Bizi çevirip açık alanda sıkıştırdılar. Çok yakındalar, sanki başımızın üstündeler.

"Kade... dur, lütfen! Zamanımız kalmadı... kalmadı!" Artık görevden bahsetmiyorum, *bizden* bahsediyorum. "Hayır! Zamanımız kalmadı, benimle gel!"

"Bebeğim, sen ve ben asla zamanımız dolmayacak. Aramızdaki şey sonsuz. Kalpsiz hayaletler olsak bile, her zaman birbirimize mükemmel bir şekilde bağlı olacağız çünkü sen benim için yaratıldın."

Başımızın üzerinde bir patlama daha meydana gelir ve sesim kesilir. Deprem gibi dağı sallır. Bir an işitme yetim kaybolur ve yerine beyaz bir uğultu gelir. Kulaklarımdan sıcak bir sıvı akar. Kulaklarımdan kan sızar, burnumdan da kan damlar. Çığlık atmak isterim ama dişlerimi sıkarak kendimi tutarım. Ateş, vücudumu korkunç bir dalga gibi sarar, kaslarım titrer ve kramp girer.

Çok sinirliyim. Keşke daha fazla mermi ve el bombam olsaydı, hepsini durdururdum. Kade'i kurtarmak için onu kurtarmam gerekirken, onu yüzüstü bırakıyorum.

Beni kollarıyla ve vücuduyla koruyor, beni toprak ve ağaç köklerinden oluşan duvara itiyor. Hâlâ kendini değil, başkalarını düşünüyor. Son anlarımızda bile, Kade O'Connell tanıdığım en özverili, en cömert asker. Bunu her seferinde kanıtlıyor.

"Bunu yaparsan, Başçavuş, seni asla affetmem!"

"O zaman yapma! Ama sen ölürsen ben asla huzur bulamam!" diye bağırır ve omzuna bir kurşun isabet eder. Kan yüzüme ve açık ağzıma sıçrar. Güzel yüzü acıdan buruşur ve onu tutup siperin arkasına çekmeden, kocaman eli yeleğime saplanır.

"Git! Seni seviyorum, Violet Isla. Benim için yap, tamam mı? Ve en önemlisi, bunu kendin için yap! Git!" Beni uçurumun kenarından itiyor.

Hayır!

Acı içinde dağın yamacından aşağı yuvarlanıyorum. Vücudum kayalara, ağaçlara ve toprağa çarpıyor. Yerçekimi galip gelene kadar pinball oynuyormuşum gibi hissediyorum. Sırtım ve bacaklarım acımasız arazinin tüm şiddetini üzerine alıyor. Her bir şeye çarptığımda acı içinde çığlık atıyorum. Birkaç kez daha aşağı yuvarlanmamayı deniyorum ama çok hızlı hareket ettiğim için başaramıyorum. Yere düştüğümde kendime gelmem birkaç dakika sürüyor. Nefesimi toplar toplamaz kendimi yerden kaldırıp, bıçakların havayı kesen sesini duyduğum yöne doğru koşmaya başlıyorum. Sesler gittikçe yükseliyor ve bombalar yıkıma devam ediyor.

Sonra onu duyarım: Kade, düşmanın dikkatini benden uzaklaştırmak için bağılıyor. Söylediği şeyi yapıyor. Arkanı dönerim ve ağzımı kapatmak için elimi ağzıma götürürüm.

Yaklaşık yirmi metre aşağıdan gördüğüm son şey, Kade'in göğsüne, *kalbine* bir kurşun yemesi... Yere düşüyor ve etrafını saran patlamalarla birlikte kalın ağaçların arasında kayboluyor. Her yer ateş ve toprakla kaplanıyor, beni karanlığın içine bırakıyor.

Kırık, yaralı bir ruhun sesini durdurmak için dişlerimi yumruklarıma geçiriyorum.

Bundan kimse kurtulamazdı.

Operatör Beast bile.

"Ben de seni seviyorum, Kade. Seni seviyorum..." Avucumun içine ağlıyorum. "Seni seviyorum..."

VIOLET

Black.

Tek gördüğüm
siyah. Tek
hissettiğim siyah.

Göğsümde ağır bir fil var, nefes almamı zorlaştırıyor. Sağ tarafımda kalp atış monitörünün sesi şiddetle çınlıyor —boğuk, uzak sesler kulağıma zar zor ulaşıyor. Bu atmosferin her şeyi soğuk ve karanlık. Bir hastanede ya da en azından bir klinikte olmalıyım.

Ama neden buradayım? Hiçbir şey hatırlamıyorum.
Neden hareket edemiyorum, neden çığlık
atamıyorum?

"Sen ve ben asla zamanın dışına çıkmayacağız."

Bu bağımlılık yapan, cennetsi, derin ses vicdan azabı duymadan ruhuma çarparak göğsümde acı bir sızı yaratır. Sevdiğim adamla olan son anım acımasızca zihnime çarparak kalbim mideme iner.

Her şey, unutulmaz anılar olarak geri geliyor.

Kade beni uçurumun kenarından itti.

QRF beni almadan önce, bitkin bedenimi sürükleyerek ve zaman zaman sürünerek ilerledim. Black Hawk helikopterine çekilir çekilmez, susuzluk ve yorgunluktan bayıldım ve Kade'in adını tekrar tekrar mırıldandım.

"Booker ve O'Connell öldü. O kazadan tek kurtulan kişi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, ama uyanıp bize olanları anlatmasını umuyoruz. Her şey çok karışık." Bu sesi tanımıyorum, ama durmaları lazım.

Hayır

Hayır.

Hayır

Lütfen tüm bunların kötü bir rüya olması için!

"Onun kalp atış yüksel artmış. Uyanıyor uyandı," diye

"Benim, Violet. Buradayım."

"Benim, Violet. Buradayım."

Adam.

Ağır bir kalple gözlerimi açtım. Odada bir hemşire ve bir erkek doktor vardı, Adam ise yuvarlak kahverengi gözlerinin altında koyu renkli yarım aylar ile yanımda duruyordu. Etrafımı anlamaya çalışarak onu yavaşça içime çektim. Düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Herkes omuzlarını dikleştirmiş, ağızları açık bir şekilde bana bakıyordu.

Adam buradaysa... bu demek ki Almanya'dayım.

"Violet? Nerede olduğunu biliyor musun?" Hemşire tereddütlü bir adım atıyor ama kendine güvenen, ancak sempatik bakışlarını benden ayırmıyor. Dikdörtgen bir elektronik cihazı göğsüne sıkıca bastırıyor ve sabırla bekliyor.

Bu çok fazla. Düzgün düşünemiyorum, bunun yerine bedenimi ve zihnimi saran acıya odaklanıyorum. Booker öldü. Peki ya Kade?

Kalbim tehlikeli sınırlara kadar hızla atıyor, gözyaşları gözlerimde birikiyor ve göğsüm hızla inip kalkarken kirpiklerime yapışıyor. Duygularımı dengelemeye çalışırken soğuk hava boğazımın arkasını yakıyor.

"Violet. Hayattasın. Her şey yolunda. Sakin olmaya çalış." Adam, tekerlekli sandalyesinde kayarak yavaşça yaklaşıyor. Elinin avuç içiyle bacağımı okşayarak sakinleştirmeye çalışıyor. Ben geri çekilip avucumu onun koluna değdirene kadar uzattım ve onu sertçe itekledim.

"Booker nerede? Kade nerede?" Tıbbi ekibe soruyorum.

Üniformalı adamlar içeri giriyor. Kırık yüz ifadeleriyle duran dört askerden sadece birini tanıyorum. Slater. Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve tanıştığımızdan beri ilk kez onunla bir bağ hissediyorum çünkü acısını hissedebiliyorum — benim acımla aynı.

"Mariposa. Şu anda bunu dert etme. Orada ne olduğunu anlatarak başlarsan çok yardımcı olur ve..." Solundaki üç yıldızlı general konuşmaya başlar ama sözü kesilir.

"Çavuş Shane Booker dinleniyor. O öldü." Slater, gergin kollarını yanlarına indirerek öne çıkar. "Ve Kade O'Connell

ölü olduğu tahmin ediliyor, kanıtlar bulundu. Cesedini bulamadık." Derin sesi çatlar ve yüzünün bir yanından bir gözyaşı damlar. Adam ve Slater dışında herkes sert ve boş bir ifadeyle hareketsiz kalır.

Nasıl olmuyor da yıkılmıyorlar? Az önce bana, tanıdığım en harika iki adamı ve askeri kaybettiğimizi söyledi ve dünyam o kadar sert bir şekilde çöküyor ki cehennemdeyim.

Çenem düşer ve öfkeyle bağırarak, yastığa başımı vurarak çırpınırım. Damar yolunu çekip çıkarmaya çalışırım.

"Hayır! Beni oraya geri gönder, Slater! Onun cesedini bulabilirim! Nerede olduğunu biliyorum! Lütfen! O kendini benim için feda etti. Beni oraya bırak da savaşayım!"

Daha fazla hemşire içeri koşarak gelir. Adamları itip geçerek etrafımı sararlar. Adam sandalyesinden kalkar ve elini ağzına koyarak uzaklaşır. Gözyaşları yağmur gibi dökülürken bana sırtını döner.

"Henüz bitmedi! Booker... kafasından vurulmuş. Çok kan vardı."

Ayağa kalkmaya çalışırken tüm hemşireler etrafımı sarıyor. Hiçbir şey ve hiç kimse onun cesedini bulmamı engelleyemez! Olamaz, ölmüş olamaz. Buna inanmıyorum.

Yumruğum en yakın hemşirenin yanağına çarptı. O, doktorun kollarına sendeledi ve omzuna nefes nefese kaldı. Bir sonraki hemşireye bakarak buradan yumruk yumruğa çıkmaya hazırlandım, ama Slater doğrudan bana doğru geldi. Tüm ağırlığını üzerime attı ve nefes alamayacak hale gelene kadar beni ezdi. Beni olabildiğince nazikçe tutuyordu, ama yine de kıpırdamıyordu. Her iki elini pazılarımın üzerine kıvrarak beni tuttu ve kocaman göğsüyle hemşireleri korudu.

Ben onu savuşturmaya çalışırken o hiçbir şey söylemiyor. Vurduğum her yumruğu ve tekmeği kabul ediyor. Çenesini başımın üstüne koyup kulağıma nefes veriyor, her saldırımda vücudu sallanıyor.

"Onu sakinleştirin. Diazepam verin," diye emrediyor doktor.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Hayır, lütfen! Durun! Hayır..." Slater, sakinleştiriciyi enjekte ettiklerini görmemem için başımı diğer tarafa çeviriyor. Beni tutmaya devam ederken, düz beyaz duvara bakıyorum.

onlar beni tutmaya devam ederken. Birkaç saniye sonra nefesim yavaşlar ve karanlık görüşümü kaplar.

"Kade ve Shane öldü, Isla. Üzgünüm," diyor Slater kulağıma hüzünle fısıldayarak.

Kafamı sallamaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Lütfen. Lütfen. Hayır," diye fısıldıyorum, kollarımı ve bacaklarımı kullanamıyorum. Her şey sessizleşiyor. Fiziksel acım azalıyor ve sanki hiç olmamış gibi yok oluyor. Slater'ın vücudunun ağırlığını artık hissetmiyorum ve etrafımı saran beyaz duvarlar yok olmuş.

"Hayır," diye zayıf bir sesle mırıldanıyorum. "Kade..."

Gözlerimi kapatıp, kalbimi çalıp hayatımın geri kalanını mahveden tek adamı arıyorum. Obsidyen battaniyenin beni kaplamasından önce hissettiğim son şey, ağzımın köşelerinin teselli için yukarı kalkması. Onu şu anda görüyorum. İri vücudu siyah bir gömlek ve mavi kot pantolonla giyinmiş. The Drunken Shell'de "Mana" şarkısına dans ettiğimde giydiği kıyafetlerin aynısı. Onu ilk kez öptüğü yerde görüyorum, arkasında dalgalar çırpınırken bana cennetin bir parçasını göstermişti. Onu sadece uykumda görebiliyorsam, beni sonsuza dek değiştiren adamın bir parçasını bile görebilmek için seve seve ölürüm.

VIOLET

Bir sonraki uyandığımda, Amerika Birleşik Devletleri'ndeyim. Bunu biliyorum çünkü hemşirelerin istasyonunda hastanenin adı yazıyor. Burası ülkenin en iyi askeri hastanelerinden biri.

Bu sefer annem ve kız kardeşim uyanmamı bekliyorlar. Annem bir sandalyede oturmuş, üst vücudu bacaklarımın üzerine eğilmiş. Karışık siyah ve beyaz saçları, yastık gibi baldırlarımın üzerine düşmüş. Damarlı elleri, bandajlı ayak bileğimi koruyarak sarmış.

Sıcak. Huzurlu. Rahatlatıcı.

Annemin bana dokunabilmesini ve bana kızmamasını özlemişim. Sağıma bakıyorum ve kız kardeşimi görüyorum. Beyaz bir hastane battaniyesine sarılmış, kanepede uyuyor. Yüzü bana dönük, sanki beni izlerken uyuyakalmış gibi.

Onlar burada.

Geldiler.

Sırtımı gerip yastığa başımı yeniden yerleştirirken dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. Cam kapının dışında bir silüet belirdiğinde, içimi keder kapladı. Kade'nin uzaklaşmış oğlu olduğunu görünce anında kaşlarımı çattım.

Adam kapıda duruyor, elleri yanlarında. Bir elini kaldırıp yavaşça sallıyor. Gülümsemesi üzüntüsünü gizleyemiyor. Babasını kaybetmiş bir oğulun acısını taşıyan bir gülümseme. Ellerim battaniyenin üzerinde kasılırken bir damla gözyaşı düşüyor.

"Mija?" Annemin kolları titreyerek uyanır. Bacağıma nazikçe sarılır ve yataktan kalkar. Yıllardır bana bu sevgi dolu isimle seslendiğini duymamıştım. Bu bana yabancı ve anormal geliyor, ama şu anda onunla tartışacak gücüm yok.

"Violet." Kız kardeşim adımı esneyerek söyler ve huzursuzca kollarını başının üzerine uzatır. Göbeği görünce, üzerinde "My Sister Is A Soldier" yazan siyah, beyaz ve sararmış tişörtünü aşağı çeker. Oturur pozisyona geçer ve sanki onu ısırarak istemişçesine beni inceler.

"Uyandığın ilk anda oldukça hırçın olduğunu söylediler," diyor Isabella, bacaklarını öne ve arkaya sallayarak.

Buz gibi tavrını yumuşatmak için mi böyle davranıyor? Konuşmak istemiyorum. Buraya gelmelerinin tek nedeni acil durumlarda aranacak kişi olarak kayıtlı olmaları ve "*Sana söylemiştim*" demek için gelmeleri.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Oturarak, morarmış kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kollarım, kazada ve dağdan yuvarlanırken oluşan kırmızımsı çizgisel yaralarla dolu.

"Bana 'Sana söylemiştim' demek için mi geldiniz? Bunun olacağını bildiğinizi ve beni daha da aşağılamak için mi geldiniz? Beni kendimden daha değersiz hissettirmek için mi? Eğer öyleyse, zamanınızı boşa harcama. Gidebilirsiniz!"

"Ne demek istiyorsun Violet? Buradayız çünkü sen benim bebeğimsin. Seni neredeyse kaybediyorduk. Olmam gereken başka bir yer yok, sadece buradayım," diyor annem. Ayağa kalkıp bana sarılmaya çalışıyor ama ben elimi uzatıp onu durduruyorum.

"Sen benim kız kardeşimsin. Benim kanımdandın. Benden kurtulamazsın," diye ekliyor Isabella.

"Özür dilerim, *mija*, çok özür dilerim! Beni affetmemen gerektiğini biliyorum, ama belki bir gün seni bir arada tutan kişiyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın. Acı çekiyorum. Bunca zamandır kin ve kırgınlık içindeydim. Seni uzaklaştırmam ve sana davranışlarım için bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Ama şimdi buradayım ve *seni asla yalnız bırakmayacağım*. Seni babanı kaybettiğim gibi kaybedemem. Yapamam..." Hıçkırarak ağlamaya başladı, kendini kaybetmek üzereydi. "Hiçbir ebeveyn bebeğini gömmek zorunda kalmamalı! Orada neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, ama şunu bilmeni istiyorum ki, iyileşme sürecinin bu kısmını tek başına atlatmak zorunda değilsin. Biz buradayız ve hep burada olacağız, *sonsuz* kadar."

Booker ve Kade'i hatırladığımda, boş, soğuk ve rahatsız edici bir duygu ruhuma işliyor. Shane'in yıkıldığı hali

ve eve dönüp annesini ve kız kardeşlerini canlı görmek için yalvardığı an. Peki ya onun ailesi? Ya Kade'in ailesi? Onlara ne söyleyeceğim?

Eğilme gücüm yok, ama sanki içimde güneş var, beni yakıyor. Bu adil değil. Nasıl yaşayacağımı nasıl bulacağım, çünkü şu anda kendimi suçlu hissediyorum. Ben de ölmüş olmam gerekirdi. Benim burada, evimde, ailemle birlikte olmam ve onların olmaması nasıl adil olabilir? Hepimiz birbirimiz için yaşamak için elimizden geleni yaptık.

Bakışlarım hastane bandına düşüyor.

"Gerçekten öldüler mi? Eğitimcilerim öldü mü? Kade ve Shane öldü mü?" Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak nefes veriyorum, ama başaramıyorum.

Isabella kanepeden atlar ve annemle bana doğru yavaşça yürür. İntravenöz serum torbasını kenara çekip yatak kenarından tutunur. Elleri nazikçe omuzlarıma düşer. Koyu kahverengi gözlerindeki korkuyu, dikkatli nefes alıp verişini ve hareketlerini fark etmem mümkün değil... Tekrar kırılacağımdan korkuyor.

"Evet," diye cevaplar Isabella sessizce.

Cevabı sindirirken kalp atışlarım hızlanır. Bir çığlık atana kadar içimi parçalar. Saçlarımı tutar ve çekerim.

"Anne, nerede onlar? Onları görmek istiyorum," dişlerim takırdarak rica ediyorum.

"Şu anda yakınlarına haber veriliyor. Henüz kamuya açık bir bilgi yok."

Annem ve kız kardeşim sırtımı daireler çizerek okşarken yanaklarım çöküyor. Nefes alıp veriyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. İçimdeki asker tüm dünyayı ateşe verip içinde ölmek istiyor. Bu yataktan çıkıp hayatıma son vermek istiyorum.

"Neden, Tanrım, neden?" diye haykırıyorum.

Ellerimle yüzümü kapayarak ağlarken, gözlerimi kapatıp onları düşünüyorum. Orada yaptıkları şeyin bir amacı vardı. Eğer ölürsem, onların fedakarlıklarını boşa çıkarmış olacağım.

Kade'in bana söylediği sözleri, onu kaybetmeden önce söylediği gibi kafamda tekrarlıyorum.

"Git! Tekrar tekrar aşık ol. Evlen, bir sürü güzel çocuk yap, hayatını yaşa..."

Zamanının dolduğunu biliyordu. Söyleyişinden, bunu uzun zaman önce kabullenmişti. O yokken benden tüm bunları yapmamı nasıl bekleyebilir? Tüm hayallerime ancak o yanımda olursa ulaşabilirdim.

Karnımı avuçlayarak hastane önlüğünü sıkıca tutuyorum, başka bir adamın değil, onun bebeğiyle şişmiş olmayı diliyorum.

"Gidelim mi?" diye sordu Isabella.

Sigara içiyormuş gibi nefes veriyorum. Ağrıyan gözlerimi açtığımda, onların kızarmış, şişmiş gözleriyle karşılaşıyorum. İçimdeki keder dalgasını, başımı sallayabilecek kadar kontrol edebiliyorum.

Askerimi kaybettim.

Bu yüzden mi büyükannem bu hayattan uzak durmamı söyleyip duruyordu?

hayattan uzak durmam için beni uyardı?

"Abuelita. Büyükannem nasıl? Anne, bana gönderdiği ayıyı kaybettim. Kahretsin!" Panik içinde çığlık atıyorum. "Helikopterde benimle birlikteydi, ama indiğimizde kaybettim. O nasıl? İyi mi?"

"Violet, o hala hayatta, ayrıntılara sonra gireriz. Şu anda başka bir şey konuşmamıza gerek yok. En küçük kızıma bakıp onu sevdiğimi söylemek istiyorum," diye hıçkırarak ağlarken, ellerini saçlarımın arasında gezdiliyor. "Ve onunla gurur duyduğumu."

Hıçkırarak, onunla birlikte sessizce ağlıyorum. Annemin beni kabul edeceği umudunu çoktan yutmuştum. Bu tek cümle, sorunlu ilişkimizi küllerinden yeniden canlandırıyor.

"Baban seninle gurur duyardı."

Babam seninle gurur duyardı.

İşte yine başlıyor. Tanıdık fırtına geri geliyor ve kalbimde dönüyor. Kollarında rahatça yerleşirken, korkunun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bu hastane odasında, annem ve kız kardeşim beni kucaklarıyla sarıyorlar.

Kade, Booker ve Castle aklımdan geçer. Bir zamanlar güzel ve canlı olan gülümsemeleri kanlı bir karanlığa dönüşür. Hastane çarşaflarını yumruklayarak, göğsüm sıkışırken gözlerimi kapatırım. Sınırımı aştığım için vücudumda hüznü titremeler hissediyorum.

"Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum anne," diye omzuna fısıldıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu sevdim," itiraf ediyorum. "Onu tüm varlığımla sevdim ve şimdi o yok."

"Kim, *mija*?"

Ona cevap veremiyorum. Annem hayatının aşkını kaybetti, ben de öyle.

Yine parçalanırken, "Kırılmaz Asker" lakabını bırakıyorum.

MENEKŞE

Gözyaşları ve inanamama duygusuyla geçen ağır bir gecenin ardından sabah gelir. Bu sefer uyandığımda Adam odanın köşesinde durmaktadır. Onu fark edince, dün gecedan beri aynı kıyafetleri giydiğini fark ederim. Ne kadar zamandır burada?

"Annen ve kız kardeşine eve gidip duş almalarını söyledim. Yani burada sadece ben varım." Adam bana doğru yavaşça yürür. Ses tonu, onu hiç bu kadar nazik duymamıştım. Bu, bana hiç göstermediği bir yönü. Genelde bencil, empati kurmayan bir pisliktir, ama şu anda babasını kaybetmiş bir adam. O duyguyu çok iyi biliyorum. Sürekli uzaklaştırdığı birini kaybettiği için hayatı sonsuza dek değişti. Eminim bu onu içten içe yiyip bitiriyordur.

"Yanına oturabilir miyim?" Annemin uyuduğu sandalyeyi işaret ediyor.

Başımı salladım.

Gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz. Hemşirelerin ve doktorların , yoğun bakım telefonunun çalması ve kalp atışlarını gösteren monitörün sesi beyaz gürültüye dönüşüyor. Sessizce birbirimize bakıyoruz, sanki ikimiz de kederimizle mücadele ederken kelimeleri bulmaya çalışıyoruz.

"Eve döndüğüne ve iyi olduğuna sevindim. Doktor, Almanya'dayken ayağına ameliyat yaptı. Ameliyatla kesmek istiyorlardı ama annen ve Slater onları ayağını kurtarmaları için ikna etti." Ayak bileğime bakıp parmağının ucuyla çarşafı okşadı. "Ağrın var mı?"

"Evet..." Kalbimde tanıdık bir bıçak dönüyor. "Ama fiziksel olarak değil." Sesimdeki uyuşukluğu gizleyemiyorum. O bana yaklaşırken, zorlukla yutkunup ağrayan şakaklarımı ovuyorum. Derin bir nefes alıp boğazını temizliyor. Gözlerinin akı kırmızıya dönmüş.

"Orada ne oldu? Anlatmak istemiyorsan anlarım. Sadece bilmek istiyorum, o... o..." Adam boğulur. Sanki kırılmaktan utanır gibi yumruğunu ağzına götürür. Her hecede suçluluk duyulur. Söylemesine gerek yok. Onu keserim.

Bu hikayeyi bilmesi gereken kişilerle paylaşmaya hiç hazır olacağımı sanmıyorum, ama Adam bunu hak ediyor.

"İstihbarat, çok önemli bir hedefin yerini tespit etti. Herkes onu arıyor, sadece Amerika Birleşik Devletleri değil, birçok ülke peşinde. Ekibimiz, babanın liderliğinde göreve başladı. Aylardır bu an için hazırlanıyorduk, giderek yaklaşıyorduk. Tüm çabalarımız bu ana kadar uzanıyordu. Birkaç dakika içinde helikoptere bindik. Hedefimize birkaç dakika kala, isyancıların ateşi altında kaldık. Bizi düşürmek için ellerindeki her şeyi kullanıyorlardı, pilotlar da yapmaları gerekeni yaptı. Bizi güvenli bir yere ulaştırmak için füzeleri ve mermileri atlatmaya çalıştılar, ama bir yanlış dönüşle dağlara çakıldık."

"Lanet olsun," diye öfkeyle tısladı.

Ağzım kurumuş, hayatımın en kötü gününü anlatmaya devam ediyorum.

"Kade, Shane Booker ve ben kazadan sağ kurtulan tek kişileriz. Şanslı olduğumuzu sanmıştım..." Soğuk yüzümü buruşturan bir ifadeyle sızlanıyorum. "Ama yanılmışım." Kapalı göz kapaklarımdan sıcaklık sızıyor.

"Hey, Violet. Hazır değilsen bitirmek zorunda değilsin." Adam bana acı bir gülümseme atıyor. Avucunu sırtımda daireler çizerek gezdiriyor ve ben geri çekiliyorum.

Hayır, bunu içimden atmalıyım. Yüksek sesle söylemeli ve görevimi yerine getirmeliyim.

"Kazada ayağım neredeyse kopuyordu. Kade'in omuzu çıkmıştı, Shane ise daha hafif yaralanmıştı. İsyancılar bizi bölgeden çıkarmadan önce, düşen kardeşlerimizin cesetlerini mümkün olduğunca kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar." Yüzümdeki bandajı işaret ediyorum. "Yüzüme bir kurşun isabet etti, ama sıyrıkla kurtuldum. Yürüyemiyordum, bu yüzden uzaklaşırken çoğu zaman başçavuş beni taşıdı. Sonunda, birkaç saat sonra bizi yakaladılar

sonra bizi yakaladılar. Fırtına çıktı ve her şeyi daha tehlikeli hale getirdi. Biri bize doğru bağıırır bağırılmaz, muhtemelen ordusuna bizi bulduğunu haber vermek için, Shane başından vuruldu ve anında öldü. Kade ve ben hepsiyle savaşmak için çabaladık ama sayıları yüzlerceydi, iki kişiye karşı bir ordu."

Ön dişlerim alt dudağıma batarken, durumu tekrar anlatıyorum. Ellerim ve parmaklarım titreyerek derin bir nefes alıp, şu sözleri mırıldanıyorum.

"Mühimmatımız bitmişti." Kafamı sallıyorum, o gün hissettiğim aynı umutsuzluk geri geliyor. "Yağmur yağıyordu ve... Kade bir seçim yapmak zorundaydı. O durumda her liderin yapacağı şeyi yaptı. Onunla savaşmaya çalıştım, ama ikimiz de biliyoruz ki, o beni tepeden aşağı itip onların dikkatini çekmeseydi, ikimiz de saniyeler içinde ölmüş olacaktık. Hızlıca uyum sağlamak zorundaydı. Düşmanlarımız acımasız ve amansızdı." Gözlerimi onun kırık ifadesine çeviriyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve çelik gibi sertleşiyorum. Son vedasını söylediği kısmı atlayacağım.

"Dağdan yuvarlanıp kendime geldiğimde, son bir kez yukarı baktım ve düşmanın ona tüm gücünü kullandığını gördüm. Göğsünden vuruldu, ardından bir patlama oldu. Ondan sonra onu bir daha görmedim. Planı işe yaradı, ama benim yaşamam için kendi hayatını feda etti."

Sonra bir baktım, Adam üstüme çıkmış, beni sıkıca sarıp boynuma gözyaşlarını döküyor. Burnu tenime değiyor, kolları beni sarıyor. Adam duygularını hissederken, ben sırtını okşayarak duygularımı bastırıyorum.

"Söylediğin için teşekkür ederim," diye
hıçkırarak ağlar. Ben başımı sallar
ve onu daha sıkı sararım.

Dakikalarca böyle otururuz, sözsüz hareketlerle birbirimizi teselli ederiz — keder ve anlayışın sessizliği.

O geri çekildiğinde, işkence görmüş ifadesi kabullenme tonuna bürünür. Bir eliyle cebine dalarken, diğer eliyle yüzünü ovuşturur, akan gözyaşlarını siler. Hastane penceresinden dışarıya bakarken burnu, gözleri ve yanakları kırmızıya boyanır.

"Kade'i çağırıp durdun," diyor sade bir şekilde, hala bana bakmadan, hastane odamın hemen dışındaki yoğun trafiğe bakıyor.

Parmakları, sanki birini arıyormuş gibi panjurları aşağı itiyor.

Kalbim sıkışır.

"Ona aşık olduğunu saklamaya çalışıyorsan, çok kötü bir iş çıkardın. Onun adını defalarca söyledin. Hiç kimsenin çıkarmadığım bir çığlıkla, tekrar tekrar. Ama seni öyle görmek *bana acı verdi*. Senin yıkıldığını görmek beni öldürdü. Senin kalbinin ona ait olduğu çok açık."

Onun kahverengi gözlerine baktığımda utanç ve suçluluk duygusu beni sarar. Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim, sırrımızın bu şekilde ortaya çıkıp yargılanıp incelenmeye başlayacağını da. Zihnimde hakaretler yağmuruna hazırlanırım — küfürler, orospu, fahişe — ama o soğukkanlılığını korur. Yavaşça bana doğru yürür, elini yatak kenarına dayayana kadar.

Almanya'da uyandığımda ve Slater, Booker ve Kade'i kaybettiğimizi doğruladığında, herkesin beni aklını kaybetmiş boş bir insan haline geldiğimi izlemesi umurumda değildi. O nedenler artık Kade'in içinde kilitli ve o parçaları asla geri alamayacağım. O gün duygularımı saklamaya dikkat etmedim, ama pişman değilim. Artık bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

İnkâr etmenin bir anlamı yok. O yüzden, açık konuşacağım.

"Burada oturup sana üzgünüm demeyeceğim çünkü bu yalan olur. Kade'e aşığım. O adama delicesine ve doyumsuzca aşığım. O seni ve birlikte çalıştığı her bir askeri sevdi, bunu unutma çünkü sana bunu yapmamak için hiçbir neden vermedi."

Yumuşayan bakışlarını benden ayırıyor. Çenesi titriyor, burun delikleri genişliyor. Elini yavaşça ön cebine sokuyor ve yarısı yenmiş bir paket fıstık alıyor. Bir tanesini ağzına atıyor ve çiğniyor.

Yine orada oturuyorum, dişlerimi gıcırdatıp parmaklarımla oynuyorum... patlamamaya çalışıyorum. Nefes alamayana kadar bağırmak istiyorum. Yorgunluktan bitap düşene kadar ağlamak istiyorum, sonra da onu tekrar görebilmek için rüya görmekten başka çarem kalmasın istiyorum. Ben de ölmek istiyorum.

Adam'a tekrar dönüyorum ve saldırı moduna geçmesini bekliyorum. Tam fikrini değiştirip sinirlenecek ve bana saldırmaya başlayacak diye düşünürken, o çiğnemeye ve yavaşça nefes almaya devam ediyor.

"Bak, bu garip durumu yargılamak ve eleştirmek benim için kolay, ama gerçek şu ki, ona hiç yakın olmadım ve dürüst olmak gerekirse, hiç olacağımı da sanmıyorum, ama onu dünyanın asla anlayamayacağı bir şekilde sevdiğin çok açık. Sadece mutlu olmanı ve kendine dikkat etmeni istiyorum, ve babam hayatta olsaydı, ona da aynı şeyi söylerdim."

Ne?

"Kızgın ya da öfkeli değil misin?"

"Şu anda çok şey hissediyorum," diye keskin bir şekilde söylüyor. Sesinde hafif bir sertlik var, ama sakinliğini koruyor. "Babam annemden sonra hiç evlenmedi. Kendini mutlu etmediğini herkes bilir ve işiyle boşluğunu doldurmaya çalıştı. Onu hiç anlayamadım... ta ki şimdiye kadar. Ama artık çok geç. Ona daha çok değer vermeliydim... Yapmalıydım..."

Başımı sallıyorum.

"Birisi bana bir keresinde 'Asla 'keşke' dememelisin' demişti.

"Ne olursan ol" oyunu, çünkü kazanmak yok," diye alay ederek, onun moralini düzeltmeye ve suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışıyorum.

Bazen, boşanmış ebeveynler söz konusu olduğunda, çocuklar da bu durumdan zarar görür. Bu, benim yaşamadığım ama farkında olduğum bir acı. O bir asker çocuğu olarak büyüdü ve Penny ile Kade'in kendi hikayeleri olsa da, Adam'ın da kendi hikayesi var.

O alaycı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bir şeyi kaybettiğinde değerini anlarsın diye bir söz vardır, bilir misin? Onu öldüğünde sevdiğimi fark etmedim. *Onu ilk gördüğüm andan itibaren her şeyini değer verdim.* Bana öğrettiği her şeyi hayatım boyunca unutmayacağım."

"Anlıyorum," diyor gülümseyerek.

Telefonu çalar. Telefonu alır, ekrana düşünceli bir şekilde bakar ve sonra tuşlara basar. "Annen ve kız kardeşin geldi, ben gidiyorum," der ve telefonu cebine geri koyar. Ona nasıl veda edeceğimi bilemeden, sessizce eşyalarını toplamasını izlerim. Onu bir dahaki görüşümün Kade'in cenazesi olacağına eminim. Bu düşünce boğazımı düğümler ve damarlarımdan öfke fışkırır.

"Geldiğin için teşekkürler," diyorum uyuşmuş bir sesle, çoktan ağlamak üzereyim.

Kapıya ulaştığında sertleşiyor ve beni şaşırtıyor. Tam çıkacak sanırken, Adam geri dönüyor ve dudaklarını sıkarak bana bakıyor. O bakışı tanıyorum. Gergin.

"Olivia'yla arkandan görüşüyordum." Sözler utançla ve aceleyle ağzımdan çıkıyor. O kadar hızlı söylüyorum ki, anlamam biraz zaman alıyor.

Çenem düşüyor.

"Sen temel eğitime gittikten sonra görüşmeye başladık. Ben tam bir pisliğim, ama sen bana her şeyi itiraf ettin, ben ise kendiminkini sakladım, bu yüzden o kapıdan çıkamıyorum. Olivia'ya aşığım... Sadece bu süreçte seni kaybetmek istemedim."

Olivia mı?

Ortak arkadaşımız

mı? Beni aldattı mı?

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissediyorum. İhanet acıtıyor, düşüncelerim ve sorularım kafamda dolaşıp duruyor. Kızgın olmalıyım. Yalan söylediği ve hayatıma devam ettiğim için kendimi suçlu hissettirdiği için ona bağırımalıyım, ama bu şartlar altında... Boğazımdaki düğümü yutmaya ve sonra halletmeye karar veriyorum. Hayatımı neredeyse kaybettikten sonra, her şey çok önemsiz görünüyor. Bu, artık gerçekten önemi olmayan şeylerden biri.

Omuzlarım ve göğsüm gevşeyene kadar derin nefes alıyorum.

"Tamam," diyorum, parmaklarımı birbirine kenetleyerek.

Gözleri umutla parlıyor.

İleride birbirimizin hayatında yer alacağımızdan emin değilim.

"Ah, gitmeden önce." Kanepede duran siyah, kalın bir çantaya doğru yönelir. Çantayı alır ve nazikçe bana uzatır. "İşte eşyaların. Bunlar, ordu komandoları seni bulduğunda üzerinde olan tüm giysiler ve ekipmanlar."

Çantayı açtığımda kalbim bir an durdu. Dağlardaki o trajik savaşın kokusu, parçalanmış giysilerime işlemişti. Adam sessizce beni izlerken çantanın içindekileri karıştırdım. Gümüş bir zincir görünce ayakkabılarımı kenara ittim. Arkamdan gelen altın rengi güneş ışığı zinciri aydınlatarak parıltıdı.

Bu benim künyem değil...

Nefesim kesildi. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bileğim titreyene kadar kanımın pompalandığını duyabiliyorum. Bir heyecan dalgası beni sarar.

Kade'in elime tutuşturduğu şey bu.

Çantadan yavaşça çıkarırım, nefesimi tutarak gözyaşları yanaklarımdan akıp titrek dudaklarımdan çeneme damlar. Kade'in ne yaptığını anladığımda acı bir kahkaha çıkar. Acı tatlı bir duygu ruhuma yerleşir, acımı daha da artırır. Tüm vücudum titrer, tüylerim diken diken olur.

Gümüş bir zincire takılı, el yapımı ahşap bir kelebek, kolye gibi takabiliyorum. Her bir kanadına oyduğu detayları hayranlıkla incelerken, kalbim çarpıyor ve ruhum daha da parçalanıyor. Arkasında oyulmuş harflerle şöyle yazıyor:

Mariposa.

MENEKŞE

BİR AY SONRA



Travelin' Soldier, The Dixie Chicks

Kade'in bana verdiği tahta kartalıyla her gece uyuyorum.

Onun dudaklarını öpmeyeli otuz gün oldu, o gözleri görmeyeli otuz gün oldu ve kendimi canlı hissetmeyeli otuz gün oldu. Tamamen kapandım. Hastaneden taburcu olduğumdan beri ağlamadım, çığlık atmadım, uyumadım. Kendimi keder ve trajediden başka bir şeyin içinde kaybolmuş gibi hissediyorum.

Nasıl devam edebilirim?

Renk artık yok. Her şey donuk ve içimde hiçbir kıvılcım yok, hiçbir dürtü... hiçbir şey. Boşum. Kalbim, ağrıyan göğsüme bastıran bir ağırlık hissetmeden atmıyor. Hiçbir şeyin tadı yok. On beş kilo verdim. Duyduğum her şarkı parazit gibi geliyor.

Hayattayım, ama içimdeki her şey kurumuş ve ölmüş.

Kaza ve saldırı birçok aile için yıkıcı bir trajedi yarattı. Slater'dan aldığım son bilgiye göre The Surgeon saklanıyor. İstihbarat ekibi üzerinde çalışıyor ama daha fazla ayrıntı bilmiyorum. Onu tekrar bulmak aylar hatta yıllar alabilir.

Bugün karmaşık bir mesaj aldım. Büyükbabam, büyükannemin ömrünün sandığından daha kısa olduğunu bize bildirdi. Kalbi hızla zayıflıyor ve zayıf vücudundan kanseri almak için yapılacak ameliyatı atlatamayacak. Huzurevine gitmek yerine, evde rahat bir şekilde vefat edebilmesi için bir hemşire tutacaklar.

Bugün onu ilk kez göreceğim. Artık yürüyebildiğim için (tabii ki bot yardımıyla) Greenville'deyim. O hala benim Özel Kuvvetler kursunda eğitim gördüğümü sanıyor ve helikopter kazasından ya da başarısız görevin dünya çapında haber olduğunu bilmiyor.

İnternette uzak duruyorum. Tüm ulusal haber muhabirleri telefonumu arıyor. Her seferinde sesli mesaja yönlendiriyorum çünkü kamera karşısında oturup olanları yabancılara ve hikayemi parçalara ayıracak sivillere anlatmaya hazır değilim. Röportaj için oturmak bile bana yanlış geliyor. Konuşmak istediğimde kendimi tutamıyorum. Her gece çılgılık atarak uyanıyorum ve bu durduğunda bir sonraki adımı atacağım: Booker ve Kade'in aileleriyle görüşmek.

Özel Kuvvetler'deki kariyerime
gelince... Geri dönebileceğimi
sanmıyorum.

Bunca zamandır doğru olduğunu düşündüğüm için başkalarının yerine kararlar verdim. Orduda babamın onuruna katıldım, bu benim hayalim değildi. Katıldığım için pişman değilim... hiç pişman değilim, ama artık yeni bir sayfa açmanın, kendimi mutlu edecek bir şey yapmaya karar verdiğim yeni bir döneme girmenin zamanı geldiğini düşünüyorum.

Ve bu yeni sayfa, ahşap oymacılığı dersleriyle başlamak istiyorum.

Büyükkannemlerin yatak odasına girdiğimde, büyükkannemi yatağında görüyorum. Yavaşça sırtını düzeltiyor. Bana gülümsediğinde dudaklarının köşelerindeki kırışıklıklar kalkıyor. Kucağında aynı mavi oyuncak ayı var.

Büyükbabam beni bu ziyarete hazırladı ve sabahların genellikle en iyi zaman olduğunu söyledi, çünkü öğleden sonra geldiğinde büyükkannem zayıf ve ağrılı oluyor.

"Ah, Violet. Seni özledim, *mija*. Nasılsın?" Titreyen kollarını bana açıyor ve ben de ona doğru koşuyorum, böylece bir saniye bile beklemek zorunda kalmasın.

"Ben iyiyim, Abuelita," diye mırıldanarak, onun sıcaklığını içime çekerek onu biraz daha sıkı sarıyorum. Kalbi hala atarken onu kucaklamak, özleyeceğim küçük bir ayrıntı. Onun vazgeçilmez parfüm kokusu beni karşılıyor ve çocukluğumu hatırlatıyor. Onu kucaklarken, endişesiz bir çocuk olarak geçirdiğim tüm güzel anlar geri geliyor — beni bugün ben yapan her şey zihnime kazınıyor ve zihnim dalıp gidiyor.

Onunla geç saatlere kadar oturup flan pişirmesine yardım ettiğim zamanlar.

Noel geldiğinde, ona ağacı süslemekte yardım ederdim.

Çamaşırları katlarken birlikte en sevdiği diziyi izlerdik.

Soğuk ve yağmurlu günlerde ona *caldo de pollo* yapmasına yardım ederdim. Hepsi yok oluyor ve bunu durdurmanın bir yolu yok.

Göz yaşlarımı tutarak, kıpırdamak istemiyorum. Ondan uzaklaşmak istemiyorum, biraz daha uzun süre ona sarılmak istiyorum. Buraya geldiğimde büyükannem sanki ağırlıksız gibi görünüyor.

Güçsüz bir şekilde ona zoraki bir gülümseme atıyorum.

"Son mektubu birlikte okumaya hazır mısın, büyükanne?" Mektubu elimde sallıyorum. Bir anlığına mektuba bakıyor, gri kaşları çatılıyor. Hatırlamadığını söyleyeceğini düşünerek hazırlanıyorum, ama sonra iç çekiyor ve gözleri biraz açılıyor. Yavaşça başını sallıyor.

Sevgili Grace,

Oh Grace. Benim sevgili kızım. Kahverengi gözlerin tek düşündüğüm şey. Pek uyuyamıyorum. Ama uyuduğumda, gölgelerden kurtulmamı sağlayan senin pembe yanakların ve kırmızı dudakların.

Gölgelerin beni yutmadan önce. Ölümün eşlik ettiği günleri, sadece toprağın üzerinde yatarak geçirirken, senin sesin her günün umut ışığı oluyor.

Dans ettikten sonra, diz çöküp sana evlenme teklif etmek istedim. Ama çok korkaktım. Eğer yaparsam, seni mavi dağlara kaçıırırım diye korktum. Bu yüzden, şu anda söylemek için can attığım o soruyu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Çok pişmanım.

Bunu yazmamam gerekirdi. Ama işte itirafım. O gün lokantada oturduğum andan itibaren seni kendime ait yapmak için takıntılı hale geldim. Şu anda Wrightsville Plajı'nda kollarımda olmalısın. Yaz geldi, kumun kokusunu alabiliyorum ve savaş alanındaki dalgaların sesini duyabiliyorum. İlk randevumuzda karnavalda giydiğin o küçük mavi elbiseyi giymeli ve ben de dizlerimin üzerine çöküp sana neden benim olman gerektiğini tüm dünyaya anlatmalıyım.

O üç harfli kelimeyle beni dünyanın en mutlu, en şanslı, en zengin adamı yaptın. Umarım bu mektupla seni korkutmamışımdır. Ama eğer korkuttuysam, bana zamanını ayırdığın için mutlu bir adam olarak öleceğim. Şunu bil ki, şarkımızı her duyduğunda, dünyanın neresinde olursam olayım... mesafe, kilometreler, okyanuslar ne olursa olsun, ben orada seninle dans ediyorum.

Yakında görüşürüz.

Tüm sevgimle, Graham

ANNEM TEDDY AYICIK'i kollarında sıkıca tutuyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, narin parmakları mavi kürke titriyor.

Sessizce ağlayarak oturuyor.

"Onu büyükbabamın yerine seçmedin, değil mi?" Boğazım düğümleniyor. Gözlerim yanarken, gözyaşları akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Bana bakamadan başını sallar ve arkamdaki kapıya bakar. "Hayır *mija*. Büyükbabanı seçmedim. Graham'ı seçtim.

Graham'ı seçtim."

Sözleri beni hareketsiz bırakıyor ve sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Hala çiziklerle dolu kahverengi, yıpranmış kutuyu izlerken, son mektubu içine koyup kutuyu kapatıyorum.

"Söz ver bana, Violet. Biriyle evlenmeden önce, onun doğru kişi olduğundan emin ol. Yoksa benim gibi olursun, kalbini kazandığını sanan bir adamla evlenirsin, ama gerçekte o, senin kalbini boşaltıp kendine mal etmiş olur."

Şaşkına dönerim. Bütün evliliğini ölü bir adamı severek geçirmiş.

Arkamdan kapı açılır ve annem olduğundan eminim, bu yüzden dönüp bakmıyorum.

Ayıcığa bakar ve hiç fark etmediğim bir fermuar açar. Eskimiş, buruşuk, sararmış bir kağıt çıkarır ve ters çevirir.

Bir gazete.

Hâlâ bana bakamıyor. Bana buruşuk, eski gazeteyi veriyor ve Graham'ı ilk kez gördüğümde ağzım açık kalıyor.

Graham Hunting, Özel Kuvvetler Yeşil Bereli, çatışmada öldü, 28

yaşında.

O, diğer ordu mezuniyet fotoğraflarında olduğu gibi, ordu üniforması içinde, arkasında Amerikan bayrağıyla poz veriyor. Fotoğraf siyah beyaz, renkli değil, ama buna rağmen gözlerinin açık renkli olduğunu anlayabiliyorum.

"Biliyor musun, torunum Violet'e çok benziyorsun.

O şu anda temel eğitimde!"

Büyükannem başını eğince çenem titriyor. Artık zihni açık değil.

"O komik, güçlü ve yemek yapmayı seviyor. Bence çok iyi arkadaş olursunuz." Sesi titriyor.

Beni unutuyor.

Beni kim sanıyor?

Şişmiş yüzüm gevşiyor, omuzlarım ve sırtım çöküyor, soğuk acımı bastırmaya çalışıyorum. Kollarında çökmek istiyorum.

Bu çok fazla.

"Graham? Sen misin?" Büyükbabam oyuncak ayısını düşürdü ve oyuncak yere yuvarlandı. Yine kafası karışmış, ruhumdaki yara kanamaya başladı.

Bana konuştuğunu sanmıştım, ama arkamdaki birine sesleniyor.

Hızla arkama dönüp annemi selamlamayı bekliyorum, ama sözler dilimin ucunda takılıyor.

Kade.

Orada duruyor, koyu renk dalgalı saçları geriye taranmış, bir dalga altında kıvrılmış. O güzel kurt gibi gözleri her zamankinden daha parlak. Aynı görünüyor ama aynı zamanda çok farklı.

Olamaz.

Rüya mı
görüyorum?

O burada.

Bana bakıyor.

Kade burada, karşımda, *nefes alıyor.*

Hayatta mı?

Hayalet mi görüyorum?

"Üzgünüm, aşkım. Bu Kade. Kade O'Connell. Violet'in arkadaşı." Büyükbabam şaşkın bir ifadeyle arkasında belirir. Elinde cep telefonunu sıkıca tutarak doğrudan bana bakar.

Bayılacakmış gibi hissediyorum. Her şey dönüyor. Aniden yerçekimi etkisini yitiriyor ve zaman duruyor. Sanki havada süzülüp yok olacağım. Ağzım ve boğazım kuruyor, sözlerim boğazımda düğümleniyor, içim dışım felç olmuş gibi. Kalbim çarpıyor, atışları atlıyor ve göğsümde zıplıyor. Ter cildimi kaplıyor, tüm oda küçük bir şeye dönüşüyor. Boğuluyorum.

"Bunu almam lazım. Hemen dönerim!" Büyükbabam odadan çıkar ve kapıyı arkasında yavaşça kapatır.

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralıyorum, ama ağzımdan çıkan tek şey anlamsız sesler. Kafamda yüzlerce soru dolaşırken, bir tanesini bile soramıyorum.

"Ben... K-Kade?"

Büyükanne sözümü keserek bastonunu kapar ve neredeyse yataktan atlar. Teddy ayıcığını yere bırakır ve yavaşça ayağa kalkar. Onu yatağa geri yatırmak için yanına koşarım.

"Hayır *mija*. O Graham! Geri geldi! Bak, tam arkanda. Benimle dans etmek için geri geldi." Sesi titriyor.

Kade'i Graham sanıyor.

"Hayır, büyükanne, o o değil," diye mırıldanıyorum. Kaslarım eriyip gidiyor, ayakta durmakta zorlanıyorum.

Kade'in dudakları, yumuşak bakışlarımız kesiştiğinde hafifçe yukarı kalkar.

Bir adım geri çekilip, bir lamba alıp ona fırlatmak istiyorum.

"Evdeyim, bebeğim. Geciktiğim için özür dilerim," diyor bana, aradaki mesafeyi kapatarak, ikimizin üzerinde yükselir. Kolonyasının kokusu duyumları sarar ve kalbim, bana her baktığında aptalca bir şekilde atmaya başlar.

Ne oluyor lan?! Öldüm mü?

Rüya görüyorum. Bu acımasız bir rüya. Hepsi kötü bir rüya!

Büyükanne omzuma zayıf bir şekilde yaslanarak yavaşça bana döner.

"Oh... O Graham değil mi? Emin misin?" Zayıf bir şekilde kaşlarını çatıyor. Onun kederli, yaşlı yüzüne bakıyorum. Bana yalvarıyor ve ben ona onun öldüğünü tekrar hatırlatmak istemiyorum.

Yıkılacağını biliyorum ve yaşlı kalbine bu stresi yaşatmak istemiyorum.

"Büyükanne, lütfen yatağına geri dön."

Dudakları aşağıya doğru düşer ve titrer. Acı dolu bir kaş çatma. Sanki yaşadığı sisin içinde gerçekliği ayırt etmeye çalışır gibi titrek bir nefes alır.

Kade bana

dönüyor. "Ben

hallederim."

Kaşlarım çatıldı.

"Sakıncası yoksa." Kade telefonunu çıkarır ve büyükannele ben, ekranına dokunarak bir şeyler yazan onu birkaç saniye izleriz. Kısa bir süre sonra, Ritchie'nin "We Belong Together" şarkısı çalmaya başlar.

Valens'in "We Belong Together" şarkısı yüksek sesle çalmaya başlar. Telefonunu televizyonun sehpasına koyar ve önüne geçer.

"Benimle dans eder misiniz, Bayan Isla?" Gülümser, hafifçe eğilir ve elini ona uzatır.

Büyükannem bana, sonra ona bakar. Düşünmek için bir an durur. Ama şarkı devam ederken, gözlerindeki gerginlik kaybolur ve Kade'in elini tutar.

Büyükannemi Kade'e teslim ediyorum ve ellerini birbirine kenetliyorlar. Müzik ritmine göre yavaşça dans ederken, ben bir mendili yüzüme yapıştırmış, kendimi tutabilmek ve o anda yere yığılmamak için çabalıyorum.

Büyükannem yanağını onun göğsüne yaslayarak bu huzurlu, güzel anın tadını çıkarıyor. Onları yavaşça yan yana sallanırken izliyorum, ara sıra cildimi çimdikliyorum.

"Graham, neden bana yazmayı bıraktın? Beni artık istemediğini düşündürdün. Çok uzun zamandır bekliyordum..." Gözleri kapanır ve yüzünü göğsüne daha da yaklaştırır.

Şarkı sona ererken, büyükannem gülümser ve yanağındaki son gözyaşını siler.

"Şu anda buradayım," diyor ona, bana doğru bakarak.

"Geri geleceğini biliyordum, Graham," diyor kadın, başını geriye eğerek. Oda kasvetli, gergin bir sessizlikle doluyor. O kadar terledim ki, beş saniye içinde temiz hava almazsam bayılacağım.

Büyükannem ona bakıyor, ön kollarını tutarak yumuşak bir gülümsemeyle. "Şimdi plaja mı gidiyoruz?" diye soruyor sessizce, kalbim sıkışır.

"Evet," diyor, bir daha asla duyamayacağımı sandığım o derin sesle. Onu yatağa yatırıyor, ayıyı eline veriyor ve battaniyesini göğsüne çekiyor. Büyükannem ona hayranlıkla bakıyor, huzur dolu bir dalga ruhunu okşuyor.

Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Yatağına yatırılır yatırılmaz, büyükannem sessizleşir, ona hayranlıkla bakarak en geniş gülümsemesini takınır. Kade arkasını döner ve buz gibi bakışlarımla karşılaşınca yüzü sertleşir.

Büyükannemin yatak odasından fırlayarak çıkarım. Nereye gittiğimi bilmiyorum, tek bildiğim nefes almam gerektiği. Doktorlar, TBI nedeniyle halüsinasyon görebileceğimi söylemişlerdi.

Şu anda halüsinasyon mu görüyorum?!

Ön kapıyı açar açmaz, karanlık atmosfere koşarım. Yağmurun yağması umurumda değil, baştan aşağı sıırılsıklam olmam da umurumda değil. Her şeyi anlamaya çalışarak büyükannemin evinin etrafındaki ağaçların etrafında dolanırım.

Kade hemen arkamdan geliyor. Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemeden topallayarak yürüyorum. Nefes almaya çalışırken botuma takılıp ağaca düşüyorum. Kendimi tutarak iki elimle ağaca yaslanıyorum.

Bu gerçek olamaz.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Hayal görmüyorum. Arkanı dön, o gitmiş olacak çünkü sevdiğim adam öldü. Onu kaybetmeyi hala kabullenmeye çalışıyorum, ama onun hayaleti görmeye başladığımda bunu nasıl yapabilirim ki?

Boş bir ön bahçe görmeyi umarak hızla arkamı dönüyorum...

ama hayır. O hala burada, sanki o da parçalanacakmış gibi bana bakıyor.

Yoğun, korkutucu bakışları beni sarmalıyor. İçinde yatan ateş, karnımın altında patlıyor. Hala nefes alamıyorum, konuşamıyorum, düşünemiyorum.

Birbirimize bakıyoruz. Her göz kırpışım da ortadan kaybolmuyor. O gerçekten burada, hayatta, Güney Carolina'da. Arkasında ağaçlar şiddetle sallanıyor. Kuvvetli rüzgar beni daha da titretiyor. Bunu kafamda oturtmaya çalışırken her saniye daha da soğuyor. Onu incelerken, köprücük kemiğinde yanıklar olduğunu fark ediyorum.

Küçük bir hıçkırık dudaklarımdan kaçır.

O yaklaşır, ben başımı sarsarak deli gibi sağa sola sallarım.

"Bir şey söyle," diye yalvarır.

Beni uzun kollarıyla kucaklamaya çalışır çalışmaz, yüzüne bir tokat atıyorum. Başı yana doğru savruluyor, uzun, koyu renkli, ıslak saçları yağmurda savruluyor.

"Seni pislik!"

Tokat.

"Öldüğünü sandım!"

Göğsüne tokat.

"Öldüğünü sandım!"

Tokat.

"Öldüğünü gördüm!"

Koluna tokat. "Ben..."

Onu tekrar tokatlamak için elimi kaldırdım, ama o elimi havada yakaladı. Beni kendine çekti ve vücudunu benimkine çarptı. Çığlığımın ortasında ağzı ağızıma çarptı. Şiddetli ama güzel bir öpücükle beni susturdu. İlk başta direndim, ama o beni daha sıkı tuttu ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. Titreyerek dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırmaya karar veriyorum. Dilini ağızımın içine sokuyor ve ben onu kabul ediyorum. Yağmur üzerimize yağmaya devam ederken birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Dudaklarımız mükemmel bir düetle dans ediyor.

Onu itip uzaklaştırıyorum. Bunu yapmak bana acı verse de, yapmam gerekiyor. Konuşmaya başlaması ve bana cevaplar vermesi gerekiyor. Buraya nasıl geldi? Neden bana söylenmedi? Slater'ı gördüğümde onu öldüreceğim!

Ayrıldığıımızda, geniş omuzlarını inceliyorum. Yüzünde ve boynunda görünür kesikler var. Onu son gördüğümde yoktu bu yaralar...

Yakalandı mı?

"Açıkla!" diye bağırarak parmağımı ona doğrultuyorum. Beni göğsüm onun kaburgalarına çarpana kadar çekiyor. Boğazımı kavrayıp hakimiyetle sıkıyor. Büyüleyici, doğal güzelliğiyle dikkat çeken, yaralı yüzünde güzel bir sırıtış beliriyor. Kalbim tehlikeli sınırlara çıkıyor.

"Her zaman bu kadar inatçı. Seni ısıtıp yatağıma götürelim, bütün gece sana *açıklayayım.*"

Bu sözleri duyduğuma inanamıyorum. Mutlu olmak yetersiz kalır. Askerin eve sağ salim dönmesinin

"Booker gerçekten öldü mü?"

"Booker gerçekten öldü mü?" Gözlerimi kısarak, bulanık ve sıcak görüşümle bakıyorum. Yağmur damlaları vücudumuza vurmaya devam ediyor.

Onun muhteşem sırtışı kaybolur.

"Evet." Nasırlı ellerini yüzümde gezdirip çenemi avuçladı. Islak, sıcak tenine öpücükler yağdırdım.

"Bu gerçek olamaz." Yüzümü eline daha sert bastırıyorum.

"Ben gerçeğim," diyor ve alnımı öpüyor. "Sana yaptığım kelebeği takmışsın," diye fısıldıyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum. Gözlerimizi birbirine kilitleyerek aynı gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Hayatta kalalım."



How To Save A Life, The Fray

FLASHBACK

"Onu göremezsın!" Penny bana bağıırıyor, kapıyı sıkıca tutuyor. Kapıyı bariyer olarak kullanıyor, böylece Adam'ın doğum gününde onu göremem. "Happy Birthday" şarkısını söylemeye hazırlandıklarını duyabiliyorum. Kapıyı ilk çaldığımda, Penny beni göğsümden itmeden önce, on bir yaşındaki oğlumu görebileceğim kadar kapıyı araladı. Penny'nin ailesi ve kız kardeşleri masaya pastayı koyuyorlar. Adam'ın tüm arkadaşları gelmiş. Ailesi annesinin tarafında, ama Penny yeni erkek arkadaşı olduğu için beni içeri almıyor.

"Penny, Tanrı aşkına, ben onun babasıyım. Yıllardır ilk kez doğum gününde evdeyim ve ona hediyesini kendi ellerimle yaptım."

Arkasından kapıyı kapatır ve tiksintiyle dudaklarını aralarken başını sallar. Yüzü makyajla kaplı, saçları kıvrılmış, üstüne bir hırka giymiş, yazlık bir elbise giymiş. Güzel görünüyor, ama altında yatan adaletsiz, sefil, kin dolu insanı gizlemeye yetmiyor.

"Ne var? Yine lanet olası bir tahta parçası mı?" Diye alaycı bir şekilde sorar ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Onun soğuk gözlerine bakıyorum ve boğazım düğümleniyor.

Gözlerim, ön verandasına koyduğum, sarı kurdeleyle sarılmış büyük kutuya kayıyor. Görevlerimden ara verdiğim her an, altı ay boyunca bu proje üzerinde çalıştım. Bu, yüksek bir kuleye sahip bir kale, çünkü Penny en son onun hakkında konuştuğumuzda, bir ejderha döneminden geçtiğini söylemişti.

"Bu sadece bir tahta parçası değil, Penny. Lütfen onu görmeme izin ver. En azından ona sarılmak ve doğum gününü kutlamak istiyorum. O da benim bir parçam. Bunu hak etmiyor. Neden benimle onun ilişkisini sabote etmeye devam ediyorsun, anlamıyorum. Onu seviyorum; onu bir dakika görmeme izin ver, istersen giderim. Lütfen oğlumu görmeme izin ver!"

Bana zehirli bir gülümseme attı.

"Hayır. Avery burada! Ona senin vermediğin ilgiyi göstererek onunla vakit geçiriyor!"

"Ben onun babasıyım! Senin yeni erkek arkadaşın değil! İstemediğimden değil, yapamam!"

"Yapmayacaksın!" diye karşılık verdi.

"Yapamayacağımı biliyorsun. İşim, ben..."

"Evet, evet. Kes şunu. Seni terk ettim çünkü işine tahammül edemiyorum. Sana tahammül edemiyorum!"

"Penny..." Sesim kalınlaşır.

Bana bunu yapmaya devam edemez. Gözlerim bulanana kadar sözlerinin beni ne kadar incittiğini fark etmemiştim. Duygularımı bastırmak için gözlerimi kırpiyorum çünkü yıkılmak, hayal kırıklığı ve umutsuzluktan dizlerimin üzerine çökmek istiyorum.

Daha fazla nefret dolu sözler sarf etmeden kapı açılır ve kız kardeşi çıkar. Bana ters ters bakar ve açık kahverengi saçlarını kulağının arkasına atar.

"Pastayı kesme zamanı, Pen." Boğazını temizler ve çıkar.

"Tamam, şimdi geliyorum. Kade ile konuşmamız bitti," Penny acımasızca şarkı söyler gibi konuşur ve bana ateşli bir bakış atar. Elini kapı koluna koyarak eve girer.

"Lütfen onu görmeme izin ver."

Kapıyı yüzüme çarparak kapatır ve hemen ardından kilit sesini duyarım. Nefes nefese, verandada bıraktığım hediyeye bakarım. Almaya bile tenezzül etmemiştir.

Duyamadan, elim cebime girer ve telefonum parmaklarımın arasında kıvrılır, motosikletime doğru yürürken mesaj atarım.

Booker, bu akşam içkiler benden. El Devine adlı yerde buluşalım.
Dört saat sonra Kuzey Carolina'da olurum.

BOOKER:

Bugün annemle biraz meşgulüm. Lavabosunu ve klimayı tamir etmesine yardım ediyorum, sonra boşalırsam dışarı çıkacağım.

Cevap vermiyorum.

En sevdiğim siyah aviator güneş gözlüklerimi takıp, motoru kemiklerime kadar titretene kadar gaz vererek yola çıkıyorum. Hayatımda hiç bu kadar depresif ve yenilmiş hissetmemiştim. Ama bu duygulara kapılmaya izin vermeyeceğim.

Sadece ailemi bir arada tutmak ve oğluma farklı bir gelecek sunmak istiyordum. Babamın beni terk ettiği hissinden nefret ediyordum. Hiçbir şeyim yokmuş, iyi bir şeyi hak etmiyor gibi hissetmekten nefret ediyordum. Bugün sadece oğluma sarılmak istiyordum, ama bunu bile yapamadım.

Dişlerimi gıcırdatırken sıcak yaz havası saçlarımı okşuyor. Bu gece, kendimi yalnız hissetmeyene kadar içeceğim.

El Devine'den sendeleyerek çıkıp, aydınlık, yarı boş bir otoparka giriyorum. Bu gece dolunay var ve yumuşak bir esinti tenimi okşuyor. Booker'ı beklerken çok içtim. Gözlerim ağırlaşmış, kaslarım gevşemiş, her şey bulanık. Viski, viski, lanet olası viski... Ta ki parçalanma isteği derin bir uyuşukluğa dönüşene kadar. Dünya başımda dönüyor, elimde bira şişesi. Motosikletimi buluyorum ve tereddütte ona bakıyorum. Bu halde eve gidemeyeceğimi biliyorum.

Sürmeyeceğim.

Telefonum titriyor, çıkarıp Shiner'imdan bir yudum alıyorum.

BOOKER:

On dakika içinde orada olacağım, kardeşim.

BEN:

Tamam

Onu cebime geri koyup sokağın sonuna bakıyorum. On beş katlı gibi görünen terk edilmiş bir bina görüyorum. Son görev kafamda canlanırken, birayı dudaklarıma götürüyorum. Hepimizin eve döndüğü gecenin öncesinde, takım arkadaşım Jim Gray, benim ve diğer takım arkadaşlarımdan önünde kendini vurmuştu.

Kan. Gözlerindeki acı. Onu terk edilmiş hissettiren yalnızlık duygusu.

onu

tüke Sanki beni de tüketiyor.

tmiş Her şey kafamda sürekli bir döngü halinde.

ti. Üç dakika sonra, çatıdayım... atlama dürtüsüyle.

Balkonun kenarında durmuş, aşağıdaki caddeye bakıyorum. Botlarımdan uçları kenardan sarkmış, uzakta arabalar geçiyor.

Artık bu boku yapamıyorum. Eve dönecek kimsem yok ve kendimi korumak için böyle yaptım, ama sonunda bu lanet duvarların arkasında kalmak canımı acıtıyor.

Sarhoşum.

Zihnimde ve bedenimde yaralar olan bir canavarım. Kimse beni istemiyor. Kim kırık bir adamı sevebilir ki?

Şişeyi yere fırlatıyorum ve küçük parçalara ayrılıyor. "Sen bir pisliksin!"

"Sen bir

canavarsın!" "Sen

değersizsin!"

Askerler ve eski karımın bana söylediği sözler.

Ne yaptığımı fark etmeden önce, düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zeminin acımı sonsuza dek sona erdireceğini düşünerek hazırlanıyorum.

Aniden, sert bir avuç içi elimi yakalıyor ve kaderimle yüzleşmemi engelliyor. Göğsüm binaya çarpıyor ve inlememe neden oluyor. Başımı kaldırıp kardeşimin genişlemiş ela gözlerine ve açık ağzına bakıyorum.

"O'Connell, ne yapıyorsun lan!"

Dişlerimi sıkıp diğer elimle çatıya uzanıyorum. "Senin neyin var?!" diye alaycı bir şekilde soruyor, kızarmış yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bir saniye önce ayaktaydım, bir saniye sonra düşüyordum."

"Sen sarhoşsun ve son görev seni mahvettiğini biliyorum çünkü beni de mahvetti, dostum, ama kendini öldürmek çözüm değil. Asla çözüm olamaz. Sen önemlisin, Kade. Sen çok önemlisin!"

"Kapa çenenini! Ben iyiyim. Bırak beni, Booker! Kendim kalkabilirim. kalk

abili "Hayır!"

rim. "Booker..." diye homurdandım.

" "Şu anda çok kötü bir dönem geçirdiğini biliyorum, ama bu sadece bir fırtına ve güneşi tekrar göreceksin. Sana hayır diyen o sese kulak asma. Başarabilirsin! Ve başaramazsan, ben buradayım kardeşim. Yardım istemek normal, çünkü umutsuz hissetsen bile, yalnız olmadığını hatırlatmak için ben burada olacağım."

BİR AY ÖNCE...

Booker o gece hayatımı kurtardı, ama ben bugün onun hayatını kurtaramadım. O öldü ve şimdi ben de öldürülmek üzereyim. Booker sadece en iyi arkadaşım, takım arkadaşım, özel bir operatör değildi, o benim kardeşimdi. Hayatıma giren ve beni başka hiçbir kadına aşık olamayacak hale getiren o değerli kelebeği deneyimlememi sağlayan oydu.

Violet ruhumu hapsetti. Küçük mariposamın hayatını yaşayabilmesi için yapmam gerekeni yaptım, çünkü onun bu acımasız dünyaya yayacak çok fazla ışığı ve yıldız tozu var.

Vücudumun her yerinde yanıklar ve kurşun yaralarıyla yakalandım. Yine de kalbim hala atıyor. Beni kaçıranlar, beni Cerrah'a götürebilmek için öldüğümü göstermeye çalıştılar. Şimdi, başımda siyah bir torba ile bir aracın arkasında, nefes almakta ve görmekte zorlanıyorum. Böyle bir acı hissedebileceğimi hiç bilmiyordum; bu

Yabancı. Başka bir cehennem seviyesine ulaşabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama Shane Booker'ı kaybetmek? Mariposa benim meleğim, ama o gün benim zırhım kırıldığında en iyi arkadaşım benim için gerekli olan zırhtı.

Araba yolculuğu sarsıntılı ve nefret dolu. Bir yumruk daha çeneme çarparak ağzımı kanla doldurur. Metalik tadı yutarak kendimi düşüncelerime kaptırırım.

Küçük mariposa'mı da kaybedemem. Bunca zamandır ona kırılmaz olmayı öğretmeye çalışıyordum, oysa o zaten kırılmazdı. Onun gözleri bana ilk baktığı anda, hayatımın daha yeni başladığını bana o öğretti.

Ellerim, bileklerimden kan sızana kadar bağlı. Saatlerdir beni silahlarıyla ve yumruklarıyla dövüyorlar, ama benim bir planım var.

Henüz bitmedim.

Pes etmem. Vazgeçmem. Violet'e geri döneceğim.

Birlikte olmak için aşmamız gereken engeller ne olursa olsun, onu bir kez daha görebilmek için hepsiyle savaşacağım. O da benim için yas tutamayacak.

SON SÖZ

VIOLET



Chasing Cars, Snow Patrol

Sıcak yaz esintisi, büyükannemin kömürle boyanmış mezar taşına bakarken saçlarımı okşuyor.

Grace Isla, Kade'in şok edici dönüşünden birkaç gün sonra vefat etti. Onu, mavi ayısı ve Graham'ın mektupları da dahil olmak üzere en sevdiği eşyalarıyla birlikte gömdük.

Büyükannem vefat etmeden önceki gece, bir anlık berraklık yaşadı. O kadar ani oldu ki, rüya gördüğümü sandım. Ama bana her zamanki gibi baktığında, sonsuz, kırılmaz bir büyükanne sevgisiyle ve solgun, yorgun yüzünde bir gülümsemeyle.

Her an dalga gelebileceğini bilmeme rağmen, sanki temiz hava solumuş gibi hissettim.

"Ölmekten korkuyor musun?" diye soruyorum, gözyaşları kirpiklerime yapışmış halde.

"Hayır," diyor, sesinde hiç tereddüt olmadan, kendinden emin bir şekilde. "Eskiden korkardım, ama artık korkmuyorum."

"Büyükanne, sen ölürsen ben de ölürüm. Bunu asla kabul edemem." Elini daha sıkı tutarak, sıkışan göğsümden hıçkırıkları tutmaya çalışıyorum.

"Bu hayatın bir parçası. Tekrar görüşeceğiz. İnan. Güçlü ol. Ben senin yanındayım, her zaman yanında olacağım, mija, bunu unutma."

"Onun öldüğüne inanamıyorum..." diye mırıldanıyorum. Kuru, ağrılı gözlerim ağlamaktan tamamen kurumuş. Ruhumu emen, zonklayan bir baş ağrım var. Mide bulantısı hissedince karnımın alt kısmını avuçlarım.

"Ben... affedilmez bir şey yaptım," diye fısıldadı dedem.

"Dede, o kadar da kötü değildi eminim." Ona sempatiyle bakarak kaşlarını kaldırdım. Onu rahatlatmak için sırtını okşadım.

"Karımın kalbinin hep başka birine ait olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kulaklarımdan atışlarını duyarım.

"Graham'ı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Boğuk bir şekilde öksürür.

Bir peçeteyi dudaklarına götürerek burnunu siler. "Onun mektuplarını sakladığım için artık mektuplar gelmiyor."

Kaşlarım yükselir.

"Büyükbaba!" diye fısıldarım.

"Ben kıskanç bir piçtim. Onun bana, ona baktığı gibi bakmasını istedim. Onu özlediği gibi beni özlemesini istedim. Sadece onu istedim. Bu yüzden çok bencilce bir şey yaptım."

Onun itirafıyla tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. Graham ve büyükannemin zamanın ve mesafenin onları ayırdığını düşünmelerinin sebebi oymuş.

"O, onun kendisini unuttuğunu düşünüyordu. Lokantadaki herkes, onun yokluğunun ona ne yaptığını gördükleri için mutlu olmasını söylüyordu. Herkes, yaşlı bir adamı beklediği için naif olduğunu söylüyordu. Muhtemelen asker olan adam, uzaktayken onu aldatıyordu, Grace kilo veriyordu ve gözlerindeki güzel, parlak, neşeli ışıltı kaybolmuştu. Ben dedikodulara katılmadım, ama araya girdim. Onu unutmasını ve meseleyi kendi ellerime almamın en iyisi olacağını düşündüm," diye alaycı bir gülümsemeyle söylüyor. "Seksen yaşında Alzheimer oldu ve hala onu düşünüyor, beni değil."

Kendimi kötü hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Büyükkannem biliyor muydu?" diye soruyorum.

"Evet. Cenazeden bir ay sonra ona yaptığımı anlattım," diye hıçkırarak ağlıyor. "Pişman oldum. Kendimden nefret ettim. Ben olgunlaşmamış bir pisliktim ve şimdi o Graham olmadan hayatını yaşamayı öğrenmek zorunda kaldı."

Dudak içimi ısırarak, bakışlarımı mezar taşına çeviriyorum.

"Bir yıl boyunca bana bakmadı. Ta ki bir gün evime gelip beni affedene kadar. Sonunda bana

ikinci bir şans, ama içten içe" — başını bir yandan diğer yana eğerek — "her öpüştüğümüzde, Graham'ı mı hayal ediyordu acaba diye merak ediyordum. Hayalindeki ses onun sesi miydi? Ve onun güzel hayatının son anları bunu doğruladı. Her zaman oymuş... Ben ikinci tercihti."

Dudaklarımı sıkıp, büyükannemin mezar taşından ellerime gergin bir şekilde baktım.

"O ikinizi de seviyordu. Büyükannen seni ve onu seviyordu; sen ikinci tercih değildin. Bence hayatında birden fazla aşkı yaşayabilirsin."

Başını sallar.

"Birlikte okuduğunuz tüm o mektupların çoğunu, o hayattayken benim yüzümden almamıştı."

Çilli eli titreyerek siyah paltosunun iç cebine uzanır ve yavaşça bir yığın mektup çıkarır. Hepsi Graham'dan olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Mektupları yavaşça bana verir.

"Onun için bunlara iyi bak."

Büyükbabam somurtmaya devam ederken, onları göğsüme sıkıca bastırıyorum. Birinin ilk aşkını hiç unutamadığını bilerek, onunla altmış yıldan fazla evli kalmayı hayal bile edemiyorum. Büyükbabam büyükannemi o kadar çok seviyordu ki, onun kalbinin başka birine ait olduğunu bilmesine rağmen onunla evlendi. Onu yanına alabildiği sürece, bu ona yetiyordu.

Graham'ın el yazısını izlerken, büyükannemin onu sevdiğini bilip bilmediğini düşünüyorum. Evdeki herkes onu istemediğine ikna ettikten sonra, büyükannem ona ayrılmak için bir mektup göndermişti, ama o belirsiz anı görebilmiş miydi acaba?

Büyükbabam sessizce ağlamaya devam ediyor. Yan yana oturup büyükannemin yasını tutuyoruz. Ayrılmadan önce, onun en sevdiği şarkıları söylüyor ve onunla ilgili en sevdiğimiz şeyleri konuşuyoruz. Her zaman yanlış yapacağım tüm eğlenceli hikayeler ve tarifler... Çünkü ne kadar denersem deneyeyim, onun bana öğrettiği gibi yapamıyorum, yemekler asla onunki gibi olmuyor.

Kolunu koluma takarak, onun dinlenme yerinden birlikte ayrılıyoruz.

Acıdan yaşayan gözlerimden gözyaşlarını silerken, bir sürü monarch kelebek sürü s ü uçar. Nefesim kesilir.

Onları bu kadar zahmetsizce, özgür ve güzel bir şekilde uçarken izlerken boğazım düğümleniyor. Büyülendim. İkisi büyükannemin mezar taşına konduğunda içimde bir kapanış hissi uyandı. Kelebekler parlak turuncu ve siyah kanatlarını yavaşça açtılar ve göğsüm kabardı.

Bu onun bir işareti.

Biliyorum.

O cennette, Graham ile bir sahilde dans ediyor.

Gülümserken, kalbim şişmiş göğsüme sıkışıyor. Büyükannemin evinde, askerinin eve döndüğünü düşünerek vefat ettiğini bilmek bana teselli veriyor.

Kade

ÇOK NADİR OLUR, ama olur.

Violet'in anlattıkları ve olay yerindeki kanıtlar nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri tarafından öldüğüm varsayılmıştı. Ama aslında o dağda yakalanmıştım. Göğsümden vurulduğumda, zırhım ölümcül bir yara almamı engelledi. Patlama göğsümde, sırtımda ve kollarımda üçüncü derece yanıklar oluşturdu, ama bir şekilde hayatta kaldım.

Yanmış, dövülmüş, vurulmuş ve işkence görmüştüm.

Bilinmeyen bir yere nakledilirken, beni esir alanların elinden kurtulmanın bir yolunu buldum. Benden bilgi almak için işkence yapmaya çalıştıklarında, üç kişiyi çıplak ellerimle öldürdüm. O gün, beni taşıdıkları hareket halindeki araçtan atlayarak kaçtım. Haftalarca seyahat edip yolumu bulmaya çalıştım, zar zor hayatta kaldım, ta ki bir hastanede yardım bulana kadar.

Oradan bir grup Ordu Komandoları tarafından kurtarıldım ve eve geri getirildim. Slater'a bunu gizli tutmasını söyledim, böylece gelecekteki karıma şahsen geri döndüğümü söyleyebilecektim.

Greenville'den sonra Adam ile yeniden bir araya geldim. Konuşuyoruz ama daha fazlasını istemiyorum. Violet ve benim hakkımda her şeyi biliyor, bu pek hoş bir konuşma değildi ama

Yapılması gerekiyordu. İlk başta kızgındı ve kendini kapattı, ama aylar geçtikçe yavaş yavaş açıldı.

Letonya'daki uzun görevimin ardından uçağım Kuzey Carolina'ya iniş yapıyor. Pilot ticari uçağımızı indirdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Bu, hayatımda yaşadığım en yumuşak iniş. Uçak yavaşlarken pencereden dışarı bakıyorum. Park halindeki diğer uçakların yanından süzülüyoruz. Havaalanını çevreleyen ağaçlarla kaplı tepeleri görebiliyorum.

The Surgeon ise hâlâ herkesin listesinde. Bu görevin Grim Reaper ve ekibine devredileceği yönünde teoriler var. Danny Rider ve ben, o SEALS'ı, ben ise Özel Kuvvetleri seçmiş olsak da yıllarca birlikte eğitim aldık. Onu, babası Damian Rider'ın isteği üzerine eğittim. Damian'a kimse hayır demez, ama bu isteği kabul ettim çünkü Danny ve ben yakınız; onu küçük kardeşim gibi görüyorum. Kariyerlerimiz yıllar içinde bizi birbirimizden uzaklaştırdı, ama her zaman arkadaş kalacağız.

Bu benim son görevimdi ve hiç pişmanlık duymuyorum. Son kez eşyalarımı toplarken ya da ekibime veda ederken bir şeyler hissedeceğimi sanmıştım; korku, öfke, suçluluk... Ama hayatımın yeni bölümünü düşündüğümde kalbimi ısıtan tek şey güneş ışınları. Tekerlekler dönmeye devam ediyor ve uçağımız kapıya yaklaşıyor. Uçak modunu kapatıyorum ve telefonum mesajlarla doluyor. Kardeşlerim, oğlum, Penny... ve güzel karım. Yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Violet O'Connell.

Bu ismin kulağa hoş gelmesini seviyorum.

Onu yedi aydır görmedim. Ordudan şerefli bir şekilde terhis edildi. Okula geri döndü ve İngilizce diploması almak için çalışıyor. Onu her düşündüğümde kendimi evimde hissediyorum.

Helikopter kazasından önce onunla ilişkimizi bitirmeye çalışırken söylediğim her şeyden pişman oldum. Karen'ın yalanlarına kulak verdiğim için pişmanım. O zamanlar, ekibimin ve görevin ağırlığı omuzlarımda çok ağır geliyordu... ve yasaklanmış ilişkim, uzaklaştırıp kafama takmamayı seçtiğim bir şeydi.

O kazadan sonra sadece üçümüz hayatta kaldığımızda, bu kadının benden ne kadar az şey istediğini anladım. Evlenmek ya da çocuk sahibi olmak istemiyordu; sadece beni istiyordu. Ben ona yetiyordum.

Emniyet kemeri işareti s3ner s3nmez, sakın ve sabırla ayağa kalkarım. Son yolcu olana kadar herkesin uçaktan inmesini beklerim. Çoğu uğuş ekibi pilot kabininin 3n3nde beni beklerken çıkışa varmışım.

"Eve hoş geldin, asker." Hostes ve pilot yan yana durmuş, sıcak g3l3msemelerle bizi karşılıyorlar.

"Hizmetiniz için teşekk3r ederiz," diyor kadın pilot nazikçe başını sallayarak.

Onlara gergin bir g3l3mseme atıp, dudaklarımı sıkarak ağrıyan omzumdaki ordu yeşili spor çantamı d3zeltiyorum. Bu s3zlere nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum, ama bu jest için minnettarım.

Asfalt yola doğru y3r3rken, telefonum elimde titremeye başlar.

Arayan Slater.

Telefonu kulağıma g3t3r3p "Alo?"

diyorum. "Uçuşun nasıldı, ihtiyaç?"

g3l3ms3yorum.

"İnce espri."

"Oldukça iyiydi. T3rb3lans olmadan sorunsuz geçti."

"Bu çok iyi. Merhaba kardeşim, seni arıyorum 3nk3 az 3nce bir e-posta aldım, geçen yıl yaptıklarından dolayı Cesaret G3m3ř Madalyası ile 3d3llendirileceğini yazıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Booker da 3d3l alacak. Ailesi 3d3l3 almak için orada olacak."

Boğazım d3ę3mleniyor.

şehit olan kardeşim. En iyi arkadaşımı kaybettiğimin acısını her g3n hissediyorum. O gece bir parçam 3ld3. Violet olmasaydı, bug3n burada olmazdım.

Slater sessizliğimi fark edip konuyu değiştirir.

"Bu hafta senin eve uğrayıp atış poligonuna gidelim mi? Hayır diyemezsin, pislik."

G3lerek başımı sallıyorum.

"İyi plan gibi."

Telefonu kapatıyoruz.

Kapıdan aşağıdaki lobide beş dakikalık bir yürüyüş yapıyorum. Küçük ve sakın bir havaalanı olduğu için çok uzaklaşmıyorum. Bu sefer bagajım yok, doğrudan yolcu karşılama alanına yöneliyorum.

Sonra onu görüyorum.

Bana yeniden aşka inandırmış olan kadın. Drunken Shell'de giydiği aynı kırmızı yazlık elbiseyi giymiş. Elbise, tüm güzel kıvrımlarını ve dokuz aylık hamile karnını sarıyor.

Violet, üzerinde "Hoş geldin asker" yazan parlak hardal sarısı bir tabela tutuyor.

O tam bir *şapşal... ama benim şapşalım.*

Ona yaklaşık on adım kala, koşmaya başlar. Bana doğru sendeleyerek koşarken onu izleyip gülerim. Bana çarpmadan önce spor çantamı yere bırakır, onu kaldırır ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırırım. Her zamanki gibi öpüşürüz. Sadece ikimiz ve kendi küçük dünyamız kalana kadar tutkuyla öpüşüyoruz. Kimsenin bizi izlediğini umursamıyoruz. Onu tekrar ayaklarının üzerine indirip son bir öpücük veriyorum, göğsümde düşük bir homurtu yankılanıyor.

"Colorado'ya hazır mısın?" diye soruyor, gözyaşlı gözlerinde sonsuz bir umut parıldıyor.

Karnının altını tutarak gülümsüyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar hazır hissetmemiştim."

SON

MART 1966

Sevgili Grace

Sana günde üç kez mektup yazıyorum. Uyandığımda ilk yaptığım şey seni düşünmek. Tatlı kokunu özlemek. Sıcak dokunuşunu aramak. Sabah, öğlen, ve gece, aklımdan çıkmıyorsun. Sen benim yaşama nedenimsin, çünkü geri döndüğümde beni bekleyen en güzel, en tatlı kadın olduğunu biliyorum ve ona, onu taparcasına sevmediğim günlerin telafisi olarak üç yüz altmış beş öpücük vermem gerekiyor.

Mektuplarım neden sana ulaşmıyor bilmiyorum. Henüz bitmedi. Eğer bitirmek istiyorsan, bunu benim karşımda yapacaksın. Sana her fırsatta mektup yazıyorum çünkü seni seviyorum. Bildiğim kadarıyla, sen hala benimsin, bebeğim.

Tüm sevgimle, Graham

HAZİRAN 1966

Sevgili Grace

Eve döndüğümde bana flan yapmayı öğretir misin? Aklımdan çıkmıyor. Senin gibi yemek yapan bir kız daha tanımadım. Arkadaşlarıma sürekli senden övünüyorum. Kız arkadaşım yemek yapmayı biliyor, diyorum.

Senin adını her söylediğimde, o an gülümsüyorum.

Seni tekrar kucaklamak için sabırsızlanıyorum.

Senden haber almadım ama sorun değil; bu sadece yeniden bir araya geldiğimizde seni daha şiddetle öpebileceğim anlamına geliyor.

Tüm sevgimle, Graham

TEMMUZ 1966

Sevgili Grace

Bu gece yağmur yağıyor. Gök gürültüsü, şimşek ve rüzgar çadırımı sallıyor, ama bu mektupları yazmak bana huzur veriyor.

huzur veriyor. Uyuyamadığımda kalem ve kağıt arıyorum ve seni düşünüyorum. Şu anda devriye görevindeyiz, siper alıp güvenliği sağlıyoruz.

Bu küçük fırsatı değerlendiriyorum.

Yaralandım ama iyiyim. Yani, benim için endişelenme. Seninle olamamanın acısı ile hiçbir şey kıyaslanamaz... diğer her şey sadece gürültü.

Seni son gördüğümden bu yana neredeyse bir yıl geçti, bu da demek oluyor ki eve dönüşüm çok yaklaştı. Seni tekrar kucaklayana kadar günleri sayıyorum. Mesafe ve zaman, sana olan sevgimi daha da güçlendiriyor. Beni deli ediyorsun, ama başka türlü olmasını istemezdim. Seni seviyorum, Grace. Yakında görüşürüz.

Tüm sevgimle, Graham

YAZARIN NOT

Tüm asker ailelerine, sizi duyuyorum ve görüyorum.

TEŞEKKÜR

Okurlarıma, hikayelerime şans verdikleri için teşekkür ederim. Hepinize sonsuza kadar minnettarım.

Askerim, ailem ve arkadaşlarıma, sarsılmaz destekleri ve sevgileri için teşekkür ederim. Vietnam Savaşı'na askere alınan dedeme ve o yokken ona mektuplar yazan nineme teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Loni'ye bu şaheser için teşekkür ederim.

Beni destekleyen herkese teşekkür ederim.

Mariposa'yı okuduğunuz için teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Queens Command serisinin 2. kitabı yakında çıkacak.

YAZAR HAKKINDA

Lexie Axelson, Güney Teksaslı Hispanik bir yazardır. Asker eşı olan yazar, şu anda Doğu Kıyısı'nda yaşamaktadır. Hüzünlü, yürek burkan aşk hikayeleri yazmayı sever. Kitap okumadığında, korku filmi izlemeyi ve ailesiyle seyahat etmeyi sever.



YAKINDA

TSO Üçlemesi
Karanlık Bir Askeri Aşk
Hikayesi &
Eve Dön

LEXIE AXELSON'DAN DİĞER ESERLER

Yakında

Görüşürüz, Söz

Veriyorum

Mariposa'yı

Taklit Et

Ahlaksız Prens



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

